

Giới thiệu Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ

An Từ Hiên trong truyện Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ của tác giả Hạm Tiểu vốn xuất thân là một thiên chi kiều tử, từ nhỏ đến lớn được thế gia giáo dục tốt, mặt trên còn có hai người anh gánh trách nhiệm, cho nên cuộc sống của cậu càng thêm tự do tùy ý, cộng thêm tướng mạo như trích tiên không nhiễm hạt trần dị giới, đối với ai cũng ôn nhu đáp lại nên hầu như người nào quen cậu đều thích cậu.

Nhưng anh cậu là An Từ Nghi lại đem lòng yêu cậu nhưng sợ truyện cậu bị người khác cướp mất đành chọn con đường giết cậu rồi tự sát. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào trong nhà, chiếu vào sân nhà, vào giá sách chỉnh tề, thông qua cửa sổ, từng đợt ánh sáng điểm lệ vụn vặt vuren ra, uốn lượn chiếu vào hai thanh niên tuổi trẻ đang ôm nhau trên giường mà ngủ. ...Mỗi bạn tiếp tục theo dõi tiểu thuyết hay nhất từ Hạm Tiểu.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chương 1-1: Tiết Tử

Đầu mùa xuân trong không khí còn mang theo hơi lạnh, bầu trời xanh trong vắt, ánh mặt trời ấm áp, chiếu lên từng dãy lầu hồng nâu, gió thổi qua, trên mặt hồ xanh nổi lên từng trận gợn sóng, buổi chiều ở sân trường đại học B, có vẻ yên tĩnh mà tốt đẹp.

Bên cạnh cây hoa Tử Kinh nở rực rỡ có 1 đôi nam nữ đang đứng. Nam sinh mặc áo trắng quần đen, thân hình thon dài, khuôn mặt tinh xảo, quanh thân tỏa ra khí chất sạch sẽ mà ôn nhu; nữ sinh 1 thân váy liền áo màu trắng, diện mạo tú mỹ trong trẻo, đang ngửa đầu, khuôn mặt mang nét đỏ ửng, mờ to mắt ái mộ nhìn đối phương.

“An học trưởng.”

“Ừ?” khuôn mặt An Từ Hiên nhu hòa sạch sẽ, đôi mắt tỏa ra ôn nhu cùng bao dung, mỉm cười hỏi cô gái có chuyện gì.

Ánh mặt trời bị cành và những đóa hoa trên cây xé thành từng luồng từng luồng, loang lổ chiếu vào người An Từ Hiên, ánh sáng vàng nhạt mơ hồ chiếu lên mặt cậu, cậu đứng ở đó giống như một vị Thiên Sứ được Thượng Đế bảo vệ, sạch sẽ, ấm áp, tốt đẹp.

Cô gái nhìn ánh mắt ấm áp, cổ vũ của An Từ Hiên, nắm chặt hai tay, trên mặt nổi đầy nét đỏ ửng, “An học trưởng, em thích anh.” Rốt cuộc cũng nổi lên dũng khí nói ra lời trong lòng, thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô lộ ra nụ cười ngọt ngào, thanh âm thanh thúy vang lên: “Nhưng An học trưởng không cần để ý, em chỉ muốn cho anh biết tâm ý của em, không có ý tưởng gì khác, An học trưởng vốn là người thuộc tầng lớp cao quý.”

An Từ Hiên đang rối rắm không biết có nên đáp ứng cô gái không, còn chưa mở miệng, liền nghe thấy câu kế tiếp của cô, vì sao lúc nào cũng đoán trúng mở đầu nhưng lại không đoán được kết cục cơ chứ. Tuy rằng trong lòng đang khóc ròng nhưng trên mặt An Từ Hiên mỉm cười ấm áp như mặt trời như cũ, thanh âm ôn hòa mềm nhẹ nói: “Cảm ơn tâm ý của em.”

Nói xong chờ mong nhìn cô gái, hi vọng cô chuyển hồi tâm ý.

Cô gái nhìn An học trưởng vẫn ôn nhu tốt đẹp như vậy, trong lòng càng thêm kiên định cho rằng mình không xứng với An học trưởng, chỉ cần ở xa xa thưởng thức, yên lặng thủ hộ là tốt rồi, cô vươn tay, nhanh chóng nhào vào ôm ấp An Từ Hiên.

An Từ Hiên trở tay không kịp, thân thể cứng ngắc, ôn hương nhuyễn ngọc đang ở trong ngực, tay chân lại lỏng lẻo không biết làm gì, nhưng cậu vẫn đặc ý cho rằng cô gái đã tiếp thu sóng điện trong mắt mình, quyết định cùng cậu tiếp tục phát triển.

Cậu cho rằng cậu ôn nhu, đẹp trai như vậy làm gì có khả năng không ai muốn, nhưng đã nhiều năm như vậy, người thổ lộ với cậu chỉ có vài người, nhưng bọn họ đều cho là cậu quá tốt, mình không xứng, đây chính là người đầu tiên hướng đến cậu yêu thương nhớ nhung, mẹ nó, cuối cùng cậu cũng thoát ly khỏi cảnh độc thân, hướng đến nhân sinh cao nhất. ...

Nhưng không đợi cậu yy hoàn, cô gái đã ly khai ôm ấp của cậu, cuối cùng nhìn cậu một cái, cũng không quay đầu lại chạy đi, để lại một mình An Từ Hiên hiu quạnh nhìn bóng dáng xinh đẹp của cô gái đang dần đi xa, yên lặng không nói gì.

Trong mắt người khác, An Từ Hiên là một thiên chi kiều tử, từ nhỏ đến lớn được thế gia giáo dục tốt, mặt trên còn có hai người anh gánh trách nhiệm, cho nên cuộc sống của cậu càng thêm tự do tùy ý, cộng thêm tướng mạo như trích tiên không nhiễm hạt trần, đối với ai cũng ôn nhu đáp lại nên hầu như người nào quen cậu đều thích cậu.

Kỳ thật An Từ Hiên chỉ là một trạch nam bị bắt buộc phải trang thành Thiên Sứ mà thôi, nhưng đại đa số mọi người đều bị vẻ ngoài của cậu lừa gạt, nhóm cô gái càng đối với nam thần Thiên Sứ chùn bước. ...

Thẳng đến khi không còn nhìn thấy thân ảnh của cô gái, An Từ Hiên mới lấy lại tinh thần, hé ra khuôn mặt mang khí chất ưu nhã như trích tiên nhưng thật ra đang rất buồn bực rồi đi.

Đọc đường đi, phàm là những người quen An Từ Hiên đều cao hứng tiến lên chào hỏi, nhưng lại không có người nào sẽ vây quanh cậu không buông, mỗi người sau khi chào hỏi xong, liền tự giác thối lui một bên.

Rốt cuộc cũng về đến ngôi nhà cạnh trường học của mình, An Từ Hiên đỡ xuống khuôn mặt tươi cười có chút cứng nhắc, cho dù mặt không có chút thay đổi, cậu vẫn làm cho người ta có cảm giác ôn nhu dịu dàng.

Mở ra cuốn tiểu thuyết mới viết “Ma Tôn” mà bạn thân gửi cho, đầu tiên nhìn vào cái văn án: hửn, ban đầu chỉ là một trẻ mồ côi lưu lạc cuối cùng trở thành Ma Tôn đệ nhất; hửn, là người đầu tiên trong lịch sử tu luyện song hệ ma pháp thành Pháp Thần; hửn, là truyền kỳ của đại lục Io, nhưng cũng là con ác mộng của đại lục Io....

Yên lặng đắm chọc một chút cái văn án mang đầy tính văn nghệ này, tiếp tục xem, An Từ Hiên phát hiện tuy rằng bạn mình bình thường làm việc không quá đáng tin, nhưng viết tiểu thuyết vẫn rất tốt, hành văn lưu loát, tình tiết chặt chẽ, theo kinh nghiệm nhiều năm đọc tiểu thuyết của mình, cuốn này mà phát lên mạng tuyệt đối sẽ nổi tiếng.

Bất tri bất giác đã qua hơn ba giờ, An Từ Hiên nhu nhu đôi mắt hơi mỏi, cuối cùng đã đọc xong cuốn tiểu thuyết, kết cục thật ngoài ý muốn, An Từ Hiên cảm thấy nếu bạn thân mà đem nó phát lên mạng, kết cục không chỉ bị độc giả ném đá thực thà, hơn nữa rất có khả năng sẽ vì vấn đề tam quan mà bị tương quan ngành tra đồng hồ nước.

“Đình đông, đình đông...”. Nghe thấy tiếng chuông cửa, An Từ Hiên còn tưởng người chuyển phát nhanh, cậu đứng dậy đi tới cửa, nhếch miệng cười rồi mở cửa, “Anh hai, sao anh lại tới đây?” nhìn thấy người đàn ông tuần láng ở trước cửa, An Từ Hiên kinh ngạc hỏi.

An Từ Nghị nhìn người trước mặt anh – An Từ Hiên, ánh mắt cậu vẫn trong veo, khí chất ôn nhu sạch sẽ, hoàn toàn có thể hấp dẫn tầm mắt của người khác, khiến cho người khác không tự chủ được thích cậu. Nghĩ nghĩ, ánh mắt có chút mê mẩn, phảng phất nhớ lại mười mấy năm trước, khi An Từ Hiên còn đang ở trong nôi, mỗi khi nhìn thấy anh sẽ mở cái miệng nhỏ nhắn kia, y y nha nha muốn chơi với anh, đôi mắt nâu tròn to chuyên chú nhìn mình... Khóe miệng không tự giác cong lên, mỉm cười đầy hạnh phúc.

“Anh hai? Anh làm sao vậy?”, thấy anh hai cứ ở ngoài cửa nhìn cậu rồi đột nhiên thất thần, còn cười quái dị như vậy, trong lòng An Từ Hiên bỗng nhiên thấy bất an.

“Từ Hiên, em có thích anh hai không?” An Từ Nghị bình tĩnh nhìn An Từ Hiên, hỏi một câu quái dị.

Bị anh hai nhìn đến mức cả người thấy không được tự nhiên, An Từ Hiên cố gắng trấn định, cười nói: “Đương nhiên là thích anh hai, tại sao anh hai lại đột nhiên hỏi như vậy?”

“Thích là được, thích là được....”

Nghe thấy anh hai nỉ non lặp lại, An Từ Hiên có thể khẳng định chắc chắn chứng hãm hực của anh hai lại tái phát, tuy rằng không biết vì sao anh hai lại vô duyên vô cớ phát bệnh, nhưng việc cấp bách lúc này là phải ổn định lại cảm xúc của anh.

“Anh hai, chúng ta vào trong đi, có chuyện gì anh đều có thể nói với em”. An Từ Hiên thật cẩn thận, nhẹ giọng thì thầm, vừa nói vừa nghiêng người để cho anh tiến vào.

“Đừng sợ, chỉ đau một chút thôi.” Thanh âm An Từ Nghị mềm nhẹ lưu luyến, đột nhiên cậu cảm thấy ngực đau đớn như bị xé rách, cúi đầu nhìn xuống, lọt vào trong mắt là một mảnh máu tươi điểm lệ nhiễm trên áo sơ mi cùng một thanh chùy thủ lạnh lẽo cắm vào ngực mình.

Lại thêm một trận đau đớn truyền đến, thì ra An Từ Nghị đã rút con dao ra, máu tươi liên tục chảy ra làm cho An Từ Hiên cảm thấy choáng váng, cậu bị An Từ Nghị cẩn thận ôm đặt lên giường ngủ.

Thân thể càng ngày càng lạnh, thần trí cũng chậm chậm biến mất, ý thức cuối cùng của An Từ Hiên chính là nhìn thấy An Từ Nghị không chút do dự ôm cậu sau đó đem thanh chùy thủ còn nhiễm máu kia đâm vào lồng ngực của anh, bên tai còn phảng phất giọng nói điên cuồng của anh ta: “Như vậy thì em mới thuộc về anh, như vậy thật tốt!”

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào trong nhà, chiếu vào sàn nhà, vào giá sách chính tề, thông qua cửa sổ, từng đợt ánh sáng điểm lệ vụn vặt vuron ra, uốn lượn chiếu vào hai thanh niên tuần mỹ đang ôm nhau trên giường mà ngủ....

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 1-2

Thánh Điện Giáo Đình bày ra cột đá cao lớn lạnh lạnh, khí thế ngạo nghễ, to cao. Trên trần nhà là bức tranh miêu tả các chư thần, chẳng chịt sắp hàng ở hai bên, hoa văn trên cửa sổ được khảm đá Lưu Ly sáng lấp lánh trên bốn cánh cửa, toàn bộ đều tỏa ra vẻ thánh khiết.

“Đi theo sự chỉ dẫn của Thánh Quang, thần Quang Minh vĩ đại, phát sinh từ danh tiếng của con mà biểu dương, phát sinh từ ý nghĩ việc làm của con ở nhân gian, giống như ở trên trời. Phát sinh từ quyền trượng của con, bảo vệ sự thành kính của con khỏi bị tà ác ăn mòn, vì người thuộc quang minh vĩ đại mà phục vụ, theo ý thần Quang Minh Plata.”

Thiếu niên tóc vàng một thân áo trắng viền vàng đang đứng ở trung tâm đại điện, tay phải đặt lên ngực, nhắm mắt đầy thành kính nói lời tuyên thệ, giọng nói ban đầu hơi rỏ rất sau biến thành khàn khàn quanh quẩn vào trong tai mọi người. ...

Giáo Hoàng đương nhiệm Cassandra một đầu tóc bạc, tay cầm quyền trượng nam ngọc Thánh Quang, mặt đầy từ ái nhìn Lucia, chờ cậu nói xong, mới cười tiếp cậu tiến lên, tự mình mang vương miện trọng trung địa vị Thánh tử cho cậu, trịnh trọng tuyên bố: “Dưới sự chứng kiến của thần Quang Minh, chức danh Thánh tử ban cho đứa con ánh sáng Lucia.”

Các đại giáo chủ cùng Kỵ Sĩ Thánh Quang ở hai bên đại điện, tất cả đều quỳ một chân, tay phải đặt trước ngực, hô lớn: “Thánh tử muôn năm!”

Lucia xoay người, mái tóc vàng sáng lạn như ánh mặt trời theo người vẽ ra một độ cong duyên dáng, đôi mắt màu lam giống như trời xanh ôn hòa nhìn những người đang quỳ, thần thánh thành kính nói, “Thần Quang Minh tại thượng.”

Rèm mỏng che những thứ trong điện, bồn tắm đầy sương mù lượn lờ, thiếu niên ghé vào bên cạnh ao, nửa thân mình bao phủ trong nước, một nửa mái tóc vàng ướt đầm, rồi tung trên tấm lưng bóng bóng trắng nõn giống như Bạch Ngọc.

Lucia đặt cầm lên cánh tay bên cạnh ao Ngọc Thạch, thoải mái thờ dài một hơi, trong lòng chửi thầm kẻ đã làm ra việc này, ngẫm lại hiện tại cốt truyện đã chuẩn bị bắt đầu, những ngày an nhàn của cậu đang nhanh chóng kết thúc, không biết nuôi dưỡng trẻ con có khó hay không? Lucia – người chưa từng ở chung với trẻ con – phiền muộn thờ dài một hơi.

Mười lăm năm trước, khi An Từ Hiên cho rằng mình đã chết rồi thì, mở mắt ra lại phát hiện mình xuyên không. Cung điện thánh khiết hoa lệ, nô bộc mặc áo trắng đi lui đi tới, nói ngôn ngữ mà cậu nghe không hiểu. ... Mãi đến một năm sau, cậu mới đại khái hiểu được tình cảnh của chính mình.

Thời không này chỉ có một khối đại lục hoàn chỉnh, gọi là đại lục Io, giống với thế giới của quyền tiểu thuyết ma pháp kì ảo kia, có Tinh Linh, có ma thú, có Long tộc, cũng có ma pháp thần kỳ và đấu khí. Phần lớn Tinh Linh đều không muốn tranh giành với thế giới, họ đều ở trong rừng Tinh Linh tại phía nam đại lục, Long tộc thì sống quá mức lâu, cơ bản đều đang sinh hoạt tại các tiểu đảo trên biển, không dễ dàng đến đại lục hành tẩu, theo An Từ Hiên thì Long tộc chắc chắn là thân thích với bộ tộc Ngự Trạch ở hiện đại, còn về phần ma thú thì chúng phân bố ở bên trong các khu rừng trên đại lục.

Nhân loại tuy là chủng tộc có sinh mệnh ngắn ngủi nhất, thực lực cũng kém cỏi nhất, nhưng khả năng sinh sản của nhân loại lại khiến các chủng tộc khác theo không kịp, vì thế, trên đại lục, ngoại trừ một ít chỗ nguy hiểm, thì cơ bản đều đã bị con người khai phá làm nơi cư trú, thế giới nhân loại có ba nước lớn cùng với một ít nước nhỏ chỉ có một thành trì.

An Từ Hiên xuyên đến một nước nhỏ chỉ có duy nhất một cái Thánh thành, nơi đây giống như Vatican ở trên địa cầu, giáo quyền là cao nhất. Trên đại lục này, phần lớn người ở đây đều là tín đồ của thần Quang Minh, thêm diện tích của Thánh thành rất nhỏ, lại không tham dự vào bất cứ tranh đấu gì, nên vẫn luôn tồn tại cả ngàn năm trong khi các nước đang chiến tranh.

Tên của An Từ Hiên ở thế giới này là Lucia Brenda, nghe nói là một đứa trẻ mồ côi ngoài ý muốn được đại giáo chủ nhận nuôi, bởi vì khi kiểm tra đo lường phát hiện cậu là ma pháp quang hệ tinh thuần thể, cho nên từ nhỏ đã được bồi dưỡng như là người kế tiếp nhậm chức Giáo Hoàng, hiện tại cậu đã 15 tuổi, được chính thức phong làm Thánh tử, chỉ chờ đến khi Giáo Hoàng đương nhiệm từ trần thì cậu sẽ trở thành người lãnh đạo của một quốc gia, tuy quốc gia này có vẻ nhỏ, nhưng tốt xấu gì cũng là một quốc gia không phải sao.

Nếu xuyên thành người muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, muốn thiên phú có thiên phú, không có gì bất ngờ xảy ra thì đây chắc chắn là người khiến người khác phải hàm mộ đến ghen tị, Lucia hẳn phải cao hứng mới đúng, nhưng từ khi biết mình xuyên đến một cái thế giới ma pháp, biết mình đang ở trên đại lục Io, và đặc biệt biết mình tên là Lucia, còn đang ở Thánh thành nữa thì cậu không cảm thấy cao hứng chút nào, bởi vì cậu khẳng định 80% đây là thế giới ở trong cuốn tiểu thuyết ‘Ma Tôn’ kia.

Nhớ đến ngày trước, bạn thân còn dương dương tự đắc nói, người khác viết truyện đều là viết nhân vật chính diện, cậu ta liền nhất định muốn một đại ma đầu làm nhân vật chính, cuối cùng đánh vỡ chân lý từ xưa đến nay là không thể thắng chính, vừa nhớ đến lúc đó mình còn đồng ý, khen cậu ta có ý tưởng hay, giờ thì Lucia hận không thể cho mình một cục gạch.

Nội dung khái quát cuốn ‘Ma Tôn’ đại khái là như thế này: nhân vật chính từ nhỏ chịu đủ đau khổ, trải qua hàng ngàn khổ sở [kỳ thật là bị ngược đủ loại] cuối cùng hắc hóa, từ đó gặp được kỳ ngộ cùng các loại bản tay vàng rồi thành một Đại Ma Vương, thế phải hủy diệt thế giới hắc ám này.

Trong truyện còn có một nhân vật rất quan trọng, đó là nhân vật đại diện cho tình yêu và chính nghĩa Giáo Hoàng Thánh thành Lucia. Trong truyện bình thường, nhân vật này tuyệt đối có thể đảm nhiệm chức trách của một nhân vật chính, về ngoài hoàn mỹ, thân thể phi phàm, thiên phú tuyệt hảo. ... Nhưng trong quyền này thì anh ta chỉ có thể trở thành Boss chung cực, cuối cùng trở thành pháo hôi cho nhân vật chính, trở thành thành tựu huy hoàng của nhân vật chính.

(Editor: không đúng, sao tôi đọc truyện nào mà có nhân vật có hình tượng như Lucia thì chắc chắn đó là nhân vật phản diện vậy?)

Kết cục cuối cùng là nhân vật chính mang theo nữ chính đạp phá thời không, đi đến thế giới khác, bối cảnh là đại lục Io vỡ thành vô số mảnh cùng núi lửa từ dưới đáy biển không ngừng phun trào. ...

Bạn thân vì biểu đạt tình cảm nồng nhiệt của mình với An Từ Hiên, còn nói riêng cho cậu biết hình tượng Lucia là lấy từ cậu mà ra, lúc ấy An Từ Hiên cũng không cảm thấy có cái gì ghê gớm, nhưng hiện tại cậu chỉ muốn học máu chết cho xong.

Người khác xuyên thành boss, chỉ cần cứ đối nghịch với nhân vật chính, vẫn sẽ có cơ hội sống sót, còn cậu gặp phải một nhân vật chính thích hủy diệt thế giới thì nên làm sao đây? Lucia cảm thấy ngay cả trứng cũng đau, nếu cứ duy trì đối nghịch với nhân vật chính, chờ nhân vật chính hủy diệt thế giới xong, cậu cũng chết a.

Nghĩ đến vận mệnh cuối cùng của mình trong sách, Lucia chỉ có thể thở dài thật sâu một hơi, cảm thán thế gian quá đen tối, người tốt sống không được lâu, người xấu lại sống cả ngàn năm.

Lucia suy nghĩ thật lâu, nếu muốn sống sót, mấu chốt vẫn ở trên người nhân vật chính. Vất hết óc mới nghĩ ra được ba phương án, một là cố gắng tu luyện sau đó lấy sạch mọi cơ duyên của nhân vật chính, cuối cùng ở thời điểm quyết chiến đánh bại hắn; hai là sớm tìm được nhân vật chính, giáo dục trẻ con thật tốt từ nhỏ, cho hắn biết cái gì gọi là làm người tốt; phương án thứ ba là sau khi hai phương án trên đều thất bại, cuối cùng nhân vật chính vẫn muốn hủy diệt thế giới, cậu nhất định không cùng nhân vật chính đối nghịch, dựa vào ân dưỡng dục từ nhỏ, khi đi sang thế giới khác nhất định phải mang theo cậu a....

(Editor: tôi có phương án thứ tư: nhân lúc nhân vật chính chưa cường, tìm hắn rồi cho một đao. Không phải sẽ nhanh hơn sao?)

Tự hỏi lần nữa thì thấy, phương án đầu khó mà thành công, ngấm lại vàng sáng của nhân vật chính cùng đuôi vàng cấp cho hắn quá lớn, hơn nữa nếu thất bại chết không cần nghĩ ngợi, Lucia vẫn cảm thấy cậu không nên khiêu chiến mới tốt.

Vẫn là phương án thứ hai thích hợp với cậu, sớm tìm được nhân vật chính, khiến hắn không cần bị ngược đủ loại, sau đó giáo dục hắn thành một người thiện lương, hắn sẽ không sao, nếu phương án hai thất bại thì vẫn còn có phương án ba có thể tham khảo, nghĩ như thế nào cũng thấy tỷ lệ thành công rất lớn, yên lặng khen ngợi ở trong lòng vì sự cơ trí của mình.

Tắm rửa xong xuôi, lại nhìn đến cái áo trắng đặt ở bên cạnh, Lucia tỏ vẻ mệt nhọc với khả năng thẩm mỹ của mình, mặc cho ai từ khi sinh ra đều mặc đồ màu trắng, giờ nhìn thấy màu trắng cũng chỉ cảm thấy mệt mỏi.

Mặc xong quần áo, Lucia đi đến phòng của mình, ngồi trên giường bắt đầu suy nghĩ, thế giới này cường giả vi tôn(1), nếu muốn bảo trụ mạng nhỏ của mình, Lucia cũng chỉ có thể cố gắng tu luyện.

Nhắm mắt lại, thế giới kia lại hiện ra ở trước mặt Lucia, tinh thần lực có thể đạt đến các ánh sáng đen nhỏ nổi lơ lửng trong chỗ rậm rạp, một mắt xem qua năm quả cầu sáng lạn không thôi, đó chính là những nguyên tố trên thế giới này.

Quay chung quanh Lucia đều là những quả cầu màu vàng lớn lớn nhỏ nhỏ, có thể bởi vì cậu có thể chất ngàn năm không gặp – thể chất quang hệ tinh thuần, do đó nguyên tố quang hệ lại phá lệ thân thiết với cậu hơn.

Tựa như hiện tại, những quả cầu màu vàng trong phòng đều bay về phía Lucia, vron tay, theo tinh thần lực nhìn xuống, cánh tay thon dài trắng nõn của cậu nháy mắt cơ hồ biến thành màu vàng lấp lánh, quả cầu màu vàng đụng đến da thịt cậu liền tan vào trong thân thể, còn lại thành ánh sáng như tre già măng mọc phát sáng lên người cậu.

Nếu hiện tại trong phòng có người khác thì họ sẽ thấy cả người Lucia đều bị ánh sáng màu vàng bao phủ, từ xa nhìn lại giống như một cái kén màu vàng phát sáng lấp lánh.

Đăng cấp Ma Pháp Sư được chia thành Ma Pháp Sư sơ cấp, Ma Pháp Sư trung cấp, Ma Pháp Sư cao cấp, Đại Ma Pháp Sư, Ma Đạo Sư, Pháp Thánh, Pháp Thần, đăng cấp của Kiếm Sĩ cũng tương tự như Ma Pháp Sư.

Nguyên tố thiên phú của Ma Pháp Sư chỉ có một là tốt nhất, bởi vì thiên phú ma pháp quá nhiều sẽ khiến các nguyên tố tranh đoạt lẫn nhau trong cơ thể bạn, không chỉ khiến tốc độ tu luyện chậm, hơn nữa vô ý một cái là có thể nổ tan xác, cho nên cho dù có người có nhiều loại thiên phú, cũng sẽ chỉ lựa chọn tu luyện một loại ma pháp.

Bình thường sau khi Ma Pháp Sư thí nghiệm ra thiên phú xong, khổ sở nhất luôn là cửa đầu tiên – câu thông nguyên tố, mỗi người đều có lực tương tác bất đồng, có người có ma pháp thiên phú, nhưng lực tương tác nguyên tố lại rất thấp, cho nên không thể cảm ứng được nguyên tố tồn tại, cuối cùng chỉ có thể làm Kiếm Sĩ. Có thể nói muốn trở thành một Ma Pháp Sư, thiên phú chỉ là tiền đề, lực tương tác mới là điều kiện tất yếu, thậm chí trong tu luyện, lực tương tác nguyên tố mới là quan trọng nhất.

Ma pháp của Lucia đều do Giáo Hoàng tự mình chỉ bảo, khi đến 5 tuổi, lần đầu tiên Lucia tiến hành minh tượng, chỉ dùng nửa tiếng là đã câu thông thành công nguyên tố quang hệ, khiến Giáo Hoàng không thể không cảm thán đúng là tinh thuần quang chi thể, ngay cả người có lực tương tác cấp sss tiến hành minh tượng ít nhất phải mất vài tiếng mới câu thông được nguyên tố, cậu trong thời gian ngắn như vậy lại có thể làm được.

Bởi vì kiếp trước ông nội từng chỉ cho một ít trung y, cho nên cách cậu hấp thu nguyên tố vào trong cơ thể khác với cách của người thuộc thế giới này, Lucia căn cứ vào kiến thức về kinh lạc đan điền trong trung y, thông qua thực tiễn, lúc cậu đến 8 tuổi rốt cuộc đã có thể hấp thu nguyên tố tồn trữ trong đan điền.

Hơn nữa nguyên tố có thể tuần hoàn không ngừng trong kinh mạch, thông qua quan sát và chứng thực, cậu phát hiện, ma pháp cậu thi triển có độ tinh khiết cao hơn, một cái thuật Trì Dũ sơ cấp của cậu hiệu quả không kém gì thuật Trì Dũ trung cấp, người khác cho là do thể chất của cậu mà không có nghĩ nhiều, điều đó cũng giúp cho Lucia không cần hao hết tâm tư giải thích.

(Editor:Tức là kẻ mạnh mới sống sót ý.)

Chương 3: Chương 2

Thời gian mình tưởng trôi qua rất nhanh, đến chạng vạng, thần quan Jocelyn nhẹ nhàng gõ cửa phòng Lucia, “Thánh tử đại nhân.”

Lucia chấm dứt mình tưởng, chỉnh sửa lại quần áo của mình, giọng nói ôn hòa vang lên: “Vào đi.”

Nghe tiếng nói ôn nhu của Thánh tử đại nhân, Jocelyn nhẹ nhàng đẩy cửa ra, mặc dù đã hầu hạ Thánh tử đại nhân từ nhỏ đến lớn, nhưng mỗi lần nhìn vào Người, ông vẫn sẽ không tránh được có chút thất thần, lông mi vừa dài lại ôn nhu, đôi mắt trong vắt như biển xanh, phía dưới cái mũi thẳng tắp là đôi môi đẹp như trân châu, lại còn thêm một đầu tóc vàng chói mắt như ánh mặt trời, cậu phảng phất như vị Thần đi ra từ trong thần thoại.

Cúi đầu, Jocelyn cung kính thấp giọng dò hỏi: “Thánh tử đại nhân, hiện tại Ngài đã muốn dùng cơm chưa?”

Lucia mỉm cười với Jocelyn rồi gật gật đầu, sau đó ưu nhã đi đến một cái bàn thẳng tắp, đoạn chính ngồi chờ bữa tối, cách ngồi nhìn qua đích xác không chỉ đẹp mắt mà còn tỏa vẻ cao quý như thần tiên, nhưng thực ra Lucia đang nhìn cửa trông mòn cả con mắt, vì sao đồ ăn còn chưa đến, nó làm sao còn chưa đến, không biết rằng ngồi như vậy rất mệt chết sao, eo của cậu a!

(Editor: bạn thụ thật giỏi đóng kịch)

Liếc mắt thì thấy Jocelyn đang nhìn cậu, Lucia lập tức làm thẳng eo lại, xác nhận bản thân nhất định lúc nào cũng phải 365 độ soái chết người, làm Thánh tử lúc nào cũng phải soái đầy mặt mới là chân lý.

Rốt cuộc cũng đợi đến khi người hầu bưng bữa tối vào, Lucia nhìn nhìn ít nhất mười mấy đồ ăn ở trên bàn nhưng lại không nhảy múa hân hoan, bởi vì hiện tại cậu chỉ muốn ăn một chén cơm gạo tẻ Trung Quốc chứ không phải là một bàn đầy cơm Tây a.

Trước khi Lucia trở thành Thánh tử đã được thần Quang Minh chiếu cố có thể chất tinh thuần, lại thêm sự thông minh cùng cố gắng, mới 15 tuổi đã là Ma Pháp Sư cao cấp, có thể nói cậu chính là thiên tài và cũng là thần tượng của giới trẻ trong Thánh thành.

Hơn nữa theo đề nghị của Thánh tử, thuế má ở Thánh thành được giảm xuống rất nhiều, thần quan Giáo Đình sẽ theo định kỳ mà xem bệnh miễn phí cho bình dân. ... Có thể nói, danh tiếng của Thánh tử ở Thánh thành không hề thấp so với Giáo Hoàng.

Nghe nói Thánh tử sắp thành lập đoàn Kỵ Sĩ Thánh Quang cho chính mình, toàn bộ Thánh thành đều oanh động.

Quảng trường Martic nằm ở bên trong Giáo Đình, bình thường quảng trường vắng tanh nhưng hôm nay lại tụ tập mấy trăm thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi, bọn họ có khả năng xuất thân từ bình dân cũng có khả năng là con nhà quý tộc, nhưng trên mặt bọn họ đều hiện rõ vẻ kích động cùng thấp thòm.

Phía trước quảng trường để mấy cái bàn, trên bàn là quả cầu Thủy Tinh thí nghiệm thiên phú và lực ma pháp, một đám thiếu niên theo thứ tự đi lên trước gặp thần quan tiến hành thí nghiệm, hết thấy đều ngay ngắn, trật tự, cho đến khi. ...

Sandy Sanleydrica vốn là con đầu của đại quý tộc Sanleydrica trong Thánh thành, nhưng lại vì từ nhỏ kiểm tra đo lường ra thiên phú là song hệ thủy hỏa, hai loại nguyên tố ma pháp này bài xích lẫn nhau, làm cho lực tương tác nguyên tố của cậu chỉ đạt tới cấp S, mãi mãi chỉ có thể dừng lại tại Ma Pháp Sư trung cấp, tiến thêm cấp nữa sẽ bị nguyên tố ma pháp bạo nổ mà chết.

Cho nên mặc dù trong nhà cậu là con cả, nhưng ở thế giới này thực lực mới là đứng đầu, nên ngày ngày cậu đều không được dễ chịu, đặc biệt sau khi em trai cậu được sinh ra, một người có thiên phú ma pháp phong hệ, một thiên tài có lực tương tác cấp S, cậu thường xuyên bị người ta so sánh với em trai, một thiên tài, một phế nhân, có thể đoán được tại gia tộc địa vị của cậu. ...

Thánh tử đại nhân chọn lựa đoàn Kỵ Sĩ, bên trong gia tộc đã sớm chuẩn bị tốt cho em trai, theo lý thường một phế nhân như cậu sẽ không được cho phép tham gia loại việc này, nhưng Sandy không cam lòng, cậu muốn đi thử xem, nói không chừng Giáo Đình có thể có biện pháp gì đó giúp đỡ cậu, cho nên hôm nay cậu vụng trộm đi theo.

Vì không thể để em trai mình Earl phát hiện mình vụng trộm đi theo nên Sandy phải trốn ở phía sau cùng của đội ngũ, chỉ dám hăm mộ nhìn những thiếu niên thí nghiệm có đủ tư cách ở phía xa xa kia.

Vốn trong quảng trường còn có tiếng xì xào nhỏ nhỏ bỗng nhiên trở nên im ắng, Sandy hiếu kỳ kiễng chân lên nhìn về phía trước, một thiếu niên mặc y bào màu trắng thuần, tóc vàng như ánh mặt trời, đôi mắt tinh thuần như trời xanh ẩn chứa yên tĩnh cùng ôn nhu, toàn thân lộ ra khí tức thần thánh cao quý, lại thêm dung mạo mỹ lệ thánh khiết, ở trong mắt Sandy người này chính là vị Thần hạ phàm.

Mọi người nhìn thấy Lucia đều kinh hãi vạn phần, áp lực tâm tình cũng trở nên kích động, nhóm thiếu niên và thần quan đều khom người hành lễ với Thánh tử, sau đó đứng tại chỗ chờ Thánh tử lên tiếng. Lucia nhìn quảng trường đã đầy người, đi tìm mục tiêu của mình, nhưng người có tóc màu đỏ thật sự nhiều lắm, chỉ bằng một hai câu miêu tả trong tiểu thuyết căn bản không thể tìm ra được em trai tương lai của mình a.

Bất đắc dĩ thu hồi ánh mắt lưu luyến của mình, cậu cong khóe miệng lên, đôi mắt màu xanh ôn hòa nhìn mọi người, trực tiếp hỏi: “Trong các người, ai là Sandy?”

Trong cuốn tiểu thuyết, đội trưởng đoàn Kỵ Sĩ tương lai, cuối cùng cho dù đã là Pháp Thánh, nhưng vẫn luôn trung thành và tận tâm đi theo Giáo Hoàng, có thể nói là người em trai số một thế giới cũng hoàn toàn xứng đáng, có cấp dưới trung thành như vậy tất nhiên phải sớm bắt về bên người mới tốt.

Sandy nghe giọng nói mềm nhẹ giống như đang hát thánh ca của Thánh tử, có chút không thể tin được đi lên phía trước, đè nén trái tim đang đập cuồng loạn, run rẩy nói: “Thánh tử đại nhân, xin hỏi ngài đang muốn tìm ta sao? Sandy Sanleydrica?”

Lucia âm thầm quan sát đứa trẻ đứng cách cậu 2 mét này, một đầu màu đỏ như lửa cháy, khuôn mặt thanh tú cùng thân hình gầy yếu, thấy thế nào cũng không giống một người sẽ trở thành Pháp Thánh.

Nhận thấy được đôi mắt ôn nhu mang theo đánh giá của Thánh tử đại nhân, Sandy lặng lẽ nắm chặt tay, cảm giác trong lòng bàn tay ẩm ướt, lại buông lỏng tay ra, đang lúc cậu khẩn trương không chịu nổi thì, trước mắt lại xuất hiện một luồng tóc vàng phảng phất, trên trán cảm nhận được xúc cảm ấm áp mang theo hơi lạnh.

Lucia vì muốn xác nhận thân phận một chút nên mới đi đến người thiếu niên, vươn tay, gạt đám tóc màu đỏ trước trán cậu ra, quả nhiên thấy được một vết sẹo có chút dữ tợn ở mép tóc bên thái dương.

Xác nhận thân phận đã hoàn tất, Lucia cao hứng thu hồi tay, chờ mong hỏi: “Người có nguyện ý trở thành Kỵ Sĩ của ta không?”

Không nhận được câu trả lời, lại thấy thiếu niên còn đang ngây người, cậu cười hỏi thêm lần nữa: “Người có nguyện ý trở thành Kỵ Sĩ của ta, cùng ta bảo vệ Thánh thành không?”

“Nguyện ý, ta nguyện ý. Nhưng...”

“Thánh tử đại nhân, loại phế vật như anh ta căn bản không xứng trở thành Kỵ Sĩ của ngài.” Sandy còn chưa nói xong, thì đã bị một thiếu niên đánh gãy, thiếu niên này bị thần quan ngăn cản đứng cách Lucia 5 mét và đang la lớn.

Lucia hơi tức giận, không phải tức vì thiếu niên vô lễ, mà vì em trai mình cứ nhiên bị người ta mắng, cái này tuyệt đối không thể nhin, cậu lựa chọn quên đi sự thật trần trụi rằng Sandy vẫn còn chưa trở thành em trai của cậu.

Lucia hay An Tử Hiên vốn là người siêu cấp bao che khuyết điểm, đã là người mà được cậu thừa nhận, chỉ cần không vượt qua giới hạn cuối cùng của cậu thì cậu có thể bao dung vô hạn với người đó, hơn nữa chỉ cần người đó có mẫu thuẫn với người khác, khẳng định cậu sẽ không hỏi đúng sai, mà sẽ luôn đứng bên cạnh người đó, đó cũng là nguyên nhân vì sao có rất nhiều người kỳ vọng trở thành bạn bè của cậu.

Thu lại tươi cười trên mặt, Lucia nhìn về phía thiếu niên đang la lớn kia, giọng nói thanh lãnh, “Người là đang nghi ngờ ý chỉ của thần Quang Minh sao?”

Thiếu niên bị lời nói của Lucia dọa đến, sắc mặt đều trắng, nhưng vẫn kiên trì biện giải: “Không, Sandy vốn là phế vật song hệ thủy hỏa, vì thế không có khả năng làm Kỵ Sĩ.”

Người chung quanh nghe thiếu niên nói, ánh mắt nhìn về Sandy liền thay đổi, ần ần một tia khinh miệt cùng đồng tình. Lúc Sandy nhìn thấy thiếu niên kia liền trắng bệch cả mặt, bởi vì đó là em trai cậu Earl Sanleydrica.

Cảm nhận được tầm mắt của mọi người chung quanh, tay chân cậu càng lạnh lẽo, cúi đầu, cậu không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng hay khinh thị của Thánh tử đại nhân.

Lucia nhìn Sandy cúi đầu yên lặng thừa nhận ánh mắt của mọi người, đứng ngay bên cạnh cậu bé, Lucia thần nhiên quét mắt nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Sandy, kiên định, cao giọng nói: “Sandy Sanleydrica, cậu ta, sẽ là một Pháp Thánh vĩ đại!”

Sandy khó thể tin được ngẩng đầu, ánh mắt trời ở phía sau Lucia như là vì Người mà phủ thêm một tầng ánh sáng thần thánh, khuôn mặt đằng sau ánh mặt trời có chút mơ hồ, nhưng đôi mắt màu lam tràn ngập lực lượng cùng tin tưởng kia vĩnh viễn lưu lại trong lòng cậu.

Rất nhiều năm về sau, khi cậu nhớ lại lúc đó, cậu đều nói với người ta như thế này: “Lúc đó chỉ có bề hạ ngay từ ban đầu đã tin tưởng chắc chắn vào tương lai của ta mà ngay cả chính ta cũng không thể tin được, chỉ vì không dám cô phụ sự tin nhiệm trân quý như vậy, ta mới kiên trì đi tới tận ngày hôm nay.”

“Mà người, Kỵ Sĩ của ta không cần một người vô lễ như vậy.” Lucia xoay người nói với thiếu niên đang bị thần quan đè nặng, mặc kệ thiếu niên la hét, trực tiếp kêu thần quan lôi hắn ra ngoài.

Bảo Jocelyn mang theo Sandy, Lucia phụ trách chào hỏi người thí nghiệm, cũng không có vì cậu vừa mới oanh động cả thành như vậy mà đem người tiêu sái rời đi.

Kỳ thật nguyên văn trong sách là, lần này Sandy vốn không được tuyển thành Thánh Quang Kỵ Sĩ, mà là vào lúc sau khi Lucia trở thành Giáo Hoàng, ngẫu nhiên ra ngoài một lần cứu được Sandy, từ đó Sandy mới tuyên thệ nguyện trung thành trở thành một Thánh Quang Kỵ Sĩ, nhưng lúc đó thiên phú ma pháp thủy hệ của cậu ta đã sớm bị loại trừ, hơn nữa lúc đó, cậu ta đã là một Ma Đạo Sư thuộc hỏa hệ.

Nhưng Lucia cảm thấy sớm muộn gì cũng trở thành người một nhà, việc gì phải để người ta chịu vài cái đau khổ kia, nên biết trong sách trước khi cậu ta từ bỏ thiên phú thủy hệ, cậu ta vẫn luôn bị người khác vũ nhục và khinh thường.

Quay đầu xem Sandy ở phía sau, thấy người em trai mới được thu nhận đang tươi cười sáng lạn, Lucia cảm thấy chuyện này cũng không có quan hệ gì lắm đến nhân vật chính hay cốt truyện, có thể hoa lệ bỏ qua.

Trong lúc Lucia đang âm thầm vui mừng vì đã thành công thu nhận em trai thì, ở bên trong một thần miếu hoang ngoài Thánh thành:

“Người mù thối tha, dám cướp địa bàn của chúng ta.” Ba năm cái thiếu niên ăn mặc bẩn thỉu đang ra quyền đâm đá vào người một đứa trẻ gầy yếu đang cuộn tròn trong góc, còn đoạt đi cái bánh mì mà đứa nhỏ đang ôm chặt trong lòng, “Thật không nhìn ra bộ dáng của người có thể nhận được nhiều người thương tình a, mấy mục dân bà kia bình thường cũng không có hào phóng như vậy.”

Mất một lúc lâu, thấy đứa trẻ không lên tiếng, nhóm thiếu niên cảm thấy nhàm chán, cho nên chỉ đạp thêm hai cái rồi hùng hục bỏ đi, ở phía sau bọn họ, đứa trẻ mù vừa mới bị mắng kia mở mắt ra, một đôi mắt đen thui như vực sâu mang theo hận ý cùng oán hận nhìn chăm chăm vào đám người đang rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 3

Sáng sớm ngày hôm sau, Giáo Hoàng Cassandra phái người gọi Lucia đến nói chuyện.

Toàn bộ thần điện Quang Minh đều dùng Mặc Thạch để lát, loại đá sang quý này chỉ cần một khối nhỏ đã đủ cho một gia đình bình thường sinh hoạt mấy tháng, nhưng ở Thần Điện lại có thể tùy tiện thấy được, màu xám ảm ảm phản xạ ánh sáng, đứng sừng sững ở chính giữa Thần Điện giống như khoe miệng thần Quang Minh đang mỉm cười thương xót chúng sinh, cao cao tại thượng nhìn chúng sinh buồn vui.

Lucia tiến vào đại điện liền thấy Giáo Hoàng Cassandra đang cầu nguyện thành kính như đối với thần tượng, không có lên tiếng, yên lặng chờ ông ở phía sau....

“Con đến rồi.” Cassandra cầu nguyện xong, xoay người thấy Lucia, đứa trẻ này làm ông kiêu ngạo, là đứa trẻ do một tay ông nuôi lớn.

Lucia ưu nhã khom người hành lễ xong, mới đứng thẳng dậy mỉm cười nói: “Bệ hạ, thần an.”

Cassandra vuốt vuốt chòm râu trắng của mình, trên mặt tràn đầy ôn nhu yêu thích với Lucia, mở miệng cười: “Không cần đa lễ, hôm nay gọi con đến chính là muốn hỏi một chút về chuyện hôm qua.”

Sau chuyện của Sandy, Lucia biết Giáo Hoàng khẳng định sẽ đi tìm mình, trên đường đến, cậu đã nghĩ ra một cái cơ hoàn hảo, “Bệ hạ, thần Quang Minh vĩ đại đã chỉ dẫn cho con, cậu ta sẽ là một Kỵ Sĩ Thánh Quang vĩ đại.” Trên mặt Lucia tràn đầy thành kính cùng vinh hạnh, trịnh trọng lừa dối Giáo Hoàng.

Phải cảm ơn cái thế giới mê tín này, chỉ cần đổ tất cả lên người thần Quang Minh coi tiền như rác này, không có một người nào sẽ hoài nghi câu giải thích của Lucia.

“Thần Quang Minh tại thượng!” Giáo Hoàng vẫn luôn tín nhiệm Lucia, cho nên sau khi nghe Lucia nói xong, thấp giọng kính sợ nói.

Lucia nhân cơ hội này liền nói thêm một việc khác, “Bệ hạ, thỉnh đem quả Xích Hỏa ban cho đứa bé kia.” Lucia nhớ rõ trong sách Sandy trong một lần mạo hiểm lấy được quả Xích Hỏa mới có thể từ bỏ thiên phú thủy hệ trong người cậu, khiến cậu không cần ngày đêm chịu đựng thống khổ do thủy hỏa bài xích trong cơ thể.

Trong lòng lại khẳng định bạn thân của mình tuyệt đối là một tên cật hóa khó hiểu, không thì vì sao dị bảo trân quý như vậy, cậu ta lại đặt một cái tên thật tầm thường, quả Xích Hỏa đâu phải là lẩu, rốt cuộc cậu ta muốn ăn lẩu đến mức nào mà trong lúc viết tiểu thuyết cũng không quên nhắc tới a, tuyệt đối vì bản thân có phải là chân tướng hay không?

Quả Xích Hỏa đối với pháp sư thiên phú hỏa hệ mà nói nó tuyệt đối là chí bảo, nó không chỉ có thể tẩy thuần thiên phú, còn giúp ích rất nhiều cho pháp sư hỏa hệ tu luyện về sau, trước kia Giáo Đình cũng có được một quả Xích Hỏa, dùng hộp Hàn Ngọc để bảo tồn, chỉ là phần lớn người trong Giáo Đình đều là Ma Pháp Sư quang hệ, cho nên quả Xích Hỏa đó mới trở nên vô dụng.

Giáo Hoàng biết tình huống của đứa bé kia, cho nên cũng không do dự nhiều, “Lát nữa con phái người đến kho phòng lấy đi, bây giờ cùng ăn điểm tâm với ta đã.”

Lucia nhìn khuôn mặt từ ái đã có nếp nhăn của Cassandra, không khỏi nhớ tới ông nội của mình ở kiếp trước, trước đây kỳ thực cậu luôn dành rất nhiều thời gian bồi ông nội, ông lão kia cũng như thế này, dạy dỗ mình, trân trọng mình....

Lấy lại tinh thần, Lucia cong khoe miệng lên, trong mắt mang theo yêu thương, nhẹ giọng đáp ứng: “Vâng, cũng đã lâu rồi không cùng ăn với bệ hạ.”

“Cũng không phải do con sao, trước đây con luôn thích cùng ăn cơm với lão già này, đến khi trưởng thành thì lại không thấy đến.” Hiện tại Cassandra vẫn còn có thể nhớ đến bộ dáng tiểu đại nhân khả ái của Lucia khi mới tập đứng.

Mới một hai tuổi tay của mình còn nhỏ không cầm chắc dao nữa nhưng luôn quật cường muốn tự mình ăn cơm, tuy rằng kết thúc luôn là thất bại nhưng ông lại không thấy mệt, nhớ lại thời điểm kia ông liền bật cười, hiện tại chính mình đã già đi nhưng đứa trẻ này vẫn quật cường trước sau như một.

Nghe thấy Giáo Hoàng cảm khái, Lucia bắt đầu đi: “Trước đây con với người ở cùng một chỗ đương nhiên ăn cơm cùng nhau, hiện tại chỉ cần Người muốn, con cũng có thể thường xuyên đến bồi Người, chỉ sợ là Người rất bận.” Ngắm lại khoảng cách từ cung điện của cậu đến cung điện Giáo Hoàng, Lucia tỏ vẻ đề một trạch nam mỗi lần ăn cơm phải đi qua đi lại một km tuyệt đối là vô nhân đạo, cho nên câu kế tiếp của cậu tuyệt đối chỉ là khách khí, hy vọng Giáo Hoàng trăm ngàn lần dừng cho là thật a.

“Con cứ tu luyện cho tốt là được rồi, gần đây tu luyện có gặp vấn đề gì không?”

May mắn là ông không thật sự muốn mình mỗi ngày bồi ông ăn cơm, trong lòng Lucia thở dài nhẹ nhõm một hơi. Đối với câu vừa nãy của ông thì chỉ lắc đầu cười, tỏ vẻ không có vấn đề gì.

“Không có vấn đề gì là được, nhưng con vừa mới trở thành Ma Pháp Sư cao cấp, nên lấy thực lực ổn định làm chủ.” Từ nhỏ trên phương diện tu luyện, Lucia không bao giờ khiến Cassandra lo lắng quá, nhưng Lucia vẫn là con nuôi của ông, cho nên ông vẫn nhìn không được nhắc nhở vài câu.

Lucia đối với Cassandra qua tâm cảm thấy rất ấm áp, đi lên phía trước đỡ cánh tay ông, “Vâng, con sẽ chú ý, bệ hạ không cần lo lắng.”

Cùng Giáo Hoàng đại nhân hưởng thụ bữa sáng ấm áp xong, sai Jocelyn đi lấy quả Xích Hóa, Lucia liền vội vã đi đến trụ sở thống nhất của Kỳ Sĩ.

Sau khi Sandy được Thánh tử lựa chọn, trong lòng vẫn luôn bất an, giống như lời em trai cậu đã nói, thực lực cùng thiên phú của cậu đúng là không xứng trở thành một Thánh Quang Kỳ Sĩ, nhớ tới ánh mắt mang theo tín nhiệm cùng cổ vũ của Lucia, trong đời lần đầu tiên có người không dùng ánh mắt đồng tình hay khinh miệt nhìn mình, cho nên càng thêm không muốn cô phụ lại sự chờ mong trân quý như vậy.

Buổi sáng đầu tiên khi đến Giáo Đình, sau khi rửa mặt xong, ngay cả điểm tâm cũng không ăn liền bắt đầu ngồi ở trên giường mình tưởng, Sandy không muốn trở thành trói buộc của Thánh tử đại nhân, cậu không thể quyết định thiên phú, nhưng cậu có thể cố gắng trả giá gấp bội so với người thường.

“A...” Không được một lúc, Sandy liền cảm thấy nguyên tố vừa hấp thu vào cơ thể bắt đầu bài xích lẫn nhau, mỗi một tác trên làn da đều giống như bị nước sôi tạt qua, hai loại nguyên tố không ai nhường ai, nguyên tố hỏa hệ cuồng bạo muốn xé rách da thịt trên người cậu, nguyên tố thủy hệ vốn là nguyên tố ôn hòa nhất trong các loại nguyên tố, thậm chí còn có hiệu quả trị liệu, nhưng lúc này thủy hỏa bất dung, nguyên tố thủy hệ xưa nay ôn hòa lại sôi trào giống như muốn hấp chín cậu từ trong ra ngoài.

Đau đớn thổi quét toàn thân Sandy, cậu cắn răng không kêu đau, trước đây cậu yên lặng trốn trong phòng mình tưởng cũng như thế này, cho dù đau đớn đến đâu, cậu cũng chỉ chịu đựng một mình, bởi vì nếu như bị người khác biết cậu còn không buông tha tu luyện, bọn họ nhất định sẽ cười nhạo cậu, cười nhạo cậu si tâm vọng tưởng, giống như đứa ngốc tự mình tìm tội.

Jocelyn gõ cửa cả ngày cũng không thấy có người trả lời, liền trực tiếp đẩy cửa ra, nghiêng người mời Lucia ở phía sau đi vào trước.

Lucia vừa vào cửa liền thấy thiếu niên thân hình nhỏ gầy đang cuộn mình thành một cục ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi ngẫu nhiên bật ra một hai tiếng kêu đau đớn, tóc trên trán bị mồ hôi lạnh ướt thành từng luồng dính trên khuôn mặt trắng bệch, hiển nhiên cậu ta đang nhận thống khổ cực đại.

Không hề chần chừ, Lucia lập tức làm một cái Trì Dũ thuật cao cấp, nguyên tố quang hệ theo ý chí của cậu nhanh chóng tụ lại quanh thân Sandy...

Sandy vốn cho rằng lần này có khả năng mình thật sự sẽ nổ tan xác mà chết, nhưng trong lúc hoảng hốt, xuyên qua một mảnh ánh sáng màu vàng, cậu lại thấy được một đôi mắt xanh thăm mang theo lo lắng cùng quan tâm, đã bao lâu rồi, hình như từ lúc mẹ mình – người duy nhất quan tâm đến cậu – qua đời thì không còn ai nhìn cậu như vậy nữa, loại cảm giác này thật sự rất hạnh phúc, biết được trên thế giới này còn có một người để ý đến cậu như vậy, trong lòng nghĩ, khoe miệng liền gọi lên một mỉm cười nhợt nhạt không dễ phát hiện, thấp giọng gần như nỉ non, “Thánh tử đại nhân...”

Một lát sau, Sandy ngạc nhiên phát hiện nguyên tố bạo động trong cơ thể cậu đã được nguyên tố quang hệ bình ổn xuống dưới, tuy rằng chỉ là tạm thời.

Nhìn đến Lucia còn ngồi bên giường cậu, Sandy lập tức muốn xuống giường hành lễ, chỉ là vừa cử động, toàn thân liền đau nhức vô lực ngã xuống.

Lucia thấy Sandy đã khôi phục được ý thức, rốt cuộc cũng thở ra nhẹ nhõm một hơi, em, em trai đệ nhất a, cũng không thể xảy ra chuyện như vậy, không thì cốt truyện về sau chẳng phải thành mây tan sao. Thấy Sandy còn muốn hành lễ, vội vàng treo lên tươi cười đầy chuyên nghiệp, quan tâm nói: “Không cần đa lễ, người cứ nằm xuống đi.”

Sandy còn đang đắm chìm trong tươi cười tràn ngập ánh sáng của Lucia nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, trên gương mặt tái nhợt hiện lên nét đỏ ửng, quay đầu đi, thì thào nói: “Cảm ơn đại nhân.”

Nhìn sắc mặt Sandy thay đổi liên tục, Lucia tự kỷ ở trong lòng: quả nhiên thuật Trì Dũ của cậu đúng là trâu bò, đồ của Thánh tử, cam đoan chất lượng!

Vừa thấy Sandy chỉ còn một hơi, cậu liền thi triển một cái thuật Tri Dũ đơn giản, lập tức liền cảm thấy vui vẻ [này, người ta hiện tại còn đang nằm trên giường đấy], như vậy sau này khi nhân vật chính không nghe lời, cậu có thể dùng vũ lực trấn áp, trong đầu tưởng tượng hình ảnh nhân vật chính bị cậu một cái Thánh Quang đánh nằm sấp xuống sau đó liền ra sức đập vào mông, thật sự càng làm cho người ta cảm thấy hưng trí...

Tuy trong lòng đang yy nhân vật một hơi, nhưng trên mặt Lucia vẫn mỉm cười đứng chất thần thánh, muốn tiến hành diễn đến cùng, “Jocelyn.”

“Vâng, đại nhân.” Jocelyn hai tay dâng hộp hàn băng đựng quả Xích Hòa lên.

Tiếp nhận hộp, Lucia mới quay đầu nói: “Sandy, đây là quả Xích Hòa do Giáo Hoàng đại nhân đặc biệt ban cho, ăn nó vào có thể trừ bỏ thiêu phú thủy hệ trong cơ thể ngươi, hơn nữa đối với việc tu luyện ma pháp hòa hệ của ngươi có chỗ tốt cực lớn, chờ thân thể của ngươi hồi phục tốt liền lập tức ăn nó.”

Nghe hiệu quả của quả Xích Hòa, ánh mắt của Sandy không dám tin, không phải không biết Thánh tử đại nhân không cần lừa cậu, nhưng tâm nguyện từ trước đến nay dễ dàng thực hiện như vậy, vẫn có chút kích động hỏi: “Có phải từ nay về sau thân có thể tu luyện ma pháp không cần kiêng nể gì phải không? Có phải cả đời này thân không chỉ dừng lại ở Ma Pháp Sư trung cấp phải không? Có phải hay không...?”

Lucia nhìn bộ dạng có chút không tin nổi của Sandy, chỉ mỉm cười chờ cậu ta hỏi xong, mới nghiêm túc nhìn khuôn mặt còn hơi tái nhợt của cậu, khẳng định nói: “Phải!”

Đặt hộp Hàn Ngọc bên người vào trong tay Sandy, Lucia nhìn xuống Sandy, tự tin lại kiên định nói: “Ngươi sẽ trở thành một pháp sư cường đại, ta biết.”

Khai sáng cho em trai xong, tự giác dùng nhân cách cùng mị lực của mình triệt để chinh phục em trai, Lucia cứ như vậy mang Jocelyn ưu nhã rời đi...

Trong lòng biết cái này khẳng định do Lucia đại nhân vì cậu mang tới, Sandy âm thầm thề cậu nhất định sẽ cố gắng tu luyện, bảo vệ Lucia đại nhân, ánh mắt kiên định nghiêm túc nhìn bóng dáng mảnh khảnh của Lucia, Sandy nắm chặt hộp Hàn Ngọc trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 4

Sau khi Lucia đi ra khỏi phòng Sandy liền mang theo Jocelyn cùng vài người hầu bắt đầu đi làm một việc quan trọng mà đã bắt đầu mỗi ngày gần đây: tuần phổ!

Người dân Thánh thành gần đây mỗi ngày đều có tâm tình kích động, làm việc đều có hiệu suất, nguyên nhân không có gì khác, là vì Thánh tử đại nhân anh minh thần võ [mĩ lệ xinh đẹp] của bọn họ rất cuộc đã bỏ được cái Giáo Đình nhỏ bé kia để đi ra ngoài, điều này thật sự là việc trọng đại mà quần chúng nhân dân nhiệt liệt hoan nghênh.

Đúng chạng vạng, Lucia xuất hiện trong Thánh thành lác lác khắp nơi, kỳ thật cậu cũng không muốn, nhưng trong tiểu thuyết miêu tả thật sự quá mơ hồ, tổng kết chỉ ra được mấy điểm:

Thời gian: chạng vạng;

Địa điểm: trong một hẻm nhỏ ở Thánh thành;

Sự kiện: nhân vật chính bị trêu chọc ầu ẩu;

Điều nhắc nhở: bên cạnh hẻm nhỏ có một tửu lâu làm ăn không tệ.

Vì không muốn bỏ qua bất kỳ khả năng nào để gặp được nhân vật chính, chỉ cần có người hơi lưu ý một chút sẽ phát hiện, kỳ thật vào chạng vạng mỗi ngày Lucia đều đi vài chỗ cố định, hơn nữa đều là hẻm nhỏ bên cạnh có tửu lâu.

Hôm nay đã là lần thứ 22 cho sự nghiệp vĩ đại tuần phổ của Lucia, hơn nửa tháng mỗi ngày đều tràn trề hy vọng mà đến, cuối cùng đều thất vọng trở về, nếu đây không phải là việc lớn, Lucia đã sớm bỏ gánh mặc kệ.

Dọc theo đường đi, những nơi mà Lucia đi qua, dân chúng đều tự cho mình đã ẩn nấp rất kỹ nhưng thật ra họ đang trắng trợn ‘vụng trộm’ thưởng thức Thánh tử đại nhân anh tuấn, Thánh tử ôn hòa và mĩ lệ của bọn họ, Thánh tử ưu nhã cường đại của bọn họ, Thánh tử của bọn họ....

Lucia đối với loại hành vi bịt tai trộm chuông này của con dân nhà mình có cảm giác rất thú vị, khóe miệng tươi cười càng sâu, sau đó bình tĩnh duy trì dáng người ưu nhã trong sự vây xem của mọi người, tươi cười ôn hòa tiếp tục đi về phía trước.

Mới vừa đi vào cái hẻm cuối cùng của ngày hôm nay, Lucia liền nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên trong, cậu hơi kích động đi vào.

“Người mù thôi, lại đây cho người ăn bánh bao a.” Một đám thanh niên đáng về lưu manh vây quanh một đứa bé tóc xám gầy yếu, trong đó có một thanh niên đang cầm một khối bánh mì đã khô cứng có chút mứt meo trên tay, hô với đứa bé tóc xám kia, sau đó lại đánh mắt với một thanh niên khác ở bên cạnh, người thanh niên kia hiểu ý đưa chân ngăn trước mặt đứa bé, đứa bé hình như không biết vẫn cứ tiếp tục tiến về phía trước.

“Phanh...”

“Ha ha ha...” Nhìn đứa trẻ chật vật bỏ nhào xuống đất, đám thanh niên chung quanh không kiêng nể gì cất tiếng cười to, lúc đứa trẻ giãy dụa muốn đứng lên thì còn đi đến, hung hăng đập tay của hắn, thậm chí còn tàn nhẫn nghiền nghiền, “Một tên phế vật, dám ăn xin cả ngày ở địa bàn của chúng ta, hôm nay sẽ dạy cho người biết cái gì gọi là quy củ.”

Arnold quỳ rạp trên mặt đất, cảm thụ đau đớn từ ngón tay truyền đến trước ngực, trên mặt dần dần hiện ra phần hận cùng vận vẹo dữ tợn, vùi đầu càng sâu, sẽ có một ngày, hắn muốn những người xấu xí dối trá này, thế giới bất công này phải trả giá, sẽ có một ngày như vậy! Gắt gao siết chặt cái tay còn lại, cho đến khi cảm giác trong lòng bàn tay thấm ướt.... Phảng phất như làm vậy là có thể xem nhẹ đau đớn ở chỗ khác trên cơ thể mình.

Người thanh niên làm thủ lĩnh đá vào chân Arnold, sau đó lui về phía sau hai bước, sai sứ: “Giáo huấn hắn một chút.”

Arnold nghe xong liền yên lặng nâng tay lên bảo vệ đầu, sau đó chờ thống khổ sắp xảy ra, tựa như từ nhỏ hắn đã luôn phải nhận.

Đợi đến nửa ngày lại không thấy động tĩnh gì, Arnold vừa định ngẩng đầu vụng trộm xem chuyện gì phát sinh, thì đã được nâng dậy từ mặt đất, bên tai vang lên giọng nói hàm xúc ôn nhu mang theo trấn an, “Đừng sợ, đã không có việc gì.” Sau đó, hắn được ôm vào một cái ôm áp áp tràn ngập hương vị dương quang, thậm chí đồng thời tay người kia còn vỗ vỗ trên lưng hắn, giống như sợ hắn bị sợ hãi.

Lucia vừa đi vào ngõ nhỏ, liền thấy được một đám người đang tính muốn quần áo một đứa trẻ, nhìn đứa trẻ kia mặc quần áo cũ nát không chịu nổi, còn có trên tay hắn bị sưng đỏ với dấu chân được in rõ, nhất thời liền hiểu chuyện gì đang xảy ra, mặc kệ đứa trẻ kia có phải nhân vật chính hay không, cậu cũng sẽ không khoan tay đứng nhìn.

Tên thanh niên cầm đầu phân phó xong lại phát hiện không có người hưởng ứng, ngẩng đầu lên mới phát hiện tất cả người của mình đều ngây ngốc nhìn đầu ngõ, nghi hoặc theo tầm mắt bọn họ xem qua, chỉ nhìn thấy một thiếu niên có diện mạo tinh xảo, khí chất cao quý thánh khiết đang đứng ở đó.

Bị thiếu niên mi lệ mê hoặc ngăn ngại vài giây, tên đó rất nhanh liền phát hiện trên người thiếu niên đang mặc áo trắng in hoa mà chỉ có người chức cao trong Giáo Đình mới được mặc, hơn nữa ở phía sau người đó còn có vài người vừa thấy liền biết không đơn giản, nhìn thiếu niên kia rồi lại nhìn tên người mù còn đang quỳ rạp trên mặt đất, biết hôm nay đã đụng phải rắc rối.

Lucia cũng không quản mấy tên thanh niên còn đang ngốc lảng tại chỗ, mà trực tiếp đến bên người đứa trẻ kia, hạ thấp người, nhìn đứa trẻ đó cho tới bây giờ vẫn còn đóng chặt hai mắt, trong lòng kích động không thôi, rốt cuộc cũng tìm được, người này tuyệt đối chính là Arnold – nhân vật chính trong “Ma Tôn”, thật sự là kinh hi ngoài ý muốn.

Trong sách, nhân vật chính lần đầu xuất hiện là lúc 9 tuổi, nhưng xem đứa trẻ 8 tuổi trước mặt này, thấy thế nào cũng chỉ thấy giống như mới có năm sáu tuổi a, lúc đọc sách, bởi vì biết trước mọi thứ đều là giả, cho nên cũng không có cảm nhận gì, nhưng giờ chính mình tiếp xúc đến, lần đầu tiên Lucia cảm thấy thương tiếc cho nhân vật chính, nếu từ nhỏ cậu cũng không duyên không có nhận nhiều đau khổ như vậy, cậu nghĩ lớn lên cậu cũng sẽ giống hắn đi.

Rome không phải một ngày liền phô trương, Ma vương cũng không phải một ngày đã luyện thành, Lucia tin tưởng chỉ cần từ giờ trở đi giáo dục thật tốt, nhân vật chính nhất định sẽ không hắc hóa.

Không để ý nhân vật chính trên người bẩn loạn, Lucia cẩn thận vươn tay, ôm nhân vật chính, tận lực phóng nhu giọng của mình, nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, đã không có chuyện gì.” Lucia nhớ đến kiếp trước từng thấy trên mạng, đứa bé bị thương đều muốn người lớn ôn nhu ôm mình, vỗ nhẹ lưng, thư hoãn cảm xúc của đứa trẻ.

Lucia luôn luôn là một đứa trẻ tốt ham học hỏi, cho nên liền học theo, cậu hiện tại cũng đang nhẹ nhàng ôm nhân vật chính bị thương vào lòng mình, sau đó nâng tay phải có chút cứng ngắc lên chậm chậm vỗ vào lưng nhân vật chính, trong lòng không chắc như vậy có hiệu quả hay không?

Mục tiêu của cậu là khiến nhân vật chính nhận thức được trên thế giới này vẫn tốt đẹp, tràn ngập tình yêu cùng chính nghĩa, cho nên trăm ngàn lần đừng buông tha trị liệu, đừng có ý nghĩ hủy diệt thế giới gì đó nha!

Cảm giác hắn không kém nhiều lắm, Lucia buông nhân vật chính ra, nhìn mặt hắn còn mang theo bùn đất cùng vết máu, Lucia bắt đầu sử dụng đại kế, dùng ngữ điệu dụ dỗ hài tử nói: “Ta tên là Lucia, người có muốn đi cùng ta không?”

Trăm mặc hồi lâu, ngay lúc Lucia cho rằng nhân vật chính không muốn đi cùng cậu, trên tay áo cậu đột nhiên có một cái tay bẩn hề hề kéo lấy, cúi đầu, Lucia lộ ra một cái mỉm cười thật tâm sáng lạn, cậu biết không có người nào có thể kháng cự sắc đẹp của mình, nhân vật chính thì tính cái gì, còn không phải quý gối dưới y bào của cậu sao.

(Editor: anh thụ lấy sắc dụ anh công nha =.=)

Chịu đựng bệnh sạch sẽ của mình, dắt bàn tay nhỏ bẩn bẩn của nhân vật chính, Lucia thân nhiên nói với người hầu ở phía sau: “Đem mấy người đó đến Sở Tài Phán.”

Sở Tài Phán là do Lucia đề nghị với Giáo Hoàng thiết lập, xử lý các loại vũ lực tranh cãi, ở Thánh thành Pháp Sư và Kiểm Sĩ không thể vô có động vô

với binh dân, nếu không thì sẽ bị xử phạt nặng nề không giống nhau theo tình tiết. Kỳ thật đây là do Lucia vì phòng ngừa nhân vật chính ở Thánh thành bị bắt nạt mà đề xuất.

Mấy thanh niên vừa bắt nạt nhân vật chính hiện tại đều bị Pháp Sư thủy hệ trói tay trói chân, nghe Lucia muốn giao họ cho Sở Tài Phán, vội vàng hô: “Đại nhân, đại nhân, tha cho chúng tôi lần này đi, chúng tôi cam đoan sau này sẽ không tái phạm nữa.”

Lucia nhìn sắc mặt của nhân vật chính, phát hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn lúc nghe những người đó nói chuyện liền nhăn lại, biết trong lòng nhân vật chính hiện tại khẳng định rất phẫn nộ, hơn nữa đối với loại người như vậy, cậu cũng không tính bỏ qua cho bọn họ, phát phát tay ý bảo Jocelyn nhanh đưa mấy người đó đi.

Nhìn trên người nhân vật chính đầy những vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ, thêm việc tìm được nhân vật chính coi như là việc đáng ăn mừng, cho nên hôm nay Lucia cầm trục xoay không gian ma pháp trên quý tử trong túi trữ vật, mở ra, một trận ma pháp nhỏ xuất hiện ở dưới chân hai người, chỉ trong chớp mắt, bọn họ đã xuất hiện ở bên trong phòng của Lucia.

Lúc Lucia hỏi Arnold có muốn đi theo cậu không, Arnold do dự, kinh nghiệm nói cho hắn biết, sẽ không có ai vô duyên vô cớ đối tốt với người khác, tựa như vài người cho hắn đồ ăn, còn không phải bởi vì khuôn mặt lớn lên không sai của hắn cộng với tâm đồng tình đối trá của bọn họ hay sao, nhưng cái ôm ấp vừa rồi của người kia ám áp đến mức trong ký ức của hắn từ trước đến nay chưa bao giờ cảm nhận được, hắn tham luyến cảm giác kỳ diệu này, giống như được nếm qua bánh mì mềm mại vậy, thật ngọt ngào.

Luôn là người sinh hoạt trong bóng đêm chẳng sợ dù chỉ xuất hiện một đạo ánh sáng nhỏ bé, hắn cũng sẽ nắm chặt, cho dù có khả năng chỉ là sự thương hại nhầm chán của quý tộc, không lâu sau sẽ biến mất, nhưng tối thiểu trong khoảng thời gian này hắn vẫn có thể ăn no mặc ấm, không cần lại bị đánh đập không phải sao? Arnold nói với chính mình như vậy.

Trở lại phòng của mình, Lucia giúp nhân vật chính ngồi trên ghế, sau đó bắt đầu xem xét vết thương trên người hắn, trên đùi cùng trên mặt đều là một ít vết ử máu cùng vết thương ngoài da, chỉ là cánh tay bị thương sưng đỏ kia tương đối nghiêm trọng, đã gãy xương, hơn nữa trước ngực nhân vật chính có một đoạn xương sườn rõ ràng đã bị gãy nhưng lúc trước không có trị liệu, dẫn đến hiện tại bị biến dạng, phồng ra một khối ở trước ngực.

Nhìn đến màn này, thậm chí Lucia cảm giác ngực của mình cũng đang ần ần đau lên, dù thế nào, nhân vật chính cũng là một đứa trẻ đang lớn, lúc người khác đang vô tư sinh hoạt, thì hắn lại phải chịu tư vị thống khổ trong từng đợt hô hấp, lúc này Lucia hận không thể quay về trước kia, trở lại viết thư cho bạn thân, cậu nhất định sẽ không để cho cái tên kia viết ra các loại ngược đãi trẻ con này.

Hầu kết có chút khô khốc, nhẹ nhàng đặt tay lên khối phồng đó, nhẹ giọng hỏi: “Đau không? Nơi này.”

Tâm tình của Arnold đều bị hấp dẫn ở trước ngực, cảm thụ được độ ấm trong lòng bàn tay của người kia, phảng phất từ trước ngực một đường truyền vào trong lòng, hắn lộ ra tươi cười đầu tiên trong ngày hôm nay, tuy rằng chỉ hơi nhếch khóe miệng, “Không đau.”

Nhìn nhân vật chính cười nói không đau, trong lòng Lucia lại lòi cái tên bạn thân viết thứ này ra phi nhỏ một lần.

Tay đặt trước ngực Arnold không động, Lucia yên lặng làm một thuật Trì Dữ quang hệ cao cấp, kỳ thật loại thương tích này chỉ cần thuật Trì Dữ trung cấp đã dư dả rồi, nhưng Lucia vẫn dùng thuật Trì Dữ cao cấp.

Hiện tại Lucia đang muốn bồi thường, dù sao cũng là bạn thân của cậu làm Arnold bị hại thảm như vậy, hơn nữa không chỉ là vì muốn bảo trụ mạng nhỏ mới đối tốt với nhân vật chính, mà còn là vì cậu cũng thật sự muốn đứa trẻ này có được một cuộc sống tốt, mà không phải giống như trong sách viết, bị người bắt nạt, phân bội, bài xích, chán ghét.

Ánh sáng màu vàng ần ần chợt lóe, Arnold liền cảm nhận được thân thể mình đang biến hóa, những đau đớn luôn đi cùng với hắn đã biến mất hoàn toàn, thì ra cảm giác không đau chính là như vậy, hắn nghĩ.

Hắn biết cái người tên Lucia ở trước mặt này chính là người đã chữa trị cho hắn, một Pháp Sư quang hệ cao quý như thế cư nhiên lại nguyên ý đối tốt với một cô nhi lưu lạc không chút quan hệ, nếu không phải Pháp Sư này thực đơn thuần thiện lương, thì nhất định là có mưu đồ, so với người trước, Arnold càng nguyên ý tin tưởng người sau, nhưng hiện tại cái gì hắn cũng không có, vì sao người kia lại đối tốt với mình như vậy? Rất lâu về sau, vấn đề này luôn vướng mắc ở trong lòng Arnold.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 5

Chữa trị tốt vết thương xong, Lucia định mở miệng gọi hắn, “A...” Vừa mở miệng ra mới nhớ hình như từ lúc thấy nhân vật chính, mình liền tận sức chữa thương cho hắn, thế cho nên đã quên hỏi tên của hắn, tuy rằng bản thân đã sớm biết tên của nhân vật chính, hơn nữa còn nhớ thương người này những mười mấy năm, nhưng không thể để nhân vật chính biết a, may mắn, còn chưa nói ra.

Thấy nhân vật chính quay đầu nghi hoặc, Lucia cũng đỏ mặt hỏi lạnh, vội vàng sửa lại lời nói: “A, ta còn chưa có hỏi tên của ngươi là gì đâu.”

Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng trực giác của Arnold nói rằng câu trước của người này không phải như vậy, trong lòng âm thầm nhớ kỹ chuyện này, về sau cuối cùng sẽ có cơ hội để biết vừa rồi đến cùng cậu định nói cái gì, “Arnold.”

Đối với câu trả lời ngắn gọn của nhân vật chính hiện tại, trong lòng Lucia cảm thấy thật không hổ là người đàn ông sẽ xưng bá thế giới sau này, thì ra lúc còn nhỏ đã cuồng duệ khốc bá như vậy, có điều như vậy cũng rất khả ái a, Lucia đứng lúc thu hồi suy nghĩ sâu xa cùng nội tâm đã có chút nhộn nhạo của mình.

Chú ý tới đồng hồ trên người nhân vật chính, cúi đầu xem chính mình, không ngoài dự kiến, cổ tay áo vốn màu trắng hiện tại có một dấu tay màu đen nho nhỏ, trước ngực cũng có vết bản màu xám, Lucia mặc bệnh sạch sẽ nhũ nhũ mẩy, “Arnold, đi theo ta.” Nói xong liền dắt tay Arnold đi về phía trước.

Arnold bị động để Lucia lôi kéo hướng về phía trước, xác định hiện tại Lucia không thấy mình, Arnold không nhìn được lặng lẽ mở 2 mắt bình thường đóng chặt, đôi mắt màu đen thuần rồi cuộc cũng thấy được thiếu niên Pháp Sư tên là Lucia kia, một thân trường bào màu trắng, mái tóc vàng mềm mại phẳng phất như dây vàng rối tung ở trên lưng cậu, thật xinh đẹp chói mắt, hần hơi hoảng hốt vươn tay còn lại ra muốn sờ mái tóc dài làm người ta hăm mộ kia một chút.

Mạnh, từ trong hoảng hốt lấy lại tinh thần, Arnold ảo não thu hồi cái tay còn đang ở giữa không trung, tầm mắt không tự giác lại chuyển đến chỗ hai người đang nắm chặt nhau, cái tay đang nắm tay mình thon dài cân xứng, làn da trắng nõn bóng loáng, so với cái tay dính đầy tro bụi, vết thương chằng chịt của hắn tự nhiên đối lập, lần đầu tiên trong cuộc đời mình, Arnold cảm nhận được cái gì gọi là tự biết xấu hổ.

Đến bể tắm trong điện, Lucia kéo đứa nhỏ đi đằng sau mình ra trước người, thanh âm ôn hòa nói: “Chúng ta đi tắm trước, có được hay không?”

Arnold không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu.

Sau khi Arnold gật đầu, Lucia liền trực tiếp tiến lên bắt đầu cởi quần áo của hắn, trước kia anh cả với anh hai có đôi khi sẽ lấy chuyện giúp cậu tắm rửa trước đây làm thú tiêu khiển, mỗi lần nhắc đến đều làm cậu thiếu chút nữa thẹn quá hóa giận, như vậy hai ông anh trai vô lương kia mới có thể chịu thu liễm một chút.

Hiện tại ngẫm lại Ma vương bá khí trác lậu về sau, à không, tiếp nhận sự dạy dỗ của cậu sẽ không còn cái người Ma vương như vậy nữa, cứ tưởng tượng nhân vật chính thiện lương hữu hảo về sau, thấy được sắc mặt của hắn khi nhớ lại trước đây mình tắm rửa như thế nào thì đã cảm thấy tâm tình thật kích động a.

Trong lúc Lucia đang cao hứng trong lòng liền không để ý, đứa trẻ đã né tránh ma trảo của cậu, Lucia nhìn bộ dạng không tình nguyện để cậu cởi bỏ quần áo của Arnold, cất giọng mềm nhẹ dỗ ngọt: “Lại đây, ta giúp ngươi cởi quần áo, chúng ta nhanh tắm rửa xong là có thể đi ăn cơm a.”

Arnold lui về sau một bước, tùy thời cảnh giác khả năng Lucia lại thò tay lại đây, “Không cần, ta có thể tự mình cởi.”

Lucia nhìn biểu tình cảnh giác của Arnold cùng với giọng nói kiên định của hắn, đành phải bắt đầu dĩ nhiên nói: “Vậy được rồi, tự ngươi làm.” Nói xong mắt hơi có chút tiếc hận nhìn nhân vật chính.

Arnold cảm thấy tầm mắt của Lucia từ trên người hắn rời đi, mới buông vạt áo ra, nhanh chóng cởi bộ quần áo tàn phá không chịu nổi trên người mình ra, lúc này đột nhiên có một cánh tay bóng loáng đặt lên bả vai hắn, giọng nói mang theo quan tâm của người kia vang lên, “Ngươi không nhìn thấy, vẫn là dễ ta mang ngươi đi xuống đi.” Yên lặng thả lỏng thân thể nháy mắt buộc chặt của mình, Arnold nhẹ nhàng gật đầu.

Được rồi, Lucia thừa nhận mình đột nhiên có ý muốn dọa nhân vật chính, ai biết đứa nhỏ phá hư kia không chịu thỏa mãn tâm nguyện của mình, nhưng lại thấy phản ứng giống như con nhím khi mình đụng tới hắn, Lucia lại thoáng cảm thấy xót xa.

Hơi hơi chột dạ, Lucia nhẹ nhàng dẫn đứa nhỏ đến ngồi ở chỗ nước trong bể tương đối nông, lúc này mới đứng ở một bên bắt đầu cởi quần áo của mình, bắt đầu với tốc độ của Arnold, Lucia chậm rãi cởi bỏ nút thắt trên áo trắng, đai lưng, trường bào tùy ý trên người chậm rãi trượt xuống, lộ ra dáng người cân xứng của cậu, thân thể trắng nõn đến hoàn mỹ.

Ưu nhã đi vào bể, nhìn Arnold đang cẩn thận thanh tẩy cách đó không xa, Lucia vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: “Thật sự không muốn ta giúp ngươi tắm sao?”

“Không cần.” Arnold co rút khóe miệng nhanh chóng trả lời, giúp hắn tắm rửa thật sự quan trọng như vậy sao?

Lucia cảm thấy hơi thất vọng, chờ nhân vật chính công thành danh toại xong, cậu lại không thể nói với hắn câu “Trước đây ta còn giúp ngươi tắm rửa đó”.

Thoáng tiếc nuôi một chút, tuy rằng Lucia không được giúp nhân vật chính tắm rửa, nhưng nói như thế nào hiện tại nhân vật chính cũng coi như là được cậu nuôi dưỡng, vừa mới nghĩ nhân vật chính soái cuồng duệ khốc huyền lại do cậu dạy thì đã có cảm giác thích thú rồi.

Hai người tắm rửa xong, bởi vì nơi này không có quần áo mà Arnold có thể mặc, Lucia đành cầm một kiện quần áo trong đồng áo trắng đồng đúc kia ra đưa cho Arnold.

Làm nhân vật chính, đương nhiên Arnold phải có diện mạo vô cùng tốt, lúc trước vì bị tro bụi cùng vết máu che lấp, hiện tại tắm rửa xong liền thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn bạch bạch tịnh tịnh, ngũ quan tinh xảo, hợp với một đầu tóc xám ngắn nhìn qua đã thấy mềm mại, bộ dạng chính là một tiểu đứa nhỏ nhu thuận khả ái.

Arnold mặc trường bào của Lucia giống như đứa trẻ mặc trộm quần áo của người lớn vậy, cho dù đã xắn tay áo lên, nhưng tay áo dài vẫn quanh co khúc khuỷu rơi trên mặt đất.

Nhìn Arnold nhăn mày xé quần áo, Lucia không nhìn được cười lấy tay xoa xoa đầu hắn, mái tóc xám mềm mại có thể bởi vì thiếu dinh dưỡng nên chạm vào không thấy tốt như lúc mới nhìn qua, “Nơi này tạm thời không có quần áo thích hợp với ngươi, đợi lát nữa ta gọi người đến chuẩn bị cho ngươi, hiện tại trước hết cứ tạm chấp nhận như vậy đi.”

Bị người xoa đầu, đây là lần đầu tiên mà Arnold được như vậy, trước đây, mọi người nhìn thấy đôi mắt của hắn thì sẽ luôn nói hắn là con của Ác Ma, tránh hắn còn không kịp, chờ đến khi hắn hiểu chuyện có thể giả trang người mù để người khác không thể nhìn thấy màu mắt của hắn, một vài phụ nữ giàu có thiện lương kia sẽ đưa cho hắn đồ ăn, đồng thời ghét bỏ quần áo của hắn, chưa bao giờ chủ động tiếp xúc hắn.

Lucia là người đầu tiên thân cận hắn như thế, nghe lời nói ôn nhu của cậu, Arnold lại cảm thấy khó chịu hơn, bởi vì hắn biết nếu Lucia thấy được màu mắt của hắn, như vậy tất cả chuyện hôm nay đều sẽ không phát sinh, cậu cũng sẽ dùng ánh mắt chán ghét, lời nói ác độc với hắn, giống như những người khác mà thôi.

Nghiêng đầu né tránh cái tay một lần nữa muốn thò lại đây của Lucia, nếu sẽ mất đi, còn không bằng chưa từng có được.

Lucia kinh ngạc nhìn hành vi của Arnold, nhưng nhìn đến khóe môi hắn nhếch lên cùng biểu tình không được tự nhiên hiện trên gương mặt, nháy mắt liền hiểu rõ, nguyên lai nhân vật chính ngạo kiều trong tiểu thuyết trước đây lại có thể khả ái như vậy (mặt si mê).

Buông tay xuống, háng giọng, lý giải nói: “Ừ, không thể sờ loạn đầu của đàn ông con trai, ta đã hiểu.”

Nghe ngữ khí của Lucia phảng phất giống như đang đối đãi với một đứa trẻ giận dỗi, mặt Arnold đen thui, không nghĩ lại đây đưa vấn đề này, vội vàng nói: “Ta đói bụng.” Tuy rằng chỉ định nói sang chuyện khác, nhưng hắn thật sự đang đói bụng, cả ngày hôm nay đều được không ăn gì, duy nhất có một cái bánh mì đã bị nhóm người kia đoạt mất.

“Ừ, ta đã gọi người chuẩn bị cơm chiều, lập tức là có thể ăn.”

Lôi kéo Arnold ra ngoài điện, quả nhiên thấy Jocelyn đang đứng ở chỗ kia chờ, trên bàn cũng đã sớm mang lên đồ ăn còn đang nóng hổi hấp.

Jocelyn thấy Lucia lôi kéo tay Arnold thì hơi khiếp sợ, tuy Thánh tử đại nhân bình thường thoát nhìn ôn hòa ân cần, nhưng ông chưa từng thấy có người có thể thân cận với Thánh tử đại nhân như vậy, tầm mắt quét đến 2 mắt đang nhắm chặt của Arnold, Jocelyn cảm thấy mình đã tìm ra chân tướng.

Mang Arnold ngồi trước bàn ăn, quay đầu nói với Jocelyn đang đứng ở phía sau: “Người đi chuẩn bị mấy bộ quần áo mà hắn có thể mặc ngày mai đưa lại đây, nơi này không cần người hầu hạ.”

“Vâng.” Jocelyn cung kính đáp, sau đó lui xuống.

Bắt đầu ăn cơm, suy xét đến việc nhân vật chính bây giờ còn đang giả dạng người mù, hơn nữa lại xét đến thân thể nhỏ gầy yếu kia, Lucia lần đầu trong đời chiếu cố người khác ăn cơm, gấp đồ ăn, lấy canh cho nhân vật chính.

Tuy rằng Arnold rất đói bụng, nhưng hắn ăn cơm cũng không thô lỗ, tuy không đến mức cảnh đẹp ý vui giống Lucia, nhưng cũng bình thường có lễ. Bởi vì đôi mắt không thấy, cho nên lúc đầu hắn cũng chỉ ăn bánh mì trong đĩa, kết quả chỉ sau chốc lát, ăn ăn, trong đĩa liền nhiều ra rất nhiều đồ ăn cùng thịt, trong lòng có một dòng nước nóng tràn ra, Arnold cảm thấy đây là bữa ăn mỹ vị nhất mà từ khi sinh ra đến nay hắn được ăn.

Cơm nước xong, Lucia lại lôi kéo Arnold đi dạo quanh ngoài cung điện của mình, thứ nhất là để Arnold quen thuộc địa hình, thứ hai là để tiêu cơm.

Đến giờ ngủ, đương nhiên Lucia sẽ không để nhân vật chính phải đi xa, vì để bồi dưỡng cảm tình thật tốt, Lucia quyết định để nhân vật chính ngủ cùng cậu, dù sao giường của cậu lớn như vậy, bảy tám người ngủ cùng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Arnold hoàn toàn không nghĩ tới Lucia thế nhưng sẽ ngủ cùng hắn, trong lúc nghe mọi người chung quanh xung hô với Lucia, hắn cũng đã biết nguyên lai Lucia cũng không chỉ vốn vẹn là một Pháp Sư cao quý, cậu còn là Thánh tử Thánh thành, lúc lưu lạc trong Thánh thành, hắn đã nghe qua không thiếu lời đồn đãi về Thánh tử, đồn rằng dung mạo của Thánh tử rất tuyệt mỹ, là một Ma Pháp Sư quang hệ thiên tài, đồn rằng Thánh tử thiện lương ôn nhu, thực thì rất nhiều chính sách bảo hộ bình dân, đồn rằng...

Đồn đãi rất nhiều, nhưng tất cả đều là khen, một người khác hắn một trời một vực như vậy hiện tại lại nói muốn ngủ cùng với hắn, liên tính Arnold trưởng thành sớm, cũng không tránh được mơ hồ, mãi cho đến khi bị Lucia kéo nằm xuống giường, hắn mới lấy lại được tỉnh thần.

Nghĩ như thế nào cũng không rõ, vì sao Lucia lại đối xử đặc biệt với hắn như thế, hắn chỉ là một người bị mọi người chán ghét – đứa con của Ác Ma, thậm chí ngay cả thiên phú ma pháp hắn cũng không có....

Nằm trên giường, như thế nào cũng không ngủ được, trong đầu có rất nhiều nghi vấn không có cách nào giải thích, nghe thấy tiếng hít thở vững vàng bên người của người kia, Arnold nghiêng đầu, mở mắt, đồng tử màu đen rõ ràng chiếu ra khuôn mặt hoàn mỹ của Lucia, nguyên lai cậu thật sự mỹ lệ giống như lời đồn, Arnold nghĩ.

Tóc vàng hỗn độn pho tán ở trên giường, Arnold làm một chuyện mà ban ngày đã muốn làm, hắn vươn tay nắm lấy một luồng, mềm mại như tơ lụa, mùi hương thân nhiên từ trên tóc truyền đến, nhìn luồng tóc trong tay, nắm chặt, Arnold cười, đúng, vì sao phải rối rắm loại vấn đề này, chỉ cần cậu vẫn

nguyện ý đối xử tốt với hắn như vậy, dù chỉ là lừa gạt hoặc là đồng tình cũng tốt.

Tiểu kịch trường:

Lucia: “Nhân vật chính, nhân vật chính, mau tới đây, đi tắm rửa!”

Arnold cười tà bước lên trước: “Được a, chúng ta cùng nhau tắm.” Vừa nói vừa đem chính mình cởi sạch sẽ, sau đó từng bước đi về phía Lucia.

Thấy thế không đúng, Lucia vội vàng vẫy tay, “Không được, không được, ta đột nhiên nhớ ra còn có việc chưa làm đâu, ta đi trước.”

Arnold đứng tại chỗ nhìn Lucia chạy xa, thi triển một cái dịch chuyển không gian đến bên người Lucia, ôm lấy cậu, “Ta vẫn cảm thấy tắm rửa là chuyện tương đối quan trọng, người nói có phải không?”

“Đồ xấu xa, để ta xuống, không muốn ôm kiểu công chúa a.”

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 6

Căn cứ vào sự cảnh giác của Arnold, bên người hắn mà có hơn một người thì hẳn hẳn là sẽ mất ngủ, tối hôm qua trừ ban đầu rối rắm, sau ngủ được mùi hương độc đáo trên người người kia, hẳn lại ngoài ý muốn có một đêm ngủ giấc.

Buổi sáng, Arnold từ trong giấc mơ tỉnh lại, mở mắt ra thì thấy xương quai xanh tinh xảo của người nào đó, cương ngành ngẩng đầu lên, tầm mắt chỉ có thể đạt đến cái cằm có độ cong hoàn mỹ.

Cẩn thận giật giạt tay chân, lại nghe thấy Lucia rên một tiếng, Arnold vội vàng nhắm mắt lại, thả lỏng hô hấp.

Lucia mơ thấy mình về lại ngôi nhà của mình ở hiện đại, tuyết đang rơi ngoài cửa sổ, cậu thì nằm ở trên ghế, trên người đắp thảm điện ấm áp, trên cái bàn nhỏ bên cạnh là một ly trà xanh khói bốc lượn lơ, mùi hương nhẹ nhàng quanh quẩn chớp mũi cậu, loại cuộc sống an nhàn này thật thích, đang lúc cậu từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ năm tháng an nhàn thì, đột nhiên thảm điện trên người cậu cư nhiên mọc ra một đôi cánh nhỏ trắng nõn hồng học phi lên, Lucia vội vàng kéo lấy một góc thảm điện, kêu to: “Đam mê, dừng đi!”

Từ trong giấc mộng bừng tỉnh Lucia thở phào một hơi, đang kỳ quái chính mình làm sao lại có một giấc mộng kỳ lạ như vậy, thì phát hiện trong lòng mình có vẻ có một vật thể không rõ, xoa bóp, thấy mềm, ngây ngốc cúi đầu, liền thấy dung nhan đang điềm tĩnh nhu thuận ngủ của Arnold.

Nghiêng đầu liền thấy, mặt Lucia đều ㄟ, thì ra tướng ngủ của mình thật sự không tốt, vị trí ngủ của mình tối hôm qua hiện tại chỉ có một bãi nếp uốn biểu hiện chỗ đó từng có người ngủ qua, yên lặng tính toán từ vị trí đáng lý ra mình phải ở đến vị trí hiện tại, Lucia tỏ vẻ chính mình thật sự rất lợi hại, cư nhiên lăn qua ít nhất 1 mét mà vẫn không có tỉnh.

Tay chân rón rén rút tay chân của mình đang quán lấy nhân vật chính như bạch tuộc ra, may mắn không có đánh thức nhân vật chính, Lucia vừa định đứng dậy, “A...” Da đầu bị kéo đến đau xót, Lucia không cẩn thận hô nhỏ một tiếng, cúi đầu dò xét nhân vật chính, phát hiện hắn chỉ nhú nhú mày.

Xác định nhân vật chính còn chưa tỉnh, Lucia mới phát hiện đầu sỏ làm mình đau đầu, nguyên lai một lọn tóc của mình bị nhân vật chính nắm trong tay.

Kỳ thật Lucia đã sớm muốn cắt một đầu tóc vướng bận này đi, nhưng trong Giáo Đình cư nhiên còn có một cái quy định bất thành văn rằng Giáo Hoàng và Thánh tử phải để tóc dài như vậy, đặc biệt mái tóc vàng thuần khiết của cậu càng bị nhóm thần quan mê tín tin tưởng đây là lễ vật ban ơn của thần Quang Minh, cậu muốn cắt cũng không có cách nào cắt, chỉ có thể để một đầu tóc dài mười phần này cho tới tận bây giờ, âm thầm quyết định đợi sau khi cậu về hưu nhất định phải cắt kiểu tóc đàn ông.

Ngồi chồm hồm ở trên giường, thật cẩn thận chậm rãi gỡ tóc mình ra khỏi tay nhân vật chính, chỉ thiếu chút nữa, mắt thấy sắp thành công Lucia cong khóe miệng lên.

Dùng sức, sao kéo không được, cương ngành xem qua, nhân vật chính không biết từ lúc nào đã ngồi dậy, dùng khuôn mặt không chút thay đổi đối với cậu, xấu hổ khụ khụ, “Người, người tỉnh a, tối hôm qua ngủ ngon không?”

Vừa hỏi xong Lucia liền hận không thể tát cho mình một cái vì tội lảm nhảm, người bị người ôm để ngủ cả đêm, có thể ngủ ngon sao? Có thể bởi vì biết nhân vật chính hiện tại nhìn không thấy, cho nên Lucia hiện tại không tự giác biểu hiện nhiều biểu tình phong phú hơn bình thường ở trước mặt Arnold.

“Ừ, ngủ khá ngon, chỉ có điều giường có vẻ nhỏ.” Arnold bình tĩnh trả lời.

“Ừ, giường khá nhỏ, về sau bảo bọn họ đổi cái lớn hơn.” Lucia nhìn cái giường chiếm hơn phân nửa cái phòng gật đầu đồng ý, nhất định là do giường nhỏ, mới không phải do tướng ngủ của cậu đâu. (Giường: bùm mặt úy khuất rồi lệ...)

Arnold nghe Lucia khẳng định trả lời, không tự giác lộ ra tươi cười, không nghĩ tới Thánh tử Lucia được người người khen ngợi thì ra cũng có lúc khá ái như vậy.

Lucia không biết tướng ngũ kém của mình đã sớm bại lộ, thấy Arnold tươi cười, cũng không nghĩ nhiều, “Cái kia, người có thể buông tay ra được không?”

Arnold cúi đầu mới phát hiện tay của mình còn gắt gao nắm tóc của Lucia quên buông ra, có chút không tha buông tay ra, tùy ý để nó trượt xuống lòng bàn tay của mình.

Rốt cuộc cũng đem tóc mình giải phóng, Lucia xuống giường một bên mặc quần áo một bên nói với Arnold: “Quần áo của người hân là lập tức liền có thể đưa đến, người đợi trước a.”

Sáng sớm Jocelyn đã đến tắm cung của Thánh tử, gõ cửa, sau đó mới nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, phát tay ý bảo người hầu cầm bữa sáng ở phía sau chò, chính ông thì đi đến cửa phòng, nhẹ giọng gọi: “Thánh tử đại nhân.”

Lucia vừa nói xong liền nghe thấy tiếng gõ cửa ở bên ngoài, nghe được động tĩnh bên ngoài, đến khi tiếng của Jocelyn vang lên liền nhanh chóng nói: “Tiến vào.”

Jocelyn tiến vào đầu tiên nhìn thấy là Arnold đang ngồi ở đầu giường, trong lòng khiếp sợ Thánh tử đại nhân tôn kính nhà ông cư nhiên sẽ cùng một đứa nhỏ mới đem về ngủ chung trên giường, quả thực muốn làm mù mắt ông mà, chẳng lẽ đứa nhỏ này có chỗ gì đó hơn người. ...

Ánh mắt giống như tên bắn đem Arnold từ đầu đến chân nhìn mấy lần, Jocelyn cảm thấy trừ bỏ bộ dạng tốt xem, có điểm khả ái, thì thật lòng không thấy vì cái gì mà một đứa nhỏ phổ thông như vậy lại được Thánh tử đại nhân đối tốt như thế, nhưng nếu đã là quyết định của đại nhân, nhất định là có đạo lý.

Jocelyn thu hồi tầm mắt đặt ở trên người Arnold, khom người cung kính hành lễ với Lucia: “Đại nhân, bữa sáng đã được chuẩn bị xong.”

Lucia mặc xong quần áo, xoay người hỏi Jocelyn đang cung kính đứng ở cửa: “Jocelyn, quần áo mà hôm qua ta bảo người chuẩn bị đã mang đến chưa?”

“Đại nhân, đã chuẩn bị tốt.” Nói xong, Jocelyn liền lấy ra hai ba bộ dành cho đứa trẻ bảy tám tuổi từ trong ngăn không gian đặt ở trên bàn.

“Ừ, vậy người đi xuống đi, đợi lát nữa chúng ta mới đi ra ngoài dùng cơm.”

Chờ Jocelyn đi ra ngoài, Lucia mới cầm lên một bộ quần áo, sau đó đi đến trước mặt Arnold, ngồi xuống, ôn hòa nói: “Chuẩn bị quần áo mới cho người, người đứng lên đi, để ta xem có thích hợp với người không?”

Hơi thở của Lucia khi nói chuyện phát qua khuôn mặt Arnold, tiếng hít thở ấm áp làm tâm hân hưng hăng động một chút, loại cảm giác chưa từng có này khiến Arnold có chút không biết làm sao, chỉ theo bản năng gật gật đầu, sau đó theo sức của Lucia kéo hân lên.

Lôi kéo Arnold đứng ổn định, Lucia liền cởi cái áo trắng phi thường rộng rãi trên người hân ra, hôm qua bị vết thương trên người Arnold hấp dẫn toàn bộ lực chú ý, đối với các khác cũng không nhìn kỹ, hiện tại đột nhiên thấy trên lồng ngực trắng nõn của Arnold chỉ chít tung hoành các loại vết sẹo, Lucia cảm thấy ngực của cậu bị đè nặng.

Tuy rằng đã sớm biết đây là thế giới xem mạng người như cỏ rác, nhưng đối với một đứa nhỏ vô tội như vậy, những người đó làm thế nào mà có thể hạ thủ được? Nhìn vào vị trí trái tim của Arnold thậm chí còn có vết sẹo do dao gây ra, Lucia cảm thấy phần nộ, có thể tưởng tượng, nếu Arnold không phải là nhân vật chính, mà chỉ là một đứa nhỏ lưu lạc cơ khổ, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, có khả năng đã sớm chết trong vô số lần bị ngược đãi kia.

Arnold cảm giác được đến tầm mắt bồi hồi của Lucia ở trên người hân, hân cũng biết mấy vết sẹo trên người mình nhìn có nhiều đáng sợ, nhưng hân lại làm bộ làm như không biết, tùy ý để Lucia nhìn những thứ đó, người có cảm thấy thương hại không? Có phải cảm thấy đau lòng không?

Xem đi, hân chính là một người ti bi như vậy, muốn người này vẫn đối tốt với hân như vậy, muốn được đi theo bên người cậu, muốn. ..., cho nên người sẽ tha thứ cho ta, đúng không?

Lucia không nghĩ tàn nhẫn vạch trần vết sẹo trên người Arnold, quá khứ cứ để nó đi qua đi, về sau cậu sẽ không để Arnold có khả năng trải qua vài tình huống không tốt trong sách kia.

Giọng nói ôn nhu không tự giác mang theo yêu thương vang lên, “Đến, nâng tay lên, ta giúp người mặc quần áo vào.”

Dưới sự phối hợp của Arnold, Lucia rất nhanh đã mặc xong quần áo cho hân, một thân áo khoác màu lam nhạt mặc trên người Arnold, cộng thêm khuôn mặt trẻ con của hân, ở trong mắt của Lucia, thật sự đáng yêu ghê gớm, giúp hân sửa sang lại áo, Lucia đứng thẳng thân mình, ngữ khí tán thưởng nói: “Rất tốt xem!”

Cười lồi kéo Arnold ra bên ngoài ăn cơm. Trên bàn cơm, Lucia cũng giống như hôm qua giúp Arnold để đồ ăn vào trong cái đĩa trước mặt hân, sau đó mới bắt đầu ăn cơm.

Nhóm người hầu đứng hầu tại một bên đầu tiên nhìn đến là Thánh tử cao quý ôn nhu không giống phạm nhân của bọn họ cư nhiên cùng một đứa nhỏ thân mật nắm tay đi ra, sau đó lại tự hạ mình cúi cổ đứa nhỏ ăn cơm, một đám đều kinh ngạc tại chỗ, tuy Thánh tử đại nhân bình thường nhìn ôn nhu ân

cần, nhưng một thân khí chất cao quý bất phàm kia cũng khiến người ta chùn bước, không dám vượt qua nửa bước.

Mặc kệ người khác kinh ngạc khiếp sợ như thế nào, Lucia cùng Arnold vẫn thưởng thức bữa sáng ấm áp tốt đẹp, sau bữa cơm, Lucia lại buộc Arnold phải uống sữa bò mà cậu đã cố ý cho người chuẩn bị.

Đúng, chính là buộc, bởi vì nhân vật chính bá khí trầm lưu trong sách cư nhiên lại có tính trẻ con chán ghét uống sữa bò, lúc bắt đầu, hẳn không biết Lucia cho hắn uống thứ gì, kết quả uống một ngụm xong liền phun ra, sau đó kiên quyết không chịu uống thứ sữa bò có hương vị kỳ quái như vậy.

Nhưng mà cuối cùng vẫn khuất phục dưới ‘dâm’ uy của Lucia, về mặt đau khổ uống hết một hơi, sau khi uống xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Arnold đều đặn lại, khiến Lucia rất không phúc hậu cười ra tiếng, nhưng cậu lại không phát hiện trên mặt Arnold ẩn chứa sự giận dữ cùng ôn nhu.

Nhưng chỉ sau một buổi sáng, tin tức có một đứa trẻ mù cùng ăn cùng ngủ với Thánh tử đại nhân giống như mọc cánh bay đến mọi góc ngách trong Giáo Đình, khiến mọi người há mồm đến độ mất...

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 7

“Uống sữa bò để sau này có thể lớn cao lên, cho nên về sau mỗi ngày buổi sáng và buổi tối đều phải ngoan ngoãn uống một chén nha.” Nhìn bộ dáng thờ ơ nhệ nhõm để cái chén xuống của Arnold, Lucia hơi hơi ác ý nói.

Arnold cứng đờ, ngẩng đầu nhìn Lucia, dùng giọng nói đáng yêu nhẹ nhàng cầu khẩn: “Ta có thể không cần uống sữa bò không?” Như là sợ Lucia không đồng ý, “Nếu không thì hai ngày.... Không, một ngày một ly, có được không?” Nói xong liền trưng khuôn mặt đáng yêu đúng chất của một shota chờ đợi Lucia chấp thuận.

“Được.... Không tốt! Một ngày hai ly sữa bò, cái này cũng là vì muốn tốt cho ngươi, trẻ con không nên kiêng ăn nga.” Thiếu chút nữa đã đáp ứng, Lucia tức thời hồi hồn sửa lại câu, cười tủm tỉm nói.

Làm một trạch nam, dùng loại công kích kiểu này đối với cậu mà nói thật là đáng xấu hổ, may mắn vào thời khắc mấu chốt cậu đã vẫn hồi hình tượng của mình, không phải chỉ là đáng yêu một chút sao, ta đã từng gặp qua đủ loại người loại vật đáng yêu đủ kiểu, Lucia khề nhếch cằm, tỏ vẻ ông đây đã từng gặp qua vẻ mặt này.

Nháy mắt sau đó nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Arnold suy sụp, Lucia lại cảm thấy kỳ thật loại chuyện này cũng không quá quan trọng, đáp ứng hắn cũng không có gì, do dự mở miệng, “Một ngày một ly, không thể lại thiếu.”

Arnold lộ ra biểu tình vui sướng, tiến lên một bước, ôm lấy eo Lucia, hai má hắn cọ cọ trên người cậu, “Đại nhân thật tốt!” Giọng trẻ con thanh thúy mang theo khoái hoạt cùng ý lại thuộc về trẻ con vang lên.

Lucia bị nhân vật chính đột nhiên ôm lấy, cũng ngây ngẩn cả người, ai tới nói cho cậu biết vì sao hôm qua đứa trẻ này còn khóc due đột nhiên hôm nay lại đổi tính vậy, cái người đang chủ động yêu thương nhưng nhớ này là ai vậy!!! Chẳng lẽ thật là do cậu có cách giáo dục tốt, có sức hấp dẫn khôn cùng....

Sóng điện não trong đầu Lucia đã thành công từ nghi hoặc, khiếp sợ chuyển tới kênh tự kỷ, một câu “Đại nhân thật tốt” liền thành công giúp cậu bùng tỉnh, bên tai còn có thể phảng phất nghe hai chữ “Đại... nhân....” liên tục lặp đi lặp lại, ngấm lại sau này nhân vật chính vận vẹo điên cuồng, có tư tưởng toàn bộ thế giới đều đang thiếu hẳn, nếu hẳn vẫn trưởng thành như vậy, nếu sau này hẳn nhớ lại chuyện trước đây đã gọi mình là đại nhân, liệu hẳn có cái tư tưởng giết người diệt khẩu không a, càng nghĩ càng thấy có khả năng, trong lòng Lucia đã khóc thành sông.

“Lucia đại nhân?” Arnold thấy Lucia thật lâu vẫn không có động tĩnh, nghi hoặc lên tiếng.

Lucia đã bị chính tương tượng của mình làm kinh sợ lại một lần nữa nghe thấy hai từ mà hiện tại vào trong tai cậu không khác gì bùa đòi mạng, mồ hôi lạnh ra đầy người, làm ơn có thể đừng kêu nữa có được không, muốn làm chân mình nhuyền hay sao.

Dù sao đã diễn trò ba mươi mấy năm cũng không phải nói chơi, tối thiểu hiện tại cho dù Lucia đang gào thét điên cuồng trong lòng, thì mặt ngoài cậu vẫn đứng ở nơi đó, một thân tôn quý, tao nhã vô song, thậm chí trên mặt còn theo thói quen hơi hơi cười nhẹ.

Lucia kéo tay Arnold còn đang ôm eo mình, thương lượng với hắn: “Arnold, ngươi đừng giống bọn Jocelyn gọi ta là đại nhân, có được hay không?”

Arnold không nghe thấy ngữ khí thương lượng của Lucia, hắn chỉ nghe thấy Lucia cư nhiên không cho hắn gọi cậu là đại nhân, vì sao? Vì sao bọn Jocelyn đều có thể mà hắn lại không thể, có phải vì cảm thấy thân phận của hắn hèn mọn, có phải cậu đã hối hận nên không muốn hắn nữa hay không.

Như thế nào có thể, như thế nào có thể dắt hắn từ trong bóng đêm đi ra xong liền muốn bỏ hắn mà đi, không, hắn tuyệt đối sẽ không để nó phát sinh, cậu vĩnh viễn đừng nghĩ đến việc rời bỏ hắn....

“Ta cam đoan sẽ ngoan ngoãn nghe lời, đừng không muốn ta được không? Ta sẽ ngoan ngoãn uống sữa bò, một ngày hai ly, không, mỗi ngày đều không thiếu, đừng không cần ta có được không?” Arnold thật cẩn thận kéo lấy quần áo Lucia, muốn dùng sức, lại sợ Lucia nổi giận nên chỉ dám nhẹ nhàng lôi kéo.

Lucia hoàn toàn tròn tròn mắt với một loạt biến hóa của Arnold, cậu không hiểu hiện giờ đang phát sinh chuyện gì, sao lại phát triển thành cậu không cần nhân vật chính, người làm ơn đừng có náo loạn nữa có được không?

Cậu trầm mặc lại khiến Arnold càng thêm khẳng định ý nghĩ trong lòng, cậu nhất định là không muốn hấn, không thì vì sao lại không nói gì, trong lòng chỉ cần nghĩ đến việc người này sắp không cần hấn, liền đau đến nỗi không thể hô hấp, trước đây nơi này bị người ta dùng dao đâm vào cũng không có khó chịu như hiện tại.

Hắn cho rằng ông trời rốt cuộc cũng đã nghe thấy lời khẩn cầu của hắn, người này chính là lễ vật mà ông trời ban cho hắn, là luồng ánh sáng duy nhất trong đời hắn, nhưng hiện tại cái người duy nhất này cũng muốn rời hắn đi sao? Có phải do chưa từng được đối xử tốt nên sẽ không có hy vọng xa rời như vậy; có phải vừa lúc bắt đầu không nên tin tưởng mới tốt, như vậy sẽ không giống như hiện tại khó chịu như vậy; có phải hay không...

Đội Lucia đâm chọc xong, cúi đầu đã thấy Arnold cúi đầu không nhìn rõ biểu tình, nhưng quanh thân lại phát ra bi thống cùng hắc ám càng khiến Lucia khẳng định chuyện hắn đang nghĩ không phải là chuyện tốt gì.

Vội vàng hạ thấp người xuống, nâng tay mềm nhẹ chạm vào hai má của Arnold, vừa chạm vào, Lucia liền bị ẩm ướt trên tay làm kinh sợ, nâng đầu hắn lên, quả nhiên nước mắt trong suốt không ngừng chảy ra từ đôi mắt nhắm chặt của Arnold, ướt toàn bộ hai gò má.

Nhớ tới trong sách viết nhân vật chính là một người đồ máu không đồ lệ, cho dù có lâm vào bế tắc, hắn cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt nào, hiện tại bởi vì sợ hãi sẽ bị vứt bỏ, nhân vật chính lại giống như trẻ con, yên lặng rơi nước mắt.

Ôm Arnold vào lòng, giống như lần đầu tiên hai người gặp nhau, tay vỗ nhẹ vào lưng hắn, “Đứa nhỏ ngốc, ta có nói không cần người lúc nào đâu?”

Arnold chôn mặt vào ngực Lucia, mang theo tiếng thút thút ứa khuất nói: “Người không để cho ta gọi người, rõ ràng bọn Jocelyn đều có thể gọi.”

Lucia nghe Arnold nhỏ giọng nói lý do, nhất thời có chút dở khóc dở cười, “Ta nói người không cần gọi ta là đại nhân, chứ có nói người không thể xưng hô khác với ta đâu, người đang nghĩ cái gì a.” Sao nào của nhân vật chính to vậy, bạn thân của mình thật sự có biết không nhỉ?

“Thật sự? Người thật sự không có không muốn ta?”

“Đương nhiên là thật, người đáng yêu ngoan ngoãn như vậy, sao ta lại không cần người được.” Lucia thấy cảm xúc của Arnold đã tốt lên rất nhiều, liền buông hắn ra, nâng tay nhéo nhéo hai má có không mấy lượng thịt của hắn, cười nói.

Arnold cảm giác cái tay đang tác quái ở trên mặt cùng tiếng nói đầy ý cười của Lucia, mới thật sự tin tưởng Lucia không phải nghĩ không cần hắn, lúc này cũng nhếch môi nở nụ cười.

Nhìn cái mũi Arnold hồng hồng, khuôn mặt còn vương nước mắt mà ngây ngốc tươi cười, Lucia trêu chọc: “Cũng không biết vừa rồi là ai tự mình tưởng tượng, còn khóc nhè nữa?” Tha thứ cho Lucia của chúng ta lúc trước còn bởi vì một cái xưng hô mà sợ nhân vật chính trả thù, hiện tại lại có thể không tìm không phôi trêu chọc nhân vật chính, làm một cánh tay đặc lực cũng không thể giải thích nổi.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Lucia, trên mặt Arnold chậm rãi ửng hồng nhọt nhọt, nhỏ giọng nói: “Ta chỉ là quá sợ hãi...”

Cho dù giọng của hắn rất nhỏ, nhưng hai người đứng gần nhau như vậy, Lucia đều nghe thấy rõ từng từ một, “Ta vĩnh viễn sẽ không không cần người!” Cậu không nghĩ tới việc nhân vật chính trước đây thiếu cảm giác an toàn đến như vậy, vì khiến hắn an tâm, Lucia không chút do dự nói ra lời hứa hẹn.

Khóe miệng Arnold càng giương cao, tươi cười sáng lạn giống như ánh mặt trời, hắn trịnh trọng thấp giọng nói: “Ta cũng sẽ vĩnh viễn bồi ở bên người Lucia đại nhân.”

Lucia lại một lần nữa nghe thấy hai từ ‘Đại nhân’ thì mới nhớ ra vấn đề xưng hô, hơn nữa nghe nhân vật chính gọi cậu là đại nhân như thế nào cũng cảm thấy rất khủng bố, “Arnold, người đối cách xưng hô với ta có được không? Người xem, người ở nơi này đều gọi ta là đại nhân, người có muốn một cái xưng hô đặc biệt không?” Trẻ con không phải đều thích độc nhất vô nhị sao, Lucia liền dùng cái này để dụ dỗ Arnold.

“Đặc biệt?”

“Ừ, đặc biệt là chỉ có mình người có thể gọi ta như vậy, có phải rất tốt hay không?” Lucia tiếp tục lừa gạt nói.

Đích xác Arnold cũng bị Lucia nói đến tâm động, nhưng hắn nhất thời nghĩ không ra nên xưng hô với Lucia như thế nào thì mới tốt, trực tiếp gọi danh tự có vẻ không quá đặc biệt, cho nên một hồi sau hắn quyết định hỏi Lucia, “Ta nên gọi như thế nào đây?”

Lucia cũng bị hắn hỏi mà ế người, suy nghĩ một hồi sau mới ôn nhu nói với Arnold: “Người nhỏ hơn ta, hay là người gọi ta là anh đi, có được không?”

“Anh, anh...” Đem hai chữ tình tứ này đặt ở đầu lưỡi thương thức, Arnold không khỏi cảm thấy khoái trá, về sau chỉ có mình hắn là có thể gọi người này như vậy, ngẫm lại liền không tự chủ được cảm thấy khoái hoạt.

“Anh.”

“Hử?”

“Chỉ là muốn gọi anh thôi.”

“Anh.”

“Ừ (một tiếng)!”

“Anh.”

“Ừ (nhẹ giọng)...”

Sau khi Arnold kêu không dưới mười lần, Lucia liền có cảm giác mình đang đào hầm chôn mình, rất nhiều năm về sau chữ ‘anh’ này lại trở thành vết sẹo mà Lucia không nghĩ muốn đụng vào.

“Anh.”

“Arnold, ta đột nhiên nhớ ra, còn chưa có mang em đi tham quan Giáo Đình đâu, Giáo Đình rất lớn rất đẹp, hiện tại ta mang em đi dạo nha...”

Tiểu kịch trường:

Một ngày nào đó, khi Arnold cùng Lucia đang tiến hành vận động hài hòa thì...

“Anh.”

“Không phải đã nói lúc ở trên giường không được gọi ta như vậy hay sao? Chết...a...tiệt...”

“Anh.”

“Rất cuộc người muốn nháo đến khi nào, không nói hai từ này sẽ chết sao?”

“Anh.”

“...”

Xong việc, Lucia ghé vào trên giường hưởng thụ Arnold phục vụ massage.

Nghĩ đến lúc này liền hỏi tội, “Một tháng trước ta không cho người lên giường của ta, không phải đã hứa hẹn lúc làm cái loại chuyện này sẽ không gọi ta là anh sao?”

“Nhưng Lucia thân ái, em không cảm thấy có khoái cảm cầm kị sao?”

(Editor: Arnold, anh thật biến thái =.)

“Khoái cảm cái em gái người!”

Arnold ủy khuất nói, “Ta không có em gái, chỉ có em trai, thân ái, em biết rõ mà!” Nói xong còn cười cười mờ ám với Lucia, “Hơn nữa rõ ràng lúc ta gọi như vậy, thân thể em rất thích a, đặc biệt...”

Lucia ưu nhã nâng một chân lên đập bay tên háo sắc kia...

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tìm Chết Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 8

Lucia nắm tay Arnold đi dạo lung tung trong Giáo Đình, mỗi chỗ đi đến đều sẽ dùng giọng nói ôn nhu miêu tả cảnh sắc trước mặt cho Arnold...

“Ai, người có nghe chuyện gì không?” Một người đàn ông còn trẻ thần thần bí bí thấp giọng nói.

“Cái gì?” Một giọng hiều kỳ khác hỏi.

“Thánh Tử mang về một đứa trẻ mù, hơn nữa cư nhiên còn cùng hấn cùng ra cùng vào, cùng ăn cùng ngủ, đối đãi với hấn đặc biệt tốt.” Đoạn sau trong giọng nói đã không tự giác có thêm một hương vị hâm mộ ghen tị.

“Kia thì có cái gì, chẳng qua Thánh Tử thấy hấn đáng thương, đối tốt với hấn chỉ vì thương hại mà thôi.”

“Cũng đúng, không có thiên phú, mắt lại bị mù, sống cái gì cũng không thể làm, cho dù hiện tại Thánh Tử đại nhân thấy hấn đáng thương, nhưng cũng không thể nuôi hấn một đời đi, cuối cùng còn không phải sẽ dần dần bị Thánh Tử đại nhân quên đi sao, vừa mới nghĩ như vậy, kỳ thật hấn cũng rất đáng thương.”

Arnold từ khi nghe được hai người kia nói chuyện vẫn luôn nắm chặt tay Lucia, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi buông xuống tràn đầy âm trầm.

Lucia bị hấn nắm tay có chút đau nhưng vẫn chưa chú ý nhiều lắm, đến khi nghe thấy ‘Đứa trẻ mù’, cậu mới theo bản năng cúi đầu nhìn Arnold, từ góc độ của cậu, chỉ có thể nhìn thấy đôi môi Arnold hơi trắng bệch, thấy vậy liền nhéo nhéo tay Arnold để trấn an.

Nắm tay Arnold đi đến phía sau hòn núi giả bên cạnh hai người, mặt bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Các người thật rảnh rỗi a, ở bên trong hoa viên phong cảnh tú mỹ này nói chuyện phiếm.”

Hai người kia thấy Thánh Tử xuất hiện, sợ tới mức vội vàng quỳ rạp xuống đất, run rẩy cúi đầu ngấp ngừng hô: “Thánh Tử đại nhân!” Một đôi giày màu bạc thêu hoa văn màu vàng phiền phức chậm rãi đi đến chỗ bọn họ, y bào thuần trắng tung bay phảng phất như nổi lòng thấp thỏm bất an của hai người vào giờ phút này.

“Đi nhận tội đi, tự lĩnh ba mươi roi, trục xuất Giáo Đình.” Lucia nhìn hai người đang kinh hãi quỳ trên mặt đất, khuôn mặt mỉm cười ôn hòa không chút thay đổi nói.

Thiếu niên một thân cảm y màu trắng, mái tóc vàng dùng dây nam bạch ngọc buộc ở sau đầu, chỉ dư lại vài lọn tóc nghịch ngợm ở hai bên thái dương, đôi mắt màu lam mĩ lệ không vui không buồn, đứng ở đó phảng phất như vị Thần từ đám mây hạ xuống, cao cao tại thượng.

Arnold đứng ở bên cạnh thiếu niên, giương mắt nhìn gương mặt tinh xảo tuyệt luân kia, không khỏi cảm thấy khủng hoảng thật sâu, đúng như lời bọn họ nói, cái gì hấn cũng không có, thậm chí bởi vì đôi mắt đáng giận này mà ngay cả quang minh chính đại nhìn anh hấn cũng không thể.

Hiện tại hấn không sợ anh sẽ quên rồi vứt bỏ hấn, nhưng hấn sợ sẽ trở thành trói buộc và là vết nhơ của anh, anh của hấn nên có được những thứ tốt nhất, cho dù là người ở bên cạnh, mà hấn lại không tốt! Lại một lần nữa, Arnold vô cùng khát vọng có được năng lực, có được đủ năng lực để xứng đôi với anh, khiến anh có thể vì hấn mà tự hào!

“Không cần a! Làm ơn đừng trục xuất chúng thần ra khỏi Giáo Đình, Lucia đại nhân!” Người bị trục xuất khỏi Giáo Đình trừ phi rời khỏi Thánh thành, bằng không ở Thánh thành sẽ bị mọi người bài xích, thậm chí ngay cả người nhà bọn họ cũng sẽ không buông tha bọn họ.

Nếu nói khi đi đến thế giới này, biến hóa lớn nhất của Lucia là cái gì, như vậy không thể nghi ngờ là thích ứng cái thế giới tôn sùng chế độ đẳng cấp cùng ý niệm kẻ mạnh làm chủ này, cậu sẽ không tự kỷ cho rằng một mình cậu có thể thay đổi được một cái thế giới, trước khi không có đủ năng lực cùng địa vị mà tuyên dương mỗi người bình đẳng gì gì đó thì chắc chắn sẽ bị xử tử.

Làm Thánh Tử Thánh thành, Lucia càng biết rõ tuy cậu bình thường vẫn lấy ôn nhu thân thiết đối xử với mọi người, nhưng sự uy nghiêm vẫn phải duy trì, cho nên đối mặt với sự cầu xin của hai người kia, Lucia không chỉ cho bọn họ đã phạm vào lỗi nào hay có ý nghĩ tha thứ, cậu im lặng nghe giọng nói thanh lãnh của chính mình thân nhiên hỏi, “Các người là muốn dựa theo Giáo điều nhận hình phạt cắt lưỡi sao?”

Hai người kia thoáng giương mắt, nhìn vào đôi mắt màu lam không mang một tia cảm tình của Lucia, trong lòng chấn động, biết Thánh Tử đại nhân không có khả năng tha thứ cho bọn họ, tuyệt vọng nói: “Cảm ơn đại nhân!” Nói xong lại cúi đầu khấu một lần, biểu tình trầm trọng đứng lên, vừa đối mặt với Lucia vừa lui lại về phía sau mấy bước rồi mới xoay người nhanh chóng rời đi.

Lucia nhìn hai người đã đi xa kia, vội vàng cúi đầu nhìn cái người từ lúc bắt đầu đã không nói lời nào – Arnold, sợ hấn lại bởi vì mấy lời này mà nào bỏ ra đồ vật ghê gớm gì đó.

Quả nhiên, Lucia cúi đầu chỉ thấy được một cái đầu nhỏ lông xù, trong lòng âm thầm cảm thán trẻ nhỏ quả thật không dễ nuôi, nhận mệnh bắt đầu nghiệp lớn đồ trẻ con.

Vươn tay nhẹ nhàng nâng cái đầu nhỏ của Arnold lên, nhìn khuôn mặt bình tĩnh không chút thay đổi của hấn, Lucia cố ý nhéo nhéo cái mũi thẳng tắp của hấn, nhìn hấn nhăn mày, lấy tay bắt lấy cái tay đang làm loạn của mình.

Cầm lấy hai tay gầy nhỏ của hấn, Lucia nhẹ giọng nói: “Trẻ con nên có biểu tình phong phú, tiểu Arnold của chúng ta vừa rồi đang suy nghĩ cái gì vậy? Có thể nói cho anh biết không?”

Hai tay của Arnold đều bị Lucia nắm, xúc cảm thon dài trắng mịn khiến hấn liên tưởng cứ nắm tay người này như vậy, vĩnh viễn cũng không buông ra, tuy tay người này cũng không ấm hơn tay mình, nhưng lại khiến Arnold có cảm giác hai tay này dễ chịu hơn nhiều so với cái chân đạp trong trời đông giá rét.

“Anh, có phải ta rất vô dụng hay không? Cái gì cũng không có, cái gì cũng đều không thể giúp anh, về sau cũng chỉ liên lụy đến anh.” Arnold thấp giọng mê mẩn nói xong liền cúi đầu vào ngực mình.

Liên lụy? Đó là do người không biết bản thân về sau có bao nhiêu lợi hại, Lucia không những yên lặng đắm chìm ở trong lòng mà còn phải ôn nhu an ủi

Arnold, “Em làm sao sẽ liên lụy ta chứ, ta tin Arnold nhà ta sau này sẽ là một người cực kỳ lợi hại, ta còn muốn chờ Arnold đến bảo vệ đây!”

Lần này Lucia an ủi chẳng những không có tác dụng gì, ngược lại còn chạm đến nỗi đau của Arnold, hắn liền kích động bỏ tay Lucia ra, “Anh không cần gạt ta, ta căn bản không có bất kỳ thiên phú ma pháp hay đấu khí gì, sau này căn bản cũng không có khả năng trở thành người lợi hại gì đó!” Nói đến câu sau, giọng nói của Arnold không tự chủ được trở nên bén nhọn, trong giọng nói hỗn loạn có một tia không cam tâm cùng oán hận quát lên với Lucia.

Lucia chỉ chiếu theo phương pháp đồ trẻ con trước kia có đọc được mà nói, không nghĩ tới Arnold lại phản ứng lớn như vậy, nghe ra cảm xúc phản đối trong giọng hắn, nhìn chằm chằm đôi tay mình bị quăng ra, Lucia không khỏi cảm thấy đau đầu, nói làm sao biến sắc mặt liền biến sắc mặt, còn đâu là nhân vật chính đáng yêu ngoan ngoãn lúc sáng của cậu a!

Nhìn về mặt đau thương nhìn chằm chằm tay mình bị bỏ ra đến thất thần của Lucia, Arnold mới phản ứng ra vừa rồi hắn đã làm cái gì, hắn cư nhiên nổi giận với anh, không thể tha thứ! Cho dù là chính mình, làm thương tổn đến anh cũng không thể tha thứ, sự phẫn nộ trên mặt Arnold càng ngày càng nặng, lại là đối với chính mình.

‘Ba.’ Lucia chính mắt thấy Arnold đột nhiên tự cho mình một bạt tai, nhanh đến mức cậu ngăn cản cũng không kịp, chỉ có thể lẳng lẳng nhìn má phải trắng nõn của Arnold nhanh chóng hiện ra một dấu tay đỏ tươi, có thể thấy được hắn đã dùng bao nhiêu lực.

“Em đây là làm sao? Không đau à?” Lucia tiến lên xoa nhẹ má phải của Arnold, một đợt ánh sáng trắng chói lóa lên, hai má nguyên bản có chút sưng đỏ trong nháy mắt đã khôi phục như lúc ban đầu.

“Ta vừa nổi giận với anh!” Cảm giác đau nóng trên mặt rất nhanh liền biến mất, Arnold nhìn ánh mắt mang theo đau lòng của Lucia nhỏ giọng nói.

Tuy rằng rất cao hứng khi cậu ở trong lòng Arnold trọng yếu như vậy, nhưng đối với tâm tính cẩn thận như đi trên băng mỏng với cậu như vậy, Lucia lại không thích, “Đối với anh mà nói, em là người rất quan trọng, cho nên em có thể tùy hứng với anh, có thể làm nũng với anh, anh vĩnh viễn sẽ không nổi giận, nhưng không thể tự thương tổn đến chính mình, biết chưa?”

Lucia cảm thấy hiện tại vấn đề chủ yếu vẫn là khiến Arnold có việc để làm, thể hiện rõ giá trị của hắn mới được, “Hơn nữa ai nói cái gì em cũng không làm được, Arnold nhà ta so với anh còn lợi hại hơn, em xem, buổi sáng hôm nay chẳng phải anh không buộc được tóc của mình nên phải nhờ Arnold hỗ trợ sao, sau này Arnold có thể giống như Jocelyn, giúp đỡ anh trong sinh hoạt a, em mới sẽ không là trói buộc của anh đâu.”

Lucia nói khiến Arnold nhớ tới buổi sáng mái tóc vàng đặt ở đầu ngón tay mình, cảm giác mềm mại kia hiện tại phảng phất còn lưu lại ở trong lòng bàn tay, khiến hắn khó quên.

“Vâng, ta đã biết, anh.” Arnold phảng phất giống như bị Lucia thuyết phục, tán đồng gật đầu, kỳ thật trong lòng hắn lại vẫn thủy chung với cảm nghĩ, vô luận là ai, đều không có tư cách thương tổn đến anh, phạm là người nào mạo phạm đến anh thì đều phải bị xử phạt, cho dù chính hắn cũng vậy!

Sau chuyện này, sinh hoạt của Lucia rõ ràng có biến hóa....

Buổi sáng rời giường, Arnold nhất định đã đem đồ rửa mặt hoàn tất chờ ở trước giường, không chỉ là cột tóc, ngay cả mặc đồ mang giày cũng đã hoàn toàn không tới phiên Lucia tự mình động thủ, thậm chí khi ăn cơm Arnold cũng không muốn cậu hỗ trợ, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng Arnold lại có thể dựa vào trí nhớ cường đại của mình nhớ kỹ mỗi ngày đồ ăn gì đặt ở đâu, đến sau này, hắn thậm chí còn có thể gấp thức ăn cho Lucia, dưới sự chiếu cố của Arnold, Lucia hoàn toàn y như trong truyền thuyết trải qua những ngày áo mặc đến thân, cơm đến há mồm.

Lúc bắt đầu, Lucia còn có thể ngăn Arnold lại, nhưng mỗi lần như vậy Arnold đều bày ra một bộ dáng thương tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn chọc người thương tiếc nhẹ giọng nói với Lucia chính mình quả nhiên là trói buộc, nói linh tinh cái gì đều làm không được, khiến Lucia trong nháy mắt bị ế lòi, khuyên giải an ủi cái gì đều không nói ra được....

Cứ như vậy, đối với người khác liên lụy thân phận người hầu bên người Thánh Tử đại nhân, Arnold đoạt cuộc sống của Jocelyn, trên sinh hoạt của Lucia hoàn toàn tới phiên người khác nhúng tay vào, đều do một tay Arnold xử lý.

Không thể không nói, Arnold đối đãi Lucia thật sự rất dụng tâm, chỉ trong một đoạn thời gian ngắn ngủi, hắn đã biết rõ sở thích của Lucia, từ mặc đồ, ăn cơm, tắm rửa đều có thể khiến Lucia cảm thấy thư thái và hưởng thụ.

Mỗi khi nhìn Arnold ở phía sau cậu vì cậu mà bận trước bận sau, Lucia đều có cảm giác cậu phải làm cái gì đó.... Trải qua một phen suy nghĩ thấu đáo, cậu rốt cuộc cũng làm một quyết định....

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 9

Phía Đông Nam Thánh thành.

Một dãy núi nguy nga trải dài mà mắt không thể nhìn đến đỉnh, cây cối cao lớn xanh um tạo thành một bức tường ngăn cản tự nhiên, che khuất tầm mắt tìm tòi nghiên cứu của mọi người, đồng thời nơi đây cũng là một ngôi nhà thoải mái cho ma thú.

Dãy núi Hill luôn là thiên đường của những người thích mạo hiểm, bên trong có vô số kỳ trân dị quả cùng các loại ma thú trân quý, đương nhiên nếu bạn có đầy đủ vận khí và thực lực, nói không chừng bạn có thể từ nơi này thu hoạch được một loại thú sủng độc nhất chỉ thuộc về mình. Nhưng dãy núi Hill lại là cấm địa của mọi người, chỗ đó sương mù lượn lờ nhiều năm, người đi vào luôn luôn không thấy đi ra, ai cũng không biết trong khu rừng đó đến tột cùng có cái gì. Từng có lời đồn rằng có một vị Pháp Thánh vì hiếu kỳ lại ý vào thực lực cường hãn của bản thân mà đi vào bên trong ngọn núi, kết quả chỉ có đi vào không có đi ra, dần dà, núi này không còn người đặt chân đến.

Những cây cỏ thụ trắng kiết cản trở ánh mặt trời chiếu rọi, bên trong khu rừng u ám tràn ngập sương mù nồng hậu, loáng thoáng có thể thấy hai bóng dáng một đen một trắng đứng ở dưới chân ngọn núi.

“Anh, nghe nói nơi này rất nguy hiểm, chúng ta nên về thôi, có được không?” Một đứa trẻ bảy tám tuổi mặc đồ màu đen giặt giặt ống tay áo của thiếu niên áo trắng ở bên cạnh.

“Arnold, em có tin anh không?”

“Đương nhiên tin!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của đứa trẻ tràn ngập nghiêm túc.

Lucia chỉnh lại sắc mặt, vừa lời kéo Arnold tiếp tục đi về phía trước vừa giải thích: “Arnold, ta có cảm giác ở nơi này có một đồ vật rất quan trọng đối với chúng ta, cho nên ta mới gạt bọn Jocelyn để đến đây, em cũng biết nếu Jocelyn biết ta tới chỗ này, khẳng định ông ta sẽ báo cho bọn họ, đến lúc đó ta sẽ không thể tới đây được.”

“Đồ vật quan trọng...? Thật sự rất quan trọng với anh sao?” Arnold hỏi.

“Ừ, rất quan trọng!” Nhưng là đối với người a, những lời này Lucia không có nói ra khỏi miệng, bởi cậu hiểu rõ nếu Arnold biết mình đến một nơi nguy hiểm như vậy là vì hắn, hắn nhất định sẽ không muốn mình mạo hiểm, chỉ vì một phen tâm ý này của Arnold, Lucia đã thấy chuyện đi lần này thực sự không còn một.

Kỳ thật lúc đầu, Lucia có nghĩ tới việc giữ Arnold bên người dốc lòng chăm sóc, không để cho hắn đi phá bỏ phong ấn trên người, nhân vật chính không có ma pháp hồ mưa gọi gió, như vậy làm sao còn có thể hủy diệt thế giới được? Nhưng trong khoảng thời gian ngày đêm ở chung này, Lucia không đành lòng, không đành lòng để hắn tiếp tục cuộc sống hèn mọn tâm thương này, đặc biệt thế giới này nguy hiểm như vậy, cậu cũng không có khả năng thời thời khắc khắc đều có thể làm bạn bên người Arnold, không có thực lực lại ‘mù mắt’, làm sao hắn có thể tiếp tục sinh tồn cơ chứ, hơn nữa cậu tin tưởng Arnold hiện tại khẳng định không có ý tưởng điên rồ gì, cho nên hôm nay mới có cái màn này....

Arnold nhíu chặt mày, bất an nói: “Ta đến đây khẳng định sẽ khiến anh thêm phiền.” Tuy rằng rất không cam tâm, nhưng Arnold vẫn đề nghị: “Nếu không anh đi một mình thôi, ta ngồi ở chỗ này chờ anh là tốt rồi.”

Đến thời điểm này Arnold vẫn tình nguyện không đi cùng, cũng không nguyện để cậu nhìn thấy màu mắt của hắn, hắn luyện tiết sự ôn nhu mà cậu cấp cho, tuy rằng biết cậu sẽ không giống người bình thường, nhưng hắn vẫn không dám cá cược, hắn sợ cậu sẽ giống như những người khác chán ghét sợ hãi màu mắt của hắn, cho nên hắn thà rằng cả đời này đều giả bộ mù như vậy, cũng muốn giữ cậu lại....

Lucia cảm thấy tự nhiên ghen ghét, thật giống như bạn có một bí mật nhỏ về một người nào đó, nhưng người kia cái gì cũng không biết mà vẫn cứ đứng trước mặt bạn lắc lư, bạn cố tình lại không thể đem bí mật kia nói cho người đó, chỉ có thể ghen ghét bản thân.

“Em nói cái gì đó, nếu anh đã mang em đến, khẳng định là có chỗ cần em giúp, hay là do, em sợ có nguy hiểm, cho nên không muốn mạo hiểm với anh?” Đôi khi phép khích tướng là một biện pháp tuyệt vời để đối phó với Arnold.

Arnold không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng khi anh nói lời này nhất định là hơi hơi nhíu mày lại, trong đôi mắt màu lam nhạt kia mang theo thần nhiên cùng không ung hộ. Anh của hắn a! Lúc nào cũng có thể khiến hắn dễ dàng cảm thấy sung sướng.

Giãn mày ra, Arnold cười nhu thuận đến sáng lạn, ngẩng mặt lên, thành kính nghiêm túc nói: “Vâng, ta sẽ cùng anh.... vĩnh viễn!” Hai chữ sau chỉ nói ở trong miệng, chưa đến tai của Lucia thì đã tan biến trong không khí.

Lucia một tay nắm Arnold, một tay cầm trường kiếm dùng lực chặt những tán lá cản đường đi về phía trước.

Càng đi vào bên trong, sương mù càng lớn, lúc này Lucia chỉ có thể nhìn thấy cự ly khoảng ba mét, trong lúc Lucia đang hết sức chuyên chú mở đường, Arnold lại đột nhiên kéo cậu lại, nhỏ giọng nói: “Anh, ở phía trước có tiếng động.”

Ngày thường Arnold không thể dùng mắt xem đồ vật, cho nên thính giác của hắn so với người bình thường mẫn cảm hơn nhiều, bởi vậy cho dù Lucia không nghe thấy tiếng động gì, nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng Arnold, dừng bước, “Em có thể nghe ra đại khái là tiếng gì không?”

Arnold lại tập trung lực chú ý, nghiêm túc nghe ngóng, bắt đầu đi lắc lắc đầu với Lucia, “Tiếng động quá nhỏ, nghe không rõ.”

Lucia cẩn thận quan sát chung quanh, phát hiện muốn lên núi chỉ có thể đi về phía trước, các phương hướng khác đều quá dốc, căn bản không đi được, đành thở dài, “Các hướng khác đều đi không được, chỉ có thể đi về phía trước.” Nghiêng đầu nghiêm túc dặn dò Arnold: “Nếu gặp nguy hiểm, nhớ rõ đi theo phía sau ta, không được chạy loạn, biết không?”

“Vâng, ta sẽ bảo vệ tốt bản thân, anh cũng phải cẩn thận!” Arnold đáp ứng.

Lucia bảo Arnold thả nhẹ cước bộ, hai người thật cẩn thận chậm rãi đi về phía trước, đi được khoảng vài phút, Lucia cũng nghe được tiếng động như lời Arnold nói, sột soạt hỗn loạn một hai tiếng rên rỉ của ma thú.

Động tác của hai người càng thêm cẩn thận, lại đi được thêm vài mét, chỉ thấy cách đó không xa một con Bằng Mã toàn thân tuyết trắng như ngựa trắng, trên trán có một cái sừng xoắn ốc bị những dây leo từ bốn phương tám hướng trói chặt thân mình, chỉ có thể nằm yên trên mặt đất, lâu lâu phát ra một hai tiếng kêu suy yếu.

Nhìn kỹ mới phát hiện thì ra cái dây leo phảng phất héo rũ kia có một đầu đã chui thật sâu vào bên trong cổ của Bằng Mã, từ góc độ của Lucia có thể thấy mặt ngoài của dây leo kia đang từ từ lột xác quý dị thành màu đỏ tươi như máu.

‘Chỉ’ tiếng đập trúng cây khô ở trong rừng rậm yên tĩnh có vẻ rõ ràng hơn bình thường, không kịp nghĩ nhiều, Lucia lập tức lôi kéo Arnold chạy ra xa chỗ vừa đứng, hơn nữa còn nhanh chóng làm một cái thánh quang sơ cấp chiếu rọi mình cùng Arnold, ma pháp này chỉ là một cái trạng thái duy trì phổ thông của ma pháp quang hệ, nhưng hiện tại đối với Lucia mà nói hiệu quả mà ma pháp này đem lại mới là quan trọng nhất.

Các dây leo to bằng cổ tay thấy một kích kia không trúng liền nhanh chóng xoay chuyển phương hướng lấy tốc độ cực nhanh bám riết không tha hướng tới hai người gào thét mà đến, chỉ là lúc cách hai người còn nửa mét thì lại dừng lại không dám đi về phía trước, bởi hồi ở trước mặt hai người không muốn rời đi.

Lucia thấy chúng nó thật sự đứng ngoài ánh sáng màu vàng, thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng lấy một cây đuốc từ không gian ra, biết rõ ánh sáng màu vàng này có hiệu quả liên tục không được bao lâu, đợi đến khi châm đuốc xong, Lucia mới chính thức trầm tĩnh lại.

Trước kia Lucia từng có đọc qua về loại dây leo này trong thư viện, nó có tên là Hấp Huyết Đằng, tên như ý nghĩa, nó là thực vật sống bằng máu của sinh vật khác, bình thường sinh trưởng nhiều trong hoàn cảnh âm u ẩm ướt, đụng tới vật sống, sẽ ý vào tốc độ trời sinh cực nhanh của nó trói con mồi lại, sau đó trực tiếp hút máu, cho đến khi con mồi bị hút khô mới thôi, đương nhiên nhược điểm của nó cũng rất rõ ràng, nó sợ ánh sáng sợ nhiệt độ cao, cho nên bình thường con người có gặp, chỉ cần trong người có cây đuốc hoặc chính bản thân là Ma Pháp Sư hệ hỏa hay hệ quang linh tính gì đó thì đều rất dễ dàng có thể thoát được nó.

Lại châm thêm một cây đuốc nhét vào trong tay Arnold, cũng nói sơ lược tình huống với hắn một chút. Giờ cây đuốc lên trước người, từng bước đi tới chỗ Bằng Mã, Lucia rất tò mò với loại sinh vật này.

Vừa đưa lửa lại gần Hấp Huyết Đằng, bọn chúng giống như gặp phải thiên địch tuy rằng luyến tiếc đồ ăn nhưng vẫn sợ hãi nhanh chóng chạy sang một bên.

Lucia nhìn bộ dáng hấp hối của Bằng Mã, ánh mắt cùng màu với mình phảng phất như đang cầu xin nhìn cậu, nhưng Lucia lại không giúp nó trị liệu, bởi vì ma pháp hệ quang trị liệu vô dụng với tình trạng mất máu quá nhiều như hiện tại.

Hình như cũng biết chính mình chống đỡ không còn bao lâu nữa, Bằng Mã gian nan xê dịch thân mình, lộ ra một con Bằng Mã nhỏ vẫn bị nó gắt gao bảo vệ ở dưới thân, “Xin ngài chiếu cố con của ta thay ta.” Bằng Mã khẩn cầu nhìn Lucia nói, giọng tuy suy yếu nhưng rất êm tai.

Con Bằng Mã trước mắt có thể mở miệng nói chuyện, chứng minh nó ít nhất đã là một ma thú cấp tám, nhìn nhìn con thú nhỏ bị đẩy cho mình, Lucia có thể đoán được nhất định ngay từ lúc đầu con Bằng Mã này đã đem con mình bảo hộ chặt chẽ ở dưới thân, mới tránh cho nó cũng bị hút máu, tình mẹ vĩ đại như vậy khiến Lucia phải kính nể.

“Ta sẽ chiếu cố nó lớn lên.” Lucia nhìn thẳng vào mắt của Bằng Mã mẹ, trịnh trọng nói lời hứa hẹn.

“Cảm ơn! Ngài có thể cùng con của ta ký kết khế ước.” Bình thường càng là ma thú cấp cao thì càng kiêu ngạo, đều là thà chết cũng không nguyện cùng con người ký khế ước, chịu sự sai bảo của con người, có thể nói cùng một con Bằng Mã cao cấp ký kết khế ước hoàn toàn là do Lucia kiếm được, tuy rằng con Bằng Mã này hiện tại vẫn còn nhỏ.

Bằng Mã nói xong liền cúi đầu liếm liếm đưa con còn dính trên người nó, sau đó trong ánh mắt tràn đầy không tha cùng quyền luyện nhẹ nhàng cắn cổ con Bằng Mã nhỏ đem nó đặt dưới chân Lucia.

Cuối cùng lại nhìn đưa con thêm lần nữa, người mẹ dùng chính sinh mệnh của mình để bảo vệ đưa con này vẫn lưu luyện không rời nhắm mắt lại, như là cảm giác được mẹ mình đang rời đi, trong cổ họng của Bằng Mã nhỏ tràn ra vài tiếng nức nở sau đó giã dựa ở trong lòng Lucia.

Lucia ôm chặt lấy con thú nhỏ, không để nó lộn xộn, sau đó xoay người nói với Arnold: “Em cất thi thể của Bằng Mã vào trong nhẫn không gian mà lần trước ta cho em đi, để nó ở đây không an toàn.”

Một mực yên lặng chú ý đến Lucia, Arnold nghe vậy, lập tức cẩn thận đi về phía trước, hạ thấp người, tay sờ lên người con Bằng Mã đã chết, chợt lóe, thi thể của Bằng Mã đã bị bắt vào trong nhẫn không gian ở trên ngón trỏ của Arnold.

Lucia nhẹ nhàng vuốt ve lông của con Bằng Mã nhỏ ở trong lòng, sau đó trong miệng bắt đầu ngâm tụng câu khế ước cổ xưa, theo Lucia nói, một vầng sáng màu trắng nhạt bao phủ quanh thân Lucia, chờ Lucia ngâm tụng hoàn tất, một loại lực lượng khế ước kỳ diệu tràn vào trong thân thể của cả Lucia và con Bằng Mã nhỏ, ánh sáng màu trắng chậm rãi biến mất.

Cảm thụ được trong ý thức của mình có nhiều hơn một loại cảm xúc ngây thơ như có như không, Lucia nhẹ giọng nói với con thú nhỏ trong lòng: “Nếu

đã là chủ nhân của người, ta đặt cho người một cái tên được không? Ừm, người vừa nhỏ vừa trắng như vậy, gọi người là Tiểu Bạch đi, có được không?”

Vật nhỏ trong lòng vốn đang an phận nghe Lucia nói lập tức lại giờ bốn chân mềm mềm, đầu tranh đứng lên, mơ hồ cảm giác được cảm xúc không bằng lòng của vật nhỏ, Lucia nghiêm túc nghĩ nghĩ nói: “Người không hài lòng a, vậy người chọn đi, Tiểu Bạch và Đại Bạch, người thấy cái nào tốt?” Nói xong còn giờ vật nhỏ lên ngang tầm mắt, nghiêm túc chờ nó chọn.

Có thể do cảm thấy Lucia đang nghiêm túc, con Bàng Mã nhỏ lâu bầu một tiếng rồi buông tha giây dụa, “Xem ra người cũng tương đối thích cái tên Tiểu Bạch này có phải hay không, vậy sau này gọi người là Tiểu Bạch đi.” Cao hứng tuyên bố xong, Lucia lại ôm con Bàng Mã nhỏ trở về trong lòng mình.

Tiểu kịch trường 1:

Một ngày nào đó.

“Arnold, chúng ta đến tán gẫu nhân sinh đi.”

“Người cảm thấy thế giới này thế nào?” Lucia chờ mong nhìn Arnold.

“Ừm, rất tốt, có anh!” Trong mắt Arnold ẩn tình ý nghiêm túc nói.

Lucia nghe xong không khỏi lộ ra tươi cười vui vẻ đặc ý, không uống công cậu dóc lòng chỉ bảo, nhân vật chính rốt cuộc cũng có bộ dạng của Hồng Miêu (Editor: bạn nào đã xem phim hoạt hình ‘Thất kiếm anh hùng’ thì sẽ hiểu câu này), thật sự không dễ dàng a.

Một lát sau, Lucia rốt cuộc cũng ý thức được chỗ không thích hợp, trong câu hình như có cậu a, “Vậy nếu không có anh thì sao?” Lucia chưa từ bỏ ý định lại hỏi.

“Hử? Không có anh... Vậy thì phá hủy đi, sau đó ta lại đi tìm anh, anh trốn không thoát đâu...” Arnold nói xong liền tiến lên ôm lấy Lucia.

Bị Arnold bỏ nhào lên trên giường, Lucia rơi lệ đầy mặt, vì sao vẫn lớn lên như vậy, cậu làm nhiều như thế, cuối cùng còn lấy chính mình ra bồi nhưng vì sao vẫn thế a...

Tiểu kịch trường 2:

“Chủ nhân, chủ nhân, ngài đổi tên cho ta có được không?”

“Vậy người muốn tên gì?”

“Muốn một cái tên khí phách khốc huyễn, phù hợp với hình tượng cao quý của ta.” Tiểu Bạch tràn ngập mong chờ nói.

“Ừm, cái này có vẻ khó a, để ta nghĩ đã...”

“A, có, gọi là tiểu thú (thú) đi, người không phải là ma thú sao, rất phù hợp với hình tượng của người, chủ nhân của người thật sự rất anh minh đi!”

Tiểu Bạch VS [dốt đặt tên] Lucia,———ăn hành———.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 10

Arnold đứng ở bên cạnh Lucia, giống như im lặng nghe hai người chủ cùng sủng vật chơi đùa, lúc Lucia không chú ý thì Arnold chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt đã lâu không nhìn thấy đột nhiên tiếp xúc với ánh sáng, có chút đau đớn, trùng mắt nhìn, mới nhìn rõ tình cảnh trước mắt.

Người anh mà hân tâm tâm niệm niệm đang đứng ở bên cạnh hắn, cho dù người đang ở bên trong rừng âm u ẩm ướt, nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến phong thái của anh, lông mi tinh xảo cùng đôi mắt ôn nhu mang ý cười khiến hắn say mê...

Tầm mắt dời đến con Độc Giác Thú nhỏ trong ngực anh, một thân bản thủ kia làm quần áo của anh bản theo, cái sừng nhọn nhọn trên đầu kia còn dám cọ cọ lên người anh, lỡ làm anh bị thương thì sao? Cái miệng kia, cái mặt kia... Thật sự càng nhìn càng thấy không vừa mắt, ánh mắt của Arnold dừng ở trên người Tiểu Bạch dần dần trở nên đen tối...

(Editor: anh ghen thì nói đại đi, viện lắm lý do)

Tiểu Bạch đang được chủ nhân vuốt lông, có chút buồn ngủ thì đột nhiên cảm thấy có một luồng ý lạnh, lông trên người theo phản xạ hơi hơi dựng lên, cảnh giác nhìn chung quanh nhưng không phát hiện cái gì dị thường, vì thế, nó lại lùi về trong lòng ấm áp của Lucia, dúi dúi thân tìm chỗ thoải mái rồi

nhắm mắt lại.

(Editor: tội nghiệp Tiểu Bạch, vô tình đắc tội người ta mà không biết)

Cảm giác đồ vật trên người không còn có động tĩnh, Lucia cúi đầu xuống, mới phát hiện thì ra vật nhỏ đã ngủ, cười nhẹ một tiếng, Lucia quay đầu nói với Arnold: “Chúng ta tiếp tục đi thôi.”

Arnold nghe thấy tiếng cười sung sướng của Lucia, càng thêm khẳng định về sau nhất định phải tìm cơ hội trừ bỏ con vật trong lòng anh kia, trên mặt lại mang theo tươi cười ngoan ngoãn chọc người thích chỉ vào Tiểu Bạch trong lòng Lucia nhắc nhở: “Nếu anh đã ký kết khế ước với nó thì anh vẫn nên nhốt nó vào trong không gian thú súng đi, không thì lúc chúng ta gấp rút lên đường chắc chắn sẽ làm nó tỉnh giấc.”

“Ừ, đúng là chỉ có Arnold của chúng ta suy nghĩ chu đáo, thật lợi hại.” Trong sách nói thường thường khích lệ trẻ con sẽ có lợi trong quá trình trưởng thành khỏe mạnh của trẻ, cho nên Lucia luôn luôn không keo kiệt khen ngợi Arnold.

Cảm giác được đồ vật chiếm lấy ôm ấp của anh kia đã được anh đưa đến đây, tươi cười trên mặt Arnold lúc này mới rõ ràng hơn, chủ động tiến lên giữ chặt tay Lucia, “Anh, chúng ta đi thôi.”

Lucia cùng Arnold lấy được nhanh chóng rời khỏi địa bàn của Hấp Huyết Đăng, tiếp tục xuất phát về phía đỉnh núi ...

Dưới bầu trời xanh trong vắt đang trình diễn một màn mạo hiểm như sau:

Một con chim Liệt Diễm toàn thân lửa hồng đang giằng co với một con Ô Thửu có hình thể tương đối nhỏ ở giữa không trung, không khí ngưng trệ khàn trương tỏa ra khắp nơi, đánh nhau hết sức căng thẳng.

Trước thiếu kiên nhẫn là con chim Liệt Diễm, chỉ thấy nó hình như đang cố ký cái gì đó mà không dùng ma pháp hóa hệ từ lúc sinh ra đã có của nó, mà xông lên tính định dùng thân thể vật lộn với Ô Thửu.

Có điều Ô Thửu lại không cho nó cơ hội này, cơ hồ trong nháy mắt chim Liệt Diễm xông lên, Ô Thửu liền thối ra một làn khói Hắc Vụ từ trong miệng, đây là kỹ năng thiên phú của nó: hạ độc, phàm là những đồ vật tiếp xúc đến Hắc Vụ sẽ đều bị ăn mòn không còn một mảnh.

Biết chỗ lợi hại của Hắc Vụ, thân hình chim Liệt Diễm linh hoạt né tránh ở trên không trung, tránh được Hắc Vụ, từ bên cạnh hướng Ô Thửu đánh tới.

Lại không nghĩ đến Ô Thửu đã biết trước ý đồ của chim Liệt Diễm, nháy mắt một loạt Phong Nhận liền xuất hiện ở trước mặt Liệt Diễm, ánh mắt Liệt Diễm nhìn chăm chăm vào quả trứng mà Ô Thửu bắt được, chỉ tránh đi chỗ yếu hại, không để ý trên thân đầy vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ bị Phong Nhận cắt, người đầy máu tươi trực tiếp bay đến trước mặt Ô Thửu, móng vuốt nâng lên muốn cướp quả trứng về.

Đương nhiên Ô Thửu sẽ không để chim Liệt Diễm đoạt lại quả trứng mà mình đã vất vả cướp được, một đen một đỏ cứ như vậy dây dưa trên không trung, ‘Thử’ mất cá chân của Ô Thửu bị móng vuốt sắc bén của Liệt Diễm cào trúng tạo thành một đạo vết thương sâu đến mức có thể nhìn thấy được cả xương.

Đau đớn khiến móng vuốt của Ô Thửu buông lỏng, quả trứng khiến hai người tranh đoạt cứ như vậy rơi nhanh từ không trung xuống bên dưới rừng rậm ...

Lucia và Arnold một đường đi tới, tuy rằng gặp không ít ma thú cùng thực vật nguy hiểm, nhưng đều hữu kinh vô hiểm tránh được, hai người vẫn tường an vô sự từng bước bò đến giữa sườn núi, lúc này sương trắng luôn quấy nhiễu tầm mắt của hai người đã dần kỳ nhạt đi.

Từ lúc xuất phát vào buổi sáng vẫn không ngừng đi lên phía trên, hiện tại đã đến giữa trưa, hai người đều vừa mệt vừa đói, cho nên Lucia quyết định tìm một chỗ nghỉ ngơi dưỡng sức, đến buổi chiều tiếp tục xuất phát.

Trong sách viết nhân vật chính ở trên núi Hill này trải qua một phen kỳ ngộ giải được phong ấn trên người, từ đó về sau bắt đầu quật khởi, có điều đoạn này trong sách chỉ được vài nét bút viết sơ qua, không có nhiều chi tiết, cho nên Lucia mới phải đem Arnold tới nơi này, hy vọng có thể gỡ bỏ phong ấn trên người hắn.

Chọn một chỗ tương đối trống trải lại có tầm nhìn tốt có thể thấy động tĩnh chung quanh, Arnold lấy cái bàn nhỏ cùng ghế dựa từ trong nhẫn không gian ra, sau đó mang cơm trưa và nước đã được chuẩn bị tốt từ sớm ra, ngồi cùng với Lucia chuẩn bị hưởng dụng cơm trưa.

Chỉ là trời mang đến sóng gió bất trắc, đang lấy chén nước Lucia phảng phất cảm ứng được có cái gì đó, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, quả nhiên có một điểm đen nhỏ từ trên không trung hướng về phía hai người rơi xuống, đề ngựa vạn nhất, trước tiên Lucia kéo Arnold đến bên người, sau đó làm một cái quang thuẫn màu vàng.

Chỉ một hai giây sau, cái điểm đen nhỏ kia lấy tốc độ cực cao va vào quang thuẫn, ‘Ba’ một tiếng, chất lỏng trắng trắng đỏ đỏ từ trên quang thuẫn trượt xuống, lúc này Lucia không nói gì phát hiện cái mà cậu cho là nguy hiểm cư nhiên chỉ là một quả trứng! Một quả trứng!

Có rút khóe miệng, trong nháy mắt Lucia cũng cảm thấy trứng có chút đau, mẹ nó lão tử còn cho rằng có khủng bố tập kích, xuất hiện thanh thể lớn như vậy, người cư nhiên chỉ là một quả trứng, xứng đáng để ta dùng quang thuẫn lỏng lẻo màu vàng như vậy sao? Xứng đáng để ta dùng tư thế trang bức như vậy sao? Nhưng mà quả trứng này từ đâu rơi xuống a?

Lucia ngẩng đầu duyên dáng 45° nhìn trời, bầu trời trước sau vẫn xanh thẳm không mây như vậy, chỉ là từ xa có một con chim lớn lửa hồng đang lao về

phía này là sao? Không đợi cậu phản ứng, con chim lớn kia đã bay đến chỗ hai người, ánh mắt lớn bằng chuông đồng như tia X quang đem Lucia cùng Arnold quét từ đầu đến chân một lần, sau đó tầm mắt rất tự nhiên ngấm đến quả trứng đã tan nát trên mặt đất...

Quanh thân bao phủ một cỗ cảm xúc bị thương muốn chết, trong mắt của chim Liệt Diễm thế nhưng lại chậm rãi rơi xuống hai hàng nước mắt.

Lucia mặc danh kỳ diệu nhìn con chim Liệt Diễm bị thương, tuy rằng không rõ ràng phát sinh chuyện gì, nhưng vừa thấy liền biết phỏng chừng quả trứng này có quan hệ sâu với nó, nói không chừng đó chính là con của nó cũng nên, hiện tại con của nó chết ngay trước mặt bọn họ, mặc cho ai đi chăng nữa cũng sẽ nghĩ nhiều.

Chim Liệt Diễm cấp 6 tương đương với một Đại Ma Pháp Sư, hiện tại Lucia đánh không lại, huống chi cậu còn mang theo Arnold, cho nên giờ không đi còn định lưu lại đến khi nào!

Lucia lôi kéo tay Arnold chân rón rén muốn trở lại trong rừng cây, như vậy lấy thân hình khổng lồ của Liệt Diễm sẽ không đuổi kịp bọn họ, chỉ là ý tưởng thì rất tốt nhưng hiện thực thường luôn tàn khốc....

Con chim Liệt Diễm từ trong bị thương lấy lại tinh thần liền nhìn đến hai nhân loại đáng giận kia cứ nhiên muốn chạy trốn, tuy rằng lý trí của nó biết con nó chết không liên quan gì đến hai người này, hết thấy đều là vì con Ô Thứ đáng giận kia, nhưng trên đời không phải còn có câu ‘Giận chó đánh mèo’ sao? Dựa vào cái gì con nó chưa kịp nhìn thế giới này liền mất đi sinh mệnh, trong khi hai người kia còn có thể ở trước mặt nó vui vẻ.

Lôi kéo Arnold còn chưa đi được hai bước liền nghe thấy tiếng phần nộ khàn khàn của Liệt Diễm, sau đó một quả cầu lửa liền hướng về phía hai người rào rạt bay tới, may mắn là Lucia vẫn luôn chú ý đến động tĩnh của con chim này nên mới có khả năng nhanh chóng làm một cái quang thuẫn cách người một mét.

‘Phanh’ một tiếng, quả cầu lửa cùng quang thuẫn chạm vào nhau, màu vàng cùng màu đỏ hòa lẫn, cuối cùng quang thuẫn cũng không chống đỡ được quả cầu lửa của chim Liệt Diễm cấp sáu, vỡ thành vô số tia sáng màu vàng tiêu tán ở trong không khí, mà quả cầu lửa kia chỉ bị ảm đạm đi một chút, nhỏ đi một chút mà thôi, đột phá quang thuẫn sau vẫn lấy thế không thể đỡ được phóng về phía trước, chỉ là không đánh trúng bọn Lucia, mà là đánh tới vách đá cách đó không xa.

Lucia biết tuy rằng nhờ vào phương thức tu luyện của mình mà khi phóng ra ma pháp có cường độ tương đối cao, nhưng chênh lệch những một cấp, hơn nữa chính mình chỉ vừa mới thăng cấp, cho nên đối với quang thuẫn kia, cậu cũng không cho rằng có thể kéo dài thời gian lâu được. Lúc phóng ra quang thuẫn, cậu cũng đã lôi kéo Arnold hướng tới rừng cây chạy tới.

Liệt Diễm đã hoàn toàn bị chọc giận, nhìn ra ý đồ của Lucia, thân hình mở ra, trong nháy mắt liền chặn Lucia với rừng cây, sau đó giãy lắt lại là một loại quả cầu lửa bay lại đây, nó cũng tự mình đuổi theo phương hướng của Lucia.

Lucia cùng Arnold xoay người chạy về hướng trái ngược, quang thuẫn giống như tiễn chạy không ngừng phóng ra, lâu lâu còn thả ra một hai cái quang tiễn hướng về phía Liệt Diễm nhằm quấy nhiễu nó một chút.

Tốc độ hai người chạy khẳng định không thể nhanh bằng chim Liệt Diễm, Lucia quay đầu nhìn thoáng qua con chim thả chết không từ kia, vừa chạy vừa hô với Arnold: “Em chạy trước đi, ta chặn nó một hồi, không thì cả hai chúng ta đều không thể chạy được.” Sau đó liền buông tay Arnold ra, xoay người đối mặt với Liệt Diễm đang truy tới.

Arnold mở mắt, nhìn Lucia đang quay lưng lại với hắn cùng con chim Liệt Diễm cách đó không xa, biết lúc này lựa chọn tốt nhất là chính mình chạy, anh không có mình liên lụy, tuy rằng đánh không lại chim Liệt Diễm, nhưng chạy trốn hắn là vẫn có thể. Quay đầu lưu luyến nhìn thoáng qua anh, Arnold liền xoay người chạy như bay.

Lucia chờ Arnold chạy đi, lập tức quăng mười mấy cái quang tiễn vào Liệt Diễm đang truy tới, sau đó giả vờ cho chính mình vài cái thánh quang chiếu rọi, lại thêm hai tầng quang thuẫn bao quanh thân mình.

Chờ chuẩn bị tốt xong, chim Liệt Diễm cũng đã đến gần ngay trước mắt, tùy theo mà đến còn có một cái tấn hỏa long mạnh mẽ, Lucia lăn một vòng ngay tại chỗ, né tránh công kích của hỏa long, nhưng ma pháp cao cấp sau khi phát ra vẫn bị thao túng bởi pháp sư, cho nên sau một kích không thành kia, hỏa long lập tức hướng về phía Lucia đánh tới.

Đúng lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng Arnold kinh hô, trong lòng lo lắng, Lucia trực tiếp đối với hỏa long làm một cái ma pháp cao nhất mà lúc này cậu có thể phóng – quang phục thuật, sau đó hướng về phía có tiếng kêu của Arnold phát ra chạy tới.

Liệt Diễm khinh thường nhìn vài đạo ánh sáng quán vào hỏa long, chỉ bảy tám giây sau, màu đỏ trên hỏa long dần dần biến sắc, từ màu đỏ biến thành màu lam sáng, hỏa long uốn éo thân mình, dây thừng ánh sáng kia cứ khinh địch như vậy mà đứt đoạn, sau đó hóa thành những điểm sáng mà tiêu thất.

Nhìn về phương hướng chạy trốn của Lucia, con chim Liệt Diễm liền đuổi theo được khoảng mấy mét, sau đó dường như nhớ tới cái gì đó, đột nhiên dừng bước, trong mắt chợt lóe sợ hãi cùng kính sợ, lại nhìn thoáng qua Lucia rồi mới xoay người bay đi...

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 11

Tuy rằng không biết vì cái gì mà chim Liệt Diễm buông tha đuổi giết cậu, nhưng hiện tại Lucia cũng không có thì giờ để hỏi cái này, cậu thấy hơn phân nửa thân mình của Arnold đang treo lơ lửng ở không trung, phảng phất có cái gì đó muốn Arnold ngã xuống vách núi, trên dưới toàn thân hần vồn vện hoàn toàn dựa vào một căn dây leo trắng kiện chống đỡ.

“Anh, đừng có lại đây!!”

Arnold cũng không biết mình đã gặp chuyện gì, lúc chạy đến nơi này, đột nhiên xuất hiện một cỗ lực lượng muốn lôi hần xuống vách núi, may mắn là hần đã đúng lúc bắt được một căn dây leo nên mới chống đỡ được đến hiện tại, thấy Lucia đang chạy về phía bên này, hần vội vàng sốt ruột hô.

Nghe Arnold nói, Lucia đang cách hần chỉ còn mười mét thì chân chờ dừng bước, sốt ruột nhìn tình cảnh trước mắt, cố gắng hồi tưởng lại tình tiết trong sách, nhưng bản thân của cậu thật sự là một tay hồ người khác cực tốt, đối với quá trình nhân vật chính phá giải phong ấn thật sự chỉ viết có hai câu, hoàn toàn không có giá trị tham khảo gì cả...

Trong lúc Lucia đang vắt hết óc nghĩ biện pháp thì, ‘Rắc’ dây leo bị Arnold bắt lấy trượt xuống dưới thêm nửa mét nữa, Lucia nhìn không được đi về phía trước hai bước, “Đừng qua đây! Anh, vách núi này hơi cổ quái!”

Lâu không lôi được Arnold xuống, cỗ lực lượng kia hình như sốt ruột, đột nhiên tăng cường độ lên. Trong sách viết Arnold là người thắng sống đến cuối truyện, nhưng Lucia không dám khẳng định hiệu ứng bướm do mình gây ra sẽ thay đổi cốt truyện bao nhiêu, cho nên cậu không dám cả Arnold hiện tại sẽ giống như trong sách bình nhiên vô sự.

Lúc toàn bộ dây leo bị lôi xuống, trong nháy mắt, Lucia cơ hồ không có nghĩ nhiều liền vọt lên, quả nhiên vừa đến chỗ cách vách núi năm sáu mét, liền cảm giác được đang có một cỗ lực lượng ngang ngược hút cậu xuống núi, không thể phản kháng tùy ý rơi xuống vách núi.

Cố gắng trước khi cậu ngã xuống phải tới gần Arnold, cậu không phát hiện Arnold đang bình tĩnh nhìn cậu bằng đôi mắt đen thâm thúy phảng phất có lốc xoáy. Tay cậu lập tức kéo cánh tay Arnold, Lucia dùng lực kéo Arnold vào trong lòng mình, sau đó ở không trung gian nan xoay người, để chính mình ở dưới, Arnold hướng lên trên, hoàn thành xong một loạt động tác có độ khó cao, lúc này Lucia mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lúc ngã xuống, trong lòng Arnold cảm thấy may mắn là hần mà không phải là anh. Cho đến khi tầm mắt nhìn đến bóng dáng màu trắng, trên mặt mang theo nồn nóng lo lắng hướng về phía hần, nháy mắt, trong lòng của Arnold chỉ còn lại cái thân bạch y kia, gió thổi bay góc áo người kia, làm lộ ra mái tóc vàng óng của cậu....

“Anh...”

Lúc này ngay cả chính Arnold cũng nhìn không được phi nhờ bản thân giả nhân giả nghĩa, nói cái gì may mắn là chính mình mà không phải là anh, nhưng khi anh vì hần nhảy xuống, từng tế bào trên người hần đều đang kêu gào thỏa mãn cùng sung sướng, hận không thể nhu nát anh tan vào trong cơ thể mình, trở thành cốt nhục chính mình, sẽ không bao giờ tách ra nữa.

Arnold vui đầu thật sâu vào trong ngực của Lucia, ngửi hương vị dương quang chỉ có trên người anh, khoe miệng cười hạnh phúc, trong mắt lại là độc chiếm kinh người. A, anh, ta đã cho người cơ hội, là người không đi, là người một lần lại một lần đi tới bên người ta, là người khiến cho ta biết cái gì là hạnh phúc, cho nên nếu chúng ta không chết, nhưng vậy người liền vĩnh viễn ở cùng một chỗ với ta đi, vĩnh viễn chỉ nhìn một mình ta, chỉ mỉm cười với một mình ta, có được hay không?

(Editor *mặt xem thường*: anh có đề cho người ta có cơ hội từ chối sao?)

Lucia cảm thấy Arnold hơi hơi run rẩy, cho rằng hần đang sợ hãi, liếm liếm đôi môi khô nứt, lớn tiếng an ủi: “Arnold, đừng sợ, anh sẽ bảo hộ người, người nhất định sẽ không có việc gì, tin tưởng ta!” Gió thổi bay khiến giọng nói của cậu trở nên hơi mơ hồ, nhưng vẫn cảm giác được cái đầu đang ở trong lòng nặng nề gập gập, Lucia tỏ vẻ nhân vật chính thật là dễ dãi.

Nhìn nhìn cho dù hai người đã ngã xuống lâu đến nỗi không thể nhìn thấy đầu vách núi như vậy, Lucia chỉ có thể gửi hy vọng vào định luật nhân vật chính gặp nguy hiểm chắc chắn sẽ không chết, đừng nhìn cậu an ủi Arnold chém đinh chặt sắt như vậy, kỳ thực toàn thân cậu hiện giờ đều bị dọa nhuyển, có được hay không? Cmm, lão tử đời trước chỉ là một trạch nam, thật sự chưa bao giờ chơi qua cái trò chơi mạo hiểm bungee như vậy a!

Không biết qua bao lâu, có thể là một phút đồng hồ, cũng có thể là năm phút đồng hồ, Lucia quay đầu rút cuộc cũng mơ hồ thấy được đáy vách núi, mắt sáng lên, quả nhiên người đời không có gạt mình! Đáy vách núi là một hồ nhỏ lấp lánh a, hiện tại Lucia cảm thấy thế giới vẫn tốt đẹp như vậy, bầu trời vẫn xanh như vậy, mây vẫn đáng yêu như thế....

Làm một tăng thánh thuần ở quanh thân, một là vì để giảm lực va chạm, hai là để phòng ngừa trong hồ nước có sinh vật gì đó nguy hiểm. Điều chỉnh góc độ cho tốt, Lucia vỗ vỗ vai Arnold, “Phía dưới có một cái hồ, đợi lát nữa có khả năng chúng ta sẽ rơi vào đó, đến lúc đó, khi ta vỗ vỗ người, người liền nín thở, biết không?”

“Vâng.” Arnold ở trong lòng Lucia nhẹ nhàng đáp. Cảm thụ được độ ấm trên người Lucia truyền lại đây, hiện tại trong đầu Arnold đều là các loại ý nghĩ lung tung, một chút cũng không có vui mừng vì đã sống sót sau tai nạn, bởi vì đối với hần mà nói đều giống nhau, chỉ cần là cùng anh ở chung một chỗ, sống hay chết đối với hần đều không quan trọng, đôi tay ôm trên cổ của Lucia càng chặt hơn, vào thời khắc anh nhảy xuống trở đi, thế giới của hần đã không thể chứa đựng thêm thứ gì khác.

Phòng chừng cự ly, một giây trước khi rơi xuống hồ, Lucia liền đứng lúc vồ vồ vai Arnold, ý bảo hắn ngừng thở, đồng thời chính mình cũng nhắm mắt lại định chỉ hô hấp.

‘Phù phù’ một tiếng, hai người lấy tốc độ cực nhanh đập vào giữa hồ nước trong veo, nhất thời bọt nước văng ra khắp nơi, làm ướt cả hoa cỏ bên hồ.

Sau một trận đầu choáng mắt hoa, Lucia chậm rãi mở mắt, cmn, trước mắt đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt lớn thì phải làm sao a! Khóe miệng co rút, thò tay đẩy khuôn mặt Arnold đang gần trước mặt ra một ít, lúc này mới chú ý đến đôi mắt tối đen đặc trưng của hắn, có vẻ... hình như... lúc trước vẫn mở to đi.

Mấy năm qua đã nhìn thấy đủ loại màu mắt cùng màu tóc, từ hồng, chanh, vàng, lục, xanh, lam, tím, màu gì cũng có, nhưng lại không có màu đen, hiện tại nhìn kỹ đôi mắt của nhân vật chính, quả nhiên màu đen vẫn nhìn thuần mắt hơn, càng nhìn càng hoài niệm a.

Cảm giác khó thở thật sự không tốt đẹp chút nào, hiện tại Lucia cũng không có tâm tình thưởng thức màu mắt của Arnold, ánh mắt ngấm ngấm vào mặt, ý bảo cậu sẽ dẫn Arnold đi lên, hắn không cần lộn xộn, một bàn tay của Lucia vòng qua cánh tay Arnold, muốn nâng hắn cùng đi lên.

Dùng sức hướng lên mặt nước, lại phát hiện cổ gồng cả nửa ngày nhưng vẫn dậm chân tại chỗ, cảm giác quần áo của mình bị kéo kéo, Lucia cúi đầu nhìn lại.

Arnold thấy Lucia nhìn qua, liền lấy ngón tay chỉ chỉ ở phía dưới hắn ý bảo cậu đi xuống xem, Lucia quay đầu mới phát hiện một chân của Arnold bị một đồng rong biển cuốn lấy.

Nhiu nhieu mảy, Lucia bắt đầu đi khoa tay múa chân biểu đạt ý tứ của mình, nhìn Arnold ngهن đến đỏ mặt gật gật đầu, mới hoàn toàn buông Arnold ra, cúi đầu nhanh chóng bơi đến cây rong biển cuốn lấy chân Arnold.

Ánh sáng mặt trời xuyên thấu qua hồ nước trong veo, chiếu vào trên người Lucia, màu vàng lờ mờ tán ở trong nước, tạo thành một mảnh ánh sáng màu vàng, thân hình của cậu linh hoạt ở trong nước phảng phất giống như một nữ nhân ngư của biển sâu, tràn ngập mị lực, khiến Arnold cho dù đã khó chịu do hít thở không thông, nhưng vẫn luyến tiếc nháy mắt.

Lucia lấy một con dao từ trong nhẫn không gian ra chặt đứt rong biển cuốn người Arnold, nhưng thử vài lần rồi mà cái rong biển kia chẳng bị thương tổn chút nào, không chỉ không bị đứt mà ngược lại còn khiến Lucia cảm thấy phát mọt với nó.

Cắt dao đi, vừa tính toán xem nên làm gì tiếp theo thì lại thấy Arnold đang dẩy dựa chân, ngẩng đầu mới phát hiện Arnold mặt đầy thống khổ, hơn nữa lâu lâu còn phun ra một hai bong bóng, cả người bắt đầu chìm xuống...

Lucia vội vàng bơi qua, nhìn sắc mặt của Arnold càng ngày càng trắng, Lucia sốt ruột liền dùng môi của mình dán lên môi của Arnold, thổi vào một hơi, sau đó cứ giữ nguyên tư thế, Lucia quăng hai cái quang nhận vào vị trí rong biển, may mắn thay, loại rong biển kỳ quái này quả nhiên không chống lại được ma pháp, bị quang nhận dễ dàng cắt đứt.

Lucia cũng không dám dừng lại, tuy rằng kiếp trước, cậu là một người bơi cực giỏi, nhưng cũng không phải là người cá, cũng không chịu nổi nghẹn lâu ở dưới nước như vậy!

Thấy Arnold đã hồi phục ý thức được một ít, Lucia dôi môi, nắm chặt Arnold ra sức bơi lên mặt hồ.

‘Ầm’ bọt nước tung tóe khắp nơi, cảm giác có thể hô hấp thật sự rất tốt, Lucia hít sâu một hơi, tiếp tục kéo Arnold bơi lên bờ.

Trước khi sức cùng lực kiệt, hai người rút cuộc cũng trèo được lên bờ, nằm lên bãi cỏ bên bờ, Lucia lấy tay vén tóc dính ở trên mặt, nhìn bầu trời xanh biếc trên đỉnh đầu, lộ ra tươi cười cực thoải mái.

Arnold quay đầu nhìn khuôn mặt mỹ lệ của Lucia, đôi mắt mê người, mũi thẳng tắp, xuống dưới là đôi môi mọng dính nước màu hồng phấn, tay không tự chủ được xoa xoa môi của mình, mặt trên vẫn còn phảng phất mùi hương của anh, nhớ tới lúc này khi ở dưới nước, anh vì độ khí cho hắn mà hôn lên môi, mềm mềm, hơi lạnh, dán lên môi hắn như mang theo ma lực, khiến trái tim của hắn hơi hơi run rẩy, lại có chút ngại, khi anh rời đi, trong lòng thế nhưng lại thấy luyến tiếc, hận không thể cứ vĩnh viễn dính chặt lấy... ..

Lucia thật vất vả mới có thể đứng dậy, xoay người liền thấy Arnold đã đứng bên cạnh từ bao giờ, ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Em ổn không?”

Arnold không trả lời câu hỏi của Lucia, ngược lại lại đi đến trước mặt cậu, nhìn cậu thấp thỏm nói: “Anh, đôi mắt của ta màu đen.” Phảng phất giống như muốn Lucia nhìn rõ hơn, Arnold nói xong liền dùng đôi mắt đen to tròn không chớp nhìn chăm chăm Lucia.

(Editor: sao tôi có cảm giác Arnold giống như con cún con khi đối hay nhìn chủ như vậy nhỉ?)

“Ừ, ta nhìn thấy.”

Phản ứng của Lucia hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Arnold, hắn khề nhếch môi nhưng lại không biết nói gì, sau một lúc lâu, mới lại chần chờ hỏi: “Anh không trách ta sao? Ta căn bản không có bị mù, ta vẫn luôn lừa gạt anh.”

“Thế nhân đối với con người đen như thế nào ta cũng có biết một hai, anh không trách người, anh chỉ thấy đau lòng cho người.” Lucia sờ sờ đầu Arnold, thương tiếc nói.

Đôi mắt của Arnold chậm rãi nổi lên hơi nước, ngửa đầu lên, không để nước mắt rơi xuống, chỉ là một câu nói đơn giản của anh, hẳn đột nhiên cảm thấy ỳ khuất chưa bao giờ từng có, vì cái gì, hẳn cái gì đều không có làm sai, tại sao lại phải nhận nhiều nhục nhã cùng đau khổ như vậy.

Nhìn đôi mắt ửng đỏ mang theo hơi nước của Arnold, Lucia tiến lên ôm hẳn vào lòng, “Muốn khóc thì khóc đi!”

Tiếng nói mang theo nghẹn ngào cùng rầu rĩ từ trong lòng truyền đến, “Anh, vì sao lại nhảy xuống?” Lúc này Arnold đột nhiên rất muốn nghe đáp án từ chính miệng anh nói ra.

“Hả?... Đại khái là vì nguoi là Arnold đi.” Giọng nói phảng phất thờ dãi của Lucia vang lên.

Xem nhẹ đáy lòng hơi hơi khác thường, Lucia yên lặng nôn mửa: đương nhiên bởi vì nguoi là nhân vật chính, nhân vật chính 99% là bất tử, nhảy xuống cùng nguoi đồng cam cộng khổ, khiến nguoi vĩnh viễn nhớ rõ đại ân đại đức của ta, sau này có thứ gì tốt đều phải phân cho ta một chút, ngay cả khi muốn hủy diệt thế giới nhất định phải mang theo ta a! Mua bán có lời cỡ nào a! [Arnold sờ cằm nói: đúng là rất có lời đó, anh!]

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 12

Chờ Arnold điều chỉnh lại cảm xúc, lúc này Lucia mới để ý xem rốt cuộc bọn họ đã rơi xuống chỗ nào.

Bốn phía đều là vách núi không nhìn thấy đỉnh, chính giữa cái sơn cốc này chính là cái hồ bạc đã cứu bọn họ đồng thời cũng khiến bọn họ xem chết đuối, toàn bộ sơn cốc có thể nói là tràn ngập hoa hòe chìm chóc, đẹp không sao tả xiết, nếu Lucia là một cô gái, hiện tại nhất định sẽ cảm khái nơi này đúng là chốn bồng lai tiên cảnh, nhưng làm ơn có ai hãy tới nói cho cậu biết lối ra ở chỗ nào vậy? Đột (== Ⅲ ==)

Chưa từ bỏ ý định lôi kéo Arnold đi quanh sơn cốc một vòng, đến cả vách núi cũng không buông tha, thu hoạch duy nhất chỉ là trên vách núi có một cái hang động bị dây leo che khuất mất, về phần lối ra thì ngay cả một cái bóng cũng không có.

Arnold bị lôi kéo chạy, ngược lại không như Lucia vội vội vàng vàng muốn kiếm đường ra, hẳn thậm chí còn cảm thấy nếu cả đời bị nhốt ở chỗ này cũng không tệ, như vậy anh vẫn chỉ là của mình hẳn, ngẫm lại Arnold liền cảm thấy hạnh phúc.

Nhìn chằm chằm bóng dáng anh ở phía trước, mắt của Arnold tràn đầy si mê, hẳn nghĩ nếu anh không đối tốt với hẳn như vậy, có phải hẳn sẽ không tham lam như hiện tại phải không? Nếu anh ở trước mặt hẳn vĩnh viễn là Thánh Tử cao quý ôn hòa kia, có phải hẳn sẽ không có ý nghĩ chiếm anh làm của riêng mình phải không? Vậy nên tất cả đều là do nguoi sai, anh, nguoi phải phụ trách đó.

Một trận gió thổi qua, Arnold cả người run run, hẳn theo bản năng nhìn vào quần áo trên người Lucia, áo trắng bị thấm ướt, gắt gao dán chặt trên người anh, hiện ra thân hình hoàn mỹ thon dài mạnh mẽ rắn chắc, nhưng lúc này Arnold lại hoàn toàn không có tâm tư kiểu điểm gì cả, hẳn chỉ đơn thuần lo lắng anh có cảm thấy lạnh hay không, có thể bị bệnh hay không.

“Anh, chúng ta trong chốc lát cũng không thể tìm thấy được lối ra, không bằng trước cứ đi vào cái hang động vừa này nhóm một ít lửa, sau đó thay quần áo, mặc quần áo ướt trên người rất dễ sinh bệnh.”

Arnold vừa nói, Lucia lúc này mới chú ý đến quần áo hiện tại của hai người còn đang bị ướt đầm, mình thì không sao, nhưng nhìn cái thân hình nhỏ gầy còn hơi phát run của Arnold, trong lòng thầm trách mình sơ ý, đến cả chuyện nhân vật chính bị lạnh mà cũng không biết, thoáng có chút áy náy mở miệng: “Ừ, là do anh không chú ý tới, hiện tại chúng ta cùng đi qua đi.”

Trước buông xuống chuyện tìm lối ra, Lucia dẫn Arnold đi đến cửa hang động, dùng lực đẩy mấy cái dây leo ngăn trở cửa động, hai người lần lượt đi vào, hồi nãy chỉ có nhìn thoáng qua từ bên ngoài, không có đi vào, hiện tại vừa lúc có thể xem xét một phen.

Hang động này cũng không phải đặc biệt lớn, chỉ có đại khái ba bốn mét vuông, hơn nữa do cửa động bị dây leo che khuất ánh sáng, cho nên toàn bộ trong hang động đều có vẻ có chút tối, chỉ có thể mơ hồ nhìn cảnh tượng bên trong.

Điều khiến Lucia vui mừng là, trong hang động cư nhiên có dấu vết từng có người ở, ở chỗ tối nhất có một cái giường đá, cách đó không xa còn có một cái bàn đá cùng ghế đá, việc trên mặt mấy thứ này có lớp bụi cực dày cùng mạng nhện chỗ nào cũng thấy đã chứng minh chỗ này đã lâu không có người ở.

Nhưng những điều này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình đang tốt của Lucia, bởi vì không có người ở đối với họ mà nói chính là một tin tức tốt, không có người sống, cũng không phát hiện thi thể nào, mặc kệ rốt cuộc là ai đã từng ở đây, người đó cuối cùng cũng tìm được đường ra khỏi nơi này, không phải sao? Cho nên hiện tại Lucia tuyệt không lo lắng cả đời vĩnh viễn bị nhốt ở nơi này.

Tâm tình rất tốt quay đầu nói ra suy đoán của mình với Arnold, “Cho nên Arnold không cần lo lắng, chúng ta nhất định cũng có thể đi ra ngoài.”

Trong lòng Arnold không rõ hiện tại là nên cao hứng hay vẫn cảm thấy thất lạc, nhưng lại nhìn đến bộ dáng hưng phấn của anh, hẳn cũng chỉ có thể xả ra

khuôn mặt tươi cười, thanh thuy đáp: “Đúng, cái kia... thật sự là quá tốt.”

Trong hang động quá tối, Lucia không nhìn rõ được biểu tình của Arnold, nhưng cậu vẫn cảm giác được giọng nói của Arnold có chỗ không thích hợp, nghi hoặc hỏi: “Arnold đang mất hứng sao?”

“Không có, ta chỉ là thấy nơi này bẩn như vậy, quét tước nhất định rất phiền toái.” Không nghĩ đến Lucia sẽ chú ý đến cảm xúc của mình, Arnold điều chỉnh tốt biểu tình, dùng giọng hơi mang buồn rầu nói.

Lúc này, Lucia cảm kích chạy tới cửa động chém đứt mấy cái dây leo ngăn trở ánh sáng đi, quay đầu vừa lúc nhìn thấy cái mặt bánh bao trắng nõn đang phồng lên của Arnold, không khỏi cảm thấy buồn cười nói: “Cũng không phải để một mình em quét tước, anh cũng sẽ đến hỗ trợ a, hai người làm rất nhanh.”

Thu hồi kiếm, đi đến trước mặt Arnold, vẫn không nhìn được vron móng vuốt nhéo nhéo khuôn mặt mới dường thêm được chút thịt của hắn. “Trước khoan vội quét tước, hiện tại chúng ta phải thay quần áo cái đã, em nói có đúng không?”

Bị Lucia niết mặt, Arnold gian nan nói: “Oa oa, cái tay!”

Thương thức đủ biểu tình xấu hổ của Arnold, Lucia mới thu hồi tay của mình, nhìn gương mặt trắng nõn đang dần hiện lên vết hồng, cậu hoàn toàn không có cảm giác áy náy gì, ngược lại còn cảm thấy không hổ là do mình dưỡng, làn da có bao nhiêu mềm mại...

Arnold xoa xoa hai má phấm hồng của mình, mắt to ai oán nhìn Lucia lên án, “Anh...”

Không nhìn vào mắt của Arnold, Lucia nghiêm trang nói sang chuyện khác, “Em nhanh lấy hai bộ quần áo trong nhẫn không gian ra, chúng ta phải thay quần áo ngay, nếu không, trời tối ngay bây giờ thì không thể làm vệ sinh được.”

Arnold nhìn Lucia bất đồng so với lúc trước, ý cười trong mắt chợt lóe qua, anh như thể chỉ có một mình hắn nhìn được, thật tốt! Trên mặt lại mang theo ủy khuất, nghe lời lấy một bộ quần áo ra cho Lucia mặc.

Nhìn bộ dạng cô vợ nhỏ ủy khuất còn chịu một nhọc của Arnold, Lucia triệt để bại trận, “Được rồi, thật ghê gớm, sau này anh sẽ không tùy tiện niết mặt em nữa, được chưa.”

Arnold cầm quần áo đi đến trước mặt Lucia, cười nói: “Đây là chính anh đáp ứng đó, không được phép đổi ý.”

Lucia bắt đắc dĩ trả lời: “Không đổi ý, tuyệt đối không đổi ý.” Trong lòng lại thầm nghĩ cậu chỉ nói không tùy tiện niết nó, nhưng đũa nhỏ à, người không biết anh người vốn là người tùy tiện sao? (o) Trong lòng yy sau này khuôn mặt bánh bao của Arnold bị cậu nhu đến nhu đi, trên mặt liền không tự chủ được lộ ra tươi cười.

“Anh, người đang cao hứng cái gì vậy?”

“A, không có gì, chúng ta nhanh thay quần áo đi.”

Lucia liền bắt đầu cởi quần áo đã khô một nửa trên người, còn không quên nói với Arnold: “Em cũng nhanh thay đồ đi, đừng để bị lạnh.”

Cả hai đều là đàn ông, hơn nữa người bên cạnh này xác thực mà nói ngay cả đàn ông cũng không được tính, vẫn chỉ tính là một đứa nhỏ, cho nên Lucia cởi quần áo mà không hề thấy áp lực, tháo đai lưng, sau đó là cúc áo, ngón tay thon dài trắng nõn giống như bạch ngọc chậm rãi cởi từng nút, cởi áo khoác ra bỏ tùy ý qua một bên bàn đá, sau đó nhanh chóng lại không mất ưu nhã cởi áo trong xuống, cho đến khi toàn thân trên dưới chỉ còn lại một cái khố.

Xoay người thì phát hiện Arnold vẫn đang ngây ngốc nhìn chính mình, không khỏi lên tiếng hỏi: “Đang nhìn cái gì đấy?”

Arnold có chút ngượng ngùng dời ánh mắt đang dính trên người Lucia, ngượng ngùng nói: “Bộ dạng của anh thật là đẹp mắt.” Nói xong trên mặt còn nổi lên hai rặng đóa hồng nhạt khả nghi.

Lucia cúi đầu nhìn dáng người của mình, thật đúng là không nên nói, anh đây tuy rằng không có cơ bụng tám khối, nhưng vừa vặn rất cân xứng, tin tưởng vẫn có khả năng hấp dẫn các cô gái, còn về phần Arnold nói, Lucia trực tiếp lý giải thành hắn đang ca ngợi dáng người của mình, cái gì? Nhìn chăm chăm cậu như vậy, kia không phải là đang hâm mộ anh đây hay sao?

(Editor: đó là một trong những lý do sau này anh bị người ta ăn đến cả xương cũng không còn.)

“Không cần hâm mộ, chờ em trưởng thành, nhất định cũng sẽ rất xem tốt.” Đứa nhỏ sao, không biết phải khen thưởng dáng người của người khác như thế nào, cho nên đều là dùng từ ‘xem tốt’ để thay thế, cậu có thể lý giải!

Cầm lấy quần áo còn đang khoát trên cánh tay của Arnold, “Em cũng nhanh thay quần áo đi, đừng đứng ngốc ở đó nữa.”

“Dạ... a, được.”

Chờ hai người thay xong quần áo thì đã là chạng vạng, Lucia nhìn mặt trời đang lặn xuống phía tây, xoay người nói với Arnold: “Anh đi ra ngoài tìm chút củ khô cùng củ lửa, em cứ bắt đầu quét tước trước đi, được không?”

Arnold cũng rõ ràng chú ý tới sắc trời, hần nhu thuận gật đầu đáp: “Dạ, anh đi ra ngoài phải cẩn thận.”

Bởi vì không yên lòng để một mình Arnold ngốc trong hang động, Lucia chỉ tìm củ khô cùng củi lửa đủ cho hai người dùng một đêm rồi vội vàng chạy về hang.

Vừa mới tiến vào trong hang liền thấy bóng dáng bận rộn của Arnold, buông đồ vật trong tay xuống, hô: “Ta đã trở về.”

“Anh, người đã về rồi, ta đã lau sạch sẽ bàn với ghế, anh đi tìm củ khô, củi lửa khẳng định rất mệt đi, người cứ ngồi xuống nghỉ ngơi một hồi là được.” Arnold quay đầu liền thấy bóng dáng cao ngất của Lucia đứng trước cửa hang, quanh thân được vây bởi một vòng ánh sáng, nhìn qua thánh khiết đến nỗi khó có thể tin tưởng.

Đi qua cầm lấy khăn lau được làm từ quần áo bẩn khi nãy, Lucia xắn tay áo lên gia nhập hàng ngũ quét tước.

“Anh, người cứ ngồi đi, ta rất nhanh sẽ quét tước xong, không cần người hỗ trợ.” Làm sao anh có thể làm mấy việc bẩn thỉu này, nếu không phải hiện tại hần còn nhỏ thì thậm chí hần cũng sẽ không để anh đi ra ngoài tìm vài cành củi khô kia đâu.

Lucia còn chưa đứng lên, liền bị Arnold đẩy ngồi xuống lại trên ghế, “Arnold, anh hỗ trợ sẽ nhanh hơn một chút, hơn nữa Arnold cũng có thể được nghỉ ngơi một hồi a.” Chưa từ bỏ ý định đứng lên, muốn hỗ trợ.

Arnold nhìn nhìn đôi bàn tay trắng nõn phảng phất như ngọc thạch trên quý của anh, làm sao hần có thể nhẫn tâm để một đôi tay như vậy bị vấy bẩn đâu, anh của hần a, hần là phải được ngồi trong cung điện xa hoa nếm mỹ thực, chứ không phải tại trong hang động đơn sơ này quét tước vệ sinh, “Anh, việc này cứ giao cho ta!” Arnold khó có khi cứng ngạnh một lần bắt Lucia ngồi lại trên ghế, lấy quần áo bẩn trên tay cậu xuống.

Nhìn đôi mắt màu đen khảm cầu vồng cường của Arnold, Lucia biết việc này mình không thể tranh làm được, đành phải bắt đắc dĩ ngồi ở trên ghế nhìn Arnold một mình bận rộn...

Hình như từ sau khi làm người hầu trên danh nghĩa của mình, Arnold liền thành dạng này, chuyên sinh hoạt của cậu, chỉ cần Arnold có thể làm, liền tuyệt đối không để cho bất luận kẻ nào nhúng tay vào, có đôi khi chính cậu cũng muốn giúp hần bớt bận rộn, nhưng những lúc đó, hần lại dùng đôi mắt quật cường còn mang theo thỉnh cầu khiến cậu đầu hàng.

Chỉ có điều nhân vật chính trước bạn sau bạn hầu hạ chính mình như thế này thật sự vẫn là nhân vật chính ảm đạm mang thù, khí phách cường thế trong sách kia sao? Lucia tuyệt đối sẽ không thừa nhận nội tâm của mình có hơi thích điều này...

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 13

Vì không muốn Lucia phải đợi lâu, động tác trên tay Arnold trở nên nhanh hơn. Hang động rất nhanh được Arnold quét tước sạch sẽ, hần phỉu phỉu tro bụi trên người, xoay người lại liền thấy trong mắt anh trống không không chứa một vật gì, phảng phất như đã cách ly khỏi thế giới này, trực giác Arnold cảm thấy hần không thích nhìn thấy cảnh tượng như vậy, “Anh!”

Lucia một tay chống đầu ngồi trên ghế phát ngốc, bị Arnold đột ngột gọi, sợ tới mức tay bị trượt, đầu đập mạnh một cái, nháy mắt tỉnh táo lại, nhìn bốn phía xung quanh, có chút xấu hổ hỏi: “Quét tước xong hết rồi à?”

Mắt Arnold chợt lóe, cũng không truy hỏi vừa rồi Lucia đang nghĩ cái gì, “Vâng, anh, chúng ta nhanh nhóm lửa đi.”

Lúc này Lucia mới phát hiện bên ngoài trời đã tối, ánh sáng trong hang rất mờ, cậu đứng dậy lấy hơn một nửa số củi khô tìm được đặt lên trên giường đá, còn lại dùng để nhóm lửa.

Arnold tay chân lạnh lẽo chất đều củi khô lên với nhau, chờ Lucia quay lại, hần đã cầm đá đánh lửa châm môi. Lucia đứng ở đằng sau hần, nhìn động tác thuần thục, thật sâu cảm thấy Arnold thật sự giỏi việc nhà a, đi với hần cái gì cũng không cần phải làm.

“Arnold, nhanh lên, lại đây ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi một lát đi.” Lucia lấy một ít lương khô và nước từ trong nhẫn không gian đặt trên bàn đá rồi nói với Arnold.

“Anh, cái này ăn khá ngon, người nếm thử...” Arnold cầm một khối bánh đưa tới bên môi Lucia.

Arnold, hay là người cứ tiếp tục giả mù đi, ánh mắt người quá nóng bỏng, chiếu cố người ta mà có thể nhiệt tình như vậy, anh có điểm không thừa nhận nổi a! (￣△￣;))

Nhìn đồ ăn ngon đã đưa tới bên miệng cùng đôi mắt to chờ đợi của Arnold, Lucia cảm thấy cậu mà ăn tuyệt đối sẽ bị khó tiêu, “Arnold, chính em nhanh

ăn đi, anh tự mình ăn được.” Nói rồi lấy tay cầm khối bánh trên tay Arnold, cố gắng bỏ qua đôi mắt nhỏ thất vọng của hắn, Lucia bình tĩnh cắn một ngụm. ... Ừm, hương vị quả nhiên không sai.

“Anh, mau nếm thử. ...”

“Ừ, ta tự mình ăn, tự mình ăn.”

“Anh. ...”

Lucia tự giác cầm đồ ăn trên tay Arnold, cười nói: “Được, ta sẽ nếm, em ăn đi, không cần quan ta.”

“Anh, ta chỉ định nhắc người uống nước.” Arnold nhìn tay mình trông không nhỏ giọng nói.

Lucia: - _|||

Một bữa cơm khiến Lucia cảm thấy đau dạ dày cuối cùng cũng đã kết thúc, buổi tối hai người cùng đắp chăn nằm trên giường đá ôm nhau ngủ.

Tia mặt trời sớm nhất đột phá tầng mây mù tà tà chiếu vào trong hang núi, trên giường đá một lớn một nhỏ đang ngủ say, tóc vàng cùng tóc xám xen kẽ lẫn nhau, hết thấy đều yên tĩnh tốt đẹp. ...

Lông mày tinh xảo của Lucia nhẹ nhàng cau lại, hình như không chịu nổi ánh sáng quá nhiều, lông mi dày mảnh khánh giống như bướm bướm vẫy cánh run rẩy, một đôi mắt trong veo màu lam lúc đầu là mê mang chớp chớp, sau đó mới ngóc ngóc hiểu được lúc này trời đã sáng.

Cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say sưa trong lòng mình, đoán chắc là hôm qua đã mệt chết đi, cho nên Arnold bình thường đã sớm tỉnh giấc lại còn ngủ sâu như vậy, muốn để cho hắn ngủ thêm một chút, Lucia cẩn thận rút cái vạt áo bị Arnold nắm chặt, lúc này mới rón rén tay chân xuống giường.

Thật cẩn thận ra khỏi hang động, Lucia đi đến bên hồ rửa mặt một chút, chạm vào nước lạnh như vậy, quả nhiên cả người trở nên tỉnh táo hơn hẳn.

“Anh! Anh!” Không đợi Lucia lau khô nước trên mặt, liền nghe thấy tiếng gào nồn nóng của Arnold, quay người lại thì thấy Arnold chân trần chạy đến.

Arnold trong lúc ngủ mơ cảm giác bên người trống rỗng, ý thức mơ hồ lấy tay sờ, bên cạnh làm gì còn có người, mạnh mẽ mở mắt ra, quay đầu nhìn, quả nhiên không thấy anh! Đứng dậy nhìn quanh hang động, anh cũng không ở! Rất sợ anh gặp nguy hiểm lúc hắn đang ngủ, ngay cả giày cũng không mang, Arnold liền chạy vội ra ngoài, đến khi nhìn thấy bóng dáng đứng bên hồ, trong lòng nháy mắt yên ổn trở lại, anh không có việc gì là được rồi.

“Arnold, sao em không mang giày mà lại chạy đến?” Ngữ khí ôn hòa mang theo trách cứ truyền vào trong tai Arnold, phảng phất như âm thanh của trời.

“Anh, ta sai rồi, lần sau ta nhất định sẽ nhớ rõ mang giày.” Thái độ đoan chính nhận sai, Arnold nhướn mày, khoe miệng khề mím, đáng thương hề hề nói, “Nhưng mà anh, lần sau người tỉnh phải gọi ta, ở chỗ xa lạ, đột nhiên không thấy anh, ta sẽ sợ hãi.”

Lucia nghe vậy liền lộ ra lúm đồng tiền ôn nhu, “Thấy em quá mệt, anh chỉ muốn em ngủ thêm một lúc.”

“Ta không cần ngủ thêm, ta muốn ở bên cạnh anh.”

Nhìn Arnold quệt miệng, thật xứng với cái khuôn mặt shota đáng yêu kia, kiểu hơi ngạo kiều này làm Lucia mạnh đến mặt đầy huyết, nhân vật chính, sao người lại dễ thương như vậy, bạn thân của ta có biết hắn không? Tuy rằng trong lòng đang phun máu, nhưng trên mặt Lucia vẫn duy trì tốt hình tượng Thánh Tử cao quý ôn nhu, cười nói: “Được, lần sau anh nhất định sẽ đánh thức em.”

Sau đó hai người cùng nhau rửa mặt, chính xác phải nói là Lucia nhìn Arnold rửa mặt xong, mới cùng nhau trở về hang động.

Tiếp đó sinh hoạt hằng ngày của Lucia là như thế này: buổi sáng cùng Arnold rời giường, rửa mặt, sau đó ăn sáng với một ít trái cây, buổi sáng Arnold giúp Lucia tìm đường, giữa trưa lại ăn chút lương khô và trái cây, buổi chiều tiếp tục tìm đường, buổi tối tiếp tục ăn trái cây, sau đó Lucia tu luyện, Arnold nhìn Lucia tu luyện.

Những ngày hạnh phúc tốt đẹp trong mắt của Arnold như vậy cứ tiếp tục đến nửa tháng sau, Lucia bởi vì không tìm thấy đường ra càng ngày càng thấy sốt ruột, dù sao cậu là trộm ra ngoài, còn không biết Thánh thành hiện giờ biến thành cái dạng gì đâu, Giáo Hoàng bọn họ khẳng định là đang rất lo lắng.

Giữa trưa hôm nay, Lucia nhìn trái cây trong tay thân nhiên thờ dài, lương khô dự trữ của hai người đã ăn hết từ vài ngày trước, may mắn tuy sơn cốc này cái khác không có nhiều nhưng trái cây ngược lại không thiếu, cho nên đến bây giờ hai người cũng không bị chết đói, chỉ có điều, trái cây dù ăn ngon, nhưng ngày nào cũng ăn sẽ cảm thấy chán, huống chi nó còn không có ngon lành gì đâu.

Lucia nhanh chóng ăn xong mười mấy trái, nói với Arnold ngồi đối diện: “Arnold, anh lại đi ra ngoài xem sao.”

“Vâng, đợi một lát ta cũng ra hỗ trợ tìm kiếm.” Biết mấy ngày gần đây Lucia rất nồn nóng, tuy trong lòng Arnold không quá nguyện ý đi ra ngoài, nhưng nếu là tâm nguyện của anh, thì hắn đều sẽ hỗ trợ thực hiện.

“Không cần, anh rất nhanh sẽ trở lại, em cứ trông nhà là được.”

Nhà, cái tên này khiến Arnold cảm thấy vui vẻ, nhà chỉ thuộc về hai người bọn họ, hắn và anh, mà thôi, nhếch môi, gật gật đầu, “Anh yên tâm đi đi, ta sẽ ngốc trong nhà chờ ngươi.” Hai chữ ‘trong nhà’ được hắn nói rất ngọt ngào, chỉ tiếc Lucia đang vướng bận chuyện tìm lối ra nên không nghe thấy được.

Lucia đi ra ngoài cẩn thận xem xét một phen toàn bộ sơn cốc, ở đây đã nửa tháng, nếu có đường ra thì cậu đã sớm nên tìm ra rồi, thật sự không có logic.

Mây hơi nhú, Lucia khó chịu đi quanh sơn cốc hai vòng, mới chịu về tới cửa hang động, nhìn hang động được cậu và Arnold quét dọn lần nữa mười mấy ngày nay, Lucia không khỏi linh quang chợt lóe, có khả năng đường ra ở ngay trong hang chẳng, trong sơn cốc đã bị quật ba thước rồi mà vẫn không tìm được, chỉ có hang động này vì đang ở bên trong, nên không có xem xét kỹ qua.

Nghĩ đến liền làm, Lucia vội vàng đi vào, kích động nói với Arnold đang hiểu kỳ nhìn cậu: “Arnold, ta nghĩ có khi lối ra ngay ở trong hang động, chúng ta nhanh tìm thử.”

“Vâng.” Arnold nhìn Lucia khó có khi cao hứng như vậy ôn hòa đáp.

Hai người cẩn thận tìm kiếm cơ quan có khả năng có trong hang, đại khái mất một giờ, sau khi Lucia lôi hết toàn bộ cỏ khô trên giường xuống, cư nhiên thật sự có một khối đá nhỏ lòi ra ở chỗ tiếp giáp giường đá với vách tường.

“Arnold, mau lại đây, anh tìm thấy chỗ có thể là lối ra.” Lucia cũng không có tùy tiện hành động, mà trước gọi Arnold lại đây.

“Anh, cái này đúng là cơ quan sao?”

“Cứ thử đi rồi sẽ biết.” Lucia gắt gao lôi kéo tay Arnold, cẩn thận dặn dò: “Lát nữa, dù chuyện gì phát sinh cũng không được buông tay ra, biết không?”

Arnold gật gật đầu.

Lucia vờn cái tay còn lại đè cái khối đá nhỏ kia, chỉ nghe thấy ‘oanh’ một tiếng, toàn bộ giường đá dịch chuyển ra bên ngoài nửa mét, xuất hiện một cái cầu thang dài khoảng nửa mét.

Lucia chầm một cây đuốc, nắm tay Arnold cẩn thận đi vào. Chưa đến một phút đồng hồ sau khi bọn họ vào, giường đá phía sau liền khôi phục lại nguyên trạng, giờ muốn quay lại cũng không được, hai người đành phải tiếp tục đi vào con đường tối đen sâu thẳm phía trước...

Không biết đi bao lâu, thậm chí Lucia còn cảm thấy đường trước mặt hoàn toàn không có điểm cuối, tay lôi kéo Arnold khê siết chặt lại. Đúng lúc này, không biết có phải do bọn họ không cẩn thận đạp trúng cái gì hay không, trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái hố to, càng thêm bị kịch là, cái hố này không phải là hố bình thường.

“Arnold, giữ chặt ta.”

“Anh, buông tay, không thì ngươi cũng sẽ bị ngã xuống.” Arnold cảm thấy cổ lực lượng đang hút mình trở nên càng cường đại hơn, hắn nhanh chóng buông tay Lucia ra.

Nhìn tay Arnold cứ một ngón rồi lại một ngón trượt khỏi tay mình, Lucia cảm thấy thật sâu vô lực, sau khi Arnold hoàn toàn bị kéo vào trong hố, lại nhìn về phía trước, chỗ đó nào còn cái hố to gì đâu, hoàn toàn là đường bằng phẳng đến không thể bằng phẳng hơn!

Lucia lập tức minh bạch cổ lực lượng hút người ngày đó ở vách núi, cùng với cổ lực lượng hút Arnold vào cái hố to ngày hôm nay, khẳng định đều là do một người làm. Duy nhất bất đồng là lần đầu tiên là do thứ khác công kích, lần này chỉ nhằm vào Arnold, hy vọng đây chính là cái gọi là kỳ ngộ của Arnold đi.

Lucia đột nhiên nhớ tới trong sách viết Arnold sau khi mở phong ấn liền trực tiếp truyền tống đến đế quốc nhân loại Moya, sau đó trải qua các loại kỳ ngộ, cái loại suy sụp đau khổ, nói ngắn gọn là hành trình Ma vương quật khởi... Không được, nhất định phải ngăn cản a! Để Arnold trực tiếp truyền tống đi, cậu làm sao có thể tiếp tục giáo dục a! Còn cùng nhau chơi đùa khoái trá nữa!

Là sai lầm của anh, anh vốn tưởng cùng đến đây là có thể tránh cho bị kịch phát sinh, cùng lắm thì có thể cùng Arnold đi Moya, sau đó trở lại Thánh thành, anh lại quên mất trên thế gian này còn có thứ gọi là ngoài ý muốn như vậy □□□(>_

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chương 14

Lucia nhặt cây đuốc rơi trên mặt đất, sửa sang lại quần áo, mặt đầy ngưng trọng tiếp tục đi về phía trước, nhất định phải tìm được Arnold trước khi hắn bị truyền tống đi, không thừa dịp nhân vật chính còn nhỏ, mang theo bên người giáo dục thật tốt, chờ hắn lớn rồi cậu biết tìm ai mà khóc đây.

Bên này Lucia đang nôn nóng tìm Arnold, bên kia, sau khi Arnold bị hút vào hố to, hắn cảm giác được mình không ngừng trượt xuống một đường nhỏ

hẹp, cổ lực lượng khi này cũng biến mất một cách kỳ diệu, giống như chưa từng xuất hiện vậy.

Hoàn cảnh đen tối luôn dễ dàng khiến con người ta trở nên yếu ớt, Arnold cũng không ngoại lệ, lúc này trong lòng hắn ngoại trừ bất an còn có lo lắng cùng tưởng niệm đối với anh nhiều hơn, có phải anh cũng đang lo lắng cho hắn không? Có thể thuận lợi chạy ra được không? Không biết trượt trong con đường bóng loáng được bao lâu, ngay lúc Arnold cho rằng vĩnh viễn không có điểm cuối thì, đột nhiên phía dưới phẳng phất hơi có ánh sáng truyền đến.

Lại thêm một lát sau, ánh sáng càng ngày càng mạnh, Arnold bị chói mắt theo bản năng nhắm mắt lại, ‘đông’ một tiếng, hắn từ trên không trung bị ném xuống nền đất lạnh lẽo, mở mắt ra thì phát hiện mình đang ở trong một cung điện thần bí, nguyên đại điện được chống đỡ bởi nhiều cây cột màu bạc cao lớn, trên mỗi cây đều khắc những hoa văn màu vàng phức tạp, Arnold không nhận ra được loại hoa văn này, nhưng lại có thể cảm nhận được khí tức thần thánh giống như khí tức trên người anh.

Nhìn quanh, trên vách tường bốn phía cung điện đều được khắc nam có quy luật rất nhiều tinh hạch trong suốt, mỗi một cái đều hơi hơi phát sáng, cùng nhau chiếu sáng cả toàn bộ đại điện như ban ngày, không thấy được có sinh vật khác, Arnold cẩn thận bò lên, xoa xoa cánh tay đau, cẩn thận đánh giá cái cung điện cổ quái này.

Đại điện hình tròn trống trơn, ở phía trên cao nhất về hướng đông có một cái đài cao dùng để tế bái, Arnold dọc theo bậc thang chậm rãi đi tới, cho đến khi thấy được đồ vật trên cái đài kia, biểu tình trên mặt trở nên ngưng trọng, trên đài cao, chất đầy những bộ xương trắng, từ vài cái đầu lâu kia có thể biết đây toàn là xương cốt con người, xem số lượng, người chết tại đây ít nhất cũng có trên trăm người.

“Arnold.” Đột nhiên một giọng nam khàn khàn gọi cảm thoáng biếng nhác vang lên, phá lệ rõ ràng ở trong cái cung điện trống trải yên tĩnh này.

Từ trong nhẫn không gian lấy ra con dao mà Lucia cố ý cho hắn, Arnold đề phòng nhìn chung quanh, “Ai? Đi ra?”

“Ha ha....” Phẳng phất cảm thấy Arnold đang làm trò cười, giọng nói thần bí kia khinh thường cười ra tiếng, “Tiểu gia hỏa, không cần khẩn trương như vậy, ta ở ngay phía sau ngươi.”

Arnold nghe vậy cũng không có thả lỏng bản thân, ngược lại còn nắm thật chặt con dao trong tay, đột nhiên xoay người, chỉ thấy trên đài cao, nguyên bản vốn không có bóng người nào lúc này lại xuất hiện một thân ảnh bán trong suốt.

Cho dù chỉ là một hư ảnh trong suốt, nhưng cũng có thể khiến người ta cảm giác người này rất yêu nghiệt, một thân y bào màu đỏ tươi mặc trên người, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, có loại hương vị gọi cảm riêng của đàn ông, nhưng lại khiến người ta không dám có bất kỳ ý nghĩ bậy bạ gì, chỉ vì quanh thân người đàn ông này quanh quẩn cảm giác nguy hiểm, giống như hoa Bỉ Ngạn bên hồ Vong Xuyên của Minh Giới, mỹ lệ mê hoặc người, nhưng cũng ngầm chứa kịch độc.

Tầm mắt dời lên trên, trước hết đập vào mắt là một đầu tóc dài màu bạc thanh lãnh phát sáng, sau đó là khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ khiến cả phụ nữ cũng phải ghen tị, chỉ có điều lệ khí bên mắt sẽ không để người khác nhầm giới tính của gã, một thân hồng y, một thân tao nhã.

(Editor: vì cái quái gì edit đoạn này ta cứ nghĩ đến Đông Phương Bất Bại thể nhỉ?)

Arnold nhìn một đầu phiêu dật phát sáng của người này, trong lòng chỉ cảm thấy vẫn là mái tóc vàng của anh nhìn thuận mắt hơn, hơn nữa bộ dạng người này toàn là yêu khí, cũng không bằng anh xem tốt, nhìn quần áo này liền biết người này là người lỗ mãng, quả nhiên vẫn là anh tốt hơn. Yên lặng ghét bỏ người đứng trước mặt, Arnold cũng không mất cảnh giác nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của gã, dù sao người này vừa nhìn liền biết không đơn giản.

“Ngươi là ai? Lôi ta xuống đây làm cái gì?” Arnold nghi hoặc hỏi.

Không đáp lại vấn đề của Arnold, người kia chỉ nhướn mày cười đến yêu nghiệt nói: “Ta muốn ngươi giúp ta một việc.”

Như sớm đã liệu trước câu hỏi của Arnold, người kia cười, bình tĩnh nói: “Bằng người này, ngươi xem có đủ hay không?” Vung tay lên, trước mặt Arnold liền xuất hiện một cái gương thủy tinh, bên trong chính là hình ảnh Lucia đang nôn nóng đi về phía trước.

Arnold dùng toàn lực duy trì bình tĩnh trên mặt, nhưng khăn trương trong mắt hắn cùng cái tay nắm chặt đến trắng bệch đã bán đứng hắn.

“Ta thấy người này có ý nghĩa không bình thường với ngươi a.”

Người kia nhếch khóe miệng, phác thảo ra một độ cong nguy hiểm, “Ngươi nói xem, nếu ta khiến hắn đi làm bạn với đồng xương trắng trên này, có được hay không?”

Giống như nhớ ra cái gì đó, gã bổ sung thêm: “Không cần ôm tâm lý may mắn cho là ta không làm được nga, ngừng lại trước khi ta đem ngươi đến đây, giết vài cái Ma Pháp Sư cao cấp, với ta mà nói vẫn dễ như trở bàn tay, hơn nữa, còn là quang hệ đó.... Thật lâu không có đụng tới một pháp sư quang hệ tinh thuần đến như vậy.” Câu nói kế tiếp, giọng của gã rất nhẹ, giống như đang nói với chính mình, chỉ là trong giọng nói mang theo cổ hương vị chán ghét.

“Ngươi muốn thế nào?” Arnold thừa nhận chỉ cần nghĩ đến anh sẽ chết, hắn đã cảm thấy tuyệt vọng rồi, cho nên không thể không nói người này đích xác đã bắt được điểm yếu của hắn, nếu chỉ có hắn, cho dù chết thì cứ chết thôi, nhưng anh thì lại không được, đó là người hắn thề muốn bảo vệ suốt đời!

“Yên tâm, giúp ta, ta cũng sẽ không thiếu ngươi chỗ tốt.” Gã am hiểu sâu nhất chính là sách lược đánh một gậy cho một quả táo ngọt, “Ngươi muốn năng lực, ta có thể cho ngươi.” Giọng của người đàn ông mang theo mê hoặc nói.

Nếu là trước đây có người nói có thể cho hắn năng lực, trở nên cường đại, vô luận phải làm cái gì, chắc chắn Arnold sẽ không có chút do dự đi làm, nhưng hiện tại toàn bộ tâm trí của hắn đều là an nguy của Lucia, cho nên đối với lời của gã cũng không còn để ý đến như vậy.

Dưới tình huống như hiện tại, năng lực chỉ là phụ, không được thì không cần, “Người muốn ta làm gì?”

Rốt cuộc cũng đã đạt được mục đích, người đàn ông cười càng thêm yêu nghiệt, đôi mắt phượng màu đỏ khẽ lưu chuyển, “Rất đơn giản, mang ta ra khỏi cái địa phương quỷ quái này, sau đó giúp ta tìm tài liệu, làm lại một cơ thể.”

“Đương nhiên cũng sẽ không để người làm không công, ta có thể giúp người cởi bỏ phong ấn thiên phú tộc Tinh Linh trên người người, hơn nữa còn giúp người anh tốt kia của người đi ra ngoài, thế nào?”

Arnold đáp ứng thật rõ ràng, “Được.” Nhìn biểu tình sung sướng của gã đàn ông, nghi hoặc hỏi: “Vì sao lại là ta?”

“Người có biết vì sao người lại bị phong ấn thiên phú không?”

Arnold theo phản xạ lắc đầu, ngay cả chuyện bản thân có thiên phú hắn còn không biết, sao có thể biết lý do bị phong ấn thiên phú cơ chứ? Xem ra tất cả bất hạnh của mình đều có nguyên nhân, cho hắn biết hắn là ai... Hắc ám trong đôi mắt đen tuyền của Arnold chợt lóe qua.

“Bởi vì thiên phú của người là ám hệ.” Lời nói của gã đàn ông giống như bom nổ ở trong lòng Arnold, hắn không nghĩ đến chuyện con người e ngại và chán ghét với ám hệ như thế nào, hắn chỉ nghĩ đến anh, pháp sư ám hệ có thể nói là kẻ thù của toàn bộ đại lục, nếu anh biết có thể rời hắn đi hay không, thậm chí sẽ tự tay kết liễu hắn, thực hiện chức trách của một Thánh Tử Giáo Đình.

Anh không để ý con người đen của hắn là dựa vào sự thuận lương vô hại trước đó, nếu biết hắn tà ác ngoan độc, là pháp sư ám hệ mà mỗi người đều muốn phanh thây, anh sẽ còn đứng ở bên cạnh hắn hay sao?

Càng nghĩ càng thấp thỏm, Arnold cảm thấy ông trời đúng là đang trêu đùa hắn, khi hắn khát vọng có năng lực, khi hắn còn là nhân loại nhỏ yếu, thì hắn gặp anh, đến khi hắn cho rằng có thể vứt bỏ tất cả cùng anh bên nhau vĩnh viễn, thì vận mệnh lại dịch chuyển...

Phảng phất giống như không thấy được sắc mặt đột biến của Arnold, gã đàn ông còn tự mình cam đoan, “Ta chỉ cảm ứng được thiên phú ám hệ, lúc ở trên vách núi bởi vì phong ấn của người nên ta vẫn chưa phát giác, cho đến khi các người vào trụ trong hang động, ta mới dần dần cảm ứng được.”

Arnold cúi đầu, vẫn chưa phát biểu bất cứ cách nhìn gì, hắn đang nghĩ nếu lần này không chết, nhất định về sau cho dù như thế nào cũng phải giấu anh chuyện hắn là pháp sư ám hệ.

“Người không để ý đến người anh nhỏ bé của người sao?” Nhìn ra Arnold không yên lòng, gã đàn ông lên tiếng nhắc nhở, rõ ràng là giọng nói khêu gợi yêu nghiệt, nhưng đi vào trong tai Arnold lại thành tiếng gọi băng lãnh đoạt mạng người.

Arnold không nói chuyện, chỉ ngẩng đầu dùng ánh mắt hỏi hắn phải làm như thế nào.

“Lại đây, trước tiên, chúng ta đính khế ước, như vậy cũng sẽ để người an tâm đi giúp ta, đúng không?”

Arnold yên lặng đi qua, tùy ý để gã đặt bàn tay bán trong suốt lên bả vai hắn, “Ta – Lance Potter cùng Arnold...”

Đợi cho đến khi Lance nói xong liền cúi đầu ý bảo Arnold lập lại, Arnold thấp giọng lập lại lời Lance nói một lần, khế ước là một loại lực lượng kỳ diệu nhất trên thế giới này, người ký kết khế ước nếu không thực hiện lời hứa, như vậy lực lượng khế ước trong người sẽ khiến người đó nổ tan xác mà chết, cho nên trên đại lục con người đều không dễ dàng ký kết khế ước với người khác.

“Khế thành!” Lance vừa dứt lời, dưới thân hai người liền chột lóe một ma pháp trận loại nhỏ, hơn nữa còn có hai đạo sáng biến mất vào trán bọn họ.

“Tốt lắm, khế ước cũng đã làm, giờ ta sẽ giúp người cởi bỏ phong ấn trên người.” Lance nói xong liền tung một đồng chú ngữ ma pháp, sau đó liền thấy một cỗ sương mù màu đen chậm rãi ngưng tụ xung quanh gã, gã vùng tay lên, chúng nó đều vọt tới trên người Arnold.

Chỉ thấy trên mặt Arnold bị sương mù đen vây quanh dần dần hiện ra hoa văn phong ấn màu lục, hoa văn màu lục này từ trên mặt Arnold chạy một đường lan tràn đến cổ, nếu cởi quần áo của hắn ra thì có thể phát hiện thật ra toàn thân hắn đều là hoa văn ma pháp phong ấn, bởi vậy có thể thấy được, thiên phú của hắn cường hãn đến cỡ nào, mới có thể cần một loại phong ấn có uy lực cường đại lên toàn thân thể này.

Bộ mặt tràn đầy hoa văn phong ấn của Arnold có chút dữ tợn, dần dần, hoa văn màu lục bị sương mù đen ăn mòn, dần dần lộ ra khuôn mặt trắng nõn thanh tú nguyên bản của hắn.

Quá trình này theo lý thuyết hẳn phải thống khổ cực điểm, ăn mòn ma pháp, giống như đang bóc từng lớp da trên người sống vậy, nhưng toàn bộ quá trình Arnold hoàn toàn không có phát ra bất kỳ tiếng kêu gì, nếu không phải khoe miệng hắn tràn ra máu tươi, có khả năng sẽ không có người nào biết hắn đang nhận đau đớn đến mức nào.

Đại khái mất mười phút, cuối cùng phong ấn toàn thân trên người Arnold đều bị sương mù ăn mòn hầu như không còn, lúc này Lance cũng đình chỉ tiếng tung chú ngữ trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tìm Chết Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 15

Sau khi giúp Arnold phá bỏ hoàn toàn phong ấn xong, có thể nhìn rõ Lance vừa rồi còn bán trong suốt nay càng thêm trong suốt, xem ra việc giải phong ấn mang đến thương tổn không nhỏ cho gã.

Cả người Arnold đều ướt đầm mồ hôi, thân thể hư nhuyễn tê liệt ngã xuống trên mặt đất, tuy rằng có điểm chặt vật, nhưng đôi mắt như đêm tối của hắn giờ phút này lại giống như đắm chìm vào ánh sáng, tràn đầy tinh thần phấn chấn mà trước kia hắn không có, thể giới trong mắt hắn giống như thay đổi thành một thể giới khác, trong không khí có vô số điểm sáng màu đen và màu trắng nổi lơ lửng đan xen nhau, từ vài điểm sáng kia, thậm chí Arnold còn có thể cảm nhận được thích thú.

Điểm sáng phảng phất như hiểu được tâm ý của hắn, một đám đều run rẩy bay về phía người hắn, thậm chí có một chút điểm sáng màu đen dán trên gương mặt hắn cọ đến cọ đi, chỉ chớp lát sau, chúng nó đều cao hứng tan vào trong thân thể Arnold. Cảm nhận được trong cơ thể có hai loại lực lượng hoàn toàn bất đồng, Arnold không khỏi lộ ra một nụ cười có vẻ suy yếu nhưng sáng lạn.

Thấy Arnold khi giải trừ phong ấn cũng không kêu rên một tiếng, Lance rất giật mình, tuy gã không biết rốt cuộc có bao nhiêu đau đớn, nhưng gã còn nhớ rõ rất lâu trước đây, từng có một người giải trừ phong ấn, lúc đó người kia đau đến mức cắn đứt một miếng thịt trên cánh tay mình, cho nên nhìn một phen biểu hiện này của Arnold vào trong mắt, Lance đối với hắn thương thức nhưng lại có điểm kiêng kỵ.

Lúc này cảm ứng được nguyên tố không gian cùng nguyên tố hắc ám trong đại điện đều bay về phía Arnold, tuy Lance là một người có kiến thức rộng rãi, nhưng gặp tình huống như Arnold cũng kinh ngạc không thôi, cư nhiên có người có thể không cần mình tương mà vẫn hấp thu được nguyên tố, như vậy lúc chiến đấu hắn có thể có đầy đủ nguyên tố hấp thu, mà không cần lo lắng vấn đề cạn kiệt nguyên tố.

‘Có vẻ có điểm ý tứ, cư nhiên không phát hiện hắn còn có thiên phú không gian.’ Lance cũng muốn nhìn xem Arnold có thể phát triển đến mức nào, cho nên gã cố ý không lên tiếng nhắc nhở Arnold tốt nhất chỉ hấp thu một loại nguyên tố, mà không phải hấp thu hết toàn bộ như thế, không thì khi tu luyện đến một cảnh giới nhất định nào đó, rất có khả năng khó tiến thêm bước nữa, thậm chí tạo ra bạo động nguyên tố cũng không phải không có khả năng.

Chờ Arnold phục hồi lại tinh thần, liền nhìn thấy Lance đang đứng trước mặt hắn bộ dáng đắm chiêu suy nghĩ, giật giật tay, cảm giác thân thể đã khôi phục được một chút, Arnold chậm rãi đứng lên.

Không để ý tới Lance khác thường, hắn chỉ muốn nhanh nhìn thấy anh, cũng không biết anh hiện tại thế nào, Arnold có chút sốt ruột hỏi: “Kế tiếp phải làm gì?”

“A, kế tiếp a, chỉ cần ngươi đem cơ thể mình cho ta mượn dùng một lát là được rồi.” Lance thoải mái cười nói.

Arnold lui ra sau một bước, theo phản xạ cầm dao ở trước người, vẻ mặt khẩn trương chất vấn: “Ngươi muốn làm gì?”

Nhìn vào đôi mắt màu đen của Arnold hiện rõ không tín nhiệm, Lance chỉ cười nhạo một tiếng, giọng nói gợi cảm trầm thấp vang lên, “Yên tâm đi, ta sẽ không làm gì với cơ thể của ngươi, chỉ là trước khi làm lại một cơ thể mới cho ta, ta cần mượn cơ thể của ngươi làm chỗ ở tạm thời mà thôi.”

Nói xong còn ý vị thâm trường nhìn kỹ Arnold một lần, trong hồng mâu của Lance chợt lóe một tia ghét bỏ, “Lại nói, cái thân thể bé như hạt đậu của ngươi, ta cũng không hiếm lạ gì.”

Kỳ thật lúc đầu Lance đứng thật tính toán đoạt cơ thể Arnold cho mình dùng, dù sao trong khế ước chỉ nói sẽ giúp hắn giải trừ phong ấn, sau đó đưa anh hắn ra ngoài, cũng không có nói không thể giết hắn a, chỉ là hiện tại nhìn thấy Arnold cư nhiên là thiên phú song hệ, hơn nữa đã hấp thu hai loại nguyên tố, ai biết về sau có nguy hiểm hay không đâu, nếu thật sự chiếm cơ thể hắn, sau này gã không thể lại đi ra.

Thu hồi dao trong tay, Arnold chậm rãi đi tới trước mặt Lance, “Bắt đầu đi.”

Chỉ thấy Lance nhẹ giọng niệm vài câu chú ngữ mà Arnold nghe không hiểu, sau đó ánh sáng chợt lóe, Lance liền biến mất ở ngay trước mặt Arnold.

Arnold cẩn thận cảm thụ thân thể biến hóa, nhưng lại không tìm được gì, “Ngươi ở đâu?”

“Đừng uống phí công phu, nếu ta đã cố ý che giấu, ngươi không thể cảm nhận được ta, giờ thì cảm thụ lại một chút.” Trong đầu Arnold đột ngột xuất hiện giọng nói của Lance, giống như sừng vật và chủ nhân trao đổi ý niệm với nhau vậy.

Arnold lại dùng tinh thần lực chạy quanh thân thể một vòng, quả nhiên phát hiện ở dưới trái tim của hắn có một hư ảnh trong suốt nho nhỏ, giật giật cơ thể, Arnold không cảm thấy không có cái gì không thích hợp, lúc này mới xác nhận Lance tạm thời sẽ không gây hại cho hắn, ở trong đầu hỏi: “Như vậy liền có thể mang ngươi ra bên ngoài sao?”

“Hừ, ngươi cho rằng dễ dàng như vậy sao, ta đã đợi đến một ngàn năm, mới đợi được một người có thiên phú ám hệ như ngươi, người có thiên phú khác không thể trở thành vật dẫn cho linh hồn của ta.”

Âm thầm vì tuổi của Lance mà kinh ngạc không thôi, “VẬY ĐỒNG KIA LÀ SAO?” Arnold nhìn một đồng xương trắng chổng chát như núi hiều kỳ hời.

“Bọn họ a, người nghĩ làm sao ta vẫn có thể duy trì được linh hồn đến tận bây giờ mà vẫn không biến mất.” Có lẽ cảm giác được Arnold không thể khiến cho gã có cái uy hiếp gì, hiện tại hai người lại là quan hệ đồng minh, cho nên đối với câu hỏi của Arnold, Lance cũng trả lời một ít.

“Thật sự là nhờ ít nhiều vào đồng ‘thuốc bỏ’ này đó, chỉ là trăm năm gần đây người có thể bắt được càng ngày càng ít.” Lance cảm thán nói.

Khỏe miệng Arnold khẽ co rút, ngữ khí tiếu nhủ này là sao a, một đồng người bị người bắt làm ‘thuốc bỏ’ như thế này, sau này không ai dám đến chẳng lẽ không phải là rất bình thường sao?

“Trong đại điện này nơi nơi đều là ma pháp trận dùng để giam cầm ta, cho nên cho dù ta có ẩn nấp trong thân thể của người cũng không thể đi ra ngoài, ta lợi dụng đồng ‘thuốc bỏ’ kia lấy được đá ma pháp rồi tự mình làm một cái Truyền Tống Trận giản dị, có thể định vị những địa phương ta từng đi qua, rồi đem chúng ta truyền tống ra bên ngoài.”

Kế hoạch của Lance, Arnold một điểm cũng không quan tâm, “VẬY ANH CỦA TA THÌ SAO, NGƯỜI KHÔNG PHẢI ĐÃ ĐÁP ỨNG ĐƯA ANH TA RA NGOÀI SAO?”

“Đừng kích động a, chờ chúng ta đi, anh người tự nhiên sẽ tới được nơi này, trước đó Truyền Tống Trận đã được ta thiết đặt một địa điểm tốt, khẳng định sẽ đem hân tống xuất đi.” Hành vi của Arnold khiến Lance càng thêm xác định tầm quan trọng của Lucia đối với hắn, thật đúng là buồn cười, một pháp sư ám hệ cư nhiên muốn ở cùng một chỗ với một pháp sư quang hệ, nhớ tới Giáo Đình đối trá trong trí nhớ, Lance cảm thấy nhất định phải tách Arnold với Lucia ra.

“Chúng ta sẽ truyền tống cùng một địa điểm với anh sao?” Arnold miễn cưỡng phát hiện ý tứ mà Lance không có nói.

Lance cũng không định giấu diếm mục đích của mình, nói thẳng ra: “Chúng ta không thể đi cùng với anh người, dù sao vừa nhìn cũng biết hắn là người của Giáo Đình, pháp sư ám hệ mà đi đến Giáo Đình Quang Minh, không phải trực tiếp muốn chết hay sao? Cho nên địa phương chúng ta phải đi là Ma Giới.”

Tuy rằng Arnold hiểu Lance nói có đạo lý, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: “CHẴNG Lẽ KHÔNG CÓ CÁCH NÀO CHE DẤU THIÊN PHÚ CỦA CHÚNG TA SAO?”

Phương pháp, đương nhiên Lance có, nhưng gã sẽ không nói cho Arnold, gã còn có chuyện trọng yếu muốn tiêu tử này làm, làm sao có thể để hắn cả ngày vây quanh một pháp sư quang hệ cơ chứ.

Lance truyền lại ý niệm có vẻ chân thành lại bắt đầu đi, “Thật sự không có biện pháp, bằng không vì cái gì mà hiện giờ pháp sư ám hệ đều không dám lộ mặt ở trên đại lục cơ chứ.”

Arnold nghe vậy tâm tình có chút uể oải, câu này chứng tỏ hắn sẽ không thể ngốc ở bên người anh một đoạn thời gian rất dài, kỳ thật hết thấy đều là do chính mình còn quá yếu ớt, nếu hắn cường đại đến trình độ nhất định nào đó, nhất định có thể vĩnh viễn không cùng anh tách ra, quả nhiên vẫn là vấn đề năng lực, một ngày nào đó hắn nhất định sẽ trở thành cường giả trên đại lục, Arnold âm thầm thề trong lòng.

Tuy rằng không biết Arnold đang suy nghĩ cái gì, nhưng Lance cảm thấy để cho hắn có thể ngoan ngoãn làm việc cho mình, tình huống phải hòa hảo, liền nói: “Kỳ thật cũng không phải không có cách nào, chỉ cần ta có thể chân chính sống lại, ta còn có thể chế tạo được ẩn nấp thiên phú.”

Arnold lấy giấy bút ra, nói sơ lược lại tình huống của mình, sau đó cẩn thận dùng hòn đá đè lên tờ giấy đặt ở giữa đại điện, nhìn lại đồng xương cốt trên đài cao, Arnold vung tay lên thu hết chúng nó vào trong nhẫn không gian của mình, hắn không muốn khiến anh chán kinh, càng không muốn anh lo lắng cho hắn.

Xử lý tốt hết thấy, Arnold chậm rãi đi tới vị trí Lance chỉ thị, thân nhiên nói: “Chúng ta đi thôi.” Trên mặt biểu tình thì lạnh nhạt, nhưng trong mắt lại tràn đầy không cam lòng cùng căm hận khiến người ta phải kinh hãi.

Lúc này Lucia còn không biết chính vì cậu mà cốt truyện đã bị thay đổi đến rối tinh rối mù, vốn Arnold phải bị truyền tống đến Moya, lúc này lại bị Lance lôi đi Ma Giới trước....

Arnold vừa bị truyền tống đi, trước mặt Lucia cũng xuất hiện một cái hố to, không chút do dự, Lucia lập tức thu hồi cây đuốc trên tay nhảy vào, chỉ hy vọng hết thấy vẫn còn kịp.

Giống như Arnold phải trải qua một đoạn trượt trong bóng tối, cuối cùng Lucia cũng lấy mộng làm đệm thịt ngã xuống đại điện, dùng tư thế không quá ưu nhã bò lên, cảm thụ được đau đớn từ mộng truyền đến, Lucia khắc chế xúc động xoa xoa cái mộng.

Nháy mắt mấy cái, thích ứng ánh sáng nơi này một chút, Lucia liền bắt đầu ngấm nhìn chung quanh, muốn tìm bóng dáng Arnold.

Tầm mắt chuyển một vòng, thấy được ở giữa đại điện trên mặt đất có một tờ giấy bị đá chặn lại, hiều kỳ đi qua, vừa cầm lên nhìn, liền kinh hi phát hiện trên thư chính là chữ viết có chút non nớt của Arnold, nhớ ngày đó Arnold học viết chữ là do cậu dạy kia. (͡° ͜ʖ ͡°)

Trước khi đọc nội dung thư, Lucia vẫn luôn cho rằng Arnold sẽ ngoan ngoãn chờ cậu, thẳng đến khi đầu gối cậu bị trúng một tên, cậu mới hiểu được thì ra đứa nhỏ bướng bỉnh cũng sẽ có thời kỳ phản nghịch.

Nội dung trong thư đại khái là, hắn rơi đến nơi này gặp được một cao nhân rất xấu xa, sau đó.... Sau đó hắn liền bỏ mặc mình, cùng cao nhân kia song túc song phi rồi đi [mặt buồn], còn nói cho cậu biết trên đài cao có một cái Truyền Tống Trận, có thể đem cậu an toàn đi ra ngoài, còn nói cậu không

cần lo lắng, chờ giúp vị cao nhân kia làm xong việc, hẳn sẽ trở về tìm mình.

Lucia an ủi bản thân, không thấy hẳn còn nhớ thương giúp mình đi ra ngoài hay sao, nói không chừng chỗ bọn họ truyền tống đến căn bản là cùng một chỗ đâu, Arnold, chờ anh, tuy rằng em không đợi ta, nhưng ta sẽ không vứt bỏ em. ...

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Chương 16

Lucia cất kỹ lá thư của Arnold, sau đó đi tới phía trước cái đài cao như lò ở trong thư, trên đó rất cao, lấy góc độ của Lucia thì hoàn toàn không nhìn ra phía trên có cái gì, theo cầu thang làm bằng ngọc thạch trắng, Lucia chậm rãi đi tới.

Trên đài cao to như vậy nhưng lại hoàn toàn trống trơn, chỉ có một cái Truyền Tống Trận ẩn ẩn lóe sáng ở phía bên phải trên mặt đất, cuối cùng Lucia lại từ trên cao nhìn xuống toàn bộ đại điện, sau khi xác định mình thật sự không có bỏ sót cái gì mới yên tâm đứng trên Truyền Tống Trận.

Hạ quyết tâm lát nữa gặp được Arnold nhất định phải dạy dỗ lại hắn, trẻ con sao có thể tùy tiện đi theo người lạ như thế chứ, máu chó nhất là còn không chào hỏi cậu liền đi, nhất định phải giáo dục lại mới được.

Sau chút mê mang quen thuộc, Lucia tròn mắt há hốc mồm nhìn địa phương mình đáp xuống, sao lại là hẻm nhỏ a, không phải là ngoại ô thủ đô của Moya sao, Arnold đang ở đâu, cậu cảm giác được ác ý thật sâu đến từ đại vũ trụ.

Cách đó không xa là đường phố phồn hoa huyên náo, người đến người đi, những tiếng rao hàng không dứt bên tai, nơi Lucia được truyền tống đến là một khu hẻm nhỏ hẹp dài hoang vu, nơi này phẳng phất như ngăn cách với thế giới náo nhiệt ở bên ngoài vậy. Lucia quay đầu nhìn thoáng qua phía sau, xác định thật sự không có Arnold, lúc này mới thất vọng tính toán đi ra ngoài hỏi thăm một chút xem nơi này có phải là Moya hay không.

Không đợi cậu đi được hai bước, một cô gái mặc đồ trắng bối rối chạy vào trong hẻm nhỏ, cô gái có khuôn mặt thanh lệ, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, mặt trái xoan, đôi mắt lạnh băng màu lam, môi đỏ mọng mũi nhỏ nhắn, nếu xem nhẹ vết thương đang chảy máu trên trán thì nàng ấy chính là một mỹ nữ a, đương nhiên hiện tại cũng là mỹ nữ.

Nhìn thấy trong ngõ nhỏ có người, cô gái đột nhiên dừng cước bộ, đợi thấy rõ mặt của Lucia, nàng không những không thả lỏng cảnh giác, mà còn càng thêm đề phòng, ánh mắt băng lãnh nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Lucia.

Lucia nhìn trên tay cô gái còn cầm một cây kiếm dính máu, thân kiếm dưới ánh mặt trời lóe sáng băng lãnh, tựa như đôi mắt của cô gái vậy, Lucia không lộ biểu tình gì trên mặt, nhưng trong lòng lại âm thầm kích động, cuối cùng cũng nhìn thấy mỹ nữ.

Từ khi cậu đến thế giới này đã là mười mấy năm, trong Giáo Đình chỉ toàn đàn ông, cho dù ở trên đường trong Thánh thành thì phần lớn chỉ nhìn thấy bác gái bán đồ ăn, hiện tại đột nhiên lò ra một cô gái xinh đẹp như vậy, thật có chỗ không thích ứng.

Chỉ là...cô gái à, cô có cần bạo lực như vậy không! Có thể là do Lucia trầm mặc một thời gian dài khiến cô gái mất kiên nhẫn, nàng nắm chặt kiếm trên tay vọt về phía Lucia. Tuy rằng trong lòng Lucia đang suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng cơ thể vẫn phản xạ bày ra một cái quang thuẫn ở trên người.

Lucia đã làm tốt công tác chuẩn bị một hồi nữa đi thương hương tiếc ngọc, vừa thể hiện sự cường đại của mình, lại không thật sự làm cô gái bị thương. Một người đàn ông cường đại lại ôn nhu như vậy, tin tưởng rằng độ hảo cảm của cô gái sẽ liên tục vọt về phía trên.

Lại bỏ thêm cho mình một thánh quang chiếu rọi, tính toán khoe gương mặt tuần tú với cô gái, nhưng có vẻ trời cao cũng không quen nhìn Lucia trang bức như vậy, cô gái chạy đến nửa đường cư nhiên...ngất xỉu ngã xuống.

Tuy rằng có chút tiếc nuối khi không thể bày ra sự cường đại của mình, nhưng nhân sinh nơi nào không trang bức cơ chứ, Lucia vung tay lên, thu lại thánh thuẫn, nhanh đi đến trước mặt cô gái rồi ngồi xuống, giọng nói nôn nóng lại mang theo lo lắng: “Tiểu thư, tiểu thư, cô ổn không?”

Nhìn thấy cô gái thật sự không có phản ứng gì, lúc này Lucia mới thấy hơi áy náy, chỉ lo trang bức, quên mất cô nàng bị thương, Lucia nhìn xung quanh, quyết định trước cứ tìm một chỗ an toàn cho cô gái mới được.

Nhìn nhìn hai tay của mình, lại nhìn cô gái thân hình yếu đuối trên mặt đất, Lucia kích động, cơ hội tốt a, đây đúng là tiếp xúc thân mật a, lúc này Arnold cái gì đều bị cậu ném sau đầu. [Arnold: anh, đừng đi! (Tay Nhí Khang)]

Thật cẩn thận xuyên qua eo mềm mại tinh tế của cô gái, dùng phương thức ôm công chúa ôm người vào trong lòng, mùi hương trên người cô gái không cẩn thận bay vào chóp mũi của Lucia, cảm thụ xúc cảm trên tay, Lucia cười nhộn nhạo, loại gặp gỡ như trong tiểu thuyết như thế này, nhất định là do đại thần xuyên không vì muốn bồi thường cho mình nên mới an bài một cô gái từ trên trời rơi xuống như vậy.

Nhẹ nhàng ôm cô gái, Lucia sai bước đi ra khỏi hẻm nhỏ, mục tiêu của cậu là tìm đến một quán trọ có thể nghỉ chân.

Vận khí đột nhiên bạo, khi Lucia vừa ra khỏi hẻm, nhìn quanh một vòng, cách đó không xa thấy được bảng hiệu quán trọ, cũng không quản người trên đường nhìn thấy cậu thì có phản ứng gì, Lucia nòn nóng chạy thẳng đến quán trọ đó, để lại phía sau là dân chúng phở thông bị ngậy ngốc, thậm chí quên cả rao hàng, ngốc ngốc nhìn bóng dáng cao quý ưu nhã của Lucia, khoe miệng còn có dấu vết trong suốt rất khả nghi.

Không nói đến bộ mặt của Lucia oanh động người trên đường như thế nào, chính cậu cũng không phát giác nhẹ nhàng ôm cô gái mỹ lệ đi vào quán trọ.

“Cho ta một gian phòng trên, cảm ơn.” Lucia ôn hòa nói với tiểu nhị đang ngốc nhìn cậu.

Chờ tiểu nhị phản ứng lại, anh ta đưa chìa khóa cùng thẻ vào cửa cho Lucia, lảng lảng nhìn bóng dáng duyên dáng của cậu, mái tóc vàng óng càng tăng thêm vài phần thần bí cho Lucia, đời này anh ta chưa thấy một người đàn ông có bộ dạng xinh đẹp như vậy đâu, đệ nhất mỹ nhân công chúa Tinh Linh gì đó xem chừng còn kém người này một phần đi, còn về phần cô gái trong lòng Lucia thì bị tiểu nhị tự động xem nhẹ.

Lúc này đã là buổi trưa chính ngọ, trong đại sảnh của quán trọ có rất nhiều người đang dùng cơm, các loại âm thanh không dứt bên tai, một người bình thường đi vào thường sẽ không bị chú ý đến, nhưng giọng nói êm tai của Lucia khi nói chuyện với tiểu nhị vẫn bị một bộ phận người chú ý tới, vừa nhìn lại, ‘ba’, tiếng này là tiếng có người làm rơi chén rượu xuống đất, có vài người tay đã gấp đồ ăn nhưng cứ ngậy ngốc để trước miệng quên ăn...

Lúc này Lucia mới không tha đặt nhẹ nhàng cô gái lên trên giường, ga giường màu đỏ phở thông càng tôn lên khuôn mặt tái nhợt của cô nàng.

Lucia bung một chậu nước đã chuẩn bị sẵn để phục vụ khách ở trong phòng đến trước giường, dùng vải trắng sạch sẽ thấm nước cẩn thận lau vết thương trên trán cô gái, đem vết máu khô cần lau sạch sẽ, lộ ra miệng vết thương hình tròn đại khái khoảng 2 cm2, cũng không biết làm sao mà tạo thành vết thương như vậy, khiến khuôn mặt thanh lệ của cô gái trở nên có chút dữ tợn đáng sợ.

Lấy thuốc và vải băng chuyên dùng cho ngoại thương từ trong nhẫn không gian ra, trên bình được màu trắng có đồ án hình chữ thập màu vàng tượng trưng cho Giáo Đình, ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng mở nắp bình ra, tránh đi miệng vết thương nhẹ nhàng vén tóc mái trên trán nàng lên, rắc đều thuốc bột màu trắng lên miệng vết thương.

Một tay cố định đầu nàng, tay còn lại cầm miếng vải băng vòng quanh hai vòng vào đầu cô gái, cuối cùng thắt một cái nơ con bướm ở sau đầu, vậy là đã băng bó xong, tha thứ cho một trạch nam chưa bao giờ băng bó vết thương cho người khác đi, cho dù miếng vải băng lên trông thật sự vô cùng thâm thúy, nhưng hiện tại người duy nhất có thể nhìn thấy còn thấy tay nghề của mình rất không sai.

Xử lý xong vết thương, Lucia nghĩ đến hương vị vừa nếm được khi còn ở đại sảnh, cảm giác nước miếng bắt đầu tràn đầy trong miệng, hơn nửa tháng ăn trái cây trong sơn cốc, miệng đều trở nên nhạt nhẽo, lúc này nóng lòng vết thương của cô gái nên vô tâm để ý, nhưng hiện tại cô gái cũng đã được an trí ổn thỏa, lại vừa nghĩ đến hương vị kia, không chỉ có miệng, cả bụng cũng bắt đầu kêu đói rồi.

Lucia chuẩn bị đồ xong, khắc chế tâm tình vội vàng của mình, cước bộ ổn trọng đi tới cửa, gọi bồi bàn ở trên hành lang: “Làm ơn đưa một phần bò bít tết, bánh mì và bánh khoai tây đến phòng này.” Nghĩ nghĩ, có lẽ cô gái tinh kháng định cũng muốn ăn gì đó, liền bổ sung thêm: “Thêm cả một phần cháo bắp ngô đi.”

Bồi bàn nghe giọng liền biết là đại mỹ nhân vừa mới tới kia, nhất thời kích động đáp: “Vâng, nhất định nhanh chóng đưa tới cho ngài.” Nói xong nhìn người đẹp đã trở về phòng, lúc này mới vội vã chạy vào phòng bếp.

Lucia trở về phòng chỉ đợi trong chốc lát liền nghe thấy tiếng gõ cửa, có vẻ vội vàng đi đến cạnh cửa, mở cửa, quả nhiên là bồi bàn khi nãy, trên tay anh là một cái khay lớn, trên khay chính là đồ ăn mà Lucia muốn.

Lucia nghiêng người để bồi bàn vào đặt đồ ăn lên trên bàn, sau đó từ trên người lấy ra một kim tệ đưa cho bồi bàn đang chờ ở một bên, “Đây là tiền cho đồ ăn, số còn lại thưởng cho người, giúp ta đun một thùng nước ấm, đợi một lát nữa hãy đưa vào.”

Nhìn quần áo Lucia mặc không phải đồ tầm thường, cho cậu là quý tộc nào đó đang đi du lịch, cho nên bồi bàn thấy Lucia có kim tệ cũng không quá kinh ngạc, ở thủ đô Moya của Fergusater này, quý tộc vùng tiền như rác thế này cũng không hiếm thấy.

“Vâng, đại nhân.” Bồi bàn cung kính khom lưng hành lễ đáp, sau đó nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Lucia nhìn đồ ăn đang tỏa ra hương vị mê người trên bàn, ngón trỏ hơi động, nếu là trước đây khi còn trong Giáo Đình, cậu nhất định sẽ không để ý chút đồ ăn thô ráp này, nhưng bị dày vò một thời gian dài, hiện giờ đồ ăn có đơn giản đi nữa thì ở trong mắt Lucia vẫn chính là món ngon mỹ vị.

Cao hứng ngồi xuống trước bàn, Lucia khẩn cấp cầm lấy dao nĩa, đang chuẩn bị hưởng dụng miếng bò bít tết mỹ vị thì, trong đầu đột nhiên truyền đến tiếng nói muốn đi ra ngoài, cẩn thận cảm nhận, thì ra con Bàng Mã nhỏ Tiểu Bạch khả ái nhà mình không chịu nổi cô đơn, nghĩ thấy hương vị cũng muốn ăn.

Chút đồ ăn này vốn không phải rất nhiều, Lucia trấn an Tiểu Bạch, truyền đạt ý để mình ăn trước, đợi một lát nữa cậu sẽ chuẩn bị thêm đồ ăn, ai biết tiểu gia hỏa kia căn bản không chịu, nháo một hồi, khiến não của Lucia cũng trở nên đau.

Cuối cùng thật sự không có biện pháp, ánh sáng mỏng manh chợt lóe, trên vai Lucia liền có nhiều hơn một tiểu gia hỏa lông xù, không đợi Lucia nói chuyện, nó dựa vào thân hình linh mẫn trời cho, từ trên vai Lucia vũng vàng đáp xuống bàn, giương cái mũi nhỏ, ngửi tới ngửi lui đồ ăn trên bàn, cái đuôi phía sau liên tục lắc, nếu không phải đã xác định nó là một con Bàng Mã thuần chủng, Lucia còn cho rằng sinh vật đang ở trước mặt mình chỉ là một con chó Nhật.

Sau đó Lucia tận mắt thấy một dòng nước dãi trong suốt từ khoe miệng Tiểu Bạch chậm rãi chảy xuống, một tiếng ‘tí tách’, rơi lên miếng bò bít tết mà

Lucia chờ mong đã lâu, như vậy còn chưa đủ, nó còn đến từng cái mầm ngửi ngửi, dòng nước dài kia ô nhiễm một đường từ miếng bò bít tết đến bánh khoai tây, rồi lại dán lên cháo bắp ngô, chỉ có bánh mì ở xa xa nên nó chỉ nhìn thoáng qua rồi không phản ứng, mới may mắn thoát khỏi đại nạn.

Lucia trở mắt nhìn đồ ăn của mình cứ như vậy bị dính nước bọt của Tiểu Bạch, cảm thấy dây thần kinh trong đầu ‘ba’ một tiếng đứt đoạn.

Ps: tiền: thủy tinh tệ – kim tệ – ngân tệ – đồng tệ.

Đổi phần trăm: 1 thủy tinh tệ = 1000 kim tệ, 1 kim tệ = 100 ngân tệ, 1 ngân tệ = 100 đồng tệ, một kim tệ bình thường đủ cho một gia đình phổ thông chi tiêu được hai tháng.

Cái này đều do tác giả tự mình viết, cho nên không cần miệt mài tìm hiểu. ...

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 17

Tiểu Bạch hạnh phúc vây quanh đồ ăn, nhìn nhìn cái này, xem xem cái kia, rồi rầm rên ăn cái nào trước mới tốt. Trải qua một phen đấu tranh tư tưởng kịch liệt, cuối cùng bản năng của động vật ăn thịt vẫn chiến thắng, nó quyết định xuống tay với miếng bò bít tết trước.

Vui vẻ vui đầu vào đĩa thịt bò, mở miệng liền cắn một khối, chỉ là vừa cắt đứt miếng thịt thì bị Lucia thu cánh tứ linh lên.

Bị linh ở giữa không trung, lông mao trắng bị dính vào cùng một chỗ, cái miệng nhỏ còn đang ngậm một miếng thịt, chưa kịp ăn, bộ dạng vừa buồn cười lại đáng yêu, Lucia nhìn Tiểu Bạch đang cố mở lớn đôi mắt nhìn mình, con tức giận vì bị đoạt đồ ăn vừa rồi không hiểu sao liền biến đầu mất tiêu.

“Ngươi thật là, ở trong không gian thú sủng cũng sẽ không bị đói, sao lại đi tranh đồ ăn với chủ nhân của ngươi cơ chứ, chủ nhân của ngươi hiện tại còn đang đói bụng đấy, ngươi nói phải làm sao bây giờ?”

Đôi mắt màu bạc của Tiểu Bạch to tròn dạo qua một vòng, nhìn trời nhìn đất không chịu nhìn Lucia, lúc này miệng còn không quên đình chỉ, nhai đi nhai lại rồi nuốt miếng thịt vào bụng.

Lucia vươn ngón trỏ điểm điểm vào chóp mũi ngăm đen của Tiểu Bạch, ngữ khí bất đắc dĩ cười nói: “Sao lại thêm ăn như vậy? Thật sự là một tên thích ăn vặt.” Nói xong liền nhẹ nhàng đặt Tiểu Bạch về trên bàn.

Vừa mới di chuyển người tính gọi bồi bàn mang thêm một phần thức ăn, liền nghe thấy tiếng nước nở từ phía sau truyền đến, mang theo ý tứ làm nũng lầy lòng, Lucia quay đầu lại thì thấy, Tiểu Bạch cọ cọ mõng, hai chân trước đem miếng thịt bị nó cắn một ngậm đến bên cạnh bàn, sau đó ngoay ngoay gọi Lucia.

Tiểu Bạch cũng áy náy, muốn đem đồ ăn trả lại cho Lucia, chỉ có điều ánh mắt nhìn chăm chăm thêm nhỏ dài vào miếng bò bít tết kia thì không cách nào thu hồi lại được, dưới ánh mắt lóe lóe sáng như vậy, ta còn có thể không biết xấu hổ mà ăn sao? Huống chi. ... Lucia nhìn nhìn chất lỏng khả nghi nào đó trên miếng thịt, yên lặng xoay đầu, vô lực nói: “Ta không ăn, ngươi ăn đi.”

Phía sau truyền đến tiếng ngoay ngoay vui sướng càng khiến Lucia thêm đau đầu, sau khi bước nhanh ra ngoài cửa phân phó muốn thêm một phần thức ăn khác, Lucia ngồi xuống bên giường, quyết định nhắm mắt làm ngơ, vẫn là nhìn mỹ nữ tương đối đẹp mắt, ừ, nhìn mi này, môi này, mỹ nữ chính là mỹ nữ, nếu xem nhẹ tiếng ‘bẹp bẹp’ ở phía sau thì càng tốt.

Chờ cơm trưa mới mà Lucia thật vất vả lấy được tiến vào, vừa chuẩn bị ngồi xuống ăn cái gì đó thì ai ngờ, lại thấy được ánh mắt lóe sáng của Tiểu Bạch, Lucia kinh bị trừng mắt nhìn nó một cái, đem cơm trưa của mình ra xa nó một chút, “Đừng ăn trong bát, nhìn trong nôi, đây là cơm trưa của ta.”

Biết mình đoạt cơm trưa của chủ nhân là không đúng, Tiểu Bạch bị Lucia trừng, liền ủy khuất ‘rầm rì’ một tiếng, động tác thông thả vui đầu ăn số đồ ăn còn lại của mình, chỉ là bộ dáng kia thấy thế nào cũng rất đáng thương, giống như là bị bắt nạt vậy, vừa ăn vừa nhỏ giọng ‘rầm rì’.

Như vậy thì ai còn có thể nuốt trôi cơm cơ chứ, “Được rồi, thật sự thua ngươi, nè, cho ngươi, không được đòi thêm nữa.” Lucia cắt hơn một nửa miếng bò bít tết trong đĩa mình cho vào đĩa của Tiểu Bạch.

Đạt được mục đích, Tiểu Bạch cũng không rầm rì nữa, vui đầu vào ăn, rốt cuộc Lucia cũng chờ được Tiểu Bạch ăn phần rồi ăn bữa cơm trưa không dễ được ăn này, thật sự là một phen chua xót a!

Sau bữa cơm, Lucia định thu Tiểu Bạch vào không gian thú sủng, nhưng Tiểu Bạch lại không phối hợp, chạy tán loạn trong phòng, nhưng không chịu nhảy vào trong lòng của Lucia.

Nửa ngày, Lucia nhắm lại cũng thấy Tiểu Bạch còn nhỏ, là thời điểm thích chơi đùa, khẳng định không nghĩ cả ngày ở trong không gian thú sủng tu luyện, “Được rồi, lại đây đi, không để ngươi về không gian nữa.” Lucia nhẹ nhàng nói với Tiểu Bạch đang nằm trên mặt đất nhìn cật.

Lucia bắt đầu cảm thấy hối hận khi cùng vật nhỏ vừa lười vừa tham, còn rất vô lương này ký kết khế ước, nhưng đạo lý đồ đã bán ra không thể thu lại thì Lucia vẫn biết, cho nên chỉ có thể nhẹ nhàng nhéo nhéo thịt trên lưng nó để trút cảm phần.

Lúc này, tiếng gọi của bồi bàn ở ngoài cửa vang lên, thì ra nước ấm để Lucia tắm rửa đã chuẩn bị xong, mở cửa, để người đem thùng gỗ chứa đầy nước ấm tiến vào, đổ vào trong thùng tắm được dùng sa mận ngăn cách trong phòng, sau đó lui xuống.

Lucia nhìn cô gái còn không có dấu hiệu thanh tỉnh ở trên giường, cảm thấy mình nên đi tắm cái đã, dù sao trong chốc lát cô nàng cũng chưa tỉnh lại, ngấm lại nước ấm đang tỏa hơi nóng kia, Lucia cảm thấy trên người hơi ngứa, hơn nữa cúi đầu nhìn Tiểu Bạch đang cọ vết dầu lên người mình, mắc bệnh sạch sẽ như cậu càng không thể chịu thêm nổi.

Ghét bỏ ném Tiểu Bạch lên trên cái ghế bên giường, Lucia nghiêm mặt nói: “Ta đi tắm, người nhìn cô gái trên giường cho ta, nếu nàng tỉnh, người đi thông báo cho ta, hiểu không?”

Tiểu Bạch đột nhiên bị Lucia ném ra khỏi trong lòng có điểm không phản ứng lại, ngẩng đầu tỉnh tỉnh mê mê nhìn Lucia, đối với lời cậu nói chỉ gật đầu theo bản năng.

Thấy Tiểu Bạch gật đầu, Lucia yên tâm đi ra mặt sau của sa mận, nhìn một thùng nước ấm tràn đầy, cậu khẩn cấp bắt đầu cởi quần áo trên người, không mất bao nhiêu thời gian, Lucia đã tự cởi sạch.

(Editor: sao tôi edit câu này thì thấy mờ ám quá vậy? Ai đó chỉnh lại hộ cái)

Nhấc chân bước vào trong thùng tắm, đường cong thân thể hoàn mỹ chậm rãi chìm vào trong nước, cổ thon dài bởi vì đầu dựa vào sau, lộ ra độ cong tinh tế tuyệt đẹp, mái tóc dài màu vàng được một cây trầm bạch ngọc cố định sau đầu, cảm giác nước ấm tưới trên người thoải mái, khiến Lucia không khỏi nhắm hai mắt lại.

“Người là ai?” Giọng nói thanh lệ mang theo nghi hoặc đột ngột vang lên.

“...” Lucia mạnh mẽ mở mắt ra, nhìn cô gái vốn đang nằm trên giường giờ lại bình tĩnh đứng ở trước mặt mình, cmn, Tiểu Bạch đâu? Không phải đã để nó gác sao?

Cô gái đang đứng ở bên cạnh thùng tắm, dùng con mắt trong veo không thể đơn thuần hơn nhìn chính mình, lúc này Lucia mới nhớ ra mình chưa mặc quần áo, cúi đầu thì thấy, nước ấm trong veo căn bản chẳng che được cái gì, vội vàng lấy quần áo ở cái ghế bên cạnh che mình.

Ho nhẹ một tiếng, Lucia đỏ mặt nhẹ giọng nói: “Cái kia... Nàng có thể đi ra ngoài trước hay không?”

Tuy Phillis nghi hoặc vì sao người này lại muốn mình đi ra ngoài trước, nhưng nàng vốn không phải là một người có lòng hiếu kỳ quá mạnh, cho nên chỉ nhìn thoáng qua Lucia, sau đó nghe lời xoay người ra ngoài.

Chờ bóng dáng cô gái biến mất, Lucia mới thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, nói, bị cô gái kia xem sạch, có cần phải đòi chịu trách nhiệm hay không a?

Nhanh chóng mặc quần áo, Lucia hít sâu hai lần, nói với mình không có cái gì, cô gái người ta còn không phản ứng, một người đàn ông như mình vì sao phải để ý cơ chứ.

Cảm giác nhiệt độ trên mặt mình rốt cuộc cũng hạ, lúc này Lucia mới sửa sang lại ống tay áo, ra vẻ trấn định đi ra ngoài, vừa đi ra, liền thấy cô gái đang ngồi trước bàn không biết là đang suy nghĩ cái gì, tầm mắt di chuyển, quả nhiên thấy đồng học Tiểu Bạch đang ngủ say sưa trên ghế, ngực của Lucia bị tắt nghẹn, không phải mọi người đều nói Bằng Mã đều là loài cao quý ưu nhã, mỹ lệ thánh khiết hay sao? Cái con hết ăn lại nằm kia rốt cuộc là thuộc về loài nào a!!

Lucia điên cuồng rít gào trong lòng tạm thời cũng không nghĩ đi dạy dỗ lại cái tên ngu ngốc vừa lười vừa tham kia, đi đến chỗ đối diện cô gái rồi ngồi xuống, nở nụ cười ấm áp, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, nàng ổn không?”

Phillis ngẩng đầu thản nhiên liếc nhìn Lucia, không nói chuyện.

Nhìn cô gái cao lãnh như vậy, trong lòng Lucia hơi thấp thỏm, cô ấy sẽ không cho rằng lúc đó mình cố ý đi tắm rửa đi, trên mặt mỉm cười ấm áp có chút không giữ được, kiên trì tự giới thiệu: “Ta tên là Lucia, tiểu thư, còn nàng?”

“Phillis.”

Lucia đợi nửa ngày, cô gái chỉ ngắn gọn nói tên mình, sau đó đâu, không phải là nên cảm ơn mình đã cứu cô sao?

“Lúc trước nàng té xui, cho nên ta mới mang nàng đến đây sơ cứu một chút.” Cô gái chắc sẽ cảm ơn mình, sau đó thẹn thùng nói: “Ồn lớn không có gì báo đáp, chỉ có thể lấy thân báo đáp.” Hình ảnh tốt đẹp cỡ nào a!

“Người cứu ta?” Phillis hoài nghi nhìn thiếu niên khí chất trong veo ưu nhã, khuôn mặt tinh xảo trước mắt này.

“Phải.” Lucia nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Vậy người có biết ta là ai không? Lúc trước ta đang làm cái gì?” Ánh mắt màu lam băng lãnh trong veo ngáy thơ nhìn Lucia.

Sẽ không như cậu nghĩ đi, Lucia thật cẩn thận hỏi: “Nàng không nhớ rồi?”

Phillis nhíu mày cố gắng hồi tưởng, trong đầu vẫn trống rỗng một mảnh, ngoại trừ biết tên mình là Phillis còn lại cái gì cũng không nhớ ra, “Ừ, ta chỉ nhớ rõ tên mình, người biết gì đó về ta sao?”

Lucia nhìn Phillis nhíu mày lại, có chút xin lỗi nói: “Ta cũng không biết, hôm nay là lần đầu chúng ta gặp mặt, sau đó nàng té xỉu ở trước mặt ta.” Sợ cô gái quá mức thất vọng, liền vội vàng nói suy đoán của mình ra, “Nhưng trên trán nàng bị thương, ta nghĩ không chừng nàng đã gặp nguy hiểm gì đó.”

Tuy rằng Phillis mất trí nhớ, nhưng nàng vẫn theo bản năng biết dưới tình huống này làm như thế nào mới có lợi cho mình nhất, nàng hỏi Lucia: “Trước khi hồi phục ký ức, ta có thể đi theo người không?”

Như là sợ Lucia cảm thấy phiền toái, Phillis lại khóc khóc nói: “Người yên tâm, tuy cái gì ta cũng không nhớ được, nhưng ta cảm giác mình hình như là một Kiếm Sĩ, vẫn có năng lực nhất định, ta có thể làm hộ vệ cho người.”

Đối với đề nghị trâu bò của cô gái, tuy Lucia không phải rất muốn đồng ý, nhưng dù sao cậu cũng phải tìm được Arnold, nếu tìm không ra, cậu chỉ đành phải chạy về Thánh thành, mang theo một cô gái cũng không có chuyện gì đáng ngại, mấu chốt là còn có thể bồi dưỡng cảm tình, nói không chừng cô gái sẽ yêu phải cậu chẳng.

Nhìn nhìn Phillis đang chờ đáp án của cậu, Lucia ôn nhu đáp ứng: “Nàng cứ đi cùng ta, ta cũng không yên lòng để một cô gái như nàng một mình một người.”

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 18

Đối diện với ánh mắt sạch sẽ ôn hòa của thiếu niên, vẻ mặt mang theo quan tâm và lo lắng với nàng, Phillis đột nhiên cảm thấy nổi kinh hãi do mất ký ức trong nháy mắt đã giảm đi rất nhiều, khóe miệng không tự giác cong lên.

Từ lúc gặp nhau đến giờ, cô gái chưa từng cho mình sắc mặt tốt nào, hiện tại đột nhiên nhìn thấy nụ cười nhẹ trên mặt nàng, tuy rằng chỉ chớp mắt thôi, nhưng cũng khiến Lucia cảm thấy trước mắt sáng lên.

“Nàng vừa mới tỉnh lại, nhất định đã đói bụng đi.” Lucia sờ sờ vào chén cháo ngô lúc trước đã gọi, a, hơi lạnh, “Ta ra bên ngoài gọi đồ ăn, nàng thích ăn cái gì?”

Phillis tự nhiên thấy được động tác nhỏ của Lucia, tuy trong lòng vì cậu cẩn thận mà cảm thấy dễ chịu, nhưng trên mặt vẫn thuộc dạng núi băng không chút thay đổi, chỉ có điều ánh mắt nhìn về phía Lucia trở nên nhu hòa một chút, “Cái gì cũng được.”

Lucia nghe vậy liền lưu loát đứng dậy ra ngoài cửa gọi vài món mà mình cảm thấy ăn ngon.

Lúc trở về phòng, nhìn Tiểu Bạch đang cuộn tròn thân mình ở trên ghế ngủ đến vô tri vô giác, Lucia đánh giá thân hình tròn vo trắng tuyết của Tiểu Bạch, nhớ đến thời hiện đại các cô gái hình như đều rất thích những động vật nhỏ đáng yêu, nó hẳn miễn cưỡng cũng được cho là khá ái đi, ánh mắt nhìn chăm chăm Tiểu Bạch không mang theo ý tốt, làm Tiểu Bạch còn đang trong giấc mộng vô ý thức run run lông trên người.

Đi qua, một chút cũng không ôn nhu néo miếng da trên cổ Tiểu Bạch, đánh thức nó dậy.

Tiểu Bạch bị người ta đánh thức, ánh mắt hung ác trừng về phía người quấy rầy giấc ngủ của nó, sau khi phát hiện đó là Lucia, nó lại vội vàng bày ra vẻ mặt vô tội, tốc độ thay đổi sắc mặt nhanh đến mức khiến loại người quen mang mặt nạ như Lucia cũng phải thán phục, cho nên có nên nói rằng không hổ là thú sủng của cậu sao?

Ôm Tiểu Bạch khi có khi không vuốt ve lông của nó, trong đầu Lucia trao đổi với Tiểu Bạch, “Ta không phải đã kêu người canh chừng rồi sao? Sao người lại ngủ?”

“Không phải...có ý.” Trong đầu truyền đến một giọng mềm mềm nhu nhu như giọng nói của một đứa nhỏ năm sáu tuổi.

Tay Lucia không không chế được, bứt mất hai sợi lông của Tiểu Bạch, “Người có thể nói?”

“Biết...một ít.” Quả nhiên vẫn còn ngất ngứ, nói tiếng người vẫn không quá lưu loát.

Lucia ôm Tiểu Bạch đi về phía Phillis, “Lỗi khi này của người, ta sẽ không so đo, chỉ cần làm tốt nhiệm vụ tiếp theo ta giao là được, hiểu không?”

“Người chỉ cần hống cô gái kia vui vẻ, buổi tối ta sẽ mua đồ ăn ngon cho người.” Biết bản chất cật hóa của Tiểu Bạch, Lucia vì xoát hạo cảm của cô gái, liền xuất ra chiêu này.

Quả nhiên vừa nghe thấy có ăn, Tiểu Bạch vốn đang lười biếng nằm trong lòng Lucia đột nhiên sáng cả hai mắt lên, nó tự mình nhảy xuống, bốn chân nhỏ chạy như bay, đến trước mặt Phillis cũng không vội vàng nhảy lên, mà dùng thân hình có chút cồng kềnh của mình cọ cọ mắt cá chân của Phillis.

Lúc Lucia ôm Tiểu Bạch thì Phillis đã chú ý tới, nhưng chỉ cho rằng nó là sủng vật nhỏ của Lucia, hiện tại bộ dạng của con ma thú nhỏ này đang vây quanh mình cọ cọ, nhìn qua vẫn là rất thuận mắt, ngẩng đầu nhìn hỏi Lucia.

“Đây là thú sủng của ta, là một con Bằng Mã, tên là Tiểu Bạch.” Nhìn bộ dáng ở dưới chân người đẹp ra sức vẫy đuôi lấy lòng của Tiểu Bạch, Lucia rốt cuộc cũng chịu thừa nhận kỷ thực địa vị của cậu ở trong lòng nó còn không bằng một vài món ăn.

Phillis khom lưng ôm Tiểu Bạch vào trong lòng, nhìn kỹ tiểu gia hỏa mà mình vẫn luôn không chú ý tới từ lúc tỉnh lại đến giờ, cả người là bộ lông thuần trắng mềm mại, trên trán có mọc một cái sừng ngắn ngủi, cái đuôi nhỏ xõa tung ở phía sau còn đang không ngừng lắc lư, đôi mắt lớn màu bạc long lánh giờ phút này đang nhìn nàng.

Bộ dạng thật sự rất đẹp mắt, nhìn đến Lucia cũng không có ý không bằng lòng, Phillis liền ôm con Bằng Mã tên Tiểu Bạch này vào lòng mình, cúi đầu gối gối cằm của nó, nhìn nó thích ý, khuôn mặt không tự giác nhu hòa đi rất nhiều.

Lúc này Lucia cũng đi tới bên cạnh bàn, mỉm cười nhìn động tác của một người một thú. Trong phòng sáng sủa, thiếu nữ có dung mạo thanh tú xinh đẹp đang cúi đầu chơi đùa với thú sủng khá ái ở trong lòng, thiếu niên tuấn tú tinh xảo mỉm cười ôn nhu nhìn chăm chú một màn này, hai người một sủng vật, cứ như vậy tạo thành một bức tranh duy mỹ.

(Editor: Arnold, anh mau về. Vợ anh sắp bị người ta đoạt rồi kia)

Nhưng chỉ sau một lúc, đồ ăn Lucia gọi cho Phillis đã được đưa lên, lần này dưới ánh mắt cảnh cáo của Lucia, Tiểu Bạch rốt cuộc cũng biết không được tự tiện ăn đồ ăn của người khác, mà chỉ dùng đôi mắt to ngập nước tràn đầy khát vọng nhìn Phillis dùng cơm.

Phillis không biết Tiểu Bạch đã ăn qua, nhìn bộ dáng lúc này của nó, còn tưởng nó đang đói bụng, cho nên nàng ăn món nào thì cũng sẽ phân ra một phần đút cho Tiểu Bạch.

Lucia rất vừa lòng với biểu hiện lần này của Tiểu Bạch, mặc cho ai thấy bộ dạng như đã tám đời chưa được ăn của nó lúc này, thì đều sẽ cảm thấy phương thức nhả nhận ăn com của nó như bây giờ đã rất không tệ rồi.

Sau cơm trưa, cuối cùng Lucia cũng nhớ tới chuyện phải đi tìm Arnold, cậu trung cầu ý kiến của Phillis: “Ta với một người bạn bị lạc nhau, cho nên buổi chiều ta tính đi ra ngoài tìm hắn. Miệng vết thương của nàng còn chưa lành, ta để Tiểu Bạch ở lại với nàng, có được không?”

Phillis nghe vậy, nhìn Lucia thần nhiên nói: “Không, ta đi với người.”

“Nhưng vết thương của nàng...”

“Cùng nhau.”

Tuy vẻ mặt của Phillis vẫn trước sau như một không chút thay đổi, nhưng từ ánh mắt của nàng Lucia cũng minh bạch nàng đang rất kiên định, biết mình khuyên nỡ cũng vô dụng, chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý, “Được, nhưng nếu nàng cảm thấy không thoải mái thì phải nói ra.”

Hai người mang theo Tiểu Bạch cùng nhau đi ra ngoài, trước khi ra quán trọ Lucia đã hỏi qua bồi bàn, cậu quả nhiên đã bị truyền tống đến thủ đô Moya – thành Fergusater, nói như vậy, cơ hội tìm thấy Arnold cũng sẽ lớn hơn nhiều.

Sau khi cách xa Arnold, cậu mới phát hiện mình có chút không quen, tựa như hôm nay, tắm rửa ăn com gì đó, nếu có Arnold ở, hẳn nhất định đã sớm chuẩn bị tốt hết thảy, cái gì mình cũng không cần quản, chỉ cần hưởng thụ là được, quả nhiên thói quen rất dễ hình thành, nhưng bỏ thì rất khó.

Nghĩ nghĩ, tâm tình có chút suy sụp, cũng không biết hiện tại Arnold thế nào.

Phillis có chút không hiểu nhìn Lucia, vừa rồi còn rất tốt, như thế nào lại đột nhiên thất thần, lúc này hai người đã đi ra khỏi quán trọ, trên đường trước sau như một vẫn nóng nảy.

“Chúng ta đi chỗ nào tìm?”

Lucia nghe giọng nói thanh lãnh của Phillis liền vội vàng thu lại suy nghĩ đang bay tán loạn trong đầu, quay đầu lại nói với nàng: “Chúng ta thử đi về phía bắc, ra khỏi thành đến ngoại ô tìm thử.”

“Được.” Phillis cũng không có nhiều hiếu kỳ với những gì Lucia đã trải qua, cho nên nàng chỉ đơn giản lên tiếng, cũng không có hỏi nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 19

Fergusater là thủ đô của Moya – một trong ba nước lớn của loài người, đương nhiên phồn hoa là điều không thể nghi ngờ, đường phố rộng lớn sạch sẽ, thỉnh thoảng có thể thấy vài chiếc xe ngựa xa hoa lui tới, thậm chí ngẫu nhiên nhìn thấy cả các loại thú sủng phi hành bay qua trên bầu trời Moya, trên đường người đến người đi, náo động, hết thấy đều biểu hiện ra đây là một thành thị phồn hoa và giàu có.

Lucia mang theo Phillis và Tiểu Bạch ra cửa thành phía Bắc Fergusater, ra ngoại ô.

Tuy ngoại ô không náo nhiệt bằng trong thành, nhưng cũng không thiếu người lui tới, Lucia cẩn thận nhớ lại một chút, nguyên văn trong sách là Arnold bị truyền tống đến bên cạnh một gốc cây cổ thụ cao lớn.

Nhìn về nơi xa, Lucia cảm thấy thật sâu tuyệt vọng, thế giới này cái gì cũng tốt, đặc biệt là phần xanh hóa! Đây là muốn đùa chết mình sao?

Đau cả trứng nhìn một khu rừng xanh um tươi tốt cách đó không xa, Lucia cảm giác ngực mình trở nên nặng nề, nói chỉ có một thân cây, như thế nào lại biến thành cả một rừng cây, hồ người ta cũng không cần hồ như vậy đi.

Quay đầu nhìn Phillis, Lucia ra vẻ thoải mái mà lộ ra lúm đồng tiền ôn hòa, nói: “Chúng ta đi vào rừng cây bên kia tìm thử xem, ta và bạn của ta lạc nhau tại chỗ đó.”

Theo hướng ngón tay thon dài của Lucia mà nhìn, đó là một mảnh rừng cây phổ thông, trừ cây cối rậm rạp, thì cũng không nhìn ra có cái gì đặc biệt, Phillis nhủ vậy, ở nơi này cho dù cái gì nàng đều không nhớ rõ, nhưng cũng không cho rằng nơi này có thể khiến Lucia và bạn của cậu lạc nhau.

Nghiêng đầu nhìn khuôn mặt trắng nõn của Lucia, hình như nụ cười lúc nào cũng ở trên khuôn mặt của cậu, Phillis biết mỗi người đều có bí mật của riêng mình, mà hiển nhiên Lucia cũng không muốn nhiều lời, cho nên nàng lựa chọn trầm mặc, gật đầu với Lucia, rồi cùng cậu đi vào trong khu rừng.

Arnold của chúng ta lúc này đang ở Ma Giới trải qua sinh hoạt nước sôi lửa bỏng, cho nên đương nhiên Lucia không thể tìm thấy hấn trong cái khu rừng nhỏ kia rồi.

Lucia và Phillis đứng ở một chỗ khác trong rừng cây, thở dài một hơi, mảy nhăn lại, cậu và Phillis đã tìm từng nơi một trong khu rừng này, thật sự chỉ còn kém quật ba thước lên tìm, nhưng ngay cả một dấu hiệu chứng tỏ Arnold từng đi qua nơi này cũng không tìm được, như thế rất không hợp lý, cho dù Arnold rời đi, nhưng nếu đã biết mình cũng tới Fergusater, hấn hấn sẽ để lại ký hiệu, để mình và hấn có thể sum họp.

Hiện tại cái gì cũng tìm không ra, thì chỉ có một khả năng, Arnold hoàn toàn không bị truyền tống đến Fergusater, Lucia cố duy trì nụ cười bên khoe miệng, cậu đã thay đổi cốt truyện, làm sao còn có thể cam đoan mọi thứ vẫn sẽ phát triển theo nguyên tác chứ.

Lúc trước mọi thứ đều tiến hành quá mức thuận lợi, vô luận là thay đổi vận mệnh của Sandy, hay gặp nhân vật chính, thành công quái nhân vật chính đến bên người, tất cả đều khiến cậu quên mất đây là một thế giới chân thật, chứ không phải chỉ là một cuốn truyện mà cậu đã biết rõ cốt truyện kia, cho nên phát sinh cái gì đều không thể đoán trước được, tùy thời tùy lúc đều có tồn tại khả năng ngoài ý muốn.

Nghĩ rõ ràng, Lucia học ra một hơi như trút được gánh nặng, sau đó lại giờ lên khuôn mặt tươi cười sáng lạn, lúc trước là do cậu mê muội, vẫn luôn nghĩ làm thế nào để thay đổi vận mệnh, mà lại không biết rằng từ giây phút cậu đến nơi này, vận mệnh cũng đã được cải biến, cậu chỉ cần cam đoan Arnold sẽ không hủy diệt thế giới là được.

Trải qua một phen ngộ tính này, Lucia cảm giác nguyên tố trong kinh mạch của mình đang càng thêm ngưng đọng lại, hơn nữa chính mình đã thành công thăng cấp lên pháp sư cao cấp, xem ra, ma pháp phương Tây kỳ thực cũng chẳng khác gì mấy so với mấy quyền tu tiên mà mình đã đọc trước kia, tâm cảnh đối với chuyện thực lực tăng lên là rất trọng yếu, chỉ có điều ở thế giới này mọi người đều không biết mà thôi.

Đợi đến khi nguyên tố tự ổn định xong, Lucia xoay người mới phát hiện Phillis đang ngốc ngốc nhìn mình, xem ra chính mình thăng cấp mang theo hiệu quả khiến Phillis xem ngốc, quang hệ đối với người yêu trang bức như Lucia mà nói, đây thật đúng là thiên phú ma pháp thích hợp nhất.

Phillis thật bị rung động bởi cảnh tượng Lucia vây mình trong một mảnh ánh sáng màu vàng thần thánh, quanh thân cậu lóng lánh màu vàng nhìn qua không chỉ thấy thánh khiết phiêu miểu, mà còn giống như bức tượng thần điêu khắc, cao cao tại thượng, không thể chạm đến, khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ lúc ẩn lúc hiện dưới lớp ánh sáng kia càng thêm mỹ lệ không giống như người ở nhân gian.

“Phillis.”

“Hả?”

“Nàng vừa suy nghĩ cái gì thế?” Trong lòng Lucia có ý quấy nhiễu khuôn mặt núi băng của Phillis, cho nên nghiêm trang hỏi.

“A, không có gì.” Phillis có chút mất tự nhiên trả lời.

Lucia hơi thất vọng nhìn khuôn mặt trắng nõn thần nhiên của Phillis, giống như người vừa ngăn người không phải là nàng, chẳng lẽ mình anh tuấn như thế mà vẫn không thể mê đảo được nàng, không nên a, Lucia nói thầm ở trong lòng, mà lại không thấy được vành tai và cổ của Phillis đang lạng lẹ lan tràn

nét hồng nhạt...

“Chúng ta trở về thôi, bạn của ta phỏng chừng đã rời khỏi nơi này.” Lucia nhìn cây dây leo mà nói với Phillis.

Lúc này tâm tình của Phillis cũng đã bình tĩnh trở lại, nằng nhẹ nhàng gặt đầu, sau đó ôm Tiểu Bạch đi theo phía sau Lucia cùng nhau đi về.

Hai người vừa mới đi đến cửa khách sạn thì thấy bên trong hình như đang phát sinh chuyện gì đó, chỉ thấy sáu bảy người vạm vỡ đi theo một người trẻ tuổi thon gầy, người trẻ tuổi kia mặc bảo sam màu trắng ngồi trên ghế đại sảnh, trên tay còn cầm một cái pháp trượng vừa thấy cũng biết là có giá trị xa xỉ, xem ra là công tử quý tộc nhà ai đó đang đi du ngoạn, mà những người khác trong đại sảnh đều nom nớp lo sợ ngồi đúng vị trí của mình không dám lộn xộn.

Lucia và Phillis đối với việc này đều không có tâm tò mò gì, cho nên cũng không chú ý nhiều đến những người đó, lập tức đi vào, trong lòng Lucia còn đang nghĩ tới việc một hồi nữa phải tìm bồi bàn thuê thêm một căn phòng mới được, chỉ là bọn họ không tìm phiền toái, không có nghĩa phiền toái không tìm đến họ.

“Các hạ, là bọn họ!” Ngay lúc Lucia đi vào, một người đàn ông trung niên đứng phía sau người trẻ tuổi kia lớn tiếng nói.

Quả nhiên nghe vậy tầm mắt của gã đàn ông bạch sam kia lập tức hướng về phía Lucia và Phillis, chỉ trong nháy mắt, mắt gã liền sáng lên, quả thật là người đẹp a!

Gã cẩn thận sửa sang lại nếp nhăn trên quần áo mình, sau đó đứng lên, tự cho là đẹp trai tiêu sái đi về phía bọn Lucia, lúc này người đàn ông trung niên phía sau đã nhắm mắt theo đuôi gã, cười đến nhăn cả mặt, thật cẩn thận nịnh nọt nói: “Các hạ, ngài xem, ta không lừa ngài đi, kim tệ của ta...”

Gã đàn ông có chút không kiên nhẫn phát phát tay, một đại hán khôi ngô ở bên cạnh liền tiến lên đưa năm kim tệ cho người đàn ông trung niên kia, sau đó nói: “Được rồi, người có thể đi.”

Người trung niên cầm tiền, giống như sợ bọn họ hối hận, vội vàng chạy nhanh như chớp, chốc lát đã không còn thấy bóng dáng.

Gã đàn ông bạch sam cũng không để ý này đó, ánh mắt gã vẫn dính về phía Lucia hai người, tuy rằng trên mặt vẫn ra vẻ quân tử đạo mạo, nhưng ánh mắt thèm nhỏ dãi kia chỉ còn kém không nói ra.

Lúc này gã đã chạy tới trước người Lucia, cách cậu chỉ có một mét, cổ ý giờ cái pháp trượng màu xanh khảm thạch hoa lệ lên trước người, giống như sợ bọn Lucia không nhìn thấy, sau đó ngữ khí mơ hồ nói: “Lại gần xem, quả nhiên càng đẹp, thật sự là tuyệt sắc nhân gian a!”

Vừa nói vừa tiến lên phía trước hai bước, sau đó giống như nhớ tới cái gì đó, gã khôi phục lại bình thường, trên mặt cũng treo lên tươi cười nhìn qua rất đáng khinh, nói: “Còn không biết tên của người đẹp, trước đề ta tự giới thiệu một chút, ta tên là Chessie Baelen, là con trai độc nhất của thành chủ Fergusater.” Nói xong chờ mong nhìn Lucia.

Lucia bị gã đàn ông này nhìn đến mức cả người không được tự nhiên, lúc này con mắt mới đi đánh giá người ở trước mặt, tuy rằng bộ dạng cũng giống con người, nhưng sắc mặt tái nhợt cùng vết quảng thâm màu xanh dưới mắt kia, rõ ràng là do túng dục quá độ, khiến cậu không khỏi cảm thấy chán ghét, trong lòng thầm nói người này có tật xấu, thích Phillis mà nhìn chăm chăm vào mình làm cái gì? Chẳng lẽ không phải là nên nhìn chăm chăm vào Phillis mới đúng sao?

Quay đầu nhìn Phillis ở bên người, quả nhiên cũng nhìn ra được phiền chán từ trong mắt nàng, nếu lúc này mình ném người này ra ngoài, có phải Phillis sẽ càng có hảo cảm với mình không, chung quy không phải các cô gái đều thích anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Đợi một chút, xem ra Phillis cũng không có ý muốn đáp lại người kia, Lucia liền xung phong nhận việc, đối với Chessie còn đang nhìn cậu khóc khóc nói: “Ta nghĩ bạn của ta cũng không nghĩ nói cho người biết tên của nàng.”

Ái ngờ Chessie nghe Lucia nói, nghiêng đầu ghét bỏ liếc nhìn Phillis, nói: “Ai muốn biết tên cô ta a.” Quay đầu lộ ra tươi cười tự cho là rất ôn nhu với Lucia, “Người đẹp, ta là muốn biết tên của người cơ.”

Lúc này Lucia thật là bị dọa đến, cậu cư nhiên bị đàn ông trêu ghẹo! Mặc dù ở hiện đại cũng từng nghe nói qua có đàn ông thích đàn ông, hơn nữa trước khi chết còn trải qua anh hai nhà mình thổ lộ, nhưng Lucia tỏ vẻ vô luận cậu sinh ra ở nơi này hay là kiếp trước thì cậu tuyệt đối thẳng tắp, cùng cong một đồng tiền, không, nửa đồng tiền quan hệ đều không có.

Kinh ngạc trừng mắt, Lucia cường điệu nói: “Ta là nam.” Ngữ ý có phải gã đã nhìn lầm hay tìm lầm đối tượng rồi hay không.

“Bộ dạng mỹ nhân xinh đẹp như vậy, là nam hay là nữ thì đều không quan trọng.”

Nói xong Chessie rút cuộc cũng không nhịn được, đưa tay ra định sờ lên mặt Lucia, trong ánh mắt cũng nhiễm lên dấu vết dục vọng, phảng phất giống như Lucia đã là người của gã vậy.

Lucia thấy người này cư nhiên còn vô sỉ như thế, còn dám giờ tay định sờ lên mặt cậu, vừa định nện cho gã một cái khiển trách thuật, thì chỉ thấy trước mắt ngân quang chợt lóe, cùng với tiếng la hét như heo bị chọc của tên đàn ông đáng khinh kia.

Lucia nhìn không được nhăn mày lại, đã nói tốt là anh hùng cứu mỹ nhân, như thế nào lại biến thành mỹ nữ cứu anh hùng cơ chứ, hơn nữa còn cứu theo kiểu khí phách máu me thế kia, nguyên lai là người kia vừa giờ tay ra, bộ mặt Phillis liền kết băng, không chút nghĩ ngợi liền rút thanh kiếm tùy thân ra, lưu

loát chặt cái móng vuốt sắc đâm ngập trời kia.

Kỳ thật Phillis cũng không biết vì cái gì mà khi nhìn ánh mắt của người kia hướng về phía Lucia thì nàng sẽ cảm thấy phần nộ, lúc người kia có ý đồ sò lên mặt cậu, nàng cảm thấy lý trí của mình giống như bị lửa giận thiêu hủy, nàng nghĩ có lẽ bởi vì nàng đã đáp ứng làm hộ vệ của Lucia, hoặc có lẽ là vì Lucia đã cứu nàng, cũng có lẽ là nàng cảm thấy người kia không có tư cách chạm vào Lucia, có lẽ.... Cho nên nàng mới không muốn nhìn thấy Lucia bị khi nhục, cho nên nàng mới có thể phần nộ như vậy.

Vẫn là thị vệ bên người của người kia phản ứng tương đối nhanh chóng, trong đó một người đã chạy vội ra ngoài mật báo, còn lại thì đỡ thiếu gia nhà bọn họ ngồi sang một bên, sau đó mới vây quanh Lucia và Phillis, chỉ có điều kiêng kỵ thực lực của Phillis nên không có hành động gì thiếu suy nghĩ.

Lúc này trong đại sảnh những người không có quan hệ đã chạy đi ra ngoài, cách ở phía xa xa quan sát động tĩnh bên trong nhà trọ, hôm nay lúc Chessie tới, người trên phố liền biết lại thêm một người đẹp bị xui xẻo, Chessie là con trai độc nhất của thành chủ Fergusater, ý vào quyền thế của cha mình, mà trước kia đã cường đoạt không biết bao nhiêu mỹ nhân ở trong thành, có điều người dân ngại quyền thế của thành chủ, cho nên đều giận mà không dám nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chương 20

Chém con trai độc đinh của thành chủ, đương nhiên Lucia không có khả năng ngồi ở đây chờ người ta kéo viện binh đến, tuy hiện tại cậu là Ma Pháp Sư cao cấp, nhìn Phillis chắc ít nhất cũng là Kiếm Sĩ cao cấp, nhưng thành Fergusater là thủ đô của Moya, khẳng định không thiếu Đại Ma Pháp Sư, Đại Kiếm Sư linh tinh gì đó làm hộ vệ, thậm chí nói không chừng còn có một hai Ma Đạo Sư ở nơi này.

Cho nên ngồi đây chờ chết, chờ người ta đến tra hỏi cũng không phải là phong cách của Lucia, cậu thấy người chung quanh đều cảnh giác nhìn chằm chằm vào Phillis, ngược lại có rất ít người để ý đến mình, thừa dịp mọi người đều không chú ý, Lucia nhỏ giọng ngâm tụng thần chú.

Phillis vốn thời thời khắc khắc chú ý đến Lucia, đương nhiên phát hiện cậu đang ngâm tụng thần chú, hiểu rằng Lucia đã có kế hoạch khác, cho nên Phillis cũng không có xúc động đi lên đánh nhau, tuy rằng nàng cảm giác mình hẳn là có thể đánh bại bọn người này.

(Editor: mỹ nhân bạo lực a)

Hai bên giằng co một hồi, ngay lúc một vài thị vệ có chút không nhịn được giờ vũ khí lên, mà Phillis cũng căng thẳng thân thể, nắm chặt bảo kiếm trong tay tính bảo hộ Lucia, thì dị biến phát sinh, chỉ thấy những người vốn còn vây quanh bọn họ vận sức chờ phát động đột nhiên thống khổ ôm đầu ngã xuống đất.

Mà ngay lúc này, Lucia kéo tay Phillis chạy ra ngoài, “Chúng ta đi Thần Điện Quang Minh.”

Phillis cũng không hỏi vì sao phải đi Thần Điện, lúc này lực chú ý của nàng đều tập trung vào cái tay đang nắm của hai người, lòng bàn tay của Lucia không giống tay nàng có vết chai thật dày, mà là trắng mịn trơn bóng, chạm vào giống như một khối thủy tinh ôn lạnh, Phillis lặng lẽ nắm chặt tay Lucia thêm chút nữa, đôi mắt màu lam nhìn về phía Lucia mang theo ôn nhu mà chính nàng cũng không biết.

Buổi chiều hôm nay, lúc Lucia đi ra ngoài ô có đi ngang qua Thần Điện Quang Minh, dựa vào trí nhớ siêu cường của mình, cậu lôi kéo Phillis nhanh chóng chạy về phía Thần Điện.

Mỗi một quốc gia cơ hồ đều có mười tòa Thần Điện, có lớn có nhỏ, nhưng không có ngoại lệ là mỗi nhân viên thần chức trong Thần Điện đều trực tiếp từ Giáo Đình phái ra.

Lucia mang theo Phillis và Tiểu Bạch ngọc còn dính trên vai nàng đi tới trước cửa Thần Điện của Fergusater, Thần Điện rộng lớn cao tới hơn mười mét, tòa nhà màu xám trắng dưới ánh mặt trời càng làm nổi bật vẻ thần thánh mà nguy nga.

Lucia và Phillis trực tiếp một đường từ cửa chính đi tới đại điện thờ phụng thần Quang Minh, giữa đại điện có một vị tư y giáo chủ đang tiến hành cầu nguyện và ban lời chúc phúc của thần Quang Minh cho mọi người.

Lucia và Phillis đứng ở đằng sau đám người, một đám đang quý tiếp nhận chúc phúc mà có người đứng như vậy rất dễ khiến người khác chú ý, Lucia lấy quyền trọng đại biểu cho thân phận của mình từ trong nhẫn không gian ra, đặt ở trước ngực, quả nhiên một lát sau liền thấy vị giáo chủ kia kinh ngạc nhìn chính mình, lát sau nữa như đã xác định được thân phận của cậu thì lộ ra biểu tình kích động cao hứng.

Lucia ra hiệu cho vị giáo chủ đang rất kích động kia kiềm chế lại bản thân, quả nhiên thấy giáo chủ miễn cưỡng ổn định lại cảm xúc của mình, sau đó vội vàng kết thúc nghi thức chúc phúc, rồi sai các mục sư ở phía sau tiếp tục hoạt động, còn chính bản thân ông thì phần khích bước tới trước mặt Lucia.

“Thánh Tử đại nhân!” Tư y giáo chủ vừa đến trước mặt Lucia liền cung kính mà kích động khom lưng hành lễ với cậu.

Việc đầu tiên Lucia làm là nhìn thoáng qua Phillis, phát hiện nàng đối với thân phận của mình cũng không có vẻ mặt gì khác thường, lúc này mới nhẹ nhàng gật đầu với vị tử y giáo chủ kia, “Chúng ta đến chỗ khác nói chuyện đi.”

“Vâng, Thánh Tử đại nhân, mời ngài đi bên này.”

Lucia mang theo Phillis đi theo giáo chủ ra phía sau đại điện, đi qua một cái hành lang, giáo chủ dẫn bọn họ đến cửa một gian phòng thì dừng lại, trước cửa đóng khóa mở cửa ra, xong mới lui về phía sau hai bước, khom người đứng sang một bên, “Thánh Tử đại nhân, mời vào.”

Trong phòng bố trí rất đơn giản, chỉ có một cái bàn, một cái ghế và một cái kệ chứa đầy sách, xem ra nơi này là nơi tử y giáo chủ thường làm việc. Sau khi chờ giáo chủ cũng tiến vào, Lucia lập tức hỏi vấn đề mà cậu quan tâm nhất hiện tại, “Gần đây Giáo Đình có tin tức gì không?”

“Thánh Tử đại nhân, hai tuần trước thần nhận được một tin mật từ Giáo Đình, ra lệnh từng Thần Điện ở đây đều phải chú ý kỹ tin tức của ngài, nếu gặp được ngài, phải nhắc ngài mau chấm dứt chuyến du lịch, trở lại Giáo Đình. Trừ cái đó ra, cũng không có tin tức gì đặc biệt.” Tử y giáo chủ nhìn Lucia cung kính nói.

Lucia vừa nghe liền minh bạch Giáo Đình không có công bố tin tức cậu mất tích, mà chỉ nói với bên ngoài là cậu đi du lịch, Lucia nghĩ đến bệ hạ Cassandra, trong lòng hơi áy náy, từ nhỏ Cassandra đã giống như ông nội của cậu, hiền lành hòa ái, lần này bản thân không chào hỏi đã đi biệt tích, khẳng định đã khiến ông lo lắng.

“Chỗ người có Truyền Tống Trận không?”

“Xin lỗi, Thánh tử đại nhân, nơi này của chúng thần không có Truyền Tống Trận.” Giáo chủ khom lưng nói lời xin lỗi.

Vốn cũng không ôm hy vọng quá lớn, dù sao một cái Truyền Tống Trận không chỉ rất hao tổn của cải, mà còn tất yếu phải do một pháp sư không gian có nhiều kinh nghiệm nghiên cứu tạo ra, thật ra ở Fergusater có một cái Truyền Tống Trận công cộng, nhưng Lucia cá rằng chỗ đó hiện tại đang có đầy vệ binh đang chờ để bắt cậu.

“Thế có loại thú sủng biết bay không?” Lucia hỏi thêm.

“Có một con lôi ưng, ngài xem có được không?”

Tuy lôi ưng chỉ là ma thú cấp bốn, lực công kích không cao, nhưng tốc độ của nó lại nổi tiếng khắp đại lục, cậu ngày đi ngàn dặm chính là nói về nó, Lucia đối với đáp án này phi thường vừa lòng, cho nên trên mặt tươi cười rõ ràng không thiếu, “Rất tốt, hiện tại nó đang ở đâu?”

Tử y giáo chủ khi nghe Thánh Tử đại nhân hỏi có Truyền Tống Trận hay không liền suy đoán có thể cậu muốn chạy về Thánh thành, cho nên về vấn đề thú sủng, tuy Thần Điện còn nuôi hai loại thú sủng biết bay có đẳng cấp cao hơn so với lôi ưng, nhưng do nghĩ đến tâm lý nóng lòng đi đường của Thánh Tử đại nhân, ông chỉ nhất nhất đề cử lôi ưng có tốc độ bay nhanh nhất, nhìn đến tươi cười trên mặt đại nhân, ông liền biết mình đã làm đúng rồi, xem ra nếu lần này làm tốt, nói không chừng mình sẽ có duyên chạm đến chức hồng y giáo chủ.

“Thánh Tử đại nhân, mời ngài chờ ở đây một lát, thần đi gọi chủ nhân của lôi ưng đến.”

Lucia nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nhìn theo tử y giáo chủ đi ra ngoài.

Thu hồi ánh mắt còn nhìn ra ngoài cửa, Lucia xoay người nhẹ giọng nói với Phillis: “Ta là Thánh Tử Giáo Đình.”

“Ừ.”

Thấy phản ứng bình tĩnh của Phillis, Lucia nghĩ phỏng chừng nàng căn bản còn không biết thân phận này đại biểu cho cái gì đâu, “Ta muốn về Giáo Đình Thánh thành, nàng cùng đi với ta sao? Nếu nàng không muốn, ta có thể đưa nàng đến một quốc gia khác.”

Phillis nghe vậy, đôi mắt màu lam vẫn bình tĩnh không gợn sóng chút cuộc cũng lóe một chút, tiện đà đông cứng nói: “Không, ta đi với người!” Nói xong nhìn Lucia rồi không nói chuyện nữa.

Tuy rằng trên mặt Phillis vẫn trước sau như một không chút thay đổi, nhưng Lucia vẫn cảm giác được nàng đang tức giận, nghĩ nghĩ, hình như bản thân cũng không có nói gì sai a, chỉ là hỏi nàng có muốn tiếp tục đi cùng mình hay không thôi, chẳng lẽ là vì cái này?

Lại cẩn thận suy nghĩ, Lucia cảm thấy hiện tại nàng đang mất trí nhớ, không có cảm giác an toàn, nói không chừng nàng cũng yếu não bỏ giống đứa nhỏ búng binh Arnold kia, tưởng mình không muốn đi với nàng nữa nên mới hỏi như vậy, thật là oan uổng a! Mình chỉ thuận miệng hỏi thôi mà.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu khóc lóc của Arnold không biết như thế nào liền hiện lên trong đầu của Lucia, lần trước Arnold tự nào bỏ nên mới khóc, lại tưởng tượng đến khuôn mặt núi băng của Phillis bỏ nhào vào trong lòng mình vừa khóc vừa làm nũng nói ‘Đừng bỏ rơi ta’.

(Editor: rốt cuộc ai mới là người nào bỏ đây? =.=)

Lắc lắc, Lucia tuyệt đối không thừa nhận bản thân bị chính tượng tượng của mình làm cho ghê tởm, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt thanh lệ xinh đẹp của Phillis, Lucia đột nhiên cảm giác trong lòng có chút không được tự nhiên, nhưng cậu vẫn nghiêm túc giải thích với nàng: “Cái kia, kỳ thật ta cũng không muốn nàng đi, nàng bị mất trí nhớ, vẫn nên cùng ta về Giáo Đình đi, đến lúc đó ta còn có thể mang nàng đi dạo Thánh thành, tuy chỗ đó không phồn hoa bằng Fergusater, nhưng phong cảnh tú lệ.” Nhớ tới dân chúng trong Thánh thành, Lucia lại cười bỏ thêm một câu, “Hon nữa, dân chúng đều rất đáng

yêu.”

Phillis nhìn bộ dạng sốt ruột giải thích của Lucia, trong mắt như tuyết đọng tan rã, nước về trên đất xuân, bên trong con người màu lam băng lãnh chậm rãi tràn đầy ôn nhu, thậm chí ngay cả khoe miệng còn hơi hơi cong lên, nhẹ giọng trả lời: “Được.”

Chỉ trong nháy mắt, Lucia liền từ trong mĩ sắc của Phillis lấy lại tinh thần, âm thầm ảo não, bản thân từ khi nào lại không có sức chống cự như vậy, ngay lúc này từ y giáo chủ mang theo một người tuổi còn trẻ từ phía sau đi đến.

Có thể là do lúc trước giáo chủ đã nói thân phận của Lucia cho người trẻ tuổi, cho nên anh vừa tiến vào liền cung kính đặt tay phải trước ngực khom lưng hành lễ với cậu, “Thánh Tử đại nhân an lành!”

Giáo chủ đứng ở bên cạnh anh cũng giới thiệu anh cho Lucia: “Đây là chủ nhân của lời unction – Jeff, là thị vệ của Thần Điện, bình thường chuyên phụ trách truyền tin tức linh tính.”

Lucia đánh giá một chút vị ‘tài xế’ sắp tới của mình, tóc và đôi mắt đều là màu nâu thiên, nhìn qua là một người ôn hòa dễ ở chung, không biết tại sao, Lucia lại nhớ tới một đầu nâu thiên giống vậy của Arnold, còn nhớ rõ xúc cảm tốt đẹp khi sợi tóc xẹt qua trong lòng bàn tay, cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại hắn, Lucia không thể không thừa nhận cậu có chút nhớ Arnold.

“Ừ, vậy ta liền làm phiền anh ta điều khiển lời unction đưa chúng ta về Giáo Đình.”

“Thánh Tử đại nhân khách khí, đây là vinh hạnh của cậu ấy.” Từ y giáo chủ nghe vậy liền nhanh chóng hành lễ với Lucia, sau đó thành khẩn nói.

Nhưng Lucia lại không muốn cùng từ y giáo chủ ở tại đây hàn huyên tới hàn huyên đi nữa, cậu vuốt phẳng quyền trượng trong tay một chút, sau đó ôn hòa nói, “Giáo Đình còn có việc gấp đang chờ ta, cho nên lần này không thể cùng giáo chủ hàn huyên một phen, hãy thứ lỗi cho ta.”

“Không có việc gì, không có việc gì, Thánh tử đại nhân, ngài vẫn mau trở về đi thôi, thần nghĩ Giáo Hoàng bệ hạ khẳng định là đang tưởng niệm ngài.”

“Ừ, giáo chủ nói rất đúng, ta cũng rất nhớ Giáo Hoàng bệ hạ thân ái, sau khi trở về ta nhất định sẽ nói với ngài kính ý của người.” Lucia vừa nói vừa đi ra bên ngoài.

Đi theo sau Lucia, từ y giáo chủ nghe vậy, trong nháy mắt, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn, “Thánh Tử đại nhân, thần đã chuẩn bị một ít lương khô đặt ở trên người của Jeff, xin ngài đừng ghét bỏ.”

Ra cửa, người đàn ông tóc nâu kia rất có mắt nhìn thả thú sủng của mình ra, một con lời unction có hình thể tương đối khổng lồ, đối với Lucia bọn họ mà nói, xuất hiện trên nền đất trống trải, lúc này nó đang cúi thấp người chờ mệnh lệnh của chủ nhân.

Khi trước, trên đường đến Thần Điện, Lucia vẫn chưa có che giấu cái gì, ngấm lại phòng chừng sau khi cậu đi, những người đó hẳn sẽ tìm đến đây, cho nên Lucia cảm thấy mình tất yếu phải có công đạo một chút.

Đi đến bên cạnh lời unction rồi dừng cước bộ, xoay người nói với từ y giáo chủ: “Lúc trước con trai thành chủ có mạo phạm đến ta, bị hộ vệ của ta chém đứt cánh tay dơ bẩn, có khả năng lát nữa sẽ đến đây, cần mọi người xử lý một chút.”

Lucia rõ ràng là đang cười nói ôn nhu, nhưng từ y giáo chủ lại cảm giác mồ hôi lạnh đang toát ra, mạo phạm? Sáng tỏ nhìn nhìn dung mạo tinh xảo thánh khiết của Lucia, xem ra cậu là bị lừa gạt rồi, dù sao danh tiếng của con trai thành chủ Chessie ở Fergusater xa gần đều biết.

“Thánh Tử đại nhân yên tâm, thần sẽ lập tức kể chi tiết chuyện này với quốc vương bệ hạ, tin tưởng nhất định sẽ giải quyết viên mãn.” Đây chính là một cơ hội tốt, nếu xử lý tốt, tin tưởng Thánh Tử sẽ giúp ông nói tốt một hai câu trước mặt Giáo Hoàng đại nhân.

Lucia nhìn bộ dạng mười phần nhiệt tình của giáo chủ, tươi cười càng thêm ôn hòa thân thiết, “Vất vả người.”

“Không vất vả, có thể vì Thánh Tử đại nhân làm chút việc là vinh hạnh của thần.”

Lúc này Lucia đã đạp lên móng vuốt của lời unction rồi ngồi xuống trên lưng nó, Phillis cũng theo sát sau đó, ngồi ở phía sau cậu.

Chờ người đàn ông nhiệt tình gọi là Jeff kia ôm một cái bao lớn cũng ngồi ở phía sau, lúc này Lucia mới cúi đầu làm một cái chúc phúc cho từ y giáo chủ, “Thần Quang Minh sẽ phù hộ người!”

Giáo chủ nhìn Lucia cao cao tại thượng, đặt tay lên trên ngực trái, thành kính nói: “Thần Quang Minh tại thượng, hy vọng ngài thuận buồm xuôi gió.”

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 21

Lucia vừa mới đi, đội hộ vệ của thành chủ đã tìm đến cửa Thần Điện, chỉ là sự tình liên quan đến Thần Điện Quang Minh, cho nên đội hộ vệ cũng không dám tùy tiện hành động.

Đội trưởng đội hộ vệ Barzel nhớ tới biểu tình nổi giận và đau lòng của thành chủ đại nhân khi nhìn thiếu gia máu me khắp nơi, quyết đoán phái một người về trước bẩm báo tình huống cho thành chủ, sau đó bản thân mang theo những người còn lại đi vào Thần Điện.

Đại giáo chủ lúc nghe nói đội hộ vệ của thành chủ tập kết ở cửa Thần Điện liền biết họ đã tìm tới cửa, ngẩng đầu nhìn thoáng qua mặt trời sắp xuống núi, nghĩ đến giây phút mình được phủ thêm một dải lụa màu đỏ, khóe miệng nhếch lên. Sửa sang lại áo choàng trên người, ông không nhanh không chậm đi về phía đại điện.

“A, đây không phải là Barzel thân ái sao.” Vừa nhìn thấy Barzel, đại giáo chủ liền nhiệt tình hô, ánh mắt quét đến đội hộ vệ phía sau gã, làm bộ nghi hoặc hỏi: “Hôm nay xảy ra chuyện gì sao? Sao lại mang theo nhiều người đến đây vậy?”

“Đừng vậy, giáo chủ đại nhân, ta nghe nói hai tên tội phạm làm thiếu gia Chessie bị thương đã chạy trốn trong Thần Điện, không biết giáo chủ đại nhân có thấy bọn họ hay không?” Đối với lời nói của đại giáo chủ, nghiêm túc trên mặt Barzel không thay đổi, gã cẩn thận nhìn chăm chăm vào biểu tình trên mặt đại giáo chủ, muốn nhìn ra ông và hai người kia có quan hệ gì với nhau không.

“A, trời ạ! Thiếu gia Chessie bị thương nghiêm trọng lắm sao?” Đại giáo chủ đặt hai tay thành hình chữ thập, nhìn Barzel an ủi: “Không cần quá lo lắng, thần Quang Minh đương nhiên sẽ phù hộ cho tín đồ của ngài.”

“Về phần người người nói, hôm nay ta vẫn chưa nhìn thấy, có phải đã tìm nhầm chỗ rồi hay không?”

Chân mày Barzel cau lại, chẳng lẽ hai người kia thật sự có quan hệ rất sâu với Thần Điện sao, bằng không vì sao đại giáo chủ phải bao che cho bọn họ chứ, nhiều người thấy hai người kia đi vào trong Thần Điện như vậy thì không thể giả được.

Nhưng tình huống hiện tại còn chưa sáng tỏ, cho nên Barzel lại bình thân miêu tả tướng mạo của hai người kia một chút, “Xin ngài hãy cẩn thận nhớ lại một chút, người làm thiếu gia Chessie bị thương gồm một nam một nữ, tuổi đều không lớn, đại khái khoảng tầm mười lăm mười sáu tuổi, nam tóc vàng mắt xanh, bộ dạng thập phần tinh xảo, nữ tóc và mắt đều là màu lam nhạt, khuôn mặt thanh lệ, ngài thật sự chưa thấy qua sao?”

Nói xong ánh mắt không buông tha muốn nhìn một ít dao động trên mặt đại giáo chủ, quả nhiên thấy trong mắt ông chột lóe mà suy nghĩ sâu xa.

Đại giáo chủ nghe Barzel nói xong, khóe miệng gợn lên một đường cong, ôn hòa tươi cười, khẳng định nói: “Tội phạm như vậy ta xác định không có gặp qua, nhưng Thánh Tử đại nhân của chúng ta và bằng hữu của ngài lại vừa vặn giống như đức miêu tả của người.”

Nói xong còn phảng phất tiếc nuối thờ dài một tiếng, “Kỳ thật nếu không phải người đến đúng lúc, ta còn đang định đi yết kiến quốc vương bệ hạ, bởi vì Thánh Tử Giáo Đình đại nhân hôm nay cư nhiên bị một người mạo phạm tại Fergusater này!” Sau đó giống như phản ứng đèn, kinh ngạc nói: “Sẽ không phải là thiếu gia Chessie đi, tín đồ chính trực thành kính như hần sao lại dám mạo phạm đến Thánh Tử đại nhân được? A, thực không thể tin được!”

Trong nháy mắt, đại giáo chủ liền cho Chessie một cái danh hiệu cao quý, mà Barzel cũng không nghĩ tới người kia cư nhiên lại là Thánh Tử Giáo Đình đại nhân, gã cũng biết từ chính trực thành kính tinh gì đó nửa điểm cũng không liên quan đến thiếu gia Chessie, cái này tuyệt đối là trào phúng, đừng tưởng rằng gã là một thô nhân nên nghe không hiểu.

Trong lòng trầm xối, xem ra lần này thiếu gia Chessie đã đá vào tấm sắt cứng, rất có khả năng chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đựng việc bị chém rớt một bàn tay.

“Mạo phạm đến Thánh Tử đại nhân? Trong chuyện này nhất định có hiểu nhầm gì đó, ta sẽ trở về bẩm báo tình huống cho thành chủ đại nhân, xin đại giáo chủ hãy đội chân tướng sự tình điều tra rõ ràng rồi hãy lại đi yết kiến quốc vương bệ hạ, ngài nói được không?”

Quốc vương Moya từ lâu đã muốn làm suy yếu thế lực của các thành chủ, chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội tốt, đặc biệt là thủ đô Fergusater, nay nếu lộ ra chuyện con trai thành chủ đắc tội với Giáo Đình, không thể nghi ngờ là đã cho quốc vương một cái cớ rất tốt, cho nên phản ứng của Barzel sớm đã ở trong dự đoán của đại giáo chủ, “Người nói phải, ta biết cách làm người của thành chủ đại nhân, thiếu gia Chessie lại là con trai của ngài ấy, nhất định sẽ không vô cớ làm ra chuyện mạo phạm đến Thánh Tử đại nhân đâu.”

Dừng một chút, lại ôn hòa nói ra lời mà Barzel muốn nghe nhất: “Dưới sự việc chưa điều tra rõ ràng, ta tùy tiện đi quấy rầy quốc vương bệ hạ quả thật là không quá thỏa đáng, là do ta suy xét không chu toàn, còn mời người trở về nhất định phải bẩm báo chi tiết cho thành chủ đại nhân.”

Trong lòng Barzel thầm nể một tiếng lão hồ ly, nhưng trên mặt lại không thể không lộ ra biểu tình thành khẩn cao hứng, “Đó là đương nhiên, ta nhất định sẽ bẩm báo chi tiết.”

Chờ sau khi Barzel mang người đi, đại giáo chủ biết chuyện hôm nay hẳn sẽ kết thúc như vậy, cho dù thành chủ là một người quyền cao chức trọng nhưng ông sẽ không vì một đứa con mà hủy đi sự nghiệp của mình, dù sao ông ta còn chưa có già, con trai vẫn có thể sinh được, nhưng quyền lực mà ném thì không dễ dàng tìm được về.

Tốc độ của lời ứng quả nhiên là danh bất hư truyền, chờ mặt trời lặn xuống núi, bọn người Lucia đã rời khỏi biên giới Moya, phỏng chừng chỉ cần thêm nửa ngày nữa là có thể trở lại Thánh thành.

Nhìn bầu trời đã hoàn toàn tối, muốn về cũng không thể đi trong đêm được, cho nên Lucia quyết định dừng lại tìm một chỗ nghỉ ngơi qua đêm, đợi ngày mai lại tiếp tục đi.

Ba người cộng thêm Tiểu Bạch còn bám chặt trên vai Phillis tìm một chỗ trống trải gần nguồn nước, tính ở ngoài trời nghỉ ngơi một đêm.

Từ lúc ở trên lưng lồi ung xuống, người trẻ tuổi tên Jeff kia đương nhiên không dám để Thánh Tử đại nhân phải tự tay làm bất cứ điều gì, tay chân nhanh nhẹn trải thảm dưới một khối đá lớn có thể cản gió, sau đó cung kính mời Lucia và Phillis ngồi xuống, còn anh thì lưu loát tìm một ít củi khô chung quanh, nhóm lửa.

Chờ hết thấy đã chuẩn bị tốt, lúc này Jeff mới lấy một cái bao lớn ở trên người lồi ung cách đây không xa, hai tay dâng đồ ăn và nước uống ở bên trong cho Lucia và Phillis, sau đó cẩn thận ngồi ở một bên cạnh lửa, cũng không nhiều lời.

Lucia cầm bánh mì không trong tay, nhìn Tiểu Bạch trên vai Phillis, quả nhiên chỉ thấy nguyên bản Tiểu Bạch còn đang ghé vào trên vai Phillis ngủ lại giống như radar, đồ ăn vừa lấy ra, nó liền tỉnh thần phần chân nhảy xuống vai Phillis, đến gần tay của nàng và Lucia, cái mũi nhỏ ngửi tới ngửi lui.

Nhưng nó chỉ ngửi vài cái liền quay đầu đi, ‘rầm rì’ một tiếng rồi lại bò vào trong lòng Phillis, bộ dáng đầy bất mãn.

Nhìn bộ dạng của Tiểu Bạch, khỏe miệng tươi cười của Lucia càng thêm sáng lạn, từ lúc ăn cơm trưa đến giờ, thì biết tên cật hóa này chỉ chán ghét mỗi bánh mì, Lucia cắn một ngụm bánh, đột nhiên cảm thấy hương vị rất ngon.

(Editor: anh thật ác!)

“Phillis, đêm nay tạm chịu một chút, đợi ngày mai đến Giáo Đình là được rồi.” Nghĩ đến buổi tối ăn bánh mì khô hanh, còn phải ở ngoài trời nghỉ ngơi, sợ Phillis không quen, Lucia thoáng an ủi nàng một chút.

“Ừ.” Đối với Lucia quan tâm, Phillis cảm thấy trong lòng ấm áp, tuy rằng chỉ đơn giản nói một từ, nhưng đường cong trên mặt nàng lại trở nên nhu hòa.

Gió ban đêm lạnh thấu xương, đặc biệt là ở chỗ trống trải như thế này, một trận gió thổi tới, Lucia không tự giác run run thân mình, Phillis vẫn luôn lặng lẽ nhìn Lucia, lúc này ‘bá’ một tiếng, lập tức đứng lên, sau đó đi đến bên phải Lucia rồi ngồi xuống.

Lucia lập tức cảm giác được gió thổi trên người mình thiếu đi rất nhiều, gương mặt nhìn khuôn mặt mỹ lệ không chút thay đổi của Phillis, quả nhiên là một cô nàng ôn nhu sẵn sốc, chỉ có điều Phillis nè, hành vi chần chừ đầy nam tính như vậy thật sự thích hợp với nàng sao?

Lucia nhìn thân hình còn đơn bạc hơn so với mình của Phillis, lại có thể đón gió không chút động đậy, chỉ có thể âm thầm cảm thán Kiếm Sĩ thật khác biệt so với Pháp Sư, chỉ là làm một người đàn ông, đương nhiên Lucia ngưỡng mộ khi để một cô gái xinh đẹp giúp mình che gió như vậy, chuyện này có quan hệ rất lớn đến tôn nghiêm của đàn ông! Tuyệt đối không thể để như vậy được!

Cậu vẫy vẫy tay với Jeff ngồi cách đó không xa, chờ anh đi tới đây, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ vài câu, sau đó liền thấy lồi ung đuổi cái thân không lồ đi về phía bọn họ, cuối cùng dừng lại ở phía bên phải Phillis.

Phillis nhìn thoáng qua Lucia, chỉ nhận được một cái mỉm cười ôn hòa sáng lạn.

Ngày hôm sau, mặt trời từ phía đông xa xăm trời lên, ánh mặt trời ấm áp nhu hòa chiếu vào mặt Lucia, giầy dựa mở mắt, đập vào mắt là bầu trời xanh thẳm trên đỉnh đầu.

Quay đầu thấy Jeff vẫn gác suốt đêm không ngủ và Phillis đang nằm trên thảm, Lucia đứng lên sửa sang lại quần áo và tóc của mình, sau đó đi đến trước mặt Jeff, ôn hòa nói: “Hiện tại người cứ nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi đi, hai giờ sau chúng ta sẽ xuất phát, không cần vội.”

Jeff nghe vậy liền lập tức tỏ vẻ bản thân hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì, hiện tại cũng có thể xuất phát được.

Lucia chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Nửa ngày kế tiếp còn cần người chỉ huy lồi ung, nếu người xảy ra sai lầm gì, chúng ta sẽ gặp nguy hiểm, cho nên mau thừa dịp lúc này nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Đối với Lucia quan tâm, Jeff kính sợ tiếp nhận, anh thật không nghĩ tới một nhân vật lớn như Thánh Tử đại nhân cư nhiên lại thân thiết ôn nhu như vậy.

Sau khi Lucia khuyên ‘tài xế nhỏ’ Jeff nghỉ ngơi, cậu nhìn thoáng qua Phillis còn đang ngủ, không có đánh thức nàng, mà chỉ một mình đi tới bờ sông mức sẵn nước, thuận tiện rửa mặt một phen.

Chờ Lucia trở về từ bờ sông nhỏ, lại phát hiện Phillis đang cuộn tròn cả người trên thảm, sắc mặt đỏ bừng, bộ dáng có vẻ rất khó chịu, cậu vội vàng chạy qua, đẩy đẩy Phillis, ý định đánh thức nàng, nhưng Phillis lại đóng chặt hai mắt, toàn bộ mảy may nhử lại, thoát nhìn cực kỳ khó chịu.

Lucia đặt tay lên trán Phillis, quả nhiên nóng kinh người, hơn nữa, cơ thể của nàng bây giờ còn run nhè nhẹ, trong miệng cũng bắt đầu thấp giọng nỉ non cái gì đó.

Lucia đem lỗ tai lại gần miệng của nàng, mới có thể nghe rõ được giọng nói suy yếu rất nhỏ, “Nước, nước...”

Lucia vội cầm lấy bình nước, để bên môi trắng bệch không ngừng khép mở của nàng, chậm rãi đổ, tuy rằng phần lớn thủy đều theo cảm của nàng chảy vào cổ áo, nhưng vẫn còn một bộ phận nhỏ được nàng uống vào, Lucia nhìn Phillis uống nước xong, quả nhiên không thấy nàng nỉ non nữa, lúc này mới thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Ai ngờ chẳng được bao lâu, Phillis lại giống như đột nhiên chịu đựng thống khổ cực lớn gì đó, cả người lặn qua lặn lại trên thảm, hơn nữa thân thể còn phát sinh run rẩy, khuôn mặt than nhỏ nhắn giờ phút này biến thành một đoàn, làn da giống như bị người cầm lửa đốt qua, hồng không bình thường.

(Editor: ‘mặt than’ là chỉ những người mà xúc cảm không biểu hiện nhiều trên mặt, phần lớn thời gian khuôn mặt đều khá cứng & ít biểu tình)

Lucia lại lớn tiếng gọi Phillis vài lần, nhưng nàng đều không phản ứng, lúc này Jeff nghe được động tĩnh cũng chạy tới, Lucia vội vàng gọi anh hỗ trợ giữ chặt Phillis, không để nàng tiếp tục lộn xộn, còn cậu thì đặt một tay lên trán nàng, sau đó đọc thần chú, nguyên tố quang hệ nhanh chóng tụ tập quanh thân Phillis, sau đó chậm rãi từ làn da tan vào trong cơ thể nàng.

Thuật Trì Dũ cao cấp chỉ khiến bệnh của Phillis dịu đi hai phút, sau đó nàng chậm rãi quay lại trạng thái khi nãy, thậm chí càng thêm nghiêm trọng.

Lucia cũng chưa từng gặp qua tình huống này, cậu cau mày lại, ánh mắt lo lắng nhìn Phillis, nếu là vì tối hôm qua bị cảm lạnh, theo lý thuyết, chỉ cần một cái thuật Trì Dũ sơ cấp đã có thể thoải mái chữa khỏi rồi, huống chi là thuật Trì Dũ cao cấp, hiện tại xem ra, nàng căn bản không phải là bị cảm mạo.

Lúc trước khi cậu đi mức nước rõ ràng còn tốt, chỉ mất có mười phút, sao Phillis lại biến thành như thế này, Lucia cũng không hiểu, cậu sốt ruột hỏi Jeff, “Lúc ta đi tới bờ sông có phải đã phát sinh chuyện gì kỳ lạ rồi không?”

Jeff sợ hãi đáp: “Thánh Tử đại nhân, thật sự không có phát sinh chuyện gì cả, thần dựa vào chỗ đó nghỉ ngơi, lúc đó Phillis đại nhân hoàn toàn không có cái gì kỳ lạ.” Anh nói rất vội, sợ Lucia bởi vậy mà hoài nghi anh đã làm cái gì đó.

Lúc Jeff đang nói chuyện, quanh thân Phillis dần dần nổi lên ánh sáng màu lam, một tiếng “Xoạt”, Lucia quay đầu liền phát hiện trong nháy mắt Phillis đột nhiên lớn thêm mấy tuổi, tiếng động vừa rồi chính là tiếng quần áo bị xé rách, lúc này Phillis nằm trên thảm, quần áo trên thân đều đã bị rách, lộ ra bộ ngực trắng nõn...bằng phẳng của nàng.

(Editor: bắt ngờ không? Ai tưởng Phillis là con gái thì mau úp mặt vô tường đi. Ha ha. Hé lộ một chút hiện tại Phillis cũng không phải là con trai. Còn về tương lai thì...ai biết. Lý do thì chờ chương sau đi mới hiểu)

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 22

Bộ ngực...bằng phẳng...

Nhìn bộ ngực còn phẳng hơn cả đồng bằng của Phillis, Lucia cảm thấy thế giới quan của mình lại một lần nữa bị sụp đổ, trước kia Phillis mặc quần áo tương đối rộng rãi, hơn nữa vừa nhìn cũng thấy được y còn nhỏ tuổi, Lucia cứ nghĩ có lẽ là do cô nàng còn chưa phát dục tốt, nhưng sự thật trước mắt đã đánh nát tất cả những điều Lucia tự cho là đúng, người ta không phải không phát dục tốt, mà là hoàn toàn không phát dục được!

Lucia bị đá kích hỗn độn trong gió, nói xứng đôi gì chứ? Nói cô vợ nhỏ gì chứ? Đều đã đi đâu hết vậy?

Lại thêm một tiếng ‘xoạt’, quần áo trên người Phillis hoàn toàn nát bươm, da thịt trắng bóng triệt để lộ ra bên ngoài, ánh mắt của Lucia không tự giác bay xuống nửa người dưới của Phillis, thực ra cậu cũng không biết mình còn chờ mong cái gì nữa.

Chỉ là ai tới nói cho cậu biết chuyện gì đang xảy ra vậy, từ eo trở xuống, toàn bộ nửa người dưới của Phillis đều lóe ra ánh sáng màu lam chói mắt, căn bản không nhìn thấy được bên trong rốt cuộc là bộ dạng gì.

Lúc này tiếng kêu thống khổ của Phillis lại vang lên, hai tay y không ngừng nắm chặt đầu, trên người cũng toát ra mồ hôi lạnh, môi bị chính bản thân y trong lúc vô ý cắn nát, màu máu đỏ sẫm nhiễm lên đôi môi tái nhợt càng tôn thêm sắc thái diêm lệ.

Nhìn Phillis thống khổ, Lucia bước lên phía trước, nhớ lại khi nãy, sau khi dùng Trì Dũ thuật cao cấp cho y, y không những không khỏi mà còn nghiêm trọng thêm, vì thế Lucia cũng không dám lại tùy tiện dùng hết hệ ma pháp lên người Phillis, chỉ có thể tách mở răng nanh còn đang cắn chặt môi của y ra, lấy một cái khăn tay sạch sẽ vo thành một cục rồi nhét vào, sau đó cùng Jeff mỗi người đề một cánh tay lại, ngăn cản y tự thương tổn bản thân lần nữa.

Lucia nhìn bộ dạng hiện tại của Phillis, mặc dù trong lòng rất gấp, nhưng cũng không có biện pháp nào khác, qua ba bốn phút sau, Phillis mới dần dần dùng giấy dũa lại, tiếng rên bị ngăn chặn trong miệng cũng nhỏ đi rất nhiều.

Lucia thử buông cánh tay y ra, quả nhiên lần này y không tiếp tục nắm chặt đầu nữa, mà chỉ im lặng nằm ở trên thảm, nếu không phải có một thân mồ hôi kia, giờ phút này bộ dạng của y thật chỉ giống như đang ngủ mà thôi.

Thấy y an phận, lúc này Lucia mới chú ý tới ánh sáng màu lam trên người Phillis bắt tri bắt giác tiêu thất, nghiêng đầu thì thấy, khi thật, mọc ra cái đuôi cá lớn như vậy là sao?

(Editor: ‘bất tri bất giác’ có nghĩa là không cảm thấy gì)

Dưới ánh mặt trời màu vàng chiếu rọi xuống, cái đuôi cá mỹ lệ của Phillis làm người ta nhớ đến mỹ nhân ngư dưới biển sâu trong thần thoại, từ lúc sinh ra đã có, lớp vảy mỹ lệ màu xanh đậm dưới ánh mặt trời càng tăng thêm vẻ thần bí phi phàm.

Lucia sau khoảng thời gian kinh diễm và kinh hách ngẩn ngui, giờ mới phản ứng được, thì ra Phillis chính là người cá trong truyền thuyết, nhưng không phải nói người cá không thể sinh sống trên đại lục sao? Chẳng lẽ Phillis kỳ thật là huyết mạch kết hợp của người cá và con người?

(Editor: nguyên văn là ‘giao nhân’ nhưng dựa theo ngữ cảnh ta nghĩ chắc là nhân ngư hay người cá)

“Ừm...”

Phillis từ trong mê man tỉnh lại thì phát hiện toàn thân vô lực, hơn nữa trong miệng còn bị nhét cái gì đó, môi cũng đau nóng cháy, nâng tay lên định lấy đồ vật ở trong miệng ra, nhưng toàn bộ cánh tay đều bủn rủn vô lực, chỉ có thể miễn cưỡng cử động đầu ngón tay.

Nghe tiếng động, Lucia quay đầu lại thì thấy Phillis đã tỉnh, xem động tác của y, biết y định lấy cái khăn trong miệng ra, dù là ai đi chăng nữa cũng sẽ cảm thấy khó chịu khi trong miệng bản thân có đồ vật gì đó, “Người đừng động, để ta giúp người.”

Thò tay lấy cái khăn từ trong miệng Phillis ra, sau đó có chút lo lắng chỉ vào cái đuôi cá của y, hỏi: “Người có biết bản thân là người cá không?”

Phillis giương mắt nhìn theo hướng Lucia chỉ, đuôi cá màu lam đậm theo ý nghĩ của y nhẹ nhàng vẫy vẫy, Phillis cúi đầu che khuất vẻ mặt có chút phức tạp, giọng nói vang lên, “Giờ biết.”

Đột nhiên y ngừng đầu, ánh mắt màu lam nhạt nhìn khuôn mặt hoàn mỹ không kém gì nhân ngư của Lucia, không biết nhớ tới cái gì, mà vẻ mặt của y hơi âm trầm, thì thào: “Ta nhớ ra rồi.”

“Nhớ ra? Người đã khôi phục trí nhớ?” Lucia hơi kinh ngạc hỏi.

“Ừ.” Phillis thấp giọng đáp.

Lucia nhìn Phillis không mấy cao hứng khi khôi phục được ký ức, không khỏi nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy y, lúc đó y bị thương, mặt đầy dề phòng, nói không chừng trước khi Phillis mất trí nhớ đã gặp phải nguy hiểm, hoặc là kỳ thật Phillis đã phạm phải lỗi gì đó rồi bị người trong tộc đuổi đi, hoặc là bị ai đó truy bắt....

Nháy mắt Lucia đã có vô số loại suy đoán trong đầu, cậu cười ôn nhu nói với Phillis: “Mặc kệ thế nào, ký ức được khôi phục là chuyện đáng để vui mừng.” Nghĩ nghĩ rồi thân thiết hỏi: “Trông người hình như đang phiền não cái gì đó, có thể kể cho ta nghe một chút chăng? Có lẽ ta có thể giúp được vài thứ.”

Ánh mặt trời từ phía sau Lucia chiếu đến, làm quanh thân cậu được thêm một tầng ánh sáng nhàn nhạt, thật giống như mặt trời phía đông, nhìn qua đã thấy ấm áp như vậy, Phillis đột nhiên sinh ra một cỗ xúc động, y muốn mặc kệ mọi thứ vĩnh viễn lưu lại bên cạnh người này, lúc này y cỡ nào hy vọng bản thân vẫn còn là Phillis cái gì cũng không nhớ ra kia.

Khóe miệng cố gắng gượng lên một cái tươi cười vui vẻ, “Không cần lo lắng, ta không sao.”

Tuy Phillis cười vẫn đẹp như cũ, nhưng khóe miệng y nồng đậm chua xót lại không thể lừa được Lucia, chỉ là y không muốn nói, Lucia cũng sẽ không miễn cưỡng.

Sau một thời gian dài nửa ngồi nửa quỳ, chân của Lucia đều đã tê rần, cậu quay đầu nhìn thoáng qua đuôi của Phillis, hỏi: “Cái đuôi của người còn có thể biến thành chân không?”

“Có thể.” Phillis nhẹ giọng trả lời.

Chậm chạp hoạt động tay một chút, trải qua một đoạn thời gian, rốt cuộc y cũng khôi phục được một ít khí lực, nâng tay lên, chỉ thấy trong bàn tay trống rỗng trắng nõn đột nhiên xuất hiện một cái bình thủy tinh trong suốt nho nhỏ, y hơi hơi chống đỡ đứng dậy, nhỏ nắp bình, sau đó ngửa đầu uống chất lỏng màu lam bên trong.

Dược thủy kia rất thần kỳ, chỉ mất mười mấy giây, đuôi cá của Phillis thật sự chậm rãi biến mất, biến trở về thành hai chân thon dài thẳng tắp đặc trưng của con người, hơn nữa hình thể của y cũng biến trở về giống như trước kia.

Lucia vốn hiểu kỳ nhìn qua, nhưng một lát sau, cậu ngưng ngưng không dám tiếp tục nhìn, lấy thăm che thân thể của y lại, “Người có quần áo không?”

Lúc này Phillis cũng hơi ngưng ngưng, y quên mất mình đang lỏa thể, nhưng khi nghiêng đầu thấy lỗ tai hồng hồng của Lucia, y đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trên mặt mình đã hạ nhanh xuống.

Lúc này, Jeff đứng bên cạnh chỉ có thể yên lặng cúi đầu cố gắng giảm cảm giác tồn tại của bản thân, tuy anh không biết đại nhân Phillis có thân phận gì, nhưng chỉ xét riêng y là bạn bè của Thánh Tử đại nhân, việc anh thiếu chút nữa nhìn thấy y lỏa thể, không biết có bị diệt khẩu hay không a, Jeff càng nghĩ càng thấy sợ, cẩn thận bước về sau vài bước, phát hiện hai nhân vật lớn kia đều không chú ý tới anh, lúc này mới thở ra nhẹ nhõm một hơi.

Lấy cái thăm trên người ra, Phillis đã mặc một bộ quần áo màu trắng từ khi nào không hay.

Nhìn Phillis, Lucia lại không tự chủ được nhớ lại hình ảnh vừa rồi không cẩn thận nhìn đến, hai chân thon dài trắng nõn, phía trên cư nhiên không có bất kỳ bộ phận sinh dục gì, thì ra truyền thuyết nói chỉ khi trưởng thành, người cá mới có thể xác định giới tính, còn trước khi trưởng thành đều không thuộc giới tính nào là thật, cậu còn tưởng những điều trong sách viết chỉ là hư cấu thôi cơ chứ.

Có chút xấu hổ dời sang đề tài khác, Lucia làm bộ như hiểu kỳ hỏi: “Ta thấy người cũng không có nhẫn không gian, thế được và quần áo người lấy từ chỗ nào ra vậy?”

Nhìn ánh mắt dao động của Lucia, Phillis cũng đoán ra phòng chừng cậu còn chú ý tới chuyện khi này, cho nên cũng phối hợp giải đáp: “Bộ tộc nhân ngư từ lúc sinh ra sẽ có một không gian vài mét vuông, cho nên loài người mới nói nhân ngư là con cưng của thần cũng không phải không có đạo lý.”

Bị chuyện về nhân ngư gọi lên lòng hiếu kỳ, Lucia cũng quên mất bối rối khi này, cười truy hỏi: “Trong sách nói nhân ngư là con cưng của nguyên tố thủy hệ, người người đều là Pháp Sư có thiên phú thủy hệ cực tốt, là thật hả?”

“Ừ, là thật.” Như là biết Lucia muốn hỏi cái gì, Phillis lại cười nói: “Ta là con lai giữa loài người và người cá, cho nên không có thiên phú thủy hệ, nhưng thiên phú đầu khí lại rất tốt, vì thế ta mới trở thành một Kiếm Sĩ.”

Lucia thấy trên mặt Phillis không có khác thường gì, lúc này mới xác định y đúng là không ngại chuyện mình là con lai.

Một phen ép buộc này đã kéo thời gian đến giữa trưa, Lucia gọi Jeff thu thập hành lý, chuẩn bị xuất phát.

Đứng trước mặt lời ưng, Phillis dừng bước, giữ chặt tay Lucia, đặt một cái dây chuyền thủy tinh màu lam vào trong lòng bàn tay của cậu, ánh mắt không tha nhìn Lucia, “Cái này tặng cho người, còn có cảm ơn người đã cứu ta.”

Dừng một chút, như đã hạ quyết tâm, nhẹ giọng nói: “Chúng ta phải tách ra ở đây rồi, ta nhất định phải trở về.”

“Người nhất định phải đi vào lúc này sao? Chúng ta có thể về Thánh thành trước, ở đó có Truyền Tổng Trận.” Lucia cắt dây chuyền vào trong nhẫn không gian rồi nói.

“Truyền Tổng Trận không thể truyền tổng đến chỗ cư trú của người cá.” Phillis có chút bất đắc dĩ nói. “Hơn nữa, người trong tộc đang tìm ta, ta có thể cảm nhận được, bọn họ đang ở gần đây.”

Lucia nghe vậy, mặc dù không nữ, nhưng cậu cũng biết mỗi người đều có chuyện phải làm, thiên hạ này không có tiệc nào là không tàn, không có khả năng vĩnh viễn ở cùng một chỗ với nhau, “Hy vọng một mình người đi đường cẩn thận, về sau có cơ hội, nhất định phải đến Thánh thành chơi.”

“Nhất định sẽ đi, cuối cùng ta có thể hỏi người một vấn đề sao?”

“Đương nhiên!”

“Người có thích đàn ông không?” Phillis đặc biệt nghiêm túc hỏi.

Lucia rất khẳng định nơi mình xuyên tuyệt đối là thế giới BG bình thường, nhưng vì cái gì mà hai ngày nay cậu không nhận được hoài nghi có phải mình đã xuyên sai kịch bản rồi không, nếu không vì sao hôm qua mới bị một gã đàn ông đùa giỡn, hôm nay lại bị hỏi là có thích đàn ông hay không? Chẳng lẽ thoát nhìn cậu trông rất giống là thích đàn ông lắm sao? Không được, nhất định phải cho thấy lập trường kiên định của mình.

(Editor: BG = boy and girl)

Nhìn chằm chằm vào mặt Phillis, Lucia vô cùng khẳng định, xác định và nhất định, trả lời: “Ta tuyệt đối không thích đàn ông, ta thích phụ nữ.”

Nghe Lucia trả lời, Phillis vừa cao hứng vừa thất vọng nói: “À, ta đã biết.”

“Vì sao người lại hỏi như vậy?” Lucia nghi hoặc.

Phillis vô tội chớp mắt, đáp: “Chỉ là do hiếu kỳ mà thôi.” Sau đó phát phát tay với Lucia, nói: “Người đi trước đi, Jeff hẳn là đã chờ đến sốt ruột.”

Lucia quay đầu nhìn Jeff đã ngồi trên lưng lời ưng đợi được một lúc, lại nhìn Phillis, theo lời y bò lên lưng lời ưng, còn Tiểu Bạch không biết lúc nào đã đi lên, đang nằm sấp trên cổ lời ưng ngủ say.

Lucia cong khoe miệng, tay trái đặt trước ngực, cúi đầu nhìn Phillis nói: “Thần Quang Minh sẽ chúc phúc cho người, người bạn của ta, hẹn gặp lại!”

Tuy rằng trên mặt Phillis không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt của y vẫn dõi theo Lucia, bên trong tràn đầy ôn nhu và không nữ, thấp giọng nói: “Hẹn gặp lại... Hãy chờ ta.”

Đứng tại chỗ một hồi, mãi cho đến khi rớt cuộc cũng không còn thấy bóng dáng của lời ưng nữa, lúc này Phillis mới thu hồi tầm mắt, chớp chớp đôi mắt đã nhìn ông mặt trời một thời gian dài, đợi đến khi mắt đã thích ứng, y mới lấy một vật giống như la bàn từ trong không gian ra, sau đó theo kim chỉ nan đi về phía nam.

Tiểu kịch trường:

Rất nhiều năm về sau. ...

Phillis chỉ vào Arnold nói: “Không phải người đã nói chỉ thích phụ nữ sao? Vậy hẳn là ai?”

Lucia:

Phillis ngần ngại nói: “Người còn nhớ rõ Phillis ngoài thành Moya sao?”

Arnold một tay ném Phillis ra ngoài, quay lại, mặt đầy vô tội, mắt tràn ngập hơi nước, “Ngửa tay.”

Lucia:

(Editor: bạn đọc đừng quá buồn cho Phillis. Mặc dù chưa đọc hết truyện này, nhưng ta có mò tới phiên ngoại cuối cùng trong truyện, phiên ngoại có kể rằng Phillis sẽ gặp được chân ái đời mình. Vì thế, đừng quá buồn nha. Còn nữa, Arnold, người nữ nào bạo lực với Phillis như vậy, nhờ y mà vợ người mới không bị người ta đùa giỡn đâu đấy)

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 23

Không khí trong Giáo Đình gần đây rất trầm thấp, nguyên nhân không có gì khác ngoài việc, Thánh Tử đại nhân mĩ lệ cường đại của bọn họ ngày mai phải rời khỏi Giáo Đình, khởi hành đến học viện Kleist. Tuy rằng học viện Kleist rất tốt, nhưng một thời gian dài như vậy không thể nhìn thấy Thánh Tử đại nhân, ngấm lại dung mạo đẹp mắt của ngài, lại cân nhắc đến khuôn mặt đầy nếp nhăn của Giáo Hoàng bệ hạ, mọi người trong Giáo Đình tỏ vẻ rất ưu tư thương.

Học viện Kleist nằm ở Xigal – một trong ba nước lớn của loài người, cách Thánh thành không xa, là học viện Ma Vũ nổi danh nhất của đại lục Io, các giáo sư bên trong ít nhất đều là Đại Ma Pháp Sư, hiệu trưởng và phó hiệu trưởng lần lượt là Pháp Thánh và Kiếm Thánh, thực lực rất cường đại.

Nhưng điều hấp dẫn học sinh đến học viện Kleist nhất là thư viện khổng lồ của nó, bên trong là các loại bí tịch ma pháp và đấu khí mà ngay cả quý tộc đều khó gặp, huống chi là người bình dân, cho nên hàng năm học viện đều hấp dẫn một đồng học sinh từ khắp nơi trên đại lục đến đăng ký.

Gió lạnh đầu xuân thổi vào trong thư phòng, cuốn theo vài tờ giấy trên bàn xuống mặt đất. Người thanh niên đang vui đùa vào sách ngẩng đầu lên, không đợi cậu nói chuyện, Sandy đứng hầu ở phía sau đã tiến lên trước một bước nhặt mấy tờ giấy bị rơi kia.

Lucia vô cùng oán niệm nhìn cơ thể cường tráng của Sandy, đồng dạng là Pháp Sư, dựa vào cái gì mà Sandy có bộ dáng nam tính như vậy, còn mình thì vô luận rèn luyện như thế nào, cũng chỉ có thể là bộ dáng của tiểu bạch kiểm. Nhớ ngày trước, khi vừa nhìn thấy người này, rõ ràng anh còn gầy hơn cậu nhiều, lớn lên thì giống như ăn phải thuốc kích thích, người không biết mà nhìn thân hình này của anh còn tưởng anh là Kiếm Sĩ kia.

Lại nhìn khuôn mặt anh tuấn góc cạnh rõ ràng kia, Lucia ngấm lại bản thân, tuy rằng sau khi trưởng thành mình cũng không thiếu anh khí, nhưng khuôn mặt vẫn quá mức xinh đẹp, cảm thấy thật ghen tị a.

Sandy đặt giấy lại trên bàn, đi đến trước cửa sổ đóng nó lại, sau đó lại trở về phía sau Lucia tiếp tục làm ‘pho tượng’.

Mười năm, phế vật lúc trước bị mọi người cười nhạo nay đã là đội trưởng đội kỵ sĩ Thánh Quang, nhớ tới lúc anh trở thành đội trưởng có vẻ tìm gặp cha mẹ và gia tộc, trên mặt bọn họ tươi cười đầy dối trá cùng nịnh nọt, ngay tại một khắc đó, Sandy đã triệt để hết hy vọng, một gia tộc như vậy, anh không cần.

Ánh mắt nhu hòa nhìn Lucia, trên gương mặt anh tuấn kiên định của Sandy lộ ra một cái mỉm cười, nghĩ đến chuyện, nếu không có Thánh Tử đại nhân, hôm nay rất có thể anh vẫn chỉ là Sandy nhát gan trốn ở phía sau mọi người, mà không phải một Ma Pháp Sư cao cấp đứng ở nơi này. Thánh Tử đại nhân cho anh ngày hôm nay, anh cũng sẽ hiển tương lai của mình cho Thánh Tử đại nhân.

Lucia nhìn công vụ đầy bàn cảm thấy đau cả đầu, xem ra rốt cuộc cậu cũng biết khuôn mặt đầy nếp nhăn kia của Giáo Hoàng là từ đâu mà đến.

Đợi cho đến khi mặt trời lặn, Lucia mới xử lý hết toàn bộ văn kiện trên bàn, nhớ ra sáng mai phải đi, Lucia quyết định tối nay đi thăm Cassandra, đứng lên, hỏi Jocelyn: “Hiện giờ Giáo Hoàng bệ hạ đang ở đâu?”

“Thánh Tử đại nhân, hiện giờ Giáo Hoàng bệ hạ đang tản bộ trong hoa viên.” Jocelyn không hổ là người đã chăm sóc Lucia từ nhỏ, sớm đã đoán được hôm nay Lucia nhất định sẽ đi tìm Giáo Hoàng bệ hạ, cho nên ông đã hỏi thăm rõ ràng hành trình ngày hôm nay của ngài.

Lucia nghe xong, đứng lên nhắc chân định đi ra ngoài, lúc này Sandy đứng bên cạnh tiến lên, trên tay là một cái áo choàng màu trắng, tràn ngập từ tính thấp giọng nói: “Thánh Tử đại nhân, bên ngoài trời lạnh.” Nói xong cứ bung áo choàng đứng trước mặt Lucia, cổ chấp nhìn cậu.

Lucia bắt đầu đi thờ dài, từ sau khi Sandy tự đề cử làm người hầu bên cạnh cậu, anh so với Jocelyn thật sự còn nhiều chuyện hơn, chuyện gì của cậu anh đều phải quản, liếc mắt nhìn Jocelyn bên cạnh, quả nhiên thấy trong mắt ông có sự vừa lòng và tán đồng với Sandy.

Lấy áo choàng trong tay Sandy mặc vào, chỉnh lại thắt lưng, Lucia xoay người cười nói: “Chúng ta đi thôi.”

Ba người cùng nhau đi đến hoa viên trong Giáo Đình, trải qua một mùa đông rét lạnh, vào mùa xuân tiết trời hơi hơi ấm lại này, cây cối đều lần lượt mọc chồi, cây hoa hồ điệp, cúc vạn thọ và hoa đỗ quyên ở bên trong hoa viên cũng bắt đầu nở, muôn hồng muôn tía, sức sống bừng bừng.

Lucia vào trong hoa viên liền đi chậm lại, còn nhớ rõ kỷ ức năm đó, bản thân lừa dối Arnold gọi mình là anh, kết quả bị hắn gọi phiền, vì đòi đi lực chú ý của hắn dành dần hẳn ra hoa viên...

Vào một ngày rẽ, trước mắt xuất hiện một ngọn núi giả, Lucia nhìn không được dừng chân lại, trước mắt phảng phất hiện ra khuôn mặt shota của Arnold, cũng chính tại nơi này, Arnold vì nói chuyện lớn tiếng với cậu mà tự cho mình một bạt tai, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nước mắt và dấu bàn tay sưng đỏ...

Nhớ tới Arnold, Lucia thở dài thật sâu một hơi, bởi vì cốt truyện đã bị chính cậu thay đổi, cho nên hiện tại cậu cũng hoàn toàn đoán không ra Arnold hiện giờ đang ở đâu, chỉ có thể đợi hắn đến tìm mình.

Hai năm trước, Giáo Hoàng đã muốn Lucia đi đến học viện Kleist, nhưng vì sợ bỏ qua Arnold, nên cậu đã xin lùi lại hai năm, hiện tại Arnold còn không trở về, cậu chỉ có thể hy vọng hắn vẫn chưa quên người anh này, có thể đến học viện Kleist tìm cậu.

“Thánh Tử đại nhân, làm sao thế?” Jocelyn ở phía sau thấy Lucia đứng bất động thở dài, liền bước lên phía trước một bước nhẹ giọng hỏi.

“Không có gì, chỉ là nhớ tới Arnold mà thôi.” Lucia cảm thán trả lời.

“Thánh Tử đại nhân đừng lo lắng, tin tưởng Arnold nhất định sẽ bình an trở về.” Jocelyn không hiểu nổi tên tiểu gia hỏa Arnold kia có gì đặc biệt, mà khiến Thánh Tử đại nhân nhớ nhung tận mười năm, nhưng nhìn bộ dáng thương cảm của ngài, ông vẫn lên tiếng an ủi.

Lúc trước, khi Lucia trở về Giáo Đình, đương nhiên không thể nói chuyện mình mang Arnold đi lên núi Hill, chỉ nói mơ hồ là hai người ở quanh núi Hill ngẫu nhiên nhặt được Tiểu Bạch, sau đó không cẩn thận làm xung động đến Truyền Tống Trận, kết quả là bị truyền tống đến hai nơi khác nhau, còn lại không nói tí mĩ, có thể bình thường Lucia biểu hiện quá tốt, mọi người đối với lời hàm hồ của cậu cũng không có quá nhiều hoài nghi.

“Đi thôi.” Lucia lại nhìn thoáng qua ngọn núi giả, sau đó dẫn đầu rời khỏi nơi này.

Sandy và Jocelyn ở phía sau thấy Lucia không muốn nhiều lời, bắt đầu đi liếc nhìn nhau, rồi đều âm thầm quyết định nhất định phải kêu gọi các nơi gấp rút lưu ý tìm Arnold.

Sắc trời dần dần tối, đèn bên trong hoa viên cũng chậm chậm sáng lên, đối với đèn ở thế giới này, Lucia vẫn cảm thấy thật thần kỳ, nó được làm từ một loại đá hiếm có, loại đá này có thể lưu trữ các nguyên tố hệ ma pháp, vì thế có tên là đá nguyên tố. Sau khi pháp sư quang hệ truyền nguyên tố quang hệ vào bên trong loại đá này, trải qua một loại xử lý đặc thù, nó có thể phát sáng vào ban đêm, giống như đèn điện trên trái đất vậy.

Đương nhiên giá trị chế tạo ra loại đèn điện đặc biệt này cũng rất xa xỉ, không nói đến số lượng nguyên tố quang hệ mà đá có thể dự trữ không nhiều, loại đá này cũng không dễ dàng khai thác, chỉ riêng chuyện sau một đoạn thời gian phải tìm một Pháp Sư quang hệ để bổ sung một lần cũng đã rất không dễ dàng, cho nên loại đá chiếu sáng này có giá rất cao trên đại lục, cơ bản chỉ có hoàng thất và một bộ phận quý tộc mới sử dụng không có kỳ.

Theo phương diện nào đó, giá cao cũng mang lại lợi ích rất lớn, thứ Giáo Đình không thiếu nhất chính là Pháp Sư quang hệ, cho nên vài năm trước Lucia đã đề nghị Giáo Hoàng sản xuất thứ này, sau đó lấy giá rất tiện nghi bán ra khắp nơi trên đại lục, nếu nguyên tố trong đá hao hết có thể được thu hồi bằng giá thấp, bổ sung năng lượng rồi lại tiếp tục bán.

Trải qua vài năm phát triển, hiện tại lợi nhuận từ đá chiếu sáng mà Giáo Đình thu được đã nhiều đến mức có thể mua được cả ba thành trì, tin tưởng nếu tiếp tục phát triển, sau này nhất định sẽ càng có nhiều tài phú cho Giáo Đình.

Một đường cả ba người đều trầm mặc vài phút, rốt cuộc cũng tìm được Giáo Hoàng bộ hạ đang chơi cờ trên một cái bàn đá nhỏ trong hoa viên.

Lucia nhẹ giọng đi đến trước mặt Giáo Hoàng bộ hạ, khom lưng ưu nhã hành lễ, “Giáo Hoàng bộ hạ, ngày an.”

Cassandra nghe tiếng bước chân liền quay đầu qua, nhìn thấy Lucia, trên khuôn mặt lộ ra tươi cười từ ái, sung sướng nói: “Đứa con của ta, con đã đến rồi.”

“Mau ngồi xuống, đánh hai ván với ta nào.” Chỉ vào bàn cờ đã thắng một nửa trên cái bàn nhỏ cười nói.

Lucia ngồi đối diện với Cassandra, tươi cười nhu hòa trả lời: “Đó là vinh hạnh của con.” Sau đó chuyên tâm nhìn ván cờ, đúng lúc đến phiên cậu đi, cậu cầm lấy quân cờ thủy tinh lỏng lách trong suốt đi một bước.

Cassandra theo sát sau Lucia, cũng nâng tay đi một bước, “Ngày mai con phải đi?”

Lucia nhìn một đầu tóc bạc dưới ánh đèn của Cassandra, trong lòng có điểm luyến tiếc. Trên thế giới này, con người bình thường sống rất lâu, người

thường thì sống đến một trăm năm, Kiếm Sĩ và Pháp Sư thì theo cấp bậc thì tuổi thọ càng kéo dài tương ứng, tương truyền Kiếm Sĩ và Pháp Sư cấp Thánh cơ bản có thể sống đến năm sáu trăm tuổi, cho nên mặc dù hiện tại Cassandra đã hơn ba trăm tuổi, nhưng ông vẫn minh mẫn như cũ.

Sinh hoạt trong Giáo Đình hai mươi mấy năm, Lucia đã sớm đem nơi này trở thành nhà của mình, cho nên dù biết rằng mình chỉ đi ra ngoài mấy năm thôi, nhưng tâm tình của Lucia vẫn có chút suy sụp, khỏe miệng tươi cười cũng ảm đạm đi vài phần, cúi đầu trả lời: “Sáng mai khởi hành ạ.”

Cả đời này Cassandra cũng không cưới vợ, bản thân ông cũng là mồ côi, cho nên ông luôn xem Lucia là người nhà của mình, Lucia phải rời đi, trong lòng ông cũng luyến tiếc, nhưng Giáo Hoàng tương lai không thể nào là một người lúc nào cũng ngồi ở trong Giáo Đình, xa lánh mọi người, hơn nữa có người kia ở Kleist, chắc cũng sẽ không có người nào dám gây sự với Lucia.

(Editor: ông Cassandra không lấy vợ vì luôn nhớ tới một người ở học viện Kleist. Chuyện tình của ông này nói chung khá buồn)

Ngẩng đầu lên nhìn Lucia, Cassandra an ủi: “Lucia, con đã kẹt ở mức Đại Ma Pháp Sư bảy năm rồi, chỉ ở trong Giáo Đình sẽ khiến con trì trệ mãi không tiến lên được, đi ra ngoài lịch lãm rất có lợi cho việc tu luyện của con.”

Nghĩ nghĩ, Cassandra đột nhiên cười nói: “Hơn nữa ta nhớ rõ tên tiểu tử Alvis kia đang ở Xigal thì phải, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, hẳn tên đó đã vào Kleist từ năm trước rồi.” Đường như nhớ tới hồi ức tốt đẹp gì đó, Cassandra nhìn Lucia cảm khái nói: “Nhớ ngày đó, nó và con chơi chung không phải rất vui sao? Lần này con hẳn có thể gặp nó, nhiều năm rồi, cũng không biết tiểu tử kia lớn lên trông như thế nào nữa.”

Tay Lucia cầm quân cờ hơi dừng lại, nghe Cassandra nói như vậy, cậu cũng nhớ tới đứa nhỏ từng ở chung với mình trong một đoạn thời gian, nhưng Giáo Hoàng bề hạ ạ, chúng ta đúng là chơi rất vui, nhưng chỉ có y chơi vui với ta, ta chơi với y một chút cũng không thấy vui a!

(Editor: lại thêm một tình địch của Arnold xuất hiện. Số của Lucia cũng thật đào hoa)

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chương 24

Alvis và Lucia cùng tuổi với nhau, Alvis là hoàng tử nhỏ nhất của quốc vương Xigal, rất được quốc vương sủng ái, nhưng vì sinh non, cho nên tiên thiên(1) không đủ, cơ thể suy yếu, từng có vài lần thiếu chút nữa đã chết non, thật vất vả mới kéo dài mệnh đến năm tám tuổi, kết quả còn bị kẻ xấu hạ độc, cơ thể vốn đã khỏe mạnh lập tức suy sụp trở lại.

Lúc ấy cơ hồ toàn bộ đại giáo chủ ở Xigal đều được mời tới hoàng cung để trị liệu cho Alvis, nhưng cho dù như thế, thì cũng chỉ tạm thời bảo vệ được tính mạng của y, có thể cứu sống y hoàn toàn chỉ có Quả Sinh Mệnh của tộc Tinh Linh và Thánh Thủy Giáo Đình, bởi khu rừng sinh sống của tộc Tinh Linh quá xa, sợ chưa tới nơi thì Alvis đã chống đỡ không nổi, cho nên bọn họ chỉ có thể lựa chọn đưa Alvis đến Giáo Đình, nơi tương đối gần hơn.

Thánh Thủy là thánh vật của Giáo Đình, nghe nói đó là vật do thần Quang Minh lưu lại để ban ân, chỉ có một lọ bé nhỏ như thế, nhưng bình thường đều được đặt ở nơi trọng yếu trong Giáo Đình, không dễ mang ra sử dụng.

Lần đó lấy ra cứu Alvis cũng là do xem trọng mặt mũi của quốc vương Xigal, hơn nữa chính quốc vương cũng đã hứa hẹn thiếu Giáo Đình một yêu cầu, như vậy cũng có thể thấy Alvis được quốc vương Xigal yêu thích đến mức nào.

Sau khi uống Thánh Thủy, cơ thể của Alvis quả nhiên chậm rãi chuyển biến tốt hơn, nhưng hung thủ hại y còn chưa điều tra ra, quốc vương không yên lòng để y tùy tiện trở về hoàng cung, cho nên tạm thời phó thác y ở lại Giáo Đình trong một đoạn thời gian, cũng vừa vặn có thể dưỡng lại thân thể cho thật tốt, Lucia quen biết Alvis chính là vào khoảng thời gian này.

Nghe Cassandra nhắc đến, đột nhiên Lucia có loại xúc động không muốn đi Kleist nữa, đừng cho rằng đứa nhỏ Alvis kia ốm yếu, nhưng tính cách của y thì y chang một tiểu bá vương, trước đây đã khó đối phó như vậy, trưởng thành rồi chắc chắn còn lợi hại hơn.

“Trước đây con mới là tiểu đại nhân thì có, lúc ấy số trẻ con cùng tuổi trong Giáo Đình chơi với con không đến một hai người, ta vốn còn lo rằng con sẽ không có bạn bè đâu, kết quả sau khi Alvis đến đây, ta thấy hai đứa suốt ngày ngồi cùng một chỗ với nhau, quan hệ rất tốt, đoạn thời gian cậu ta ở đây, con cũng trở nên hoạt bát hơn.” Cassandra thấy Lucia cầm quân cờ hơi hơi ngây người, giọng điệu mang theo hồi ức cười nói.

Trong lòng Lucia học máu, thì ra quan hệ của cậu và Alvis ở trong mắt của Cassandra là cái dạng này, rõ ràng là tên tiểu bá vương kia suốt ngày quần lấy cậu, còn quần theo kiểu quấy rối, cậu tự nhận mình có tính tình phi thường tốt, nhưng Alvis cũng rất có bản lĩnh làm cậu nổi điên lên, hận không thể bóp chết y, cho nên đến cùng con mắt nào của Cassandra thấy cậu và y là bạn bè tốt vậy a.

Đối mặt với khuôn mặt mỉm cười của Cassandra, Lucia không thể nói ra sự thật này, chỉ có thể gượng ép nở một nụ cười nhẹ, mơ hồ nói: “Đúng vậy, con cũng rất nhớ y.” (Mới lạ)

Con người tuổi càng lớn, sẽ càng thích sống trong ký ức, Cassandra không nghe ra chỗ không thích hợp trong lời nói của Lucia, ông tiếp tục thờ dài nói: “Lúc ở cùng một chỗ với Alvis, con mới trông giống một đứa nhỏ, nhưng đáng tiếc cậu ta chỉ ở lại có mấy tháng...”

Thấy Cassandra còn tiếp tục nói, Lucia vội vàng ngắt lời: “Đến lượt ngài rồi, bệ hạ.”

Cassandra nghe Lucia nói, nhìn vào bàn cờ, quả nhiên đã đến lượt ông, nghĩ nghĩ, đi một bước, sau đó lại nhìn vào Lucia, cười nói: “Sao, chê lão già như ta hay là nhãi sao?” Ánh mắt mang theo bốn cột nhìn Lucia, phảng phất như đang nói tâm tư nhỏ này của con không thể gạt được ta đâu.

Lucia nhìn Cassandra, nhếch môi cười, tiếng nói nhu hòa mang theo thân mật: “Sao con lại chê ngài là nhãi được, con còn ước gì ngài nhiều lời thêm một chút nữa kia.” Nói xong liền mở to đôi mắt màu lam sạch sẽ, giống như thật là đang chờ ông nói tiếp.

Cassandra thấy cái dạng này của Lucia, bị chọc cho bật cười, “Đứa nhỏ này!”

“Được rồi, con đã không muốn nghe, ta sẽ không nói nữa.” Cassandra dừng một chút rồi mới nghiêm túc nói: “Hai ngày trước ta có nhận được tin nói trong khoảng thời gian này, trấn Rostock của Xigal xuất hiện dấu hiệu của Ma tộc, người được phái đi tìm hiểu đều có đi mà không có về, lần này con đến Kleist vừa lúc phải qua nơi đó, đến lúc đó đi xem xét một phen, nếu gặp nguy hiểm, lập tức khởi động trục xoay không gian mà pháp đế chạy trốn, tuyệt đối không được xúc động.”

“Ma tộc? Chẳng lẽ kết giới với Ma Giới đã bị buông lỏng rồi sao?” Lucia nghe vậy, lo lắng hỏi.

Cassandra ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua màn đêm đen kịt trên đỉnh đầu, trầm trọng nói: “Hy vọng không phải vậy.”

Không khí lập tức trở nên trầm xuống, Lucia thấy mây của Cassandra đã nhấn thành một chỗ, nhẹ giọng khuyên giải an ủi, “Bệ hạ, ngài không cần quá mức lo lắng, sự tình thế nào còn chưa có rõ ràng đâu.”

Sau đó hai người lại tiếp tục hàn huyên về chuyện Lucia xuất hành thêm một khoảng thời gian nữa, phần lớn đều là Cassandra dặn dò Lucia chú ý một số hạng mục công việc, chờ đánh xong một ván cờ, hai người cũng đã trao đổi với nhau xong.

“Được rồi, con mau trở về nghỉ ngơi đi, hôm nay phải xử lý vài công vụ kia chắc cũng đã mệt lắm rồi, mau trở về đi, chuẩn bị tinh thần thật tốt, ngày mai mới xuất phát được.” Cassandra đứng lên nói với Lucia.

Lucia cũng đứng lên theo, nhìn thoáng qua sắc trời, đúng là không còn sớm nữa, cho nên cũng không từ chối, lui về phía sau một bước, cao quý hành lễ, “Bệ hạ, ngài cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Sau khi cùng Cassandra tách ra, Lucia trực tiếp trở về cung điện của mình.

Vừa trở lại địa bàn của bản thân, Lucia bị một bàn tràn đầy mỹ thực làm chói mù mắt, bình thường vốn đâu có phong phú như vậy, cậu nghi hoặc nhìn Jocelyn vẫn đang đứng ở một bên.

“Thánh Tử đại nhân còn chưa ăn cơm tối, cho nên thần đã chuẩn bị tốt cho người, hơn nữa ngày mai ngài phải rời đi, đêm nay ngài hãy ăn một bữa thật ngon.” Jocelyn tiếp thu ánh mắt của Lucia, giải thích.

Thì ra là bữa tối cuối cùng nên mới phong phú như vậy, chứ bình thường mỗi bữa cậu chỉ được ăn bỏ bít tét với bánh mì đơn điệu, nhiều nhất chỉ có thêm một bát canh rau dưa, chứ có khi nào phong phú như hôm nay đâu, nhưng mà đối với tâm ý của Jocelyn, Lucia vẫn hơi hơi cảm động, “Các người cũng chưa có ăn gì, hôm nay chúng ta cùng ăn với nhau đi, ngày mai phải ra ngoài, sẽ mất một khoảng thời gian không được ăn đồ ăn do bác Arix nấu.” Bác Arix là đầu bếp chuyên phụ trách cho Lucia, trong mười năm này, nhờ có tên cận thị Tiểu Bạch kia, cho nên Lucia mới quen được ông.

Jocelyn và Sandy nghe vậy, liếc mắt nhìn nhau, đều hơi do dự.

Lucia nhìn bộ dạng của hai người, làm sao có thể không biết bọn họ đang nghĩ gì, cậu ra vẻ nghiêm túc nói: “Chẳng lẽ còn muốn ta tự mình đến mời các người sao?”

Jocelyn và Sandy cùng kêu lên: “Thần không dám.” Dưới ánh mắt kiên trì của Lucia, bọn họ chậm rãi đi tới bàn ăn cẩn thận ngồi xuống.

Nhìn bộ dạng khấn trương của hai người, Lucia cong khóe môi lên, nhẹ giọng nói: “Các người không cần cầu nệ như vậy, đêm nay bởi ta ăn một bữa cơm mà thôi, hơn nữa các người xem, một bàn lớn như vậy, một mình ta ăn không nổi, nhưng ta cũng không muốn tiện nghi cho tiểu quý tham ăn Tiểu Bạch kia đâu.”

Có thể do Lucia nhắc tới tên cận thị Tiểu Bạch, gợi nhớ chuyện trước kia nó còn chạy tới phòng bếp ăn vụng, kết quả ăn sạch sành sanh toàn bộ cơm trưa đại thúc Arix làm cho Lucia và những người khác, không chỉ vậy còn làm loạn cả phòng bếp lên, cho nên lúc này cả Jocelyn và Sandy đều không tự giác thả lỏng người ra.

Một bàn cơm đầy như thế, cho dù ba người đàn ông cũng không thể ăn hết, nhưng Lucia vẫn rất vui, dù sao đến thế giới này đã hai mấy năm rồi, trừ Arnold ra, chỉ có Cassandra và tiểu quý Alvis kia mới bởi cậu ăn cơm mà thôi, còn lại đều là một đồng người đứng bên cạnh nhìn cậu một mình ăn, cho dù đã lâu như vậy, nhưng cậu vẫn không thích ứng nổi.

Ăn cơm xong, Lucia trở về phòng của mình, đóng cửa lại, lấy y phục ra đặt qua một bên rồi chui mình vào bồn tắm. Hơi nước nóng bốc lên trong bồn, Lucia dựa lưng vào thành, nhớ tới chuyện Cassandra nói hôm nay, kỳ thực những lời cậu nói lúc đó chỉ để an ủi ông mà thôi.

Nhớ rõ nguyên văn trong sách thì lúc này chính là lúc cốt truyện chính thức triển khai, Ma tộc trải qua nhiều năm ngủ đông như vậy, giờ đã khẩn cấp

muốn phá kết giới, tấn công vào đại lục, mà lúc này Arnold dưới tình huống không mong muốn, tiến vào Ma Giới, sau đó trải qua một đường gặp kỳ ngộ rồi thăng cấp, ở Ma Giới quen biết nữ chính, con gái duy nhất của một trưởng lão Ma tộc.

Mà ban đầu Ma tộc chỉ phái một ít Pháp Sư hắc ám vào đại lục phá rối, để bọn họ thừa dịp người trên đại lục đang bận ứng phó với đám Pháp Sư hắc ám này, không rảnh quan tâm đến kết giới, âm thầm chuẩn bị đánh vỡ cấm chú kết giới, kết quả phải hi sinh năm trưởng lão Ma tộc thuộc cấp Thánh mới phá được kết giới, bắt đầu lần thứ ba xâm nhập vào đại lục, gây nên chiến tranh.

Nếu cậu đoán không sai, lần này việc lạ ở trấn Rostock là do Pháp Sư hắc ám chịu sự thúc giục của Ma tộc giờ trở quý, khiến đại lục rơi vào hỗn loạn, xem ra cuộc sống kế tiếp của cậu sẽ không còn quá mức an bình nữa.

Lucia nghĩ đến việc phiền lòng này, không khỏi thở dài một hơi, đứng lên, lau khô người, sau đó mặc quần áo, tùy tiện khoác một cái áo trắng, thắt dây lưng bên eo rồi đi ra ngoài.

Tắt đèn trong phòng, nằm trên giường lớn mềm mại, chỉ sau chốc lát, Lucia đã tiến vào mộng đẹp.

Đêm khuya, toàn bộ Giáo Đình đều chìm vào một mảnh yên tĩnh, chỉ ngẫu nhiên có tiếng lá cây rung động do gió thổi qua.

Không gian trong phòng Lucia lúc này đột nhiên xuất hiện một trận biến độ nhỏ vặn vẹo, sau đó một người cao lớn xuất hiện, chỉ thấy người này mặc một cái áo choàng màu đen có mũ trùm, phảng phất như cả người đều dung nhập vào trong bóng đêm, người thanh niên từ trong bóng tối chậm rãi đi ra, chỉ có thể nhìn thấy cằm và cái mũi cao thẳng của hắn.

“Anh...” Trong không khí truyền đến một giọng nói nhẹ như thở dài.

(Editor: mọi người có đoán ra được là ai không?)

(1) Tiên Thiên (tóm tắt) là phép thử của chúng ta khi còn trong bào thai của người mẹ, lúc đó lá phổi của chúng ta không làm việc, dinh dưỡng và dưỡng khí được truyền từ người mẹ sang ta qua cuống rốn, Khí lực đó được thở qua vùng đan điền và truyền sang vùng Thận và mệnh môn hỏa. Khí Tiên Thiên lúc đó cùng một bản thể với cái Khí nguyên nguyên của vũ trụ đã có từ tỷ năm trước cho đến tỷ năm sau, là nơi của tất cả những huyền bí vận hành quanh ta, trong ta, và trên ta. Nên còn gọi là Tiên Khí.)

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tìm Chết Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 25

“Ta nói nè, người gấp như vậy làm cái gì, ngay cả cơm cũng không ăn đã chạy tới đây.”

Arnold không để ý đến giọng nói ở trong đầu, chỉ đi thẳng tới bên giường, ngồi xuống, nhìn gương mặt đang ngủ say của Lucia ở trên giường, ngón tay khẽ động, một làn sương mù màu đen mỏng manh chui vào trong cơ thể Lucia, chỉ trong chớp mắt, hô hấp của cậu càng thêm bằng phẳng.

“Chuyện của ta, người không cần quản, ta chỉ cần giúp người lấy được đồ vật người muốn, những chuyện khác người đừng can thiệp.” Arnold thấy Lucia đã hoàn toàn ngủ say, mới hạ giọng nói.

Lance biết bản thân muốn chân chính sống lại thì còn phải dựa vào Arnold, hơn nữa cho tới bây giờ, biểu hiện của tiểu tử này vẫn khiến gã hài lòng, chỉ trừ chuyện nửa đêm không ngủ chạy tới nơi này tìm cái người gọi là anh kia, có vài lần rõ ràng nguyên tố trong người đã khô kiệt, nhưng vẫn cố chấp khởi động dịch chuyển không gian, chạy tới chỗ người anh thân ái của hắn đang ở chỉ để ngắm khuôn mặt của cậu ta cả một đêm, không phải bộ dạng chỉ hơi xem tốt một tí sao, có cần phải như vậy không? Người nói xem, sao suốt ngày người ngắm cũng không chán vậy?

(Editor: sao ta ngủ thấy mùi chua chua? Có ai như ta không?)

Arnold cũng không quan tâm Lance nghĩ như thế nào, hắn dĩ vãng giống như rất nhiều đêm, cẩn thận ngồi xuống mép giường, si ngốc nhìn anh của hắn, căn phòng tối đen như mực, cũng hoàn toàn không tạo thành bất kỳ trở ngại nào cho thị lực của hắn, cái này thật đúng là phải cảm ơn một nửa dòng máu Ma tộc kia đang chảy trong người hắn.

Hình như anh lại gây thêm một ít, ánh mắt Arnold một đường trượt từ cái trán đầy đặn của Lucia, đến dưới lông mi dày đậm chính tề là hai mắt đang đóng chặt, lông mi thật dài nhu thuận bao trùm đôi mắt này, Arnold có thể tưởng tượng được bên trong lông mi kia là đôi mắt mê lệ như thế nào, xuống chút nữa, là cái mũi thẳng tắp và đôi môi hồng có độ dày vừa phải, hắn còn có thể nhớ lại đôi môi này khi mỉm cười ôn nhu mê người đến thế nào, khiến lòng người say đắm đến mức nào.

Xem lâu, Arnold nhìn không được lấy tay nhẹ nhàng miêu tả khuôn mặt hoàn mỹ của anh, ngón tay thon dài trắng nõn chạm qua mi mắt, mũi, khẽ chạm vào môi rồi lập tức dời đi.

Đầu ngón tay phảng phất còn lưu lại cảm giác mềm mại trên môi anh, Arnold hơi hơi ngáy người, chờ khi hắn phục hồi lại tinh thần, ngón trỏ của hắn đã ở

trên môi hắn, giống như bị ma nhập, hắn không tự chủ được lê lưỡi ra liếm đầu ngón tay, đầu lưỡi giống như có thể nhấm nháp được hương vị của anh, ngọt ngào mang theo mùi thơm thoang thoảng, toàn bộ máu đều trở nên sôi trào.

Ý thức được bản thân đang làm cái gì, Arnold giống như không có việc gì bỏ ngón tay xuống, hắn nhìn khuôn mặt không chút thay đổi của Lucia, nhẹ giọng thờ dài nói: “Anh, ta đã hỏng mất rồi.”

Nghiêng người nhìn chằm chằm mi mắt an tường của Lucia trong lúc ngủ mơ, Arnold nhẹ nhàng đem trán của mình dán lên trán của Lucia, cảm thụ được độ ấm trên người cậu, hắn khẩn trương sợ hãi hỏi: “Ta như vậy, anh còn muốn ta sao?”

Đương nhiên Lucia không thể trả lời vấn đề của Arnold, một trận trầm mặt, Arnold đứng thẳng dậy, cầm lấy ngón tay tinh tế Lucia đặt ở ngoài chân thương thức, như tự hỏi tự trả lời, đáp: “Ta biết anh không thích ta xấu xí như vậy, cho nên anh, ta vẫn sẽ mang bộ dạng mà anh thích, anh không thể không cần ta đâu đấy.”

Lance ở tạm trong cơ thể Arnold nhìn không được trọn mắt trắng, nếu mà là gã, coi trọng người nào thì trực tiếp đoạt lấy, sao phải phiền phức như vậy, nhưng gã thấy cái dạng này của Arnold khẳng định là hắn không thể nhẫn thêm nữa, một ngày nào đó hắn sẽ bùng nổ, đến lúc đó tiểu Thánh Tử Giáo Đình sẽ...

Arnold lại nhìn thoáng qua Lucia, sau đó đứng lên, cởi áo choàng và giày trên người ra, cũng không xóc chân lên, cứ như vậy nằm bên cạnh Lucia, vươn cánh tay ra nhẹ nhàng ôm cả người cậu vào lồng ngực của mình, từ đêm nay trở đi, cuối cùng hắn cũng có thể trở về bên người anh được rồi, thật tốt.

Người hương vị trên người Lucia, Arnold cười nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói: “Ngủ ngon, anh của ta.”

Sáng sớm hôm sau, khi trời hơi hơi sáng, Lucia đã chậm rãi mở mắt...

Chỉ là trong nháy mắt, Lucia liền chân không nhảy xuống giường, lấy pháp trượng từ trong nhẫn không gian ra, một quang tiễn nhắm vào người nào đó còn đang nằm trên giường bay tới.

Nhưng khi quang tiễn chỉ còn cách người kia một mét thì đột nhiên biến mất, sau đó lại xuất hiện ở phía sau hắn, thẳng tắp vọt tới vách tường không có một bóng người, đánh ra một cái hố nhỏ nhỏ.

Lucia thấy thế, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, dù sao hiện tại tốt xấu gì cậu cũng đã là một Đại Ma Pháp Sư, thế nhưng người này lại có thể đem quang tiễn do cậu phát ra đổi sang một chiều không gian khác, có thể thấy được thực lực của người này tuyệt đối ở trên cậu, cho nên hiện giờ Lucia cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đề phòng nhìn người kia, lạnh giọng hỏi: “Người là ai?”

“Anh, là ta.” Sáng nay Arnold vốn đang nhắm khuôn mặt đang ngủ của Lucia, hắn rất chờ mong biểu hiện của anh khi tỉnh lại nhìn thấy hắn, nếu là kinh ngạc thì không có gì lạ, chỉ là hắn không ngờ, vừa tỉnh giấc, anh đã cho hắn một quang tiễn.

“Ar...nold?” Lucia hơi do dự hỏi.

“Vâng, anh, là ta.” Arnold đứng lên, đi đến trước mặt Lucia, cười nói.

Lucia nhìn kỹ lại cái người đang đứng trước mặt mình, mi dày, mũi cao thẳng, môi mỏng màu hoa anh đào, cả người tuấn đạt phi phàm. Trừ màu mắt không giống, những cái khác vẫn có thể mơ hồ nhìn ra bóng dáng của Arnold trước đây, Lucia nhẹ nhõm thở ra một hơi, thu lại pháp trượng, hiếu kỳ hỏi: “Sao em có thể đổi màu mắt vậy?”

Giương mắt lên thì thấy Arnold đang ngốc ngốc nhìn bản thân, cậu cúi đầu nhìn, dựa vào, khó trách sao lại đột nhiên cảm thấy lạnh, áo choàng trên người bất tri bất giác đã mở ra từ khi nào, bên trong cậu chỉ mặc một cái quần lót bốn góc, Arnold cũng là đàn ông, lộ ra cũng không có gì, nhưng không biết vì sao khi cảm giác được loại ánh mắt Arnold đang dùng nhìn chằm chằm vào mình, khiến Lucia hơi hoảng hốt, vội vàng chỉnh lại cái áo choàng.

Chờ đến khi xác định trên người mình không còn cái gì không ổn nữa, Lucia mới nhìn lại Arnold.

Arnold âm thầm hít sâu vài đợt, giọng hơi hơi khàn khàn nói: “Là nhờ bí pháp mà tiên bối kia giao cho ta, có thể thay đổi màu mắt.”

Không đợi Lucia lại nói thêm cái gì, Arnold trực tiếp vươn cánh tay rắn chắc ra, ôm lấy Lucia, hơi hơi khom lưng, đem cằm tựa vào xương bả vai của cậu, nỉ non: “Anh, ta rất nhớ người, thật sự rất nhớ người...”

Nghe giọng nói đầy ủy khuất mang theo ý lại của Arnold, Lucia theo bản năng lấy tay nhẹ nhàng vỗ về lưng hắn, nói: “Ta cũng rất nhớ em.”

Lúc này, mười năm xa cách phảng phất như đã biến mất, bọn họ vẫn quen thuộc và thân mật với nhau giống như trước đây, một chút cũng không có cảm giác xa lạ.

Một lát sau, Lucia đẩy Arnold ra, chờ hắn đứng thẳng, lúc này cậu mới bị kịch phát hiện, sao mình chỉ cao tới lỗ tai của Arnold thôi vậy, không chỉ có Sandy, sao ngay cả Arnold cũng cao hơn cậu, chuyện này thật không khoa học!

(Editor: Lucia, anh là thụ. Làm sao có thể cao hơn công được? =.=)

Cậu cảm thấy bản thân cũng không thấp, nhưng khi đứng trước mặt hai đứa nhỏ bướng bỉnh này, vì cái gì cậu lại cảm thấy trong nháy mắt bản thân đã biến thành một kẻ lùn một mét hai vậy?

Arnold chú ý tới tầm mắt của Lucia, cong khóe môi, “Anh, ta đã trưởng thành rồi.” Có thể bảo vệ được anh, sẽ không bao giờ để người khác tách chúng ta ra nữa, nghĩ đến người nào đó còn ở trong thân thể mình, mắt Arnold lóe lên một chút.

Lucia nghe Arnold nói, cho rằng hắn còn đang so đo chuyện trước kia khi hắn còn nhỏ, trong nháy mắt, người thanh niên có thân hình cao lớn trước mặt cậu lúc này phảng phất đang dung nhập với đứa nhỏ đáng yêu trước kia, Lucia gọi khóe miệng lên, cười đáp: “Ừ, Arnold đã trưởng thành rồi.”

Lucia đi đến bên giường ngồi xuống, nghĩ đến chuyện mười năm này Arnold đã làm những gì, cậu ngẩng đầu lên nhìn Arnold còn đứng, mềm nhẹ hỏi: “Lúc đó, em bị vị tiên bói kia mang đi đâu? Sao lại không đợi anh?”

Arnold đi qua ngồi xuống bên cạnh Lucia, tầm mắt dán vào mái tóc vàng rối tung của cậu, trầm thấp từ tính nói: “Kỳ thật trên người ta có thiên phú ma pháp, nhưng bị phong ấn, lần đó, ở đại điện kia, tiên bói đã giúp ta giải phong ấn, rồi ta bị tiên bói truyền tống đến một khu rừng rậm, sau đó ta vẫn luôn ở trong khu rừng đó rèn luyện thiên phú ma pháp của mình.” Arnold khi nói đến chuyện này thì rất bình thản, giống như đây không phải là chuyện bản thân hắn đã trải qua.

Tuy rằng Arnold không có nhiều lời, nhưng Lucia nhìn vào khuôn mặt tuấn lãng góc cạnh rõ ràng của hắn, thì biết tình hình thực tế khẳng định nghiêm trọng hơn rất nhiều, nguyên văn trong sách đều kể, mỗi lần Arnold tăng thực lực đều phải trải qua những chuyến đi cực kỳ hung hiểm, hiện tại thực lực của Arnold rõ ràng còn cao hơn so với nguyên văn, không thể có chuyện chỉ đơn giản là có được.

Nhưng Lucia cũng không nói an ủi gì, bởi vì cậu biết Arnold cũng không cần, “Hiện tại em là Pháp Sư không gian?”

Anh đối với người khác vĩnh viễn ôn nhu sẵn sàng như thế, anh như vậy, khiến hắn càng thêm thích, ánh mắt ôn nhu nhìn Lucia, Arnold nhẹ giọng giải đáp: “Vâng, là Ma Đạo Sư hệ không gian.”

Trong đầu của Lucia hiện giờ chỉ còn quanh quẩn qua ba chữ ‘Ma Đạo Sư’, quả nhiên là nhân vật chính có khác, cho dù bản thân mình có cơ thể quang hệ tinh thuần, hai mươi năm nay ngày ngày cố gắng tu luyện, nhưng vẫn không thể hơn mười năm của người ta, có nên nói không hổ là đứa nhỏ được cậu dạy dỗ không, nếu theo nguyên văn trong sách, Arnold lúc này chỉ là một Pháp Sư cao cấp, ngay cả Liên Sư còn chưa đến, nhưng hiện tại Arnold đã là Ma Đạo Sư, quả nhiên vì hắn là do cậu dạy dỗ.

Đương sự Lucia còn đang tự kỷ, tiếng gõ cửa vang lên, “Thánh Tử đại nhân.” Giọng của Jocelyn cũng truyền vào.

Lucia vội vàng đứng dậy, nhìn Arnold còn đang ngồi trên giường ưu thương thật sâu, hắn phảng phất có thể nhìn ra cậu chuẩn bị giải thích cho Jocelyn và Sandy tình cảnh hiện tại, hơn nữa nếu bọn họ biết Arnold có thể lặng yên không tiếng động chạy vào trong phòng cậu, phòng chừng về sau cậu đừng mơ đến chuyện không có người canh chừng ở bên.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Chương 26

Jocelyn gõ cửa rồi đứng đợi ở bên ngoài, sau một hồi lâu mới nghe tiếng nói thanh nhuận của Thánh Tử đại nhân truyền ra qua cánh cửa, “Các người chờ một lát.”

Ngày thường lúc này Thánh Tử đại nhân hẳn đã sớm tỉnh giấc, tuy rằng hiếu kỳ sự khác thường hôm nay của ngài, nhưng Jocelyn và đám người hầu vẫn tận chức tận trách đứng ở ngoài cửa, chờ Lucia triệu kiến.

Lucia sai Jocelyn đứng chờ bên ngoài, rồi đi đến tủ quần áo, vừa mới chuẩn bị lấy ra một bộ, chỉ thấy một bàn tay lớn khớp xương rõ ràng thò ra bên cạnh bà vai mình lấy ra một bộ từ trong đồng quần áo trắng, “Anh, để ta giúp người thay quần áo đi.” Tiếng nói ôn nhu giàu từ tính vang lên bên tai Lucia.

Khi nói chuyện, hơi nóng nhẹ nhàng phả vào lỗ tai mẫn cảm, Lucia có chút không được tự nhiên dịch ra bên cạnh, ho nhẹ hai tiếng, rồi mới xoay người như không có việc gì nói với Arnold: “Ta tự mình mặc quần áo được.”

Ánh mắt Arnold mỉm cười lướt qua vành tai phỉm hồng của Lucia, rất vừa lòng với hiệu quả mà bản thân tạo thành, phảng phất như không thấy vẻ xấu hổ của Lucia, Arnold nhìn cậu, nghiêm túc hỏi: “Chẳng lẽ anh cũng thấy mới lạ với ta sao?”

“Ta không...” Không đợi Lucia nói xong, hắn lại như làm bầm bầu thấp giọng nói: “Quả nhiên, mười năm sẽ thay đổi nhiều chuyện, sao ta có thể hy vọng xa vời rằng anh vẫn sẽ đối với ta trước sau như một cơ chứ.” Trên mặt còn bày ra bộ dạng ủy khuất nhìn Lucia.

Cái giọng điệu oán phụ bị chồng vứt bỏ này là sao? Hắn có còn là nhân vật chính khí phách hơn người không! Lucia vì không để Arnold nhìn ra nội tâm cuồng loạn của mình, chỉ có thể cương ngạnh duy trì tươi cười chính hiệu của Thánh Tử, hoàn toàn không biết nên nói cái gì bây giờ.

Arnold cố ý biểu hiện ra một mặt yếu ớt của bản thân, hắn biết kỳ thật Lucia rất mềm lòng, trước kia chỉ cần hắn lộ ra vẻ mặt này, anh nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của hắn, nhưng hiện giờ lại nhìn nụ cười của cậu, hắn không xác định, bởi vì nụ cười này hắn đã thấy vô số lần, đó là mặt nạ của anh, là mặt

nạ do thân phận Thánh Tử mang đến.

Anh vốn không phải như vậy đối với hắn, sao giờ lại thế này? Hắn phải là cái loại hoặc sáng lạn, hoặc bất đắc dĩ, hoặc khuôn mặt tươi cười thân mật, mà không phải cái loại diễn trò cho người khác xem thế này.

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Lucia, Arnold thấy trừ một mảnh ôn nhu trong suốt, còn lại cái gì cũng đều nhìn không ra, trong lòng nhảy dựng, máu phảng phất như bị đông lại, chẳng lẽ anh đã phát hiện ra cái gì, phát hiện ra hắn là Pháp Sư hắc ám, hay là thân phận Ma tộc của hắn, hay là phát hiện ra tâm tư đen tối đáng xấu hổ của hắn đối với cậu. ...

Nghĩ đến khả năng cuối cùng, Arnold hơi hơi cúi đầu, trên trán từng giọt mồ hôi rơi xuống, che khuất đáy mắt điên cuồng của hắn.

Lucia mặc danh kỳ diệu nhìn Arnold cúi đầu thất thần, chỉ là mặc quần áo thôi, thiếu niên, người có cần chuyện bé xé ra to như vậy không? Thật sự là sợ hắn rồi.

“Người không phải nói muốn giúp ta thay quần áo sao? Còn đứng ngây đó làm gì?”

Arnold còn đang suy đoán xem anh rốt cuộc đã biết bao nhiêu, đột nhiên nghe Lucia nói, nhất thời không kịp phản ứng lại, có chút ngốc lăng ngẩng đầu lên nhìn cậu, trên mặt anh mang theo thần sắc ôn nhu lại bất đắc dĩ khiến hắn như nằm trên mây, các loại ý niệm điên cuồng trong lòng lập tức tiêu tán đi không còn một mảnh.

Khuôn mặt tuấn lãng biểu lộ tươi cười sáng lạn, Arnold tiến lên một bước, thò tay cởi dây lưng thắt ở bên eo của Lucia, sau đó đem cái áo trắng trên người cậu chậm rãi cởi xuống, xương quai xanh tinh xảo, hai điểm mê người trước ngực, bụng bằng phẳng. ... Tầm mắt mịt mờ đi xuống, tiếc nuối nhìn bộ phận bị cái khổ tứ giác màu trắng che khuất. ... Chỗ đó của anh nhất định cũng rất đẹp đi. ...

(Editor: sắc lang!)

Lucia giơ cánh tay lên để Arnold hầu hạ cậu, có thể là do ảo giác, cậu mơ hồ cảm giác được có một tầm mắt nóng bỏng dính nị đang nhìn mình, nhưng trong phòng chỉ có cậu với Arnold, lại nhìn Arnold đang giúp cậu mặc đồ, ánh mắt của đối phương đang nhìn chằm chằm vào tay hắn, loại ánh mắt nghiêm túc mà chuyên chú.

Tuy rằng đối với Arnold mà nói, mặc đồ cho anh là một chuyện vô cùng hạnh phúc, nhưng nó cũng là một loại tra tấn ngọt ngào.

“Sao em lại ra mồ hôi nhiều thế kia?” Sau khi mặc đồ xong, Lucia kinh ngạc phát hiện trên mặt Arnold toát ra cả một tầng mồ hôi.

Arnold vững vàng, khoe miệng mang tươi cười trả lời: “Đại khái là do mặc nhiều quá, thấy hơi nóng.”

Đầu xuân, tuy nói thời tiết đã dần dần ấm lại, nhưng hơi lạnh mùa đông vẫn còn chưa hoàn toàn tan hết, Lucia kỳ quái nhìn trang phục màu đen đơn bạc trên người Arnold, chỉ có thể cảm khái một câu không hổ là người trẻ tuổi a, khí huyết tràn đầy, không giống như cậu chỉ mặc có hai kiện, mà khi đi ra ngoài vẫn còn thấy lạnh.

(Editor: Lucia, anh mà còn ngây thơ như vậy, nhất định sẽ có ngày bị con sói kia ăn không còn xương a)

Không đợi Lucia nghĩ nhiều, Arnold đã lôi kéo cậu đến bên giường ngồi xuống, chính hắn thì cầm trên tay một đôi tất và một đôi giày màu đen làm bằng da lông heo rừng cấp ba, quỳ xuống, nhẹ giọng nói: “Anh, mang giày.”

Lucia cúi đầu chỉ nhìn thấy đỉnh đầu và lông mi thon dài nồng đậm của Arnold, một chân trên mặt đất bị người ta nhẹ nhàng nâng lên, đầu tiên là tất, sau đó là giày, vẻ mặt Arnold thành kính nghiêm túc, phảng phất như hắn đang làm một chuyện cực kỳ trọng đại.

Trên tay nắm bàn chân duyên dáng của Lucia, xúc cảm mềm mại giống như trên người anh, Arnold có chút không tha chậm rãi nhét chân anh vào trong giày, trong lòng hận thời gian không thể dừng lại vào giờ khắc này, nhưng cho dù động tác của hắn đã rất chậm, giày vẫn rất nhanh chóng mang xong.

Lucia chờ Arnold giúp cậu mang giày xong, liền khấn cấp đứng lên, gọi Jocelyn còn đang đứng chờ ngoài cửa: “Jocelyn, vào đi.” Cừu biệt gặp lại, Arnold quá nhiệt tình khiến cậu có chút không đỡ nổi.

(Editor: sượng vậy mà còn bày đặt =.=)

Cửa vừa mở ra, gió lạnh bên ngoài đã tiếp bước tiến vào, Lucia hơi áy náy nhìn những giọt sương trên tóc của Jocelyn và bốn người hầu phía sau ông, bên ngoài gió lạnh như vậy, bản thân mình còn khiến bọn họ chờ lâu ở ngoài cửa như thế.

“Jocelyn, đã để các người đợi lâu.”

Jocelyn và bốn người hầu nghe vậy vội vàng bưng đồ vật trên tay, khom người hành lễ với Lucia, Jocelyn cười nói: “Đó là vinh hạnh của chúng thần, thưa Thánh Tử đại nhân.”

Khi Jocelyn đứng thẳng dậy, rốt cuộc cũng chú ý tới người thiếu niên mặc đồ đen ở phía sau Lucia, tuy diện mạo người kia rất tuấn mỹ bất phàm, nhưng ông không có xem nhẹ đôi mắt âm trầm mà ông cảm giác được khi vừa mới tiến vào, cho dù hiện tại trong đôi mắt lục bích kia mang theo bình tĩnh ôn hòa, thậm chí trên mặt còn mang theo ý cười, nhưng bản năng của Jocelyn đã nhận ra nguy hiểm, người này không hề đơn giản.

Không biết người này làm sao mà lại xuất hiện trong phòng của Thánh Tử đại nhân, hơn nữa xem ra có quen biết với ngài, ánh mắt của Jocelyn nhìn chăm chăm vào Arnold, trong lòng cũng bắt đầu suy đoán thân phận của hắn.

Đối với ánh mắt của Jocelyn, Arnold vẫn chưa để ý tới, bây giờ anh mới là trọng yếu nhất. Chờ sau khi người hầu phía sau Jocelyn mang bữa sáng và đồ dùng vệ sinh dọn lên xong, Arnold liền tiến lên đem nước súc miệng đưa tới tay của Lucia.

Một tay cầm cái chậu tiếp nước súc miệng Lucia phun ra, tay còn lại lập tức đưa cái khăn nóng đã vắt sẵn, hầu hạ dụng tâm chu đáo, hoàn toàn không cần Lucia mở miệng thì đã dâng đồ vật cậu nghĩ đến lên.

Chờ Lucia lau mặt xong, đem khăn mặt cho Arnold đứng bên cạnh, mới chú ý tới ánh mắt thi thoảng nhìn Arnold của Jocelyn, cậu đi vào phòng trong ngồi xuống bên cạnh bàn, sau đó nhìn Jocelyn, cong khóe miệng cười nói: “Còn nhớ rõ Arnold không?”

Arnold, đứa nhỏ mười năm trước được Thánh Tử đại nhân nhặt về, đem qua ngài còn nhắc tới, làm sao mà không nhớ rõ được? Người này chính là Arnold? Ánh mắt nhìn chăm chăm Arnold của Jocelyn có chút không thể tin được, đứa nhỏ bị mù gây tong teo năm đó chính là thiếu niên cao ngất trước mắt này, hơn nữa không phải mất hẳn bị mù sao?

Như nhìn ra Jocelyn hoang mang, Lucia mở miệng nói: “Năm đó, khi ta và em ấy bị truyền tống đến hai nơi khác nhau, vận khí của Arnold rất tốt, trải qua một phen kỳ ngộ, gặp được một vị tiên bối trị được mắt cho em ấy, hơn nữa hiện tại Arnold còn là một Ma Pháp Sư không gian trân quý.”

“Vận khí của Arnold thật sự tốt.” Jocelyn ý tứ hàm xúc không rõ nói.

Kỳ ngộ dễ gặp như vậy sao? Tuy rằng lúc trước Thánh Tử đại nhân đối hắn có ơn, nhưng không phải người nào cũng biết nhớ ơn báo đáp, huống chi Arnold đã là Pháp Sư không gian hi hữu, vậy mà giờ hắn vẫn ân cần hầu hạ Thánh Tử đại nhân như vậy, thế nào cũng thấy có âm mưu.

Xem ra, ông phải bầm báo với Giáo Hoàng bệ hạ về người này, hơn nữa còn phải sai Sandy chú ý đến hắn nhiều hơn mới được.

Tuy Lucia nghe ra trong giọng nói của Jocelyn có đề phòng và cảnh giác, nhưng cậu biết Arnold đối tốt với cậu là thật lòng, nguyên văn trong sách tuy nói Arnold có thù tất báo, nhưng hắn cũng là một người rất nhớ ân huệ của người khác.

Kỳ thật Arnold trong sách vẫn chưa đến mức yêu nữ chính, chỉ hơi thích thôi, chẳng qua bởi vì nữ chính là người duy nhất từ đầu đến cuối vẫn duy trì hắn, giúp đỡ hắn, hơn nữa còn yêu hắn tha thiết, cho nên cuối cùng tuy Arnold vẫn chưa yêu nữ chính, nhưng vẫn ở cùng một chỗ với nàng, cuối cùng còn mang nàng đi, cùng nhau rời khỏi thế giới này.

Đó cũng là nguyên do vì sao lúc trước Lucia vươn một tay giúp Arnold đứng lên khi hắn còn chưa trưởng thành, vì chỉ cần cậu không phản bội Arnold, thì cho dù sau này hai người có là đối địch, tin tưởng lấy tính cách của hắn sẽ thủ hạ lưu tình với cậu.

“Jocelyn, Arnold, em ấy rất tốt.”

Đối với Jocelyn, Lucia có cảm tình rất sâu đậm, cậu không thể trở mặt nhìn ông tìm chết ở trước mặt cậu được. Tuy nói hiện tại không biết Arnold cảm thấy Jocelyn thế nào, nhưng hắn vốn là nhân vật chính siêu cấp mang thù, nếu ông ấy thật sự bị hắn nhớ kỹ, vậy cậu cũng không thể cứu nổi.

Arnold đơn giản thu thập chính mình xong liền đứng ở phía sau Lucia, vốn rất phẫn nộ với hành vi dám nhìn mình vô lễ như vậy ngay trước mặt anh của Jocelyn, quyết định sau này có cơ hội nhất định phải cho ông ta một vài giáo huấn nho nhỏ mới được.

Hắn cũng sẽ không giết chết hay phăng thây người này, nhiều lắm cũng chỉ cho ông ta ăn chút đau khổ mà thôi, bởi vì hắn biết rõ người này rất trọng yếu ở trong lòng anh.

Nhưng Lucia mở miệng nói hộ cho hắn, lại khiến Arnold vừa kinh hi vừa cảm động, anh hiểu rõ hắn như vậy, hắn tình nguyện làm bản thân bị thương cũng sẽ không thương tổn đến anh.

Chỉ hai chữ đơn giản ‘rất tốt’, hắn lại cảm giác như nghe được lời khen ngợi tốt nhất trên thế gian này, tâm tình rất kích động, thân thể cũng vì câu nói này mà run nhẹ nhẹ, cảm giác được cử động khác lạ trên tai mình, Arnold vội vàng thu liễm lại tình cảm, hít sâu, cảm giác ngứa ở tai lúc này mới chậm rãi biến mất.

(Editor: Arnold là bán tinh linh nên cái tai sẽ dài y như trong phim chúng ta hay thấy. Để giống người bình thường, Arnold phải dùng pháp thuật hay thuốc gì đó [cái này trong truyện không nói, tôi chỉ suy đoán] để tai giống con người nhưng nếu không kiềm hãm được cảm xúc thì sẽ bị lộ nguyên hình)

Khóe miệng hiện ra tươi cười vừa hạnh phúc vừa bất đắc dĩ, quả nhiên hắn đã không thể trị nổi, cứ ngã thẳng vào người có tên là Lucia kia, cho dù biết trước không hề có kết quả, nhưng hắn vẫn vui vẻ chịu đựng, vĩnh viễn sẽ không hối hận quyết định ngày đó đã nhét tay mình vào lòng bàn tay của người này.

Lucia lúc nói không có vẻ nghiêm túc gì, nhưng Jocelyn lại biết Thánh Tử đại nhân đang rất nghiêm túc, ông cúi đầu khom lưng, cung kính nói: “Là Jocelyn vượt quyền.”

Nhìn biểu tình trên mặt Jocelyn, Lucia thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Jocelyn, ta hiểu lo lắng của ngươi.” Cậu dừng một chút, suy nghĩ nên nói tiếp như thế nào, “Nhưng Arnold sẽ không gây bất lợi với ta, ta vẫn còn có thể nhìn ra một người có thật lòng hay không.”

Lời này của Lucia vẫn chưa nói hết, tuy nói rằng Arnold sẽ nhớ rõ giao tình với cậu, sẽ không hại cậu, nhưng căn cứ vào thân phận Ma Vương của hắn

sau này, hẳn có gây bất lợi cho Giáo Đình hay không thì không dám khẳng định.

Tuy Jocelyn vẫn còn có thái độ nghi ngờ Arnold, nhưng ông cũng không tiếp tục biểu hiện ra bên ngoài, “Thánh Từ đại nhân ăn sáng trước đi, Sandy đã chuẩn bị tốt mọi thứ chờ ngài ở cửa Giáo Đình.”

Lucia biết nhiều lời cũng vô ích, còn không bằng để thời gian chứng minh, cậu quay đầu nói với Arnold, “Arnold, cùng nhau ăn đi.”

Chờ Arnold ngồi xuống, cậu cười nói: “Em về đúng lúc đấy, nếu chậm thêm một ngày nữa, ta đã ở trên đường đi Clastres rồi.”

“Vây đủ chứng minh ta với anh thật có duyên phận.” Arnold không có nói cho Lucia biết, hẳn định vị nơi dịch chuyển không gian không phải là Giáo Đình, mà mượn một bán thân khí, trực tiếp thông qua máu của anh, đem vị trí dịch chuyển đến bên người anh, như vậy về sau, cho dù anh đang ở phương nào, hẳn đều có thể vĩnh viễn tìm được anh.

(Editor: Arnold, tôi có thắc mắc, người lấy máu của Lucia hồi nào vậy?)

Biểu tình trên mặt Lucia trong chớp mắt cương một chút, nếu để cho Arnold biết lần đầu hẳn gặp cậu là do cậu hao hết tâm tư mưu toan, không biết hẳn có còn cho rằng bọn họ có duyên hay không nữa?

Lúc ăn cơm tuy hai người không nói gì, nhưng Arnold vẫn như cũ, mọi việc đều vì Lucia trước, ăn cơm cũng bố trí thỏa đáng cho cậu, rồi bản thân mới ngẫu nhiên ăn hai ba miếng, khiến Jocelyn đứng hầu bên cạnh Lucia hoàn toàn không có cơ hội nhúng tay.

Bởi vì bất mãn với chiều cao của mình, cho nên Lucia thường có thói quen uống một chén sữa bò vào bữa sáng và bữa tối, hôm nay cũng không ngoại lệ, Jocelyn chậm rãi bưng ra một ly sữa bò, nhưng Lucia cơm nước xong lại không có uống nó.

Dùng khăn ưu nhã lau khóe miệng, Lucia thò tay đẩy ly sữa bò đến trước mặt Arnold, khóe miệng tươi cười sáng lạn, vô cùng ôn nhu nói: “Arnold, đây là ly sữa bò cố ý để lại cho em đây.”

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 27

Arnold dờ khóc dờ cười nhìn ly sữa bò bị đẩy đến trước mặt, không nghĩ tới anh cư nhiên còn nhớ tới chuyện hẳn ‘chán ghét’ uống sữa bò.

Nhưng mà có thể khiến anh vui vẻ một chút, làm cái gì cũng đáng giá.

Ánh mắt của Lucia ẩn chứa chờ mong nhìn Arnold, trước đây nhìn khuôn mặt shota đáng yêu bị ghen một hơi uống sữa của Arnold thấy dễ thương chết đi được, tuy hiện tại hẳn đã trưởng thành, hẳn không thể dễ thương được nữa, nhưng có thể xem nhân vật chính khôn ngoan, cảm giác rất thích a.

Arnold cũng không cô phụ kỳ vọng của Lucia, hẳn ngẩng đầu lên, khó xử nhìn Lucia, giọng thương lượng nói: “Anh, hiện tại ta đã rất cao rồi, có thể không cần phải uống sữa bò nữa không?”

Không đề cập tới chiều cao còn tốt, nhắc tới chiều cao, Lucia liền nhớ tới sự thật bị kịch là bản thân cậu chỉ cao tới lỗ tai Arnold, tươi cười trên mặt không khỏi càng thêm ôn nhu như nước, “Arnold, anh cố ý để lại cho em, thật sự anh cũng uống không được, lãng phí rất đáng tiếc.” Lucia đem hai chữ ‘có ý’ cắn thật rõ ràng, sợ Arnold nghe không rõ.

Đôi mắt lớn màu xanh nhạt của Arnold không chớp nhìn Lucia, trong giọng trầm thấp mang theo ngữ khí lấy lòng, “Anh...”

Không thể không thừa nhận, cho dù Arnold đã trưởng thành, nhưng hẳn vẫn còn vốn liếng bán manh (tỏ ra dễ thương), tối thiểu đôi mắt Bambi của hẳn đúng là vô sự tự thông(1), Lucia có chút không đành lòng nhìn thẳng vào mắt hẳn, cho dù đôi mắt có dễ thương, nhưng cũng không che dấu được sự thật người là một người đàn ông cao gần 1m9 đầu nhạ, thật sự làm đau mắt người ta mà.

Tuy trên mặt Lucia vẫn nhu hòa, không khác gì so với hình tượng lúc bình thường, nhưng Arnold vẫn có thể dễ dàng cảm nhận được tâm tình biến hóa của anh, đôi mắt lục bích nhìn Lucia, một tia ôn nhu chột lóe qua.

Lucia chuyển ánh mắt về ly sữa bò còn đang tỏa hơi nóng, nói: “Chúng ta sắp khởi hành rồi.” Ngữ ý chính là người nhanh uống đi, đừng làm chậm trễ thời gian.

“Ta đây uống nha, thật sự uống...” Arnold cầm ly sữa bò, vừa nói vừa nhìn Lucia, phảng phất như còn chờ mong cậu hồi tâm chuyển ý.

Lucia nhìn Arnold đùa giỡn như vậy, tức giận nói: “Nhanh uống đi.”

Xem ra sự tình thật sự không thể có cơ hội chuyển cơ, Arnold làm bộ như rất thống khổ, hít sâu một hơi, sau đó ghen hô hấp đem ly sữa lớn nhanh

chống uống vào trong dạ dày, chỉ sau vài giây, một ly sữa bò lớn liền biến mất trong miệng hắn.

Mặt ngoài Lucia rất trấn định, nhưng tiểu nhân ở trong lòng đã trợn mắt há mồm, này, người đang biểu diễn tạp kỹ sao? Arnold từ lúc nào đã có kỹ năng này, uống sữa bò mà cũng có thể khí phách như vậy, quả nhiên là nhân vật chính.

Chờ Arnold đặt cái ly không xuống, Lucia vừa thấy, nhin không được cười ra tiếng, “Ha ha, Arnold, môi của em...”

Arnold dùng lưỡi liếm một chút, quả nhiên trên môi khẳng định là một vòng màu trắng, khó có khi nghe được tiếng cười sang sảng của anh, Arnold cũng không lập tức liếm sạch, mà chỉ liếm một chút để tạo bộ dáng vừa thấy đã rất ngốc, hắn cũng cong khoe miệng lên cười.

Hai người mất nửa tiếng để ăn xong bữa sáng, chờ Lucia, Arnold và Jocelyn đến cửa Giáo Đình, thì Giáo Hoàng bệ hạ và Sandy đã đứng đó đợi một lúc rồi.

Khi Lucia tới cửa, trừ Giáo Hoàng Cassandra, Lucia và người nào đó ở phía sau, còn lại những người khác đều khom lưng cung kính hành lễ với Lucia, “Thánh Tử đại nhân ngày an.”

Chờ mọi người hành lễ xong, Giáo Hoàng bệ hạ cười đi đến bên người Lucia, hòa ái dò hỏi: “Con của ta, tối qua có nghỉ ngơi tốt không?”

“Bệ hạ, sau khi cùng ngài chơi hai ván cờ, tối qua con đi nghỉ không thể tốt hơn.” Đầu tiên Lucia đơn giản hành một lễ với Cassandra, sau đó đứng thẳng dậy, thân thiết nói.

“Ha ha.... Lúc nào con cũng học được cách chọc ta vui vẻ.” Cassandra nghe Lucia nói, cười đến mức tất cả nếp nhăn trên mặt đều lộ ra ngoài, thoải mái nói.

Lucia nhìn khuôn mặt từ ái của Cassandra, trong lòng càng không nở, tiến lên đỡ cánh tay ông, cười thân mật: “Lời này của con là nghiêm túc, ngài phải tin tưởng con.”

Cassandra nhìn Lucia hôm nay có vẻ đặc biệt sáng sủa, trong lòng hiểu tâm tình của cậu, cũng không nói gì thêm, chỉ cười ha hả vỗ vỗ tay cậu, sau đó đưa cậu đến chỗ Sandy và tiểu đội Kỵ Sĩ ở bên cạnh.

“Nhớ kỹ, hết thầy phải lấy an toàn của bản thân lên hàng đầu, đến Clastres, nếu có phiền toái, có thể đi tìm hiệu trưởng học viện Kleist – Hebrew, tin chắc ông ấy sẽ giúp đỡ con.”

“Hiệu trưởng Hebrew?” Lucia nghi hoặc nhìn Cassandra, sao cậu chưa bao giờ nghe Cassandra nhắc tới người này.

Đối với nghi vấn của Lucia, Cassandra cũng không giải đáp, mà chỉ lướt qua Lucia, trịnh trọng nói với Sandy và tiểu đội Kỵ Sĩ ở phía sau: “Lần này, mười người các ngươi đã được tuyển để đi cùng Thánh Tử tới Kleist, hi vọng các ngươi có thể phát huy tinh thần Kỵ Sĩ, tuyệt đối trung thành với Thánh Tử Lucia, dùng hết mọi khả năng của các ngươi để bảo vệ Thánh Tử.”

Sandy và tất cả mọi người ở phía sau anh cùng khom người lên tiếng đáp: “Ghi nhớ lời dạy bảo của Giáo Hoàng bệ hạ!”

Tuy Lucia rất kỳ quái với giọng đầy phức tạp của Cassandra khi nhắc tới Hebrew, trong giọng nói của ông mang theo hoài niệm hỗn loạn với tiếc nuối, nhưng rõ ràng Cassandra không muốn nhiều lời, cậu cũng không gắng hỏi thêm, cậu có dự cảm lần này đi Kleist gặp Hebrew, cậu nhất định có thể cõng bỏ nghi hoặc của mình.

(Editor: mọi người có thấy JQ của Giáo Hoàng với Hiệu trưởng Kleist không? *lè lưỡi*)

Cassandra lui ra phía sau một bước, tươi cười nhìn Lucia, khoan hậu từ ái nói: “Con trai ta, thần Quang Minh sẽ phù hộ cho con, xuất phát đi.”

Lần này Lucia lấy thân phận Thánh Tử Giáo Đình đề xuất hành, cho nên phô trương đến mù cả mắt là điều đương nhiên, hai con Bằng Mã đứng một trước một sau, lôi kéo xe ngựa vô cùng xa hoa ở phía sau, quanh thân xe ngựa có hoa văn ma pháp thuộc tính phong, có thể giúp xe ngựa ở trên không trung vẫn vững vàng như đi trên mặt đất, hơn nữa bên trong xe cũng khảm đá nguyên tố thuộc tính băng và thuộc tính hỏa, có thể căn cứ theo độ ẩm bên ngoài mà quyết định mở ra loại thuộc tính nào, giống như cái điều hòa ở hiện đại, có thể đông ấm hè mát.

Lucia nhìn Cassandra và những đại giáo chủ phía sau ông vẫn còn đứng tiền ở cửa Giáo Đình, mắt lướt qua bọn họ, nhìn Giáo Đình nơi cậu đã ở hai mươi lăm năm, từng viên gạch một, giờ phút này, trong mắt cậu đều tràn ngập hồi ức.

Khom người thật thấp chào Cassandra, Lucia xoay người đi đến hai con Bằng Mã rồi leo lên cái xe ngựa xa hoa kia, Arnold, Jocelyn cũng theo sát sau đó, chẳng qua một người ở ngoài điều khiển xe ngựa, mà người kia lại quang minh chính đại vào trong xe với Lucia. Sandy vì là đội trưởng đoàn Kỵ Sĩ, cho nên chỉ có thể ở bên ngoài với các Kỵ Sĩ khác cùng nhau ngồi trên thú sủng loại phi hành, mà không thể lên xe ngựa.

Chuẩn bị sắp xếp xong, Jocelyn niệm một câu thần chú với Bằng Mã, nghe thấy giọng mũi vang dội của hai con Bằng Mã này, sau đó ‘phập’ một tiếng, chúng mở đôi cánh không lồ ra, rồi chậm chậm kéo cái xe ngựa lên trên không trung.

Mọi người trong đội Kỵ Sĩ cũng lần lượt khống chế thú sủng cẩn thận bay chung quanh Lucia. Lúc này, Sandy ngồi ở trên thú sủng mới nghĩ tới người áo đen khi nãy tiến vào trong xe ngựa cùng Thánh Tử đại nhân là ai, vì sao lúc trước không có gặp qua, xem ra lát nữa phải đi hỏi Jocelyn mới được.

Trong xe ngựa,

Arnold tự đi vào cũng rất tự giác ngồi đối diện với Lucia, sau đó quan sát hoàn cảnh bên trong xe, đây là thói quen được dưỡng thành khi hắn còn ở Ma Giới. Không gian trong xe rất rộng, bốn phía đều là nệm dày, ở giữa là một cái bàn nhỏ, bên dưới bàn còn có mấy ngăn kéo, Arnold đoán bên trong chắc là chứa một ít đồ ăn. ...

Nhòai nửa người trước về phía anh, đem cửa sổ Lucia đang nhìn chăm chú đóng lại, tự nhiên cười nói: “Anh, mở cửa sổ sẽ lạnh đấy.”

Lucia không để ý đến động tác của Arnold, chính bản thân cậu cũng không biết làm sao, tự dưng cảm thấy hoảng hốt với chuyến xuất hành lần này, phảng phất như tương lai không xa sẽ phát sinh chuyện gì đó không tốt, loại cảm giác này tới quá đột ngột, Lucia cũng không nghĩ ra được là nguyên nhân gì khiến cậu như thế. Nhìn Arnold ngồi đối diện, Lucia an ủi bản thân, nhân vật chính còn đang ở bên cạnh mình, khẳng định sẽ không có việc gì.

Cảm nhận được Arnold đang lo lắng nhìn mình chăm chú, Lucia cười cười với hắn, sau đó nói: “Trong xe rất ấm áp, kỳ thật chẳng liên quan gì đến việc mở hay đóng cửa sổ cả.”

“Nhưng mở cửa sổ lại khiến ta cảm thấy lạnh, anh nhân nhượng ta một chút đi.” Arnold chớp mắt, mắt không hồng, khí không suyễn nói xạo.

“...” Lucia không nói gì nhìn Arnold, sao cứ có cảm giác, lần này trở về, Arnold càng ngày càng không biết xấu hổ. Tuy nói là vì tốt cho cậu, nhưng cũng không cần tìm một lý do vờ nghe đã biết là nói bậy như vậy đi, mới sáng nay tên nào nói là thấy nóng a?

Sau đó, suốt dọc đường, hình thức ở chung của hai người là như sau:

“Anh, uống nước.” Arnold đổi nước lạnh thành nước ấm, cười đưa đến tay Lucia.

“Anh, ăn cái này đi.” Lúc ăn cơm, Arnold lấy hết xương cá, bóc hết vỏ tôm, bỏ vào trong đĩa của Lucia.

“Anh, bên ngoài rất lạnh, mặc thêm áo khoác rồi hãy đi ra ngoài.”

“Anh...”

Hai ngày liên tiếp, Arnold giống như muốn bù hết cho mười năm xa cách vậy, chân chân chính chính một tác không rời Lucia, chiều cổ đến mức có thể nói là tỉ mỉ săn sóc, cho dù là Jocelyn cũng không tìm ra được điểm gì để đâm chọc, mà Sandy lại hoàn toàn bị Arnold cách ly ra khỏi bên người Lucia, nguyên nhân rất đơn giản, trong ánh mắt của Sandy khi nhìn anh có cái gì đó khiến hắn thấy rất không thoải mái.

(Editor: ghen thì nói đại đi anh)

Nhưng có một chuyện lại khiến Lucia không thể chịu nổi, đó là khi cậu muốn đi vệ sinh, Arnold cũng muốn canh giữ cách đó không xa, mà bất luận Lucia có khuyên bảo như thế nào, Arnold cũng đều mang bộ dạng tất cả là vì an toàn của cậu mà suy nghĩ, hoàn toàn bất vi sở động(2), mà chính Jocelyn và Sandy cũng đều không cho rằng hành vi của Arnold có cái gì không đúng, ngược lại họ còn rất đồng ý với chuyện này.

Vừa mới bắt đầu, Lucia còn có thể ngượng ngùng, mãi đến sau này, cậu cũng thành thói quen, dù sao đều là đàn ông, cũng không có gì ghê gớm, lúc ở hiện đại, khi ‘làm việc’ cạnh bên người xa lạ, vì sao lại không có cảm giác này nhỉ?

(Editor: ‘Làm việc’ ở đây chỉ chuyện đi WC của Lucia.

(1) ‘Vô sự tự thông’ nghĩa là không cần học cũng có thể nắm rõ.

(2) ‘Bất vi sở động’ nghĩa là không có động tĩnh, không bị thuyết phục.)

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chương 28

(Editor: Lucia đã quay trở lại rồi đây *tung hoa*)

Bởi vì tốc độ của Bảng Mã cũng không nhanh, nên cho dù Xigal cách Thánh thành không xa, nhưng Lucia vẫn mất tận ba ngày mới đến được Xigal.

Giữa trưa hôm nay, Lucia và Arnold ở trong xe ngựa chơi bài Poker – trong lúc nhàm chán, Lucia đã tự chế ra nó.

Lucia nhìn bài trên tay, không khỏi nhớ tới Arnold khi vừa mới chơi, lúc đó bản thân tuy không ngược chết hắn, nhưng mười ván thì cũng thắng chín, còn tưởng rằng sự phụ sẽ chết đói vì dạy đồ đệ cơ chứ, ai ngờ sau khi Arnold nắm được quy tắc và kỹ xảo xong, Lucia chơi với hắn thì phần lớn cậu đều thua nhiều thắng ít.

Một ván chám dứt, lần này Lucia lại thua, cậu hơi bức mình bỏ bài trong tay ra, chờ Arnold chia bài xong, đang định làm thêm một ván thì, giọng của Jocelyn từ bên ngoài xe ngựa truyền vào, “Thánh Tử đại nhân, chúng ta đã đến bên ngoài trấn Rostock, hiện tại nên đi xuống hay không?”

Vừa mới nghe đã đến trấn Rostock, Lucia cũng không đánh bài nữa, mở cái cửa sổ nhỏ trong xe ra, nhìn xuống, quả nhiên thấy một thị trấn nhỏ, nhà cửa san sát nhau cách đây không xa.

“Jocelyn, xuống từ chỗ này đi.” Phía dưới bọn họ vừa lúc là một khoảng đất trống, Lucia trực tiếp ra lệnh cho Jocelyn ở bên ngoài.

Nghe Lucia nói, Jocelyn ra hiệu cho Sandy đang ngồi trên Sư Thử cách đó không xa, Sandy thấy dấu hiệu của Jocelyn liền gật gật đầu, sau đó ra lệnh cho Kỵ Sĩ điều khiển Sư Thử. Từ dưới mặt đất nhìn lên, thấy bốn năm con Sư Thử lớn và một chiếc xe ngựa xa hoa do Băng Mã kéo phô trương thanh thế, chậm rãi bay xuống dưới.

Chờ xe ngựa đã ổn định, Jocelyn xoay người kéo cửa xe ra, sau đó lui sang một bên, cung kính hô: “Thánh Tử đại nhân.”

Lucia cẩn thận khom người cúi đầu đi ra khỏi xe ngựa, trong nháy mắt, ánh mắt của mười mấy người, tất cả đều tập trung lại ở trên người cậu, Lucia cũng không có cảm giác gì, chỉ có điều Arnold đi sau cậu thấy vậy, mắt lại ám ám, hần nhanh chóng đi đến phía bên phải cạnh Lucia, chặn tầm mắt nóng bỏng của một vài tên Kỵ Sĩ.

Lucia đang chỉnh thẳng lại eo lưng, vội vàng thời thời khắc khắc duy trì hình tượng, đương nhiên không phát hiện động tác nhỏ này của Arnold, trên mặt cậu mang theo tươi cười khoan hậu, ôn hòa, lướt qua Arnold, đi đến trước mặt đám Kỵ Sĩ, tay chỉ vào thị trấn nhỏ cách đó không xa, cao giọng nói: “Phía trước chính là trấn Rostock, gần đây ở trấn này thường xuyên phát sinh người mất tích, Giáo Hoàng bề hạ đã ra lệnh trước khi tới Kleist, đến đây điều tra một phen.”

Lucia chưa nói chuyện Cassandra hoài nghi là do Ma tộc làm, dù sao mọi người ở trên đại lục Io hễ cứ nghe đến Ma tộc thì đều biến sắc, hơn nữa, tuy Lucia biết rõ chuyện lần này là do Ma tộc làm, nhưng cũng không phải là do tự tay bọn chúng làm, cho nên không cần phải nói ra tạo thành khủng hoảng không cần thiết.

Arnold nhìn anh ở bên cạnh đi lên phía trước, y bảo thổi qua, chớp mắt còn phảng phất lại mùi hương độc nhất trên người cậu. Nhưng anh ngay cả một ánh mắt cũng không dừng lại trên người hắn, Arnold nhìn chăm chăm vào dáng người thon dài của anh, khóe mắt dư quang xẹt qua đội Kỵ Sĩ kia, lại trở về trên người Lucia, trong ánh mắt mang theo si mê, anh a, vẫn trước sau như một chói mắt như vậy....

Sandy là đội trưởng đội Kỵ Sĩ, đương nhiên biết rõ sự tình hơn đám Kỵ Sĩ bình thường nhiều, khuôn mặt anh nghiêm túc chuyên chú, nhìn Lucia lên tiếng đề nghị: “Thánh Tử đại nhân, hiện giờ đã là giữa trưa, hay là chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi trước, chỉnh đốn một phen rồi mới đi điều tra?”

Lucia khẽ nâng mắt, nhìn về thành trấn cách đó không xa, nói: “Vẫn phải làm phiền mọi người, nơi này cách Rostock cũng không xa, chúng ta đến đó rồi mới ăn cơm nghỉ ngơi đi.”

Mặt trời chói chang cao cao vắt ngang giữa không trung, ả ả đi về phía tây. Sandy nghĩ giờ đã là hai giờ chiều, sớm đã vượt qua giờ ăn trưa thường ngày của Thánh Tử đại nhân, cho nên định dùng cơm trực tiếp ở đây rồi mới đi Rostock, nhưng nếu Lucia đã mở miệng, anh cũng không phản bác, cúi đầu đáp: “Vâng.”

Tuy nói Rostock chỉ là một cái trấn nhỏ của Xigal, nhưng bởi vì sau lưng là một khu rừng, bên trong không thiếu ma thú cấp cao và tài nguyên tương đối phong phú, cho nên bình thường Rostock vẫn rất náo nhiệt, không thiếu những người ưa mạo hiểm lựa chọn nơi này để tiến hành đi du lịch hoặc kiếm thêm một ít tiền.

Đoàn người Lucia thu thú súng và Băng Mã lại, trùng trùng điệp điệp đi về phía Rostock.

Trên đường đến thị trấn, chỉ có ngẫu nhiên thấy được một hai người mang về mặt vội vàng đi qua, hai bên đường, phần lớn các cửa hàng đều đóng chặt cửa, chỉ có một hai quán rượu và quán trọ linh tinh là còn mở cửa, nhưng trước cửa còn giăng lưới bắt chim. Toàn bộ trấn đều lộ ra một cổ cảm giác tiêu điều lạnh lùng.

Lucia bị mọi người vây quanh, đội ngũ thì ở phía trước, còn phía sau là Arnold đang nhắm mắt theo đuôi cậu, ánh mắt quét một vòng xung quanh, nghĩ đến vẻ mặt mệt mỏi của đám người phía trước và cái bụng đang ả ả phản đối của mình hiện tại, cậu ôn hòa nói với Jocelyn và Sandy: “Chúng ta cứ tìm một quán trọ ăn cơm trưa trước, nghỉ ngơi một lát, rồi mới đi tìm thôn trưởng hỏi tình hình.”

Nói xong, Lucia ngắm chuẩn một quán trọ nhìn qua không tệ, vắt chân đi qua, động tác thoáng có chút vội vàng thô lỗ, nên biết rằng hiện tại cậu đã đói muốn chết rồi đây. Nhưng ở trong mắt của đám người kia đều là, Thánh Tử đại nhân của chúng ta vẫn ưu nhã cao quý như vậy, ngay cả biểu tình trên mặt vẫn là ôn hòa thánh khiết, trong lòng bọn Kỵ Sĩ cảm khái không hồ người được xưng là đứa con của thần Quang Minh, Lucia đại nhân a.

Nếu như để Lucia biết được suy nghĩ của mấy người này, phỏng chừng cậu đã vênh váo tự kỷ một tiếng: kỹ thuật trang bức nhà ai mạnh? Cứ tìm đến ta ở Giáo Đình Thánh thành!

Đi vào quán trọ, đại sảnh trong quán đều trống trơn, chỉ có một người trung niên ngồi đằng sau quầy ghi ghi chép chép sổ sách, nghe thấy tiếng động, ông ngẩng đầu lên nhìn bọn người Lucia, trong nháy mắt, mắt của người này sáng lên như đèn pha, lông la lông lánh nhìn đoàn người.

“Chào các vị tiên sinh tôn kính, xin hỏi mọi người muốn ở trọ hay ăn cơm? Chúng ta có bò bít tết cực ngon và rau quả tươi mới, còn có phòng thoải mái, tuyệt đối có thể thỏa mãn yêu cầu của các vị.” Người trung niên đi ra quầy, ánh mắt tha thiết, nhiệt tình giới thiệu, hy vọng có thể mời chào được bọn người Lucia.

Lucia nhìn hoàn cảnh trong điểm, coi như sạch sẽ rộng rãi, cậu gật gật đầu với Jocelyn.

Biết Lucia đã quyết định ở nơi này làm nơi nghỉ chân tạm thời, cho nên Jocelyn mới nói với người trung niên: “Chuẩn bị bảy gian phòng tốt nhất mà người có, sau đó đem bò bít tết, bánh mì, khoai tây nghiền, pho mát, mỡ bò và rau dưa đặc sắc ở nơi này đến từng phòng, mỗi phòng một phần...”

“Chúng ta cứ ở trong đại sảnh dùng cơm đi.” Lucia lên tiếng cắt ngang Jocelyn.

Lucia đã yêu cầu, đương nhiên Jocelyn sẽ không cự tuyệt, ông dừng một chút, sau đó tiếp tục nói với người trung niên đang đứng ở một bên: “Phòng vẫn an bài như vậy, giờ chúng ta dùng cơm trong đại sảnh, tốc độ làm cơm hy vọng có thể nhanh chút.”

“Tiên sinh cứ yên tâm, đồ ăn nhất định sẽ mau chóng được mang lên.” Nghe Jocelyn nói vừa muốn phòng vừa muốn đồ ăn, trong mắt người trung niên cũng không thể giấu nổi vui mừng, sau khi người mất tích càng ngày càng nhiều thì rất ít người đến thị trấn, sinh ý của quán trọ càng xuống dốc không phanh, thật may hôm nay đã gặp phải khách hàng lớn.

Xem cách mấy người này ăn mặc nhất định không phải là người thường, nếu phục vụ tốt, không chừng vị tiên sinh tôn quý kia sẽ cao hứng thưởng cho ông vài kim tệ, đến lúc đó thì không cần phải lo chuyện quán làm ăn không nổi nữa, nghĩ đến đây, động tác của ông càng thêm cẩn thận cung kính lui xuống, sau đó khẩn cấp chạy vào phòng bếp, đi giám sát tên tiểu tử nấu ăn, nhất định phải làm ra đồ ăn hương vị ngon, tốc độ còn phải nhanh nữa.

Bên này, Lucia cười nói với bọn Kỵ Sĩ còn đang đứng: “Mọi người đều đã vất vả rồi, mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi, đợi một lát là có thể ăn cơm trưa rồi.”

Nhóm Kỵ Sĩ đều hơi hơi khom lưng cúi người với Lucia, rồi mới tự tìm bàn ngồi xuống, còn phía bên này, Arnold ở cạnh Lucia cũng đã sớm chọn được một chỗ có tầm nhìn tốt, ánh sáng sung túc, hần chỉ vào chỗ đó, rồi nói với Lucia: “Anh, chúng ta ngồi ở chỗ kia đi.”

Lucia nhìn về chỗ Arnold chỉ, chỗ đó không phải ở cạnh cửa sổ nhưng cũng có ánh sáng đầy đủ, quan trọng nhất là chỗ đó vừa không có gió lạnh xâm nhập, vừa có thể ngắm phong cảnh ở bên ngoài cửa sổ, trong lòng thầm nói, ánh mắt của Arnold vẫn không tệ a.

Đi đến bên cạnh bàn, Arnold tiến lên phía trước một bước, kéo ghế dựa ra, chờ Lucia ngồi xuống, hần lại bận rộn không ngừng tráng chén trà, sau đó mới rót trà ấm ra đưa đến tận tay Lucia, nói: “Anh, uống trà.”

Lucia nhìn nước trà còn tỏa ra hơi nóng, lại nhìn gương mặt tuấn tú của Arnold ở đối diện, không khỏi cảm khái quyết định lúc trước của mình quả nhiên là anh minh sáng suốt, xem xem, hiện tại Arnold còn trở thành người hầu bên người, cái này có được tính là một dạng khác của ‘lấy thân báo đáp’ không a, nghĩ đến đây, Lucia cũng bị chính mình chọc cười.

Bàn tay ở dưới bàn cầm lấy chén trà, uống một ngụm, Lucia nhìn Arnold nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Arnold một chút cũng không cảm thấy bầu không khí yên tĩnh này có cái gì không đúng hay xấu hổ, Lucia ngắm phong cảnh, hần ngắm Lucia, cảm giác thời khắc có thể nhìn anh như vậy thật sự rất tốt đẹp.

(Editor: thật ngọt! Thật tỏa phần hồng bốn phía!)

Bên này, Lucia và Arnold tương đối không nói gì, bên kia Sandy ngồi xuống cạnh Jocelyn, ánh mắt mờ mịt thoáng nhìn qua Arnold dính ở bên người Thánh Từ đại nhân, quay đầu thấp giọng hỏi Jocelyn: “Người kia là ai? Sao đột nhiên lại xuất hiện ở bên người Thánh Từ đại nhân?”

Jocelyn nhú nhú mày nhìn về phía Arnold, nói: “Ta cũng đang muốn tìm cơ hội nói với người, hần chính là Arnold mà Thánh Từ đại nhân vẫn luôn nhắc nhở.”

Sandy nghe thấy ba chữ Arnold, trên khuôn mặt anh tuấn hiện ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

Kỳ thực, trước đây anh cũng không xa lạ gì với cái tên Arnold này, bởi vì khi được Thánh Từ đại nhân đưa vào trong Giáo Đình chưa đến một tháng, anh đã nghe thấy đủ loại đồn đãi về Arnold, nghe nói Arnold là một đứa trẻ mồ côi, vì đạt được thương hại của Thánh Từ đại nhân nên mới có phúc hạnh được mang về Giáo Đình; nghe nói Arnold rất được Thánh Từ đại nhân sủng ái, mỗi ngày cùng ăn cùng ngủ, dốc lòng chăm sóc; nghe nói bởi vì Arnold mà Thánh Từ đại nhân đã hung hăng xử phạt hai thần thị; nghe nói...

Đồn đãi về Arnold rất nhiều, nhưng không có ngoại lệ, toàn bộ đều liên quan mật thiết đến Thánh Từ đại nhân, mọi người đều không hiểu vì sao chỉ là một đứa trẻ mồ côi mà lại được Thánh Từ đại nhân ân sủng như thế, nhưng ngay từ lúc bắt đầu, anh cảm giác Arnold này kỳ thật cũng giống anh, đều nhờ Thánh Từ đại nhân nên mới cải biến được vận mệnh bi thảm của bản thân, cho nên thật lòng anh cũng vì hần mà cao hứng.

Nhưng rồi chậm rãi theo thời gian, Thánh Từ đại nhân dần dần quên anh đi, anh liền có suy nghĩ, nếu không có Arnold, có phải Thánh Từ đại nhân sẽ giống như lúc trước mỗi ngày đến xem anh tu luyện, mỗi ngày sẽ sờ đầu anh, cô vũ anh, nếu không có Arnold, có phải người được hưởng ân sủng đó có phải sẽ là mình hay không, nếu không có...

Sau đó, Thánh Từ đại nhân và Arnold cùng nhau mất tích, mỗi ngày anh đều cầu nguyện thần Quang Minh, hy vọng Thánh Từ đại nhân có thể bình an vô sự. Lại thêm khoảng thời gian nữa, chỉ có một mình Thánh Từ đại nhân trở lại, không có Arnold, thêm vào việc chức vụ của mình cũng nhanh chóng bay lên, quả nhiên lực chú ý của Thánh Từ đại nhân lên người anh lại nhiều hơn.

Đợi đến lúc rốt cuộc anh cũng đã trở thành đội trưởng đội Kỵ Sĩ, anh liền khẩn cấp tự đề cử bản thân trở thành người bảo hộ bên người Thánh Từ đại nhân, anh cũng không rõ ý nghĩ của mình, anh chỉ cố gắng muốn từng bước lại gần Thánh Từ đại nhân, từng bước một... Anh không biết cảm giác của mình như vậy có đúng hay không, nhưng Thánh Từ đại nhân là chủ nhân do chính anh tuyên thệ nguyện trung thành, đây là sự thật vĩnh viễn sẽ không thay

đôi... Anh vĩnh viễn sẽ đứng ở bên cạnh Thánh Tử đại nhân, trở thành khiên chắn chắc chắn nhất, ngăn cản hết thảy thương tổn, vì cậu mà dọn sạch tất cả địch nhân.

(Editor: Sandy thật đáng thương a! Hu hu, sao anh chỉ là nam phụ thôi a? Hy vọng sau này anh tìm được nửa kia của mình! *khóc thương tâm*)

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Chương 29

“Ngươi làm sao thế?” Jocelyn lấy khuỷu tay đẩy nhẹ Sandy ở bên cạnh.

“A, không có gì.” Ánh mắt phức tạp nhìn về phía Arnold đang ngồi cùng một chỗ với Lucia, Sandy suy sụp nói, vốn tầm mắt chỉ nhìn Arnold nhưng cuối cùng vẫn không tự giác được chuyển sang lên người Lucia ngồi cạnh hắn, nhìn khuôn mặt ôn hòa cười nhẹ ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ, nhìn ngón tay trắng nõn mượt mà cầm chén trà... Đáy lòng Sandy hơi hơi rung động, nhưng rồi lại chưa xốt, Thánh Tử đại nhân là Thánh Tử đại nhân, và cũng chỉ có thể là Thánh Tử đại nhân mà thôi.

Bất buộc bản thân thu hồi tầm mắt, anh quay đầu nhìn Jocelyn, bình thản hỏi: “Mắt của hắn lành rồi?” ‘Hắn’ này đương nhiên chỉ Arnold.

“Nói là gặp được kỳ ngộ, không chỉ trị được mắt, vốn là người thường không có thiên phú, đột nhiên trở thành Ma Pháp Sư không gian.” Nói đến đây, trên mặt Jocelyn mang theo vẻ mặt hoài nghi, lạnh lùng nói: “Ta vẫn có cảm giác cái tên Arnold đó tiếp cận Thánh Tử đại nhân là có dụng tâm kín đáo, mười năm không thấy, giờ đã trở thành Pháp Sư không gian có địa vị tôn quý, thế mà hắn lại ba ba gấp rút trở về làm người hầu cho Thánh Tử đại nhân, có chỗ nói không thông, hơn nữa, cho dù là muốn báo ân, thì cũng không cần phải làm đến loại trình độ này.”

Nghĩ nghĩ, Jocelyn lại lo lắng nói: “Hiện tại Thánh Tử đại nhân rất tin nhiệm hắn, ta lo cho an nguy của Người. Chuyện này, ta nghĩ cần phải nói một tiếng với Giáo Hoàng bệ hạ, ngươi nghĩ sao?”

Tay của Sandy vô ý thức khẽ gõ mặt bàn, nghe Jocelyn nói, trong lòng anh cũng thập phần kinh ngạc, Pháp Sư không gian ở trên đại lục có thể nói là phi thường thừa thót, bởi chính vì thừa thót, cho nên địa vị của bọn họ rất được tôn sùng, một Pháp Sư không gian lúc nào cũng là đối tượng được mời chào khắp nơi.

Nhưng bất đồng với Jocelyn, anh có thể lý giải hành vi hiện tại của Arnold, bọn họ đều là những người nghèo túng nhất, địa vị thấp hèn nhất cho tới khi gặp được Thánh Tử đại nhân, cái loại âm áp này, anh nghĩ bất luận là kẻ nào cũng không thể kháng cự được, cho nên Thánh Tử đại nhân đối với bọn họ mà nói, Người chính là ánh sáng duy nhất trong sinh mệnh của bọn họ, nếu đã bắt được thì sẽ không bao giờ nghĩ buông tay.

“Phải đấy, an toàn của Thánh Tử đại nhân là quan trọng nhất, chuyện này vẫn là chờ tới Clastres báo cho Giáo Hoàng bệ hạ đi.” Sandy vẻ mặt nghiêm túc đồng ý. Lý giải thì lý giải, nhưng chứng kiến cái bộ dạng giống như ong hút mật, suốt ngày vây quanh Thánh Tử đại nhân hiển ân cần của Arnold vẫn khiến Sandy phát hoảng ở trong lòng, có thể cho tên Arnold này thêm ngọt ngào, thì anh vẫn rất thích ý a.

“Ừ, ta nghĩ bình thường ngươi cũng nên chú ý đến Arnold nhiều hơn một chút đi.” Nhìn nhìn chung quanh, Jocelyn hạ giọng nói: “Giáo Hoàng bệ hạ cảm giác chuyện lạ thường xuất hiện trên đại lục gần đây, rất có khả năng liên quan đến Ma tộc, thời điểm Arnold xuất hiện thật sự quá mức trùng hợp, chúng ta vẫn nên cẩn thận cảnh giác một chút.”

Sandy trịnh trọng gật đầu, đáp: “Ta sẽ luôn chú ý.”

Hai người vừa nói chuyện xong, thì thấy vài người trẻ tuổi lục đục đem những món ăn mà Jocelyn đã gọi lúc trước bung lên từng bàn, sau đó người trung niên kia từ bên trong quầy cẩn thận đi tới trước mặt Jocelyn, nói: “Tiên sinh, món ăn đều đã được bung lên, xin hỏi ngài còn có phân phó gì khác không?”

Nhìn những món ăn trên bàn làm cơm trưa coi như không tệ, Jocelyn nói: “Được rồi, ngươi đi xuống đi.”

Lúc Lucia thấy đồ ăn được bung lên, mắt cũng đã nhanh chóng phát ra ánh sáng xanh, nhưng cậu vẫn khắc chế bản thân, rất rụt rè cầm lấy dao nĩa, chậm rãi cắt miếng bò bít tết, động tác nhìn qua phi thường cảnh đẹp ý vui.

(Editor: đói muốn chết rồi mà vẫn còn nín giữ hình tượng hả anh? =.=)

Ăn được hai miếng, Lucia chỉ cảm thấy bụng càng thêm đói, hận không thể trực tiếp nhào lên cắn sạch miếng bò, hiện thực dao nĩa trong quán bình thường đều không sắc bén, làm người ta phải cắt bảy lần thì một mảnh nhỏ của cả tảng thịt bò mới được cắt rời ra, chậm không thể nào chịu nổi.

“Anh, ăn cái này trước đi.” Một cái tay lớn đột nhiên thò đến trước mặt Lucia, cầm lấy cái đĩa đựng miếng bò còn nguyên kia đi, thay vào đó là một cái đĩa khác, trong đĩa này, miếng thịt bò đều đã được cắt thành từng miếng nhỏ, đặt chỉnh tề ở một bên đĩa, bên còn lại là một ít rau dưa.

Ngẩng đầu lên liền thấy vẻ mặt ôn nhu của Arnold, thật xứng với khuôn mặt tuấn mĩ của hắn, nếu đối diện hắn là một cô gái, phỏng chừng cô gái này đã

sớm trao tâm cho hắn rồi, Lucia âm thầm thấy tiếc thay cho hắn, ôn nhu thế với một người đàn ông như cậu, thật sự là quá lãng phí biểu tình.

Nhìn Arnold còn đang chờ mong nhìn cậu, Lucia có chút bất đắc dĩ cầm lấy cái đĩa, dùng nĩa cầm lấy một miếng bò, đưa vào trong miệng, nuốt xuống, rồi nói: “Em cũng mau ăn đi.”

Nhìn Lucia đã bắt đầu ăn miếng thịt bò mình đã cắt sẵn, Arnold tâm tình rất tốt, bôi mỡ bò và pho mát lên bánh mì, kẹp thêm rau dưa, đặt sang một bên, sau đó mới bắt đầu ăn miếng bò bít tết mà Lucia mới chỉ ăn hai miếng kia, khóe miệng vẫn còn giữ nụ cười thỏa mãn.

Lucia lại ăn thêm một miếng thịt bò, nhanh chóng mà cũng không thiếu ưu nhã, không cần bản thân tự cắt thật là sáng khoái, cái đứa nhỏ Arnold này thật sự là rất tri kỷ.

Sau khi giải quyết xong đĩa thịt bò, Lucia lại ăn thêm mấy miếng bánh mì và một chén nhỏ khoai tây nghiền, lúc này mới có cảm giác no nê. Xem ra, những lời như người ta khi đói bụng, ăn cái gì cũng thấy ngon quả nhiên không sai, hôm nay ăn món ăn có hương vị đơn điệu thế này nhưng cậu lại cảm thấy rất ngon như được ăn đồ mỹ vị. Nghĩ đến mấy nhân vật chính xuyên vào tiểu thuyết đều là một bước lên trời, như thế nào lại đến lượt cậu, thì biến thành số bị đát phải ăn những món ăn không vị này chứ, nếu kiếp trước cậu học nấu ăn cho thật tốt, mà không phải mỗi ngày đều chơi không thì đã tốt rồi, kết quả cũng không như bây giờ muốn tự mình động thủ làm ra đồ ăn hợp khẩu vị cũng không được.

Nếu bác Arix cũng có thể đi cùng thì tốt biết mấy, đến dị giới này đã hai mươi mấy năm, chỉ có bác Arix do được cậu chỉ điểm ở Giáo Đình, là có thể làm ra những món ăn tương đối hợp khẩu vị của cậu, nào là bò nướng khoai tây, thịt dê nướng, canh cá.... Tuy thiếu gia vị, nên hương vị không ngon bằng kiếp trước, nhưng so với trình độ ẩm thực ở thế giới này thì đã tốt hơn nhiều lắm.

Không được, không thể nghĩ tiếp, Lucia cảm thấy nước miếng trong miệng mình lại nhiều thêm. Cầm lấy khăn ăn, lau lau miệng, sau đó để Jocelyn đã sớm dùng cơm xong, lúc này đang đứng sau lưng cậu gọi người trung niên lại đây.

Duke thật cẩn thận đi theo sau Jocelyn, đi về phía người thanh niên nhìn qua rất xinh đẹp kia, đến cạnh bàn, Duke cung kính khom lưng hành lễ với Lucia, thấp thòm hỏi: “Tiên sinh tôn kính, cơm trưa có hợp khẩu vị không?”

“Cơm trưa rất không tệ, người không cần phải lo lắng,” Lucia nhìn người trung niên mặc áo khoác da thú ở trước mặt, cười nói. Chờ biểu tình trên mặt của người này dịu đi một chút, Lucia mới nhẹ giọng hỏi: “Người tên là gì? Là ông chủ chỗ này sao?”

Sau khi Duke nghe Lucia nói rất vừa lòng với cơm trưa, trong lòng thở ra một hơi đầy nhẹ nhõm, ngữ khí cung kính trả lời: “Tiên sinh gọi ta Duke là được rồi, quán trọ này là sinh ý gia truyền.” Duke một câu cũng không nhiều lời thừa thãi, trước kia đã từng gặp vô số khách nhân quý tộc hi vọng vô thường, nhờ đó mà ông cũng học xong đạo lý nhiều lời thì càng sai nhiều hơn.

“Rostock gần đây có phải đã phát sinh chuyện gì không? Ta thấy trên đường sao lại không có người nào?” Lúc trước, tin tức cấp cho Giáo Đình tương đối mơ hồ, Lucia muốn hỏi lại dân bản xứ cụ thể chuyện gì đã phát sinh.

“Cái này....” Duke có chút khó xử, không biết có nên ăn ngay nói thật không, ông lo rằng nếu nói thật, sinh ý thật vất vả mới kiếm được lần này rất có thể sẽ phải ngâm nước nóng.

“Cứ nói đi, đừng ngại.” Lucia nhìn ra Duke do dự, ngữ điệu mềm nhẹ còn nói thêm: “Chúng ta là người của Thần Điện, lần này đến đây là để điều tra chuyện này.”

Duke đã ở thị trấn nhỏ này sinh sống hơn nửa đời người, nhưng chưa từng thấy qua người của Thần Điện, ông trộm nhìn thoáng qua Lucia, thanh niên đó một thân áo trắng, tóc vàng mắt xanh, khuôn mặt ôn hòa, “Các vị tiên sinh là thần quan, vậy thật sự quá tốt rồi!”

“Nói vậy, nhóm thần quan đại nhân cũng đã thấy được tình trạng hiện tại của chúng ta, kỳ thật trước kia, nơi này không phải như thế, hồi đó, bên trong trấn người đến người đi tập nập, trên đường đều là cửa hàng san sát nhau, tiếng rao hàng liên tiếp không ngừng....” Nhớ tới cuộc sống trước kia, ngữ khí của Duke trở nên sinh động hơn rất nhiều.

“Chỉ có điều nửa tháng trước, bên trong trấn đột nhiên liên tiếp có người mất tích, ban đầu chỉ có ba bốn người, những người khác cũng không để ý nhiều, nhưng sau đó, số người mất tích ngày càng nhiều, chỉ hơn mười ngày ngắn ngủi, đã có hơn năm mươi người không thấy bóng dáng đâu, dần dần, người ta cũng không dám ra ngoài, mà người bên ngoài nghe tin cũng không dám đến Rostock nữa. Thực không dám giấu diếm, cái quán nhỏ này của ta, sắp không kinh doanh nổi nữa rồi.” Càng nói, giọng của Duke càng trở nên sa sút, khi nói đến sự kiện mất tích, trên mặt còn lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Mấy người mất tích kia, đã từng đi tìm chưa?”

Nói vừa dứt lời, hoảng sợ trên mặt Duke càng sâu hơn, giọng nói đã có chút run rẩy, “Sao lại không đi tìm chứ, ngay từ lúc bắt đầu có người mất tích, trấn trưởng liền tổ chức người đi tìm, chỉ có điều những người đi tìm toàn đi không trở lại, ngay cả chính trấn trưởng cũng bị mất tích, mọi người đều nói là do Ác Ma làm.”

(Editor: ‘trấn trưởng’ là người đứng đầu thị trấn, giống như ‘thôn trưởng’ là người đứng đầu một thôn)

“Trấn trưởng cũng mất tích sao?” Lucia kinh ngạc hỏi.

“Dạ vâng, trấn trưởng ban đầu đã mất tích khi đang trên đường tìm người, trấn trưởng hiện tại là do khẩn cấp bầu ra. Mọi người cũng không dám đi tìm tiếp, chỉ có thể tận lực ở trong nhà không ra ngoài.”

“Các ngươi có chú ý gần đây có chỗ nào xuất hiện chuyện lạ gì không?” Bởi vì không phải là chuyện do chính nhân vật chính trải qua, cho nên nguyên văn trong sách không viết nhiều về việc này, Lucia cũng không biết cái tên Pháp Sư hắc ám kia đang trốn ở nơi nào, chỉ có thể hỏi thăm chút manh mối, rồi tự mình đi tìm.

Hiện tại Duke cũng rất hy vọng bọn người Lucia có thể giải quyết được chuyện này, dù sao là ai đi chăng nữa thì cũng không muốn sinh sống ở một nơi lúc nào cũng tràn ngập nguy hiểm, ông nhủ mà nghĩ nghĩ, sau đó không xác định nói: “Năm tháng trước, có lời đồn rằng khu mộ trên trần có quỷ nháo, chỗ đó thường xuyên có thể nghe được một ít tiếng động kỳ quái, buổi tối còn có sương mù kỳ lạ bay ra, không biết chuyện này có liên quan gì đến chuyện mất tích không nữa?”

Lucia nghe vậy, chắc được mười phần rằng chỗ kia có Pháp Sư hắc ám ẩn thân, chờ đến chiều đi tìm tòi hư thực liền biết, “Tin tức này rất hữu dụng, chúng ta sẽ mau chóng đi thăm dò một phen.”

Đứng lên, Lucia đặt chéo hai tay ở trước người, tràn đầy trang bức nói: “Thần Quang Minh tại thượng, nhất định sẽ đem lại yên tĩnh cho trần nhò này.”

Duke nghe vậy, khẩn cầu nói: “Nhóm thần quan đại nhân nhất định phải tìm ra được đầu sỏ gây nên!”

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 30

Sau khi nói hai ba câu đuổi Duke đang kích động đi, Lucia cảm thấy chuyện đi đến khu mộ cũng không phải là chuyện nhất thời, chung quy còn không rõ cái khu mộ đó đang có tình huống gì, hơn nữa người ta cũng có nhu cầu cần nghỉ ngơi, không thì sao có tình lực mà đối phó với tình huống có khả năng phải chiến đấu kể tiếp cơ chứ.

Cậu quay đầu lại, ôn hòa nói với Sandy luôn đứng thẳng tắp phía sau cậu: “Ta thấy Jocelyn đã định phòng xong, trước hết, ngươi cứ mang theo nhóm Kỵ Sĩ đi nghỉ ngơi đi.”

“Thế còn chuyện điều tra?” Sandy còn chưa nói, Jocelyn ở bên cạnh đã lên tiếng.

“Không vội, chúng ta đã chạy nhiều ngày như vậy, dưỡng tinh thần cho tốt trước đi đã.” Lucia vừa nói vừa nhìn thoáng qua bên ngoài, bầu trời lúc này không biết vì sao mà đã có chút tối: “Huống chi đã hơn bốn giờ rồi, hiện tại chúng ta đi thì cũng không biết phải mất bao lâu, trời sắp tối, buổi tối so với ban ngày càng thêm nguy hiểm, càng bất lợi với chúng ta. Cho nên chúng ta vẫn là nên đợi đến sáng mai tìm trấn trưởng hỏi cho rõ, sau đó mới xuất phát đi đến khu mộ mà lão bản kia vừa nói xem sao.”

Arnold yên lặng đứng ở bên cạnh Lucia, lúc Jocelyn lên tiếng hỏi thì mắt hơi tối lại, nhưng chỉ trong chớp mắt. Lúc nào anh làm việc cũng có lý do, làm người hầu của anh mà không thể lĩnh ngộ được ý tứ của cậu, thì hẳn là nên ngoan ngoãn chấp hành mệnh lệnh là được rồi, cư nhiên còn bắt anh giải thích, thật sự là... không vừa mắt.

(Editor: nói thật tôi cũng không thích Jocelyn, ông ta khiến tôi nhớ đến Ari trong Nữ hoàng Ai Cập, ngu trung hết chỗ nói)

Sandy từ sau khi đã biết thân phận của Arnold thì vẫn luôn âm thầm chú ý đến hắn, vừa nãy trong mắt Arnold toát ra ác ý nồng nặc, đúng lúc bị anh bắt được, chờ khi anh nhìn lại, chỉ có thể thấy được trong mắt đối phương tràn đầy ôn nhu và mê luyện, theo tầm mắt nhìn qua, dĩ nhiên đối tượng là Thánh Tử đại nhân.

Trong lòng giật mình, khó trách... Không có cảm thấy kinh ngạc, chỉ có loại cảm thán thì ra là như vậy. Nói vậy, ngay từ bắt đầu hắn cũng đã nhìn ra tâm tư khó tả của mình, cho nên mới có ý vô tình cách ly anh với Thánh Tử đại nhân đi.

Sau khi Sandy minh bạch, trong lòng cười khổ một tiếng, kỳ thật Arnold không nhất thiết phải làm như vậy, bởi vì anh chưa từng vọng tưởng qua cái gì, mà đồng dạng, Arnold cũng không nên vọng tưởng. Thánh Tử đại nhân hẳn là phải vĩnh viễn ngồi ở trên Thần Tọa, những vọng niệm dơ bẩn như thế nên vĩnh viễn bị vùi lấp, anh sẽ không cho phép phát sinh bất cứ chuyện gì làm bẩn đến vinh quang của Thánh Tử đại nhân, mặc kệ là Arnold, hay là chính anh.

Lucia kỳ quái nhìn Sandy vẫn trầm mặc không nói, anh đã phát hiện đồ vật gì ghê gớm lắm sao? Sao Sandy mặt đầy kiên định quyết tuyệt nhìn Arnold như thế, là do phương thức xoay đầu của cậu không đúng sao? Hai người này đã phát sinh chuyện gì mà cậu không biết chăng?

Theo bản năng nhìn về phía Arnold, kết quả người kia chỉ mờ mịt vô tội nhìn cậu. Trong lòng bắt đầu tưởng tượng các loại ngược luyện tình thâm, anh yêu hắn, hắn không yêu anh vân vân, Lucia nháy mắt lập tức cảm thấy cả người đều không ổn...

Cậu do dự hỏi: “Sandy?”

“Thánh Tử đại nhân, ta sẽ an bài tốt đội Kỵ Sĩ, ngài cứ yên tâm.” Sandy nghe tiếng Lucia gọi, anh vội vàng thu hồi lại ánh mắt, mặt chuyên chú đầy nghiêm túc cam đoan.

Cậu muốn hỏi không phải là cái này à, Lucia rồi rắm nhìn Sandy, nhưng cậu cũng không thể vút luôn thể diện trực tiếp chạy đến hỏi có phải người thích Arnold rồi hay không, cái đó hoàn toàn không phù hợp với hình tượng của cậu, cho nên cậu chỉ có thể yên lặng quay đầu qua, sau đó, thấp giọng nói: “Ừ, vậy ta về phòng trước.”

Arnold cùng Lucia đi lên cầu thang, anh không hiểu, nhưng hẳn lại mơ hồ hiểu được ý tứ của Sandy, kỳ thực bọn họ đều là người tám lạng kẻ nửa cân mà thôi, ai cũng sẽ không bước ra một bước khỏi ranh giới kia, và cũng sẽ không dám làm như vậy.

Vì vấn đề góc độ, cho nên Jocelyn không hề thấy được ánh mắt của Sandy khi nhìn Arnold, sau khi Lucia rời đi, ông xoay người hỏi: “Vừa nãy làm sao, có phải phát hiện ra Arnold có chỗ gì không thích hợp không?”

“Không có phát hiện ra cái gì cả, chúng ta cũng đi lên đi.” Sandy nhìn bóng dáng của Lucia và Arnold, thản nhiên nói.

Lucia đi theo bồi bàn lên lầu hai, đứng trước cửa phòng, cậu còn nói với Arnold theo sau cậu: “Arnold, em ở phòng cách vách đi.”

Arnold làm như không nghe thấy, thẳng tiến đẩy cửa phòng ra, sau đó đi vào trong, nói: “Anh, tiến vào đi.”

Lucia nhìn cái dạng này của Arnold, chỉ có thể bất đắc dĩ đi vào. Trong mắt của Arnold tràn đầy ý cười sung sướng, tuy rằng chẳng biết vì sao, nhưng mấy ngày nay ở chung, hẳn cũng phát hiện ra hình như anh có độ tha thứ đặc biệt cao đối với hắn, chỉ cần không phải chuyện lớn, chỉ cần hắn kiên trì, thì bình thường đều sẽ được như hắn mong muốn.

“Người ra ngoài đi, một lát nữa nhớ phải đưa lên đây một thùng nước ấm.” Arnold nói với bồi bàn đang đứng ở một bên chờ phân phó.

Lucia vừa ngồi xuống, nghe Arnold phân phó, cũng nhớ ra, từ lúc gấp rút lên đường tới nay, cậu còn chưa tắm qua lần nào, vì điều kiện có hạn, nhiều nhất cũng chỉ có thể lau người, không nhớ thì thôi, chứ vừa nhớ đến, cậu cảm giác cả người hình như có chút ngứa.

Nhưng nhắc tới tắm rửa, cậu lại nhớ ra một việc khác, “Arnold, em cũng qua phòng bên tắm rửa đi, chuyện này ta không cần em hầu hạ.” Lúc ở trên đường, cậu còn có thể lau người, nhưng không thấy Arnold có lau qua gì cả.

“Anh, ta chờ người tắm xong cũng được.” Arnold trừng mắt nhìn, hình như vừa nãy hắn thấy được ánh mắt ần ần ghét bỏ của anh, vừa nghĩ liền biết nguyên do, bệnh sạch sẽ của anh vẫn không thay đổi à, nhưng thật ra ở trên đường hắn có tắm rửa qua, có nên nói cho anh biết hay không đây.

Lucia cảm thấy Arnold như vậy là vì suy nghĩ cho cậu, mà cậu còn cho rằng hắn lười thôi, hình như không được tốt lắm, hơn nữa, Arnold nhìn cậu bằng loại ánh mắt phảng phất hiểu rõ suy nghĩ của cậu càng khiến cậu cảm thấy xấu hổ, chỉ có thể thấp giọng ừ một tiếng, sau đó quay đầu đi, giả vờ xem xét bài trí trong phòng.

Sao anh lại có thể đáng yêu như vậy chứ, ánh mắt màu xanh biếc của Arnold như nước trong hồ gọn lên từng đợt sóng, mang theo ý cười, ngưng mắt nhìn Lucia, mở miệng nói: “Anh, ở trên đường ta có tắm qua, nhưng nước sông lạnh, nếu để anh tắm thì dễ dàng bị cảm mất.”

Ngắm lại nước sông bên ngoài mùa này lạnh thấu xương, Lucia kinh ngạc nhìn Arnold, quét mắt trên dưới một lần, rõ ràng dáng người khá thon gầy, tuy không đến mức liễu yếu đào tơ, nhưng tuyệt đối không phải thuộc hạng cường tráng gì, vậy mà tắm nước lạnh như thế, cư nhiên một chút việc đều không có.

Tầm mắt chạm đến đôi mắt mỉm cười của Arnold, lúc này Lucia mới phản ứng, có vẻ như cậu vừa nói xấu ai đó ở trong lòng nhưng lại bị đương sự bắt được, xấu hổ quá đành phải cứng ngắt xả ra một khuôn mặt tươi cười, đang lo không biết nên nói tiếp như thế nào thì, tiếng gõ cửa đến đúng lúc giải cứu cho cậu.

“Tiến vào.” Arnold thản nhiên hô.

Người bồi bàn lúc trước đẩy cửa đi vào, theo sau là hai người đang khiêng một thùng nước ấm lớn cùng vào trong.

“Tiên sinh tôn kính, nước ấm mà ngài muốn đây.”

“Đổ vào trong đi.” Arnold chỉ vào một cái phòng nhỏ chuyên môn để tắm rửa.

Chờ người bồi bàn kia vui sướng cầm chút tiền bo đi ra ngoài, Lucia liền khẩn cấp đi vào phòng tắm, trước lúc vào, cậu xoay mặt lại, quả nhiên thấy được Arnold cũng đi theo sau, Lucia thoáng nhăn mi lại, nói: “Arnold, em chờ ở bên ngoài là được rồi.”

“Anh, sao vậy?”

Tuy rằng sau khi Arnold trở về, mặc đồ ăn cơm đều do một tay hắn xử lý, nhưng tắm rửa gì đó, trước đây thì không có gì, nhưng lớn rồi mà vẫn phải để Arnold hầu hạ, ngắm lại cũng thấy rất không được tự nhiên, Lucia châm chước một chút, nói: “Bình thường ta đều tự mình tắm rửa, em không cần đến hầu hạ.”

Arnold nhìn vẻ mặt kiên trì của Lucia, biết chuyện gì cũng phải tiến hành theo chất lượng, không thể nóng vội, thời gian xa cách mười năm vẫn cần thời gian để bù lại, cho nên hắn vừa động, trên tay liền xuất hiện ra một bộ quần áo mới, “Nếu anh đã không quen, ta sẽ ở bên ngoài chờ, có chuyện gì, chỉ cần gọi ta một tiếng là được.”

Vòng qua Lucia, đi vào phòng tắm, treo quần áo lên giá treo đồ, xong xuôi hẳn mới nói: “Anh, đây là đồ mặc sau khi tắm, ta treo ở chỗ này.”

Nói xong, Arnold tự nhiên rời khỏi, chờ Lucia đi vào, hẳn còn tri kỷ đóng cửa lại. Đứng trước cửa, Arnold nhìn cánh cửa đã đóng chặt, chậm rãi cười.

Sau khi đóng cửa, Lucia lập tức cởi bộ quần áo trên người ra, lấy tay thử độ ấm của nước, sau đó mới bước vào bồn, vùi cả người vào trong thùng nước ấm áp, lúc này, cậu mới thoải mái thở dài ra một hơi.

Dây dưa đến gần một tiếng, Lucia mới từ trong phòng tắm đi ra, vừa ra liền thấy Arnold đang ngồi trên ghế, tay cầm một quyển sách, đọc rất chăm chú.

“Đang đọc cái gì đấy?” Lucia đi qua, tùy ý hỏi.

Giờ giờ quyển sách trên tay, Arnold đứng lên, cười nói: “Đọc cuốn sách mà lúc trước anh xem”

‘Mười nơi không thể không đi trên đại lục Io’, Lucia yên lặng đọc tên sách, đây chính là quyển sách tra cứu mà cậu đã đọc để giết thời gian khi còn ở trên xe ngựa, không thể tin được, Arnold thế mà lại cảm thấy hứng thú với cái này.

Thật ra, Arnold vẫn luôn đứng ở ngoài cửa phòng tắm từ nãy giờ, lắng nghe tiếng nước, tiếng ma sát quần áo ở bên trong, trong đầu tự động hiện ra những hình ảnh có khả năng nhất, hẳn thậm chí còn tưởng tượng ra hình ảnh giọt nước tỏa hơi nóng chậm rãi xẹt qua lồng ngực trắng nõn, tiểu anh đào mê người, bụng bằng phẳng, cuối cùng biến mất ở bộ phận bí ẩn nào đó... Mới chỉ tưởng tượng như vậy thôi, mà hẳn đã có chút không khống chế được cảm xúc của bản thân.

Sau đó, nghe thấy tiếng bước chân từ bên trong ra, hẳn nhanh chóng chạy đến ngồi xuống bên cạnh bàn, cầm quyển sách anh vẫn hay xem khi còn trên xe ngựa, làm bộ như đang đọc, nhưng kỳ thật là hẳn vẫn luôn lưu ý đến động tĩnh của anh.

“Anh, tóc còn chưa khô.” Buông sách xuống, Arnold lấy ra một cái khăn mặt khô, đi về phía sau Lucia, cầm lấy một luồng tóc vàng còn đang nhỏ nước, nhẹ giọng nói.

Phảng phất đang đối đãi với vật báu thế gian, hẳn bưng lấy luồng tóc vàng trong tay, xúc cảm thật giống như chạm lên tơ lụa mềm mại, ánh mắt Arnold chuyên chú nhìn vào tóc trong tay, động tác chậm chạp mà quý trọng nhẹ nhàng lau.

“Ừ, ta chỉ mới lau sơ qua thôi.” Lucia cảm thụ được động tác mềm nhẹ trên đầu, cười trả lời.

Cầm lấy cuốn sách được Arnold đặt trên bàn, Lucia hiếu kỳ hỏi: “Em cũng có hứng thú với quyển sách này?” Ngón tay thon dài trắng nõn đặt lên trên trang sách đã ố vàng, càng tăng lên vẻ đẹp giống như ngọc quý của đôi tay.

Arnold vừa lau tóc, vừa ôn hòa nói: “Chỉ là thấy anh gần đây hay xem nó, cho nên có chút tò mò mà thôi.”

“Có cái gì phải hiếu kỳ chứ, cái này chỉ dùng để giết thời gian khi nhàn hạ mà thôi.” Nhìn chăm chăm vào quyển sách trên tay, Lucia hơi phiền muộn nói. Kỳ thật cậu rất muốn đợi cốt truyện chấm dứt rồi đi ra ngoài du lịch, tiếp thu kiến thức rộng rãi ở một thế giới hoàn toàn bất đồng với Trái Đất này, nhưng thân phận Giáo Hoàng đã chú định ý tưởng này của cậu rất khó mà thực hiện được.

Arnold vẫn luôn rất miễn cảm với cảm xúc của Lucia, cho nên lúc này hẳn không có mở miệng, chỉ đảo mắt liếc qua cuốn sách kia, âm thầm nhớ kỹ chuyện này.

Hai người, một đứng một ngồi, một tuấn mỹ một tinh xảo, nhìn xa là một hình ảnh ấm áp tốt đẹp, thật giống như một bức tranh cực kỳ mỹ lệ.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 31

Mặt biển màu lam nhu hòa như tơ lụa, gió thổi mặt nước lăn tăn, từ trên cao nhìn xuống, nước biển mênh mông, vô bờ vô bến. Một trận gió đánh tới, nước biển cuộn sóng, trận gió đó đang vọt tới bờ, một tầng lại một tầng, phát ra tiếng ‘Áo...áo...’ tuyệt vời.

Ánh mặt trời sáng sớm ấm áp, chiếu lấp lánh vào mặt biển gợn sóng, giống như khảm một tầng bạc vụn sáng lờ lờ cho một quán mì nước, nhưng cũng giống như dải tơ lụa màu lam được thêu thêm chỉ bạc.

Chỗ gần bờ đột nhiên chậm rãi hiện ra một bóng người, nàng có mái tóc dài và đôi mắt màu lam lạnh lẽo mỹ lệ, ngũ quan thanh tú khóa mắt, dưới thân là một cái đuôi cá màu xanh đậm cơ hồ hòa thành một thể với nước biển, dưới ánh mặt trời chiếu rọi càng tăng thêm phần mỹ hoặc.

“Điện hạ Phillips, thỉnh ngài dừng để Công Tước đại nhân lo lắng, trên đất liền rất nguy hiểm, nhanh cùng thần trở về đi.” Phía sau Phillis, trên mặt biển, một người cá tóc vàng dần dần hiện lên trên mặt nước, trên mặt anh mang theo nôn nóng và lo lắng nhìn Phillis ở đằng trước, khuyên bảo.

Phillis cũng không xoay đầu lại, từ trong không gian lấy ra một bình được thủy, uống hết một ngụm, chỉ trong chớp mắt, cái đuôi cá mĩ lệ liền biến thành hai chân thon dài trắng nõn, cũng không để ý đến người phía sau, nàng bình tĩnh lấy quần và áo khoác ra mặc vào, sau đó tiếp tục kiên định đi về phía bờ biển.

(Editor: dùng ‘nàng’ là vì lúc này Phillis đã đích thực là con gái)

Người cá tóc vàng vẻ mặt lo âu đi theo sau Phillis, anh không ngờ tiểu điện hạ thế nhưng lại cố chấp khư khư như vậy, nghĩ đến chuyện nếu bản thân trở về một mình, nhớ đến thù đoạn của Công Tước điện hạ, anh không khỏi rùng mình.

“Điện hạ, ngài trở về với thần đi.” Trong giọng nói tràn đầy tội nghiệp và khẩn cầu thật sâu.

Mãi cho đến khi lên đến bờ, Phillis mới quay đầu qua, nhìn Barzel còn đang đứng trong vùng nước cạn, thở dài một hơi, thừa hiểu nếu để Barzel một mình trở về, trừng phạt là điều không thể tránh được, nhưng nàng vẫn thanh lãnh nói: “Ta sẽ không trở về với người.”

Phillis nhìn về hướng đại lục phía Đông, ánh mắt xa xăm, “Trên đất liền có người ta nhất định phải đi tìm.”

Nhìn Barzel nháy mắt âm thầm, nàng vẫn kiên định như cũ nhưng ngữ khí đã dịu xuống, “Người có thể đi cùng ta.”

Barzel biết một khi điện hạ Phillis đã quyết định, thì sẽ không dễ dàng thay đổi, anh đã chuẩn bị tốt tâm lý trở về nhận trừng phạt, đột nhiên nghe điện hạ Phillis nguyện ý mang theo bản thân cùng đi, Barzel còn hơi do dự, dù sao hành vi như vậy xem như đã làm trái mệnh lệnh của Công Tước đại nhân.

Nhìn ra Barzel đang do dự, Phillis mở miệng nói: “Người trở về nhận mệnh đi.”

“Không, điện hạ, con người trên đất liền vừa giao hoạt vừa nguy hiểm, vẫn để thần đi cùng ngài đi.” Barzel nghĩ đến độ sùng ái của Công Tước đại nhân đối với tiểu điện hạ, cuối cùng quyết định đi cùng Phillis, nếu tiểu điện hạ mà gặp nguy hiểm gì trên lục địa thì, anh cũng không thoát được trách nhiệm.

“Bản thân tự theo kịp đi.”

“Vâng.” Barzel vừa đáp ứng thì thấy điện hạ cư nhiên đã đi về phía trước, anh vội vàng hô: “A, điện hạ chờ thần với!”

Luống cuống tay chân đem đuôi cá biến thành hai chân của nhân loại, mặc xong quần áo, lúc này anh mới dùng tư thế quái dị lắc lắc mông đuổi theo Phillis.

Quán trọ trần Rostock.

Bên ngoài mặt trời đã lên cao, nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến giấc ngủ của Lucia. Ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào mí mắt cậu, nhú nhú dậy, Lucia ôm chăn xoay người tỉnh ngủ tiếp, nhưng đột nhiên nhớ ra được chuyện gì, Lucia tỉnh linh mở mắt.

Trên giường, bên cạnh đã không còn một bóng người, cứng ngắc xoay đầu, quả nhiên thấy được Arnold đang ngồi bên cạnh bàn, Lucia ngồi dậy, giọng nói khàn khàn vừa tỉnh ngủ, “Arnold, giờ là lúc nào rồi?”

“Anh, hiện tại đã hơn chín giờ.” Arnold quay đầu nhìn Lucia, ôn nhu nói.

Lucia ảo não nhìn thoáng qua mặt trời đã chiếu rọi bên ngoài, ngủ quá sâu, đến mức không dựa theo đồng hồ sinh học tỉnh lại, nghĩ đến bọn Sandy hẳn đã đợi rất lâu rồi, cậu đứng lên, cầm lấy quần áo đặt bên giường mặc vào, vừa mặc vừa hỏi Arnold, “Dậy rồi sao không đánh thức ta?”

“Hai ngày này anh vất vả lắm mới ngủ ngon được như vậy, ta muốn anh nghỉ ngơi thêm một lát.”

Arnold cầm đồ rửa mặt đi đến trước mặt Lucia, khoe miệng cong lên đầy sung sướng nhìn cậu rửa mặt.

Nhận khăn ẩm từ trong tay Arnold, lau mặt, nghe hắn nói, Lucia chỉ có thể bất đắc dĩ liếc mắt nhìn hắn, dằn dò: “Lần sau nhớ đánh thức ta dậy.”

Nhìn vào mắt của Lucia, Arnold không nói gì, hắn không muốn lừa anh, nếu lần sau cũng gặp tình huống này, hắn vẫn sẽ không gọi anh dậy, cho nên chỉ có thể lựa chọn trầm mặc không nói.

Lucia nhìn bộ dạng của Arnold liền biết hắn không đáng tin, chuyển tầm mắt sang bữa sáng còn tỏa hơi nóng trên bàn, chắc Arnold đã sớm gọi, sau đó, cứ cách một đoạn thời gian lại đun lại một lần, trong lòng có chút cảm động, hiện tại Arnold muốn làm gì cậu cũng không phản đối.

Chỉ là nghĩ đến chuyện tối qua Arnold làm nũng bán manh chen vào giường của cậu, Lucia vẫn tránh không được đen mặt lại, cũng không phải là phòng không đủ, mà là do hắn nhất định đòi chen lên giường cậu ngủ thì có. Xoay mặt qua nhìn khuôn mặt tươi cười của Arnold, Lucia tỏ vẻ mình vẫn nên rộng lượng tha thứ cho hắn đi, ai biết từ nhỏ hắn đã thiếu thốn tình cảm cơ chứ, mình là anh trai chỉ có thể hi sinh bản thân một chút.

“Đã ăn chưa?” Lucia đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi.

“Anh cứ ăn đi, ta đã ăn rồi.”

Ngắm lại Arnold hẳn là đứng một hồi rồi, Lucia cũng không muốn hắn phải bồi mình ăn.

Arnold tự động ngồi xuống bên cạnh Lucia, khoe miệng mang cười nhìn anh dùng com, thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho cậu, trên mặt là thỏa mãn và hạnh phúc.

Chờ Lucia ăn xong bữa sáng, hơi thu thập một chút, sau đó cùng Arnold đi xuống đại sảnh dưới lầu. Trong đại sảnh, cũng giống như hôm qua, trừ ông chủ lễ điểm và bọn Sandy, không còn có vị khách nào khác.

Nhóm Kỵ Sĩ đang tập năm tập ba tụ tập lại một chỗ thấp giọng trò chuyện, vừa thấy Lucia xuống dưới, tất cả đều im bất lại, đứng lên khom lưng hành lễ, “Thánh Tử đại nhân ngày an!”

Lucia lạnh nhạt nhìn mọi người, hơi hơi gật đầu, vẻ mặt ôn hòa nói: “Đề các vị đợi lâu.”

Đi đến chỗ Sandy và Jocelyn, hỏi: “Đã chuẩn bị tốt sao?”

Jocelyn và Sandy nhìn Lucia, cùng lên tiếng: “Đều đã chuẩn bị tốt, xin Thánh Tử đại nhân yên tâm.”

“Thánh Tử đại nhân, địa chỉ nhà trấn trưởng đã hỏi rõ, giờ có phải là nên xuất phát hay không?” Jocelyn cung kính dò hỏi.

“Hiện tại sửa sang lại đồ vật rồi đi thôi.” Lucia khẳng định nói.

Đoàn người nhanh chóng đi qua ngã tư đường trống trải, hơn mười phút, liền đến một căn nhà gạch ngói mộc mạc, xuyên qua con đường đầy hoa trước nhà, Jocelyn tiến đến, nhẹ nhàng gõ cửa, “Trấn trưởng có ở nhà không?”

Một trận ho khan từ trong phòng truyền ra, sau đó liền nghe thấy tiếng bàn ghế dịch chuyển và tiếng bước chân chậm chạp, ‘két’ một tiếng, cửa được kéo ra từ bên trong, xuất hiện trước mặt bọn Lucia là một ông lão tóc đã trắng xóa, ông chống một cây gậy, trên mặt trần đầy dấu vết của năm tháng mang theo cơ trí từ cuộc đời của ông.

“Mấy người là?” Ông lão nhìn bọn Lucia, khàn khàn hỏi.

Jocelyn lui xuống một bên, Lucia tiến về phía trước một bước, trên mặt mang theo lúm đồng tiền ôn hòa thánh khiết, nói: “Xin chào! Ta là Thánh Tử Giáo Đình Lucia, xin hỏi ngài có phải là trấn trưởng không?”

Ông lão giương mắt đánh giá kỹ Lucia, ánh sáng trong mắt lấp lóe, Lucia thân nhiên tiếp nhận đánh giá của ông, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhẹ. Sau một hồi lâu, ông lão mới thông thả xoay người đi vào trong nhà, “Mời vào, ta chính là trấn trưởng.”

Xem từ bên ngoài cũng biết không gian trong nhà cũng chẳng to lớn gì mấy, cho nên Lucia bảo bọn Kỵ Sĩ ở bên ngoài chờ, cậu chỉ mang theo Arnold, Sandy và Jocelyn đi vào. Phòng khách bài trí thập phần đơn giản, chỉ có một bộ bàn ghế và một bàn thờ thần Quang Minh ở chính giữa phòng, trong phòng, cửa sổ đóng chặt, chỉ đốt lên hai cây nến, ánh sáng trong phòng mờ mờ ảo ảo.

Ông lão dẫn người tới trước bàn, làm một tư thế mời ngồi, cảm ra bốn cái chén, rót trà nóng vào, sau khi cúi người với Lucia, ông mới ngồi xuống mở miệng nói: “Các người là vì chuyện mất tích kia mới đến đi.”

Lucia vuốt ve miệng chén, nghiêm túc nói: “Không sai, lần này chúng tôi đến là vì điều tra chuyện đó.” Dừng một chút, cậu bổ sung: “Ta đến đây là vì muốn nghe trấn trưởng giới thiệu tình huống một chút.”

Ánh mắt trấn trưởng nhìn về phía bàn thờ thần Quang Minh cách đó không xa, giọng tang thương kể lại: “Thị trấn nhỏ này của chúng ta có tổng cộng mấy trăm người, nửa tháng trước đã mất tích sáu mươi, chưa biết còn sống hay đã chết nữa. Sau khi phát sinh chuyện này, người bên trong trấn có thể đi thì đều rời đi, họ đều sợ không biết người tiếp theo có phải là mình không, những người còn ở lại đều là một ít người già, phụ nữ nhu nhược hoặc là một số người luyến tiếc rời đi.”

Thở dài một tiếng, nói đến chuyện này, khuôn mặt già nua của trấn trưởng lập tức phẳng phất như già thêm mấy tuổi, ông nghiêng đầu nhìn Lucia nói: “Trấn trưởng trước cũng mất tích ngay lần đầu đi tìm người, sau lần đó, không còn một ai lại dám đi tìm nữa.”

Nhìn lão trấn trưởng như vậy, trong lòng Lucia cũng không chịu nổi. Sau một khoảng thời gian trầm mặc ngẫm nghĩ, Lucia mở miệng hỏi: “Ta có nghe ông chủ quán trọ trên trấn nói, trong khoảng thời gian này, khu mộ của thị trấn có điểm không tầm thường, là thật sao? Cụ thể là cái dạng gì?”

“Là Duke nói phải không, trên trấn chỉ còn quán của anh ta là còn mở cửa hoạt động.” Trấn trưởng sáng tỏ nói. Như hồi tưởng lại, ông chỉnh sửa một chút từ ngữ, sau đó mới lại mở miệng nói: “Chuyện khu mộ, đại khái phát sinh trước chuyện mất tích khoảng hơn mười ngày, sương mù vẫn luôn lượn lờ ở chỗ đó, trừ điểm này ra cũng không có cái gì lạ thường. Sau khi xuất hiện người mất tích, chúng ta cũng từng hoài nghi khu mộ, nhưng tất cả những người đi vào đều đi ra an toàn, chỉ nói bên trong sương mù che mắt tâm mắt, khó phân biệt được phương hướng, ngoài ra không có nguy hiểm gì, còn về sương mù, mọi người đều nghĩ đó là do chứng khí trên rừng núi, cho nên không còn để ý nhiều đến đó nữa.”

Lucia nghiêm túc lắng nghe, lâu lâu nhú nhú mi lại, trực giác nói cho cậu biết chuyện khu mộ kia tuyệt đối không đơn giản như vậy, thừa dịp đang là giữa trưa, mặt trời còn tương đối mạnh, Lucia thỉnh cầu lão trấn trưởng: “Trấn trưởng có thể đưa chúng tôi đến khu mộ một chuyến được không, chúng tôi vừa tới nơi này, không quen thuộc địa hình ở đây.”

Trấn trưởng nghe Lucia nói, không chút do dự, lập tức đáp ứng: “Các người đến là vì giúp thị trấn nhỏ này của chúng ta, cần cái gì cứ việc nói.”

“Vậy thật sự quá tốt rồi.” Lucia cười nói, nhìn nếp nhăn trên mặt và mái tóc bạc trắng của trấn trưởng, không khỏi cảm thấy thân thiết, đứng lên, nói:

“Chúng ta đi ngay bây giờ, có thể chứ?”

Trần trưởng đi tới cái giá treo đồ cạnh cửa, cầm một cái áo bông mặc vào, nói: “Đi thôi, ta mang mọi người đến chỗ khu mộ.”

Được lão trần trưởng dẫn đường, bọn Lucia rất nhanh liền đến bên ngoài khu mộ.

Khu mộ của trần Rostock tọa lạc trong khu rừng trên một ngọn núi nhỏ, lúc này khu rừng đó đang ở trước mắt bọn Lucia, khắp nơi đều lộ ra vẻ quỷ dị, tuy rằng cũng có sương mù vây quanh, nhưng nơi này không giống với sương mù bao quanh núi Hill, sương mù nơi này là một dạng khí dính nị màu trắng đậm, toàn bộ khu rừng đều bị bao phủ bởi loại khí màu trắng đặc này, ở bên ngoài nhìn vào căn bản không thể thấy rõ bên trong có cái gì.

“Người trong trần sau khi qua đời đều được chôn cất ở trong này, rất nhiều, có thể nói toàn bộ khu rừng này có tới mấy ngàn người đã ngủ yên ở đây.” Trần trưởng cảm thán nói.

Nhìn biểu tình ngưng trọng của Lucia, trần trưởng cũng biết phòng chừng chuyến đi lần này không đơn giản, “Các người vào đi, ta đi đứng không tiện nên không đi cùng được, các người nhất định phải nhớ trên núi sẽ có một chút cạm bẫy của thợ săn, lúc đi đường nhớ phải cẩn thận.”

Lucia cười cười trấn an trần trưởng, nói: “Chúng ta sẽ cẩn thận, bên ngoài gió lớn, trần trưởng trở về trước đi.”

Ngoài dự đoán của Lucia, trần trưởng run run rẩy rẩy hành lễ thật sâu với Lucia, giọng run run khẩn cầu: “Mọi người nhất định phải điều tra rõ chân tướng, trừng phạt đầu sỏ gây nên, cứu thị trấn nhỏ này!”

Lucia nhìn tư thế trịnh trọng của trần trưởng, cậu bước lên phía trước nâng ông lão dậy, “Trần trưởng, chúng ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực, xin ngài yên tâm.” Giọng nói kiên định mang theo lực lượng trấn an người khác.

Lão trần trưởng đứng thẳng dậy, nhìn về phương xa, thê lương nói: “Kỳ thật ta cũng không phải hoàn toàn là vì thôn trấn, thực không dám giấu diếm, con trai ta cũng thuộc nhóm đầu tiên đi tìm người mất tích, lần này vừa đi cũng không có trở về a....” Có khả năng là nghĩ đến đứa con, trên mặt đầy khe rãnh của ông lão dày đặc đau xót, trong mắt cũng ngập hơi nước.

Lucia nghe lão trần trưởng nói, cảm thấy xót xa cho ông lão già nua này, trên đời đau khổ nhất chính là chuyện người đầu bạc tiễn người đầu xanh, lúc này an ủi cái gì cũng không có tác dụng, cậu chỉ có thể cầm chặt bàn tay của ông lão, không nói câu gì biểu đạt ý nghĩ của mình.

Sau khi tạm biệt lão trần trưởng, đoàn người Lucia liền đi lên núi.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 32

Vào rừng, cảm giác phảng phất như đôi mắt trần ngập mong chờ của lão trần trưởng vẫn đang ở phía sau, tâm tình của cả đội đều trở nên trầm xuống.

Ở bên ngoài nhìn không rõ, lúc đi vào trong, cái loại sương mù màu trắng đặc này mới chính thức biểu hiện ra uy lực của nó, màu trắng đậm đặc quay chung quanh mọi người, cho dù cách nhau nửa mét cũng chỉ có thể vờn vờn thấy rõ một cái bóng lơ mơ mà thôi.

Lucia ở bên trong vòng bảo hộ của mọi người nhìn cái loại tình huống này, mây nhẹ nhàng nhú lại, khuôn mặt luôn tươi cười cũng đã biến mất, đối với người chung quanh, lớn tiếng nói: “Mọi người tận lực đi gần nhau, chú ý dưới chân.”

Arnold ở bên cạnh lúc vừa mới đi vào đã cảm giác được khí tức hắc ám như có như không, nhìn sương trắng xung quanh, ánh mắt chợt lóe một tia kinh hiệt, cùng lắm chỉ là một pháp trận nho nhỏ mê hoặc người ta mà thôi. Tầm mắt không chút trở ngại nghiêng đầu nhìn Lucia, khóe miệng Arnold giương lên một nụ cười giảo hoạt.

Arnold di chuyển cước bộ, xê dịch đến bên người Lucia, sau đó rất tự nhiên nắm chặt bàn tay phải của anh trai, “Anh.”

“Arnold?” Lucia bị Arnold nắm tay, không được tự nhiên giật giật ngón tay, nghi hoặc lên tiếng.

Biết Lucia nhìn không thấy, Arnold nhìn chăm chăm vào đôi tay nắm chặt lấy nhau của hai người, cười hạnh phúc, trong mắt cũng là một mảnh nhu tình như nước, nhưng ngoài miệng lại giải thích: “Anh, nắm tay thì mới không dễ dàng đi lạc.”

Giọng của Arnold chui vào trong tai của Lucia lại biến thành cảm xúc sợ hãi mang theo chút hồi ức, cậu cho rằng hần nhớ tới chuyện bị kẹt trong dây nỉ Hill và khoảng thời gian chia lìa sau đó, cho nên vốn định gỡ tay ra, nhưng cuối cùng cậu vẫn để mặc hần lôi kéo, dù sao bắt tay cũng chẳng mất miếng thịt nào.

Thấy vẻ mặt bất đắc dĩ mang theo dung túng của anh, Arnold thỏa mãn nắm cái tay hơi lạnh, cùng Lucia kề nhau bước về phía trước.

Trong rừng núi yên tĩnh đến lạ thường, ngay cả tiếng chim hót cũng không có, chỉ có tiếng ‘Két’ do nhóm Lucia đập lên lá khô, càng là loại tình huống này thì càng phải cẩn trọng. Dọc đường đi, bọn Lucia đều đi rất cẩn thận, thần kinh đều căng như dây đàn, phải luôn luôn chú ý tới gió thổi cỏ lay bốn phía, cho nên tốc độ tiến lên thật sự không tính là nhanh.

Không biết đã đi bao lâu, chung quanh vẫn là vài cái cây cao lớn không đổi và các loại thực vật hỗn tạp, từ lúc giữa trưa khi bọn họ đi vào, tính đến giờ đã hơn ba giờ chiều rồi, khu rừng này cũng không lớn, cho dù có đi chậm, hơn ba tiếng cũng đã có thể đi được hơn phân nửa khu rừng này, Lucia hít mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, chậm rãi dừng bước.

“Mọi người dừng lại nghỉ tại chỗ một lúc đi, nắm chặt thời gian uống nước, ăn chút lương khô.” Lucia nói với mọi người.

Nghe Thánh Từ đại nhân nói, bọn Kỵ Sĩ cũng dừng bước lại, đi bộ liên tục hơn ba tiếng, hai Pháp Sư có thể lực kém nhất trong đội đã sớm mệt mỏi muốn chết, đứng tại chỗ thở hồng hộc.

Đội mọi người nghỉ ngơi được một hồi, Lucia mới nói suy đoán của mình ra, “Trước lúc chúng ta vào đây cũng đã thấy ngọn núi này kỳ thật cũng không lớn, nhưng đi lâu như vậy, có cảm giác luôn về lại chỗ cũ, cảnh sắc xung quanh một chút cũng không khác lạ, cho nên ta hoài nghi rất có khả năng hiện tại chúng ta đang bị kẹt ở trong một pháp trận sớm đã được bố trí tốt.”

Những người khác nghe Lucia nói đều hai mắt nhìn nhau, nghĩ không ra loại ma pháp trận nào mà có hiệu quả như loại này. Ngược lại, Arnold là người đầu tiên lên tiếng tán đồng Lucia: “Ta cảm thấy anh nói rất có lý.” Nói xong còn nhìn Lucia chờ được thưởng, biểu tình y như một con chó lớn muốn được chủ nhân khen thưởng yêu thương.

Tâm tình của Lucia vốn có chút nôn nóng, nhìn bộ dạng này của Arnold, trong nháy mắt tâm tình cũng tốt hơn nhiều, đây thật đúng là lần đầu tiên sau khi đến đại lục này, Lucia được chứng kiến một mê trận giống như Ngũ Hành Bát Quái của Trung Quốc, nhất thời cậu cũng không có phương pháp giải quyết, thoáng tự hỏi một chút, cuối cùng vẫn nói: “Đội lạt nữa chúng ta chọn một phương hướng để đi, làm dấu hiệu ở ven đường, nghiệm chứng suy đoán của ta.”

Arnold nhẹ nhàng lôi kéo tay của Lucia, chờ cậu chú ý đến hắn, mới mở miệng nói: “Anh, pháp trận mà người vừa nói khiến ta nghĩ đến một loại ma pháp trận mà trước kia ta từng xem qua trong một quyển sách.”

Lucia kinh hi nhìn Arnold, hỏi: “Thật sự?”

Arnold nghĩ nghĩ, rồi nghiêm túc gật đầu, “Hiệu quả của ma pháp trận kia rất giống với tình huống hiện tại của chúng ta, nhưng ta cũng không hoàn toàn xác định.”

“Vậy có biện pháp phá giải không?”

Arnold nhíu mày, giống như đang cố nhớ lại, sau một lúc lâu mới trả lời: “Anh, trên sách nói cách phá mê trận này phi thường đơn giản, chỉ cần tìm được nguyên tố thạch rải rác ở trong trận, chắt đức năng lực vận hành của nó là xong.” Dừng một chút, hắn vừa khổ não vừa nhìn sương mù dày đặc chung quanh, nói: “Nhưng dưới tình huống này, muốn tìm được nguyên tố thạch là điều vô cùng khó khăn.”

Lucia nghe vậy lại nhìn không được ý cười, cong khóe miệng lên, lộ ra một cái tươi cười có thể nói là sáng lạn, lúc mình tưởng, khác với người khác chỉ có thể vồn vồn cảm ứng được nguyên tố thiên phú của bản thân, cậu trong lúc mình tưởng lại có thể cảm ứng được mọi nguyên tố có trong không khí xung quanh, nhưng cậu chỉ có thể hấp thu được một mình nguyên tố quang hệ mà thôi.

Loại hiện tượng này, cậu khẳng định có liên quan đến phương pháp tu luyện của mình, còn về phần có thể cảm ứng được nguyên tố khác, hẳn đó chính là tinh thần lực mà trong tiểu thuyết mới có, cái này coi như là bàn tay vàng lớn nhất của cậu ở dị giới này.

Lucia đứng tại chỗ nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái mình tưởng, cố gắng cảm thụ các loại nguyên tố ma pháp ở trong rừng, may mắn phát hiện ở phía bắc, cách chỗ này không xa, có một đoàn ánh sáng màu vàng nồng đậm.

Mở to mắt, thấy mọi người đang nhìn chăm chăm vào bản thân, Lucia bình tĩnh hạ nhẹ một tiếng, tay chỉ vào phía bắc nói: “Chỗ đó có một khối đất chứa nguyên tố thạch.” Mọi người khác tuy hiếu kỳ Thánh Từ đại nhân làm thế nào mà biết được vị trí của nguyên tố thạch, nhưng Lucia không nói, bọn họ cũng sẽ không tùy tiện hỏi.

Arnold nhìn khuôn mặt mỉm cười tự tin của Lucia, tay không tự giác nắm chặt lại, xem ra anh cũng có chuyện không để mình biết. Khóe miệng của Arnold cong lên, tạo thành một cái tươi cười thanh nhã, hẳn sẽ đợi đến ngày anh nguyện ý nói cho hắn biết.

Kỳ thật loại trận pháp này còn có một cách đơn giản khác để phá giải, chỉ cần dựa theo một vị trí nhất định mà đi, thì cũng có thể an toàn rời khỏi mê trận, hẳn vốn định mò mẫm dẫn họ ra ngoài trong trường hợp anh không thể tìm được nguyên tố thạch, như vậy, hẳn có thể nắm tay với anh lâu thêm một chút.

(Editor: thật không có tiền đồ. Chỉ vì muốn nắm tay lâu hơn một chút với Lucia mà anh khiến bao nhiêu người chịu khổ hơn ba tiếng đồng hồ)

Sandy đứng ở phía sau Lucia, nhìn cậu và Arnold nói chuyện với nhau, đặc biệt đôi tay đang nắm chặt của hai người, khiến tâm tình của anh có chút ảm đạm, dựa vào thân cây sù sì sau lưng, ở nơi có sương mù vòng quanh thế này, anh có thể mặc kệ mọi thứ, biểu lộ cảm tình thực sự của mình mà không cần lo lắng sẽ bị người khác phát hiện.

Sương mù màu trắng lúc này càng thêm dày đặc, Lucia chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của mọi người, cậu buông tay Arnold, cúi áo choàng màu

trắng ra, hơn ba tiếng đồng hồ trôi qua, cái áo ngoài này đã bị dơ bẩn nhiều. Quần áo cởi ra tự nhiên được Arnold tiếp lấy, sau đó thu vào trong nhẵn không gian.

“Mọi người cố chờ thêm một lát, chỉ cần tìm được nguyên tố thạch, mê trận này sẽ bị phá.”

Nghe Lucia nói, những Kỵ Sĩ còn nghi ngại đều lần lượt di chuyển thành vòng tròn, bảo vệ Lucia ở bên trong, giữ nguyên đội hình, sau đó thông thả di động theo hướng ngón tay Lucia vừa chỉ.

Arnold cũng thừa dịp mọi người bắt đầu tiến lên, lại lần nữa kéo tay Lucia lại, lần này, Lucia chỉ nghiêng đầu liếc hán một cái, sau đó bình tĩnh tiếp tục đi.

Trên đường, Lucia lại dùng năng lực mà cậu cho rằng là tinh thần lực, xác nhận vị trí của nguyên tố thạch, cuối cùng mọi người đứng dưới một thân cây, cố nhìn nhưng vẫn chưa nhìn thấy nguyên tố thạch. Sandy dẫn đầu bước về phía trước, dùng kiếm chặt đứt cây cối thấp bé và dây leo linh tinh, nhìn quanh một chút, cuối cùng đi thêm hai bước, nửa ngồi nửa quỳ, nghiêm túc quan sát một hồi lâu, rồi đem kiếm trong tay cắm vào một khối đất trông có vẻ tương đối mới.

Thân kiếm đại khái cắm không được đến nửa thước thì đã gặp phải trở ngại, mơ hồ có thể nghe tiếng va chạm, Sandy cầm chặt kiếm, ấn mạnh thân kiếm xuống, sau đó từ từ kéo nó lên, chỉ thấy một khối tinh thể tỏa sáng màu vàng nhạt bị nhổ ra.

Trong nháy mắt khi nguyên tố thạch bị lôi ra, sương mù trong rừng bắt đầu chậm rãi tiêu tán, ánh mặt trời xuyên qua từng lá cây, chiếu loang lổ vào trên người mọi người. Đại khái chỉ mất ba bốn phút, khu rừng liên khôi phục lại diện mạo vốn có, trừ cây cối không thay đổi, trên núi cũng có tốp nấm tốp ba phần mộ trải rộng, nếu giờ là đêm khuya, cảnh tượng như vậy phỏng chừng đã làm cho người ta thấy sợ hãi cả da gà.

Mười mấy người đứng trong rừng, nhất thời không biết nên chạy đi đâu, Lucia phóng Tiểu Bạch từ trong không gian thú súng ra, ma thú hệ quang mắt cảm với khí tức hắc ám hơn con người nhiều.

Tiểu Bạch hiện tại đã sớm không còn là một cục lông mềm mại như lúc trước, giờ này nó đã có bốn chân mạnh mẽ, thân hình thon dài, da lông thuần trắng thánh khiết mỹ lệ, trên trán là cái sừng sáng bóng lấp lánh, chỉ đứng im thôi cũng khiến người khác cảm giác mộng ảo thần thánh. Nếu loại trừ cái đuôi liên tục lắc qua lắc lại phía sau đang hủy mất khi chất của nó.

“Chủ nhân, chủ nhân.” Ngay khi Tiểu Bạch nhìn thấy Lucia, nó liền chạy tới trước mặt cậu, cúi đầu vờn lười ra, thân mật liếm liếm hai má Lucia, tạo thành một vùng nước bọt ẩm ướt.

Lucia bắt đầu cười cười, tùy ý nó quậy phá, dù sao lần này là do nhốt nó lâu như vậy, không chờ cậu nâng tay lau mặt, một tấm khăn trắng nõn đã chạm đến mặt cậu. Arnold cầm khăn tay cực kỳ nghiêm túc lau dấu vết trên mặt Lucia, sau khi lau xong, hán hơi ảo não nhìn vết ửng hồng nhọt nhọt trên mặt anh, tay không tự giác nắm chặt lại.

Lucia thấy Arnold còn nhìn chăm chăm vào mặt mình, kỳ quái hỏi: “Còn chưa sạch sao?”

“Không, đã sạch rồi.” Arnold miễn cưỡng xả ra một cái cười nhẹ, nói. Ánh mắt chậm rãi xẹt qua chỗ vết ửng hồng, vẫn còn mùi hương của con Bàng Mã kia, thật muốn khử sạch, đổi thành mùi hương của mình à, Arnold vờn đầu lười ra liếm liếm đôi môi mỏng hồng nhạt.

Đi ngang qua Arnold, Lucia đến bên cạnh Tiểu Bạch, sờ sờ cổ nó, ngón tay cắm vào bộ lông, chậm chậm gỡ, Tiểu Bạch được vuốt lông thoải mái, bốn chân hạ xuống, quỳ rạp trên mặt đất, ngửa cổ lên, để tiện cho động tác của Lucia, hưởng thụ nhắm lại đôi mắt to như cái chuông đồng, cái đuôi lớn phía sau khi có khi không lắc lắc.

“Người có thể truy tìm được dấu vết của pháp thuật hắc ám, đúng không?” Lucia hỏi ở trong đầu.

Tiểu Bạch hưởng thụ râm rì hai tiếng, sau đó mới lười biếng trả lời: “Chủ nhân muốn ta tìm Pháp Sư hắc ám sao? Nơi này có dấu vết của pháp thuật hắc ám.”

Tay Lucia vỗ vỗ đầu Tiểu Bạch, “Vậy đứng lên làm việc đi, giúp chủ nhân tìm được tên Pháp Sư hắc ám này, đợi giải quyết xong, ta sẽ sai người chuẩn bị cho ngươi mười cân thịt dê nướng, thế nào?”

Nhược điểm của cật hóa tuyệt đối là mỹ thực, đồ ăn ngon đối với Tiểu Bạch mà nói là điều không thể kháng cự, nghĩ đến thịt dê nướng màu vàng khô sáng bóng, hương vị cay cay, mùi thơm hấp dẫn, Tiểu Bạch giật mình đứng lên, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, ra vẻ cam đoan: “Chủ nhân yên tâm, việc nhỏ này cứ giao cho ta đi!” Nói xong còn khề nâng cằm, nhìn qua tràn đầy tự tin.

Lucia đành chỉ ý cười đến bên miệng, trái lương tâm nói lời khích lệ: “Ừ, Tiểu Bạch thật sự rất lợi hại.”

Xoay người nói với mọi người đang nhìn cậu: “Tiểu Bạch có thể truy tìm dấu vết nơi pháp thuật hắc ám từng được sử dụng qua, chúng ta đi theo nó là được.”

Đoàn người và Tiểu Bạch lại bắt đầu gấp rút lên đường, tuy đường núi gấp ghe, nhưng trời sinh ma thú có thể thích ứng được hoàn cảnh này, lúc mới bắt đầu, Tiểu Bạch còn thành thành thật thật từng bước chậm rãi dẫn bọn Lucia đi về phía trước, chỉ là đến đoạn sau, tốc độ của nó đột nhiên nhanh hơn, bốn chân quả thực bước đi như bay, phô diễn đầy đủ hình thể trác tuyệt của nó.

Lucia không thể không lên tiếng giáo dục nó một chút, lúc này Tiểu Bạch mới không cam lòng thả chậm tốc độ, Lucia nhìn cái mông lắc qua lắc lại trước mặt, thầm nghĩ nó nhanh như vậy chắc không phải là do muốn về sớm ăn thịt dê nướng đi.

Rốt cuộc sau nửa tiếng, bọn họ xuyên qua đồng cây cối rậm rạp thác loạn thấy được một khu đất trống nho nhỏ cách đây không xa, Tiểu Bạch đi trước làm gương xông ra ngoài, bọn Lucia cũng theo sát sau đó.

Mới từ trong rừng cây đi ra, bọn họ liền thấy trên đất trống, có năm người thợ săn đang ngồi trên mặt đất nướng thịt hươu, từng đợt mùi hương của gia vị tẩm thịt bay vào mũi của mọi người.

Nhưng Lucia lại biết không đơn giản như vậy, bởi vì Tiểu Bạch bình thường đụng tới đồ ăn ngon đã sớm nhào lên, lúc này lại đứng tại chỗ một cách khác thường, trên người đều là cảnh giác. Lucia vẫy vẫy tay gọi Tiểu Bạch, để nó trở về trong đội ngũ, dù sao sức chiến đấu của Bằng Mã vị thành niên thật sự chẳng ra cái gì cả.

Năm người đang ngồi kia cũng đã phát hiện ra bọn Lucia, họ đứng lên, trong đó một người nhìn qua có vẻ là thủ lĩnh đi lên trước, lễ phép hỏi bọn người Lucia: “Anh em đây cũng bị lạc đường sao?”

Lucia bất động thanh sắc đánh giá gã thủ lĩnh, khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt thanh tú, nhưng lại có cơ thể to lớn đầy cơ bắp, bên eo còn treo một thanh kiếm lớn, chỉ có điều càng nhìn Lucia càng cảm thấy quen thuộc, liếc mắt nhìn sang Sandy bên cạnh, cả hai đều thấy được nghi hoặc trong mắt đối phương.

Lucia cẩn thận nhớ lại, phải cảm ơn ông trời đã ban tặng cho cậu trí nhớ không tệt, rốt cuộc cậu cũng biết vì sao người trước mắt này lại nhìn quen mắt như vậy, nhưng biết rồi thì tâm tình đồng thời càng thêm trầm trọng, rất có khả năng người trước mắt này đã không còn là người kia nữa, đã qua hơn nửa tháng, ai cũng không biết Pháp Sư hắc ám đã làm cái gì với gã.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 33

Lucia buông tay Arnold, đi ra từ phía sau bọn Kỵ Sĩ, khuôn mặt tuần mỹ tính xảo không khiến ánh mắt của những người đó có một chút biến hóa. Đối mặt với người nhìn qua rất quen thuộc kia, Lucia thoáng nhăn mày, hỏi: “Người là con trai trần trường?”

Người thủ lĩnh nghe Lucia nói, trong nháy mắt biểu tình kinh hi hiện lên trên gương mặt thanh tú, hai mắt nhìn Lucia, sau đó tiến lên một bước, giọng kích động hỏi: “Ngài quen biết cha ta?”

Biểu tình trên mặt người thanh niên có thể nói là không hề có sơ hở, nhưng Lucia cũng không dám khinh thường, cậu cẩn thận lui về sau một bước, sau đó lấy pháp trường từ trong không gian ra, trên mặt lại mang tươi cười ôn nhu ấm áp, đáp: “Đúng vậy, trước khi chúng ta lên núi có thấy trần trường, ông ấy rất nhớ người.” Nói đến trần trường, lại nhìn người thanh niên trước mặt, tâm tình của Lucia không khỏi có chút trầm trọng.

Lúc này trời đã sắp tối, ánh chiều tà còn lại ảm ảm chiếu lên người mọi người, gió lạnh trên núi lúc này cũng bắt đầu triển lãm uy lực của nó. Đứng đón gió, từng sợi tóc màu vàng ở phía sau người bay múa, Lucia đã sớm cởi áo choàng bên ngoài bị gió thổi qua, không khỏi lạnh lẽo nổi da gà.

Cơ hồ ngay lúc cậu vừa cảm thấy lạnh, trên người liền có thêm một cái áo choàng, buông mi liền thấy, là áo choàng màu đen đang mặc của Arnold, chớp mũi phảng phất còn có thể ngửi thấy mùi tinh ngọt thần nhiên từ trên quần áo, rất độc đáo. Nghiêng đầu nhìn Arnold không biết tự khi nào đã đứng đằng sau cậu, từ góc độ của Lucia chỉ có thể nhìn thấy một bên góc cạnh trên khuôn mặt tuần lãng, mà không thể thấy biểu tình của hắn là gì.

“Anh, gió lớn.” Tiếng nói giàu có từ tính vang lên bên tai Lucia, chỉ ngắn ngủi bốn chữ, thậm chí đó còn không tính là một câu, nhưng Arnold lại cố tình nói ôn nhu lưu luyến, khiến Lucia cũng bắt đầu hoài nghi lỗi tai của mình có phải đã mang thai luôn rồi không, âm thầm cảm khái có giọng tốt như vậy mà không đi làm ca sĩ, thật sự là đáng tiếc.

Dáng người Arnold cao hơn Lucia một chút, cho nên áo choàng của hắn ở trên người Lucia, càng tăng thêm vẻ đơn bạc trên người cậu. Đứng đằng sau Lucia, Arnold nhìn bóng dáng của cậu, cười vô cùng thỏa mãn, hiện tại anh đang mặc quần áo của hắn, lấy danh hương vị của hắn. ...

“Tiên sinh, tiên sinh. ...” Con trai trần trường lên tiếng đánh gãy trao đổi của Lucia và Arnold. Đợi đến khi tầm mắt của Lucia tập trung lại trên người gã, gã mới mở miệng hỏi: “Tiên sinh, cha ta còn khỏe không?”

Lúc này Lucia mới nhớ ra chính sự còn chưa giải quyết đâu, kéo kéo cái áo choàng trên người, ngón tay vô ý thức vuốt ve pháp trường, cười mở miệng, “Trần trường rất tốt, chỉ là ông rất lo lắng cho người, luôn hy vọng người có thể sớm ngày trở về.”

Người thanh niên nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra biểu tình tường niệm, phảng phất như thật đang tưởng niệm người cha già ở nhà. Một lát sau, gã nhìn Lucia, ánh mắt muốn nói nhưng lại thôi, cuối ngưng ngưng nói: “Ta với mấy người anh em đều đang lạc đường, không đi ra được, không biết có thể đi cùng các ngài hay không.”

Lucia nhìn bọn họ không nói gì, bọn Kỵ Sĩ phía sau đều nhủ mảy. Arnold đứng ở phía sau, ánh mắt sâu thẳm nhìn đám người đối diện, hẳn cư nhiên không cảm giác được bất cứ khí tức pháp thuật hắc ám nào trên người bọn họ, khẽ đi đến bên cạnh Lucia, tuy không làm thêm động tác gì, nhưng lại

nhét Lucia vào trong phạm vi bảo hộ của hắn.

Lucia xưa nay trừ màu trắng ra đều không mặc quần áo có màu sắc khác, đột nhiên phủ thêm áo choàng màu đen, không chỉ không thay đổi khí chất sạch sẽ ảm áp trên người cậu, ngược lại màu đen còn phụ trợ tăng thêm khí chất này, vì thế, khi cậu đột nhiên tươi cười có thể nói là ôn hòa với người đối diện, người ta đều cho rằng cậu sẽ đáp ứng đề nghị của bọn họ.

Ngay lúc người thanh niên khề nhếch khóe miệng, tính định đi tới, thì giọng nói thần nhiên của Lucia vang lên, “Chúng ta vẫn nên tách ra thì hơn.” Đã bước một chân ra phải buộc thu trở về, tươi cười trên mặt người thanh niên nháy mắt cũng biến mất, từ trong mắt gã có thể thấy sự phẫn nộ và xấu hổ khi bị người khác đùa giỡn, nhưng đảo mắt lại, gã đã che giấu rất tốt.

Bốn người phía sau gã đều không tốt nhìn Lucia, trong đó một người tương đối nhỏ tuổi tiến lên nhìn Lucia, ngữ khí bén nhọn nói: “Người vừa nhìn đã biết thân phận là quý tộc cao quý, làm sao sẽ nguyện ý đi cùng với đám bình dân địa vị thấp như chúng ta chứ? Hơn nữa xem bộ dạng của bọn họ phòng chừng cũng đang lạc đường, chính mình còn ra không được, càng không thể mang chúng ta đi ra ngoài. ...”

Thiếu niên dưới ánh mắt của gã thanh niên, giọng dần dần hạ xuống, nhỏ giọng nói thầm, “Ta nói vốn là sự thật.” Tiếng tuy nhỏ nhưng đủ để những người ở đây đều nghe thấy, nói xong mới không cam lòng lui về đội ngũ.

Trên mặt gã thanh niên lộ ra vẻ xin lỗi với Lucia, khom người chào, “Hy vọng các vị tiên sinh có thể rộng lòng tha thứ, không đi so đo với trẻ con, ta thay cậu ta xin lỗi với các vị.”

Nói hết mới đứng thẳng người lên, hơn nữa thần sắc trên khuôn mặt cũng không thấy gã thật sự cho rằng thiếu niên kia đã nói sai. Mắt thấy trời sắp nhanh tối, Pháp Sư hắc ám còn chưa tìm được, Lucia cũng không kiên nhẫn ở lại ứng phó với đám người này, “Xin lỗi thì không cần, ta cảm giác cậu ta nói rất đúng, chúng ta đích xác cũng đang lạc đường, nhưng cũng không tính đi ra ngoài lúc này, các người vẫn đừng nên đi cùng với chúng ta thì hơn.”

Gã thanh niên nhìn Lucia một bộ đầu muối đều không vào, vẫn quyết định không để đội của gã gia nhập với bọn họ, thiện ý đối trả trên mặt cũng giờ xuống, bình tĩnh hỏi: “Thật sự không thể để chúng ta đi cùng với các người sao?”

Lucia chậm rãi lắc lắc đầu, ngữ điệu bình tĩnh trả lời: “Xin lỗi.”

Chỉ qua một cái chớp mắt, âm trầm trên mặt gã thanh niên lại biến trở về bộ dạng ôn hòa nguyên bản, đứng qua một bên, nói với Lucia: “Chuyện này là do chúng ta không suy xét chu toàn, ép buộc, các người nên đi thôi.”

Lucia lễ phép cười cười, cùng Arnold đưa mắt nhìn nhau rồi với mang theo mọi người đi qua năm người kia. Nhưng khi Lucia đi đến trước mặt gã thanh niên, một viên ngọc nhỏ mang theo phép thuật phong hệ, nhanh chóng bắn về phía Lucia. Chỉ có điều khi nó sắp tới bên người Lucia thì, không gian phía trước đột nhiên vận vẹo, đồ vật hần bắn về phía Lucia đột nhiên quay ngược lại, bắn về phía thiếu niên nói chuyện khi nãy.

Bọn Kỵ Sĩ phía sau Lucia cũng phản ứng, cấp tốc đi lên phía trước, đem Lucia chắn ở phía sau. Mà năm người kia căn bản không nghĩ tới chuyện trong đội Lucia còn có một Pháp Sư không gian, cho nên thiếu niên kia không kịp né tránh thì đã bị đánh trúng. Nhưng quý dị ở chỗ, sau khi viên ngọc kia đánh trúng trán thiếu niên, nó cứ như vậy chậm rãi tan vào trong thân thể y.

Chỉ mất hai ba giây, viên ngọc kia hoàn toàn tan vào trong trán người thiếu niên, nhìn không ra nửa điểm dấu vết, mà trong nháy mắt y tiếp xúc với viên ngọc, biểu tình trở nên ngốc lăng, giống như mất đi linh hồn, ánh mắt cũng trống trơn, thẳng đến khi viên ngọc tan hết, biểu tình của y mới dần dần khôi phục lại bình thường, trong mắt cũng sáng rọi trở lại.

Nhìn biến hóa liên tiếp của thiếu niên, người khác có lẽ không biết, nhưng Arnold thì lại biết viên ngọc màu tím kia là cái gì. Ngọc Khô Lỗi, là pháp bảo của Ma tộc cấp cao dùng chính máu của mình luyện ra, bình thường dùng để khống chế cấp dưới hoặc người hầu, một khi trúng ngọc Khô Lỗi, tuy vẫn giữ lại ký ức và tư duy của nguyên chủ, nhưng từ nay về sau không thể vi phạm ý của chủ nhân.

Đương nhiên, ngọc Khô Lỗi cũng không phải không có cách giải, chỉ cần giết người khống chế là được.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 34

Năm người thấy kích kia không trúng, cũng không tiếp tục dây dưa, thừa dịp bọn Lucia chưa kịp phản ứng, lập tức phân tán ra chạy vào trong rừng.

“Đuổi theo! Bắt lấy bọn họ, đừng để bọn họ chạy thoát.” Lucia nhìn bóng dáng năm người kia, ra lệnh cho những Kỵ Sĩ đứng phía trước.

“Tuân mệnh.” Sandy đáp, sau đó ra hiệu cho mười Kỵ Sĩ còn lại, lập tức có năm Kiếm Sĩ bước ra khỏi hàng, nhanh chóng đuổi theo hướng chạy trốn của năm người kia, cũng may mắn ở chỗ, mê trận đã bị Lucia phá, không thì dưới tình huống sương mù trắng toát vòng quanh, năm người kia đã có khả năng sớm chạy thoát rồi.

Trời càng ngày càng tối, lúc này từ xa nhìn lên núi cũng chỉ là một mảnh đen tuyền, chỉ có thể mơ hồ thấy vài bóng người di chuyển, những Kỵ Sĩ đuổi theo đều là những Kiếm Sĩ cao cấp được trải qua huấn luyện tàn khốc, có thể lực và tốc độ, năm thợ săn bình thường kia làm sao có thể sánh được.

Không hề Lucia đợi quá lâu, năm người kia đã được nhóm Kỵ Sĩ bắt trở về, trải qua cuộc chạy trốn trong rừng núi, năm người này thở phì phò bị bắt quỳ ngay trước mặt Lucia.

“Thánh Tử đại nhân, mấy người này nên xử trí như thế nào?” Sandy đứng bên người Lucia, trên khuôn mặt anh tuấn không chút thay đổi hỏi, nhưng khi mắt đảo đến năm người trên mặt đất thì mang theo áp lực phần nộ và sát ý.

Lucia nhíu mày nhìn mấy người này, quần áo sạch sẽ sau cuộc chạy trốn đã biến thành hỗn độn chật vật, biểu tình ôn hòa thân mật lúc đầu giờ cũng đã thành địch ý không chút che giấu, không đợi Lucia mở miệng, con trai trấn trường đã hỏi trước: “Người muốn thế nào?”

Lucia cầm pháp trượng đặt trước người, khẽ miệng nhếch lên độ cong đầy thương hại: “Có một Pháp Sư hắc ám đang ẩn trú ở nơi này, ta biết hành vi của các người đều không phải do các người muốn, thần Quang Minh vĩ đại sẽ cứu vớt những tín đồ lạc đường.”

Nói xong, Lucia nhắm mắt lại, nhẹ giọng ngâm tụng thần chú, những từ ma pháp tối nghĩa khó hiểu từ trong miệng cậu chậm rãi tràn đầy đi ra, giọng nói thánh khiết tốt đẹp. Cậu cảm giác mấy người này phỏng chừng là bị Pháp Sư hắc ám dùng thủ đoạn nào đó để khống chế, hệ ma pháp quang minh từ trước tới nay đều là khắc tinh của pháp thuật hắc ám, cậu muốn thử xem thuật tinh lọc cổ xưa của hệ quang có hữu dụng với những người này hay không.

Theo tiếng ngâm tụng của Lucia, ánh sáng màu vàng chậm rãi hội tụ trên người con trai trấn trường, ngay cả Kỵ Sĩ đè nặng gãi cũng có thể ần ần cảm nhận được trong ánh sáng kia mang theo một lực lượng ôn hòa tinh lọc, gió thổi xuyên qua áo choàng đen và mái tóc vàng tán loạn của Lucia, càng khiến hai mắt đang từ từ nhắm của cậu càng thêm về thần thánh, giống như vị Thần đang xuống trần vậy.

Một phút đồng hồ trôi qua, Lucia dừng ngâm tụng, mở hai mắt ra, chỉ thấy con trai trấn trường còn bị ánh sáng màu vàng nhạt bao phủ, vẻ mặt thống khổ giảm dần, làn da trên trán có một vật hình ngọc như ẩn như hiện, Lucia nhìn bạch viên ngọc này phỏng chừng cùng một loại với viên ngọc bọn chúng dùng để tập kích cậu, có khả năng đây chính là vật mấu chốt mà Pháp Sư hắc ám dùng để khống chế mấy người này.

Rốt cuộc người thanh niên kia như chịu không nổi con thống khổ trong cơ thể, hàm răng vốn cắn chặt trong miệng phát ra một hai tiếng rên rỉ nặng nề, gãi gian nan ngẩng đầu, ánh mắt trong veo nhìn Lucia, giọng nói đứt quãng: “Pháp Sư hắc ám... ở chỗ... phía bắc....”

Nói xong những lời này, người thanh niên liền ngã xuống đất, không còn phát ra bất kỳ tiếng động gì nữa.

Thuật tinh lọc có thể giúp người thanh niên duy trì thanh tỉnh một lát, nhưng nhìn người vừa nói xong liền không có động tĩnh kia, trong lòng Lucia sinh ra một dự cảm không tốt, cậu tiến đến chỗ cơ thể người thanh niên, ngón tay do dự đặt lên động mạch trên cổ gãi.

Cái gì cũng không có, tâm tình Lucia vừa trở nên trầm trọng, thì nghe mấy Kỵ Sĩ đè mấy người còn lại kêu, “Thánh Tử đại nhân!”

Theo tiếng nhìn lại, bốn người bị bắt kia cũng đã không còn hơi thở, ngã trên mặt đất, chết không nhắm mắt. Lucia chỉ nhẹ giọng nói: “Giúp bọn họ nhắm mắt lại đi.” Bạn không giết người biết quay đầu, nhưng người ta lại vì bạn mà chết, nếu cậu không dùng thuật tinh lọc lên người con trai trấn trường, có phải bọn họ sẽ không chết không? Càng nghĩ càng áy náy, càng nghĩ thì cảm giác tội lỗi càng như hình với bóng, đặc biệt khi nhớ đến ánh mắt chờ đợi của lão trấn trường còn chờ trong thôn, Lucia không khỏi càng thêm khó chịu.

“Anh, đó không phải là lỗi của người, tất cả đều do Pháp Sư hắc ám tạo thành.” Arnold không biết từ lúc nào đã tới bên cạnh cậu, nhìn năm người mất đi sinh mệnh trước mắt, nhẹ giọng nói, bàn tay to lớn ảm áp cũng lặng lẽ cầm lấy tay của Lucia.

Lucia chỉ là nhất thời nghĩ không thông mà thôi, lúc này được Arnold an ủi, cũng biết bản thân nghĩ quá nhiều, tuy tâm tình không tốt bao nhiêu, nhưng ít ra cũng sẽ không đắm chìm trong đó. Cậu tránh khỏi tay Arnold, gãi và giữ cái áo choàng trên người, tuy nói là an ủi cậu, nhưng hai gã đàn ông nắm tay nhau vẫn khiến cậu có cảm giác là lạ.

“Phải, em nói đúng, bây giờ chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.” Nói xong xoay mặt lại nhìn thoáng qua Arnold, phát hiện tầm mắt của Arnold còn nhìn tay của mình, nhận không được nhớ tới năng lực tưởng tượng khủng bố của hắn, cậu không được tự nhiên nói lảng sang chuyện khác: “Trời tối rồi....”

Nói xong, ngay cả chính Lucia còn cảm thấy xấu hổ, cậu ho khan hai tiếng, đột nhiên đầu chợt lóe ra một ý tưởng, quay đầu nói nghiêm túc: “Đêm nay chúng ta ở ngay chỗ này nghỉ ngơi đi, hiện tại, em lấy túi ngủ trong nhẵn không gian ra chuẩn bị, còn ta đi sang bên kia nói với bọn họ.”

Sao anh có thể đáng yêu như vậy cơ chứ, Arnold nhìn đôi mắt có vẻ sáng hơn lúc bình thường của Lucia, không khỏi cong khóe miệng lên, suy nghĩ tới tâm khi bị hất tay ra cũng nhanh chóng biến mất, cười trả lời: “Được, ta sẽ tìm chỗ đặt túi ngủ.”

Lucia nghe đáp án, vừa lòng vội vàng đi đến chỗ Jocelyn, Sandy và bọn Kỵ Sĩ ngồi, dưới sự chỉ thị của Sandy, thi thể năm người kia đã được bỏ vào trong nhẵn không gian, đợi sau khi giải quyết Pháp Sư hắc ám liền trở lại thôn giao cho người nhà bọn họ.

Lúc Lucia đi đến trước mặt bọn họ, bọn họ còn đang thấp giọng thảo luận chuyện hôm nay, còn nhóm Kỵ Sĩ thì đang ngồi xuống đất, vây thành một chỗ nghỉ ngơi. Trong bóng đêm, mái tóc vàng của Lucia phá lệ dễ khiến người khác chú ý, Sandy ngồi đối diện hướng Lucia nhìn thấy cậu đầu tiên, anh vội vã dừng trò chuyện, khom lưng nói với cậu: “Thánh Tử đại nhân.”

Jocelyn nghe vậy cũng xoay người hành lễ, nhìn bọn Kỵ Sĩ cách đó không xa cũng muốn đứng dậy, Lucia vội vàng nâng tay ngăn họ lại, “Không cần đa lễ, tất cả đều ngồi đi.”

Nhóm Kỵ Sĩ nhìn nhau, cuối cùng vẫn tuân theo lời của Lucia, ngồi tại chỗ, không phát ra tiếng động.

“Đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ này, sáng mai đi về phía bắc xem xem.”

Đối với mệnh lệnh của Lucia, Sandy và Jocelyn đều không có ý kiến, Jocelyn lưu lại bên người Lucia, Sandy đến chỗ nhóm Kỵ Sĩ bắt đầu phân chia nhiệm vụ, tìm củi khô nhóm lửa, chuẩn bị cơm tối.v.v.v...

Chờ Arnold đến tìm Lucia, thì bất gặp cảnh anh ngồi cạnh lửa trại, màu đỏ của ánh lửa khắc lên trên mặt anh, lúc sáng lúc tối, đẹp đến mức khó có thể tin, hần gần như si mê nhìn khuôn mặt tươi cười kia.

Lucia đang ngồi cạnh đồng lửa, trò chuyện với Jocelyn ngồi cạnh cậu, đột nhiên cảm giác có một ánh mắt cực nóng vô cùng đáng lo ở trên mặt mình, theo trực giác nhìn qua, thì thấy được Arnold đang hướng về phía cậu đi tới, ánh sáng tương đối mờ, cho nên Lucia nhìn không rõ biểu tình trên mặt hắn.

Arnold từng bước một chậm rãi tới bên cạnh Lucia, ngồi xuống đất, ngay bên trái cậu, “Anh, hai người đang nói cái gì thế?”

“Cũng không có cái gì, chỉ là chuyện về học viện Kleist.” Nương theo ánh lửa, Lucia nhìn Arnold, ánh mắt hai người giao nhau, trong đôi mắt Arnold đều là ôn hòa bình tĩnh, làm gì có tính chiếm hữu xâm lược, Lucia hoang mang nhìn mi lại, chẳng lẽ mình cảm giác sai rồi sao?

“Anh, người đang nhìn cái gì thế?” Giọng nói mang theo treu đùa vang lên, lúc này Lucia mới phát giác có vẻ cậu nhìn chằm chằm Arnold hơi lâu. Cậu giả vờ từ nhiên quay đầu, nhìn đồng lửa thỉnh thoảng phát ra tiếng ‘đùng đùng’, thấp giọng đáp: “Không có gì, chỉ là đang suy nghĩ một vài chuyện mà thôi.”

Ánh mắt quét đến vành tai ửng hồng của anh, tuy rằng biểu tình trên mặt Arnold không có gì thay đổi, nhưng trong mắt lại tràn đầy ý cười, sẵn sàng không tiếp tục truy hỏi, đúng lúc này nhóm Kỵ Sĩ cũng đem cơm tối nóng hổi tới, Arnold cầm ra một bộ bàn trà từ trong không gian ra, đặt ở trước mặt Lucia, sau đó tiếp nhận đồ ăn trong tay Kỵ Sĩ, dọn từng cái một lên trên bàn.

Sung sướng cùng Arnold dùng bữa tối xong, Lucia bắt đầu tinh thần sáng láng trò chuyện với người bên cạnh, nhưng chỉ sau chốc lát, cậu liền tiếp ngập ba bốn cái, trong mắt cũng xuất hiện hơi nước. Nhìn một loạt Kỵ Sĩ còn đang trò chuyện khí thế ngất trời ở bên kia lửa trại, Lucia đứng lên, nói với Jocelyn và Sandy ngồi im lặng bên phải cậu: “Ta hơi mệt, đi nghỉ trước đây.”

Jocelyn và Sandy cũng cùng đứng lên, Jocelyn nói: “Thánh Tử đại nhân, thần đi cùng ngài.”

Sandy nhìn thoáng qua nhóm Kỵ Sĩ còn đang trò chuyện vui vẻ, trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới cúi đầu nói, “Thần còn phải đợi một lát.”

Lucia nghe cũng không có ý kiến, hẳn hiểu Sandy là đội trưởng đoàn Kỵ Sĩ, còn phải ở lại an bài và chỉ huy, hơn nữa phòng chừng loại chuyện như gác đêm này còn phải làm gương, vì thế, cậu chỉ cười nói với Sandy, “Cẩn thận một chút, buổi tối nhớ chú ý giữ ấm.”

Lời của Lucia khiến khóe miệng Sandy hơi hơi giương lên, giọng ôn tồn “Vâng”.

Arnold không cần phải nói, tất nhiên Lucia ở chỗ nào, hẳn liền đến chỗ đó. Ba người tới bên cạnh túi ngủ đã được Arnold chuẩn bị sẵn, Lucia bắt lực nhìn cái lều trại bắt mắt ngay giữa loạt túi ngủ, tuy rằng cậu biết mình là Thánh Tử, được hưởng đặc quyền, nhưng Arnold cũng quá cẩn thận rồi, ngay cả lều trại mà cũng mang theo.

Ánh mắt chuyển qua chỗ túi ngủ, có hai hàng, mỗi hàng sáu cái, Lucia cảm giác có chỗ không thích hợp, bọn họ tổng cộng có mười bốn người, mà nơi này chỉ có mười hai cái túi ngủ, cậu ngủ trong lều, vẫn còn thiếu một cái túi ngủ a.

“Arnold, em thiếu một cái túi ngủ thì phải.”

“Không có, anh, lều trại này có thể cho hai người ngủ, tiện cho ta bảo vệ anh.” Arnold nói đương nhiên.

Arnold nói quá mức tự nhiên, phảng phất như đây là một chuyện hết sức bình thường, Lucia nhớ tới Arnold hiện tại đã là Đại Ma Đạo Sư không gian, so với mình còn cao hơn một bậc, hơn nữa, hôm nay cũng chính hắn bảo vệ cậu, như vậy xem ra Arnold nói rất có đạo lý.

Chỉ là vì sao cậu vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng nhỉ, tạm thời nghĩ không ra, Lucia cũng lười theo đuổi, cậu dẫn đầu đi vào trong lều, Arnold theo sát, Jocelyn thấy thế cũng định đi vào.

“Người đi lấy ít nước cho anh rửa mặt đi, trong nhẵn không gian của ta không có nước.” Arnold thành khẩn nói với Jocelyn ở phía sau.

Jocelyn vốn định để cho Arnold đi lấy nước, bản thân ông đi vào hậu hạ Thánh Tử đại nhân, nhưng còn chưa mở miệng, thì đã nghe thấy giọng nói ôn hòa của Thánh Tử đại nhân vang lên, “Vậy Jocelyn liền đi lấy ít nước và một chút đồ ăn từ chỗ Pierre đi, Arnold cũng không biết ông ấy.”

Thánh Tử đại nhân đã nói, Jocelyn chỉ có thể phục tùng, yên lặng nhìn thoáng qua khuôn mặt tươi cười sung sướng của Arnold, xoay người đi tìm Pierre....

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Chương 35

Đến khi Jocelyn vác một thùng nước chạy về, vừa xốc màn cửa lên, chuẩn bị đi vào bên trong, thì đã bị Arnold mặt đầy tươi cười chặn ở cửa, “Đề ta mang vào, ngoi sớm đi nghỉ đi.”

Chú ý tới ánh mắt Jocelyn lướt qua bóng dáng của anh ở bên trong, Arnold trực tiếp lấy thùng nước trên tay ông, nghiêng người chặn ngang tầm mắt của Jocelyn, không ngừng cự tuyệt: “Chỗ anh không cần lo lắng, ta sẽ hầu hạ thật tốt.” Nói xong liền đứng tại chỗ chờ Jocelyn rời đi.

Nhìn Arnold đứng ngay trước mặt mình, Jocelyn càng nhìn càng không thấy vừa mắt, trước khi Arnold xuất hiện, người hầu hạ Thánh Tử đại nhân luôn là ông, nhưng từ khi có Arnold, hẳn đoạt hết vui thú trong cuộc sống của ông, hơn nữa cũng có ý vô tình không để ông và Sandy tiếp cận Thánh Tử đại nhân.

Ánh mắt nhìn Arnold càng thêm phức tạp, hai người đối diện nhau một lúc lâu, ai cũng không chịu nhường ai.

“Lấy được nước rồi sao?” Giọng nói của Lucia đột ngột vang lên đằng sau hai người.

Arnold dời mắt trước, không để ý Jocelyn còn đứng ở cửa, xoay người, tươi cười trả lời Lucia: “Anh, nước đã có, có thể rửa mặt được rồi.”

Jocelyn nhìn rèm cửa thả xuống còn hơi đung đưa, thờ dãi một hơi, hiện tại Thánh Tử đại nhân thật sự quá mức tin tưởng Arnold, chỉ hy vọng hẳn đúng là trở về vì báo ân, mà không phải có mục đích gì khác, nếu không thì... Nghe tiếng trò chuyện mơ hồ từ trong lầu truyền ra, Jocelyn lòng đầy tâm sự đi về phía Sandy và nhóm Kỵ Sĩ.

Trong lầu.

“Sao hồi nãy em và Jocelyn đứng ở ngoài cửa lâu vậy?” Lucia tò mò hỏi.

Arnold dừng tay lại, tự nhiên trả lời: “Không có gì, ta chỉ khuyên ông ấy đi nghỉ sớm mà thôi.”

Sau đó, Arnold đưa chậu nước và khăn mặt tới, Lucia lau mặt, nghe Arnold nói cũng không tiếp tục gặng hỏi, dù sao hai người kia chắc cũng chẳng có bí mật gì muốn gạt cậu.

Rửa mặt xong, dưới sự làm nũng cộng thêm giả đáng thương của Arnold, hẳn đã thành công leo lên giường của Lucia. Vất vả cả một ngày, Lucia nằm xuống không bao lâu, liền tiến vào mộng đẹp.

Arnold chỉ nằm cách Lucia khoảng nửa cánh tay, bên tai là tiếng hít thở vững vàng của Lucia, trong đêm tối, hẳn chậm rãi mở mắt, ngồi dậy, xoay người, đặt mặt mình lên phía trên mặt anh. Hô hấp giữa hai người quấn lấy lẫn nhau, sinh ra vài phần mờ ám.

Hít sâu một hơi, quanh quần chớp mũi đều là mùi hương khiến hẳn say mê, ngón tay khẽ nhúc nhích, một cái bình nhỏ màu đen xuất hiện trong tay Arnold, đem miệng bình lại gần dưới mũi Lucia, hẳn cẩn thận mở nắp bình ra, chỉ sau vài giây, hô hấp của Lucia càng thêm nhẹ nhàng, rõ ràng cậu đã tiến sâu vào giấc ngủ.

Cất cái bình kia đi, Arnold không cần che giấu ánh mắt nóng bỏng nhìn Lucia nữa, chống tay bên cạnh đầu anh, toàn bộ thân thể Arnold đều dán lên người Lucia, nhiệt độ cơ thể truyền qua nhau khiến Arnold có ảo giác rằng mình sẽ bị phỏng. Nhìn chằm chằm khuôn mặt ngủ xinh đẹp của anh, dần dần, hô hấp của Arnold trở nên nặng nhọc, “Anh...” Giọng nói ần ỉn ướt át vô cùng rõ ràng trong cái lều yên tĩnh này.

Anh đang nằm dưới thân mình, mặc mình muốn làm gì thì làm, đầu ngón tay Arnold run rẩy cời thắt lưng bên eo áo choàng, chỉ cần nhẹ nhàng kéo một cái... Trong đầu tưởng tượng cảnh đẹp mình đã từng nhìn thấy vô số lần, thậm chí Arnold còn không thể khống chế, bắt đầu cọ xát người mình lên người anh...

Kéo thắt lưng ra, áo của Lucia đã hơi hơi mở rộng, có thể thấy rõ làn da trắng nõn ở bên trong. Nhưng hẳn lại dừng tay lại, hẳn sợ, sợ bản thân không khống chế được, sẽ làm chuyện không thể tha thứ, hít sâu mấy hơi, cuối cùng hẳn mới gian nan thu hồi cái tay đang rục rịch kia.

Cúi đầu, thành kính đặt lên môi Lucia một nụ hôn không chứa bất kỳ tình dục gì, Arnold nằm ngửa mặt ở trên giường, cố gắng ổn định lại dục vọng, mãi cho đến khi hơi thở của hẳn hoàn toàn khôi phục lại bình thường, lúc này hẳn mới sửa sang lại quần áo có chút lộn xộn của Lucia, sau đó duỗi tay ôm người vào trong lòng, nhắm mắt lại.

Trong rừng, buổi tối luôn phá lệ kéo dài, trừ chỗ bọn Lucia đóng quân còn có một chút ánh sáng mơ hồ, những chỗ khác giống như bị bóng đêm chiếm giữ, ẩn dưới màn đêm, không có chút động tĩnh, trong rừng cây cách đó không xa, bóng đêm như một thợ săn đang chờ thủ dữ, ngủ đông ở một góc.

Hai ba giờ tối, trừ một hai Kỵ Sĩ gác đêm, những người khác đều đang trong giấc ngủ say nồng.

Đột nhiên một vài tiếng sột soạt ần ần vang lên từ khu rừng cách đó không xa, ban đầu hai Kỵ Sĩ phụ trách gác đêm chỉ nghĩ đó là do động vật hoặc thú dữ gây ra, cũng không quá để ý, nhưng tiếng động càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần, khiến họ nhận ra chỗ không thích hợp. Hai người đứng lên nhanh chóng, nhìn về phía khu rừng xa xa, chỉ tiếc trời quá tối, cái gì cũng nhìn không thấy.

Khoảng cách càng ngày càng gần, hiện giờ không chỉ nghe mỗi tiếng sột soạt từ các nhánh cây, mà còn nghe ra những tiếng bước chân hỗn độn nặng nề. Hai Kỵ Sĩ nhìn nhau, vội vàng chạy tới, đánh thức mọi người đang ngủ say.

Lucia đang mơ mình và một cô gái đẹp sắp tiến thêm một bước, thì bị người khác gọi dậy. Mở mắt mông lung ra, chỉ thấy bóng dáng Arnold đang ngồi bên giường, “Làm sao?” Lucia ngồi dậy hỏi, giọng hơi khàn khàn do vừa tỉnh ngủ.

“Anh, bên ngoài có động tĩnh, ta sợ có nguy hiểm, cho nên mới gọi người dậy.”

Nghe Arnold nói, lúc này Lucia mới chú ý bên ngoài lều có tiếng bước chân lung tung, cậu vội vàng đứng lên, mặc quần áo vào, vừa đi ra ngoài vừa nói với Arnold: “Chúng ta đi ra ngoài xem xem.”

Ra khỏi lều, tiếng bước chân càng thêm rõ ràng, nặng nề đập ‘Bịch bịch’ trên đất như đánh vào lòng mỗi người ở đây, Lucia đi đến chỗ bọn Sandy, nhìn về phía khu rừng, hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Sandy sắc mặt ngưng trọng nói: “Cụ thể là tình huống gì còn chưa biết, người được phái đi thăm dò còn chưa về.”

Lucia nghiêng tai nghe tiếng động càng ngày càng gần, trong lòng biết, sợ rằng tình huống không đơn giản như vậy, cậu nhíu mày nhìn chằm chằm khu rừng, ần ần thấy được một bóng dáng chạy vội đến đây, chỉ sau chốc lát, người đó đã chạy đến trước mặt, là người được Sandy phái đi thăm dò khi nãy.

“Thánh Tử đại nhân, ngài Sandy...” Người tới thở phì phò, khuôn mặt tràn ngập kinh hoàng kêu lên.

“Bình tĩnh, nói chậm thôi.” Giọng nói của Lucia ôn hòa mang theo ý tứ trấn an.

Người kia nhìn khuôn mặt trấn định của Lucia, cảm xúc cũng hồi phục lại rất nhiều, chỉ có điều trong giọng nói còn kinh hoàng: “Trong rừng tràn ngập Vong Linh, hơn nữa bọn chúng đang đi về phía chúng ta.”

Vong Linh... Nghe được hai từ này, những người ở đây đều nhẩn mi lại. Sinh vật đã chết mà vẫn có thể sống lại qua phép thuật của Pháp Sư hắc ám, chính là Vong Linh, Vong Linh là một đám sinh vật không biết đau hay sợ hãi, bọn họ chỉ chịu khống chế do Pháp Sư của họ triệu hồi.

Trong chiến tranh giữa Ma tộc và con người trước đây, Vong Linh vẫn luôn sắm vai là một nhân vật cường đại, cho dù có chặt đứt đầu của họ, nhưng dưới sự khống chế của pháp sư hắc ám, bọn họ vẫn có thể tiếp tục chiến đấu, vào thời gian đó, hai chữ ‘Vong Linh’ trở thành từ cấm kỵ trên toàn bộ đại lục.

Nhưng cũng không có nghĩa là Vong Linh không có nhược điểm, phép thuật quang minh chính là khắc tinh của bọn họ, chỉ cần bị phép thuật quang minh công kích, bọn họ sẽ triệt để thoát ly sự điều khiển của Pháp Sư hắc ám, mất đi sức chiến đấu. Chỉ có điều Pháp Sư quang minh rất ít, trong khi số lượng Vong Linh từng có là khổng lồ, cho nên phương pháp tiêu diệt Vong Linh tốt nhất vẫn là tìm ra tên Pháp Sư hắc ám, sau đó giết chết gã.

Lucia xuyên qua đám người trước mắt, nhìn về phía khu rừng, chỗ đó đã xuất hiện bóng dáng tốp năm tốp ba màu đen, di chuyển nhanh chóng về hướng bọn Lucia.

Nhìn từng hàng đen kịt kia, Lucia quyết định thật nhanh, ra lệnh: “Đi về phía bắc.”

Nhiều Vong Linh như vậy, trong đội họ lại chỉ có mình cậu là Pháp Sư hệ quang, ở lại lấy cứng đối cứng tuyệt đối không phải là quyết định sáng suốt, đi về phía bắc tìm gã Pháp Sư hắc ám kia mới là lựa chọn tốt nhất.

Đoàn người cũng không để ý đến đồ vật bị bỏ lại, chạy theo phía sau Lucia, tiến về khu rừng phía bắc, tiếng bước chân ở phía sau liên tục truyền đến cho thấy, Vong Linh vẫn đang đuổi theo bọn họ. Buổi tối mọi người chỉ mới được nghỉ ngơi hai ba tiếng, giờ lại phải gấp rút lên đường, tất cả đều có chút chịu không nổi, nhưng khi quay đầu lại nhìn từng hàng ánh sáng màu lam u tối cách đó không xa, họ đành liều mạng chạy về phía trước.

Ngay từ lúc nhìn thấy Vong Linh, Lucia đã thả Tiểu Bạch ra, kêu nó dẫn đường.

Trong rừng một mảnh tối đen, nhóm Kỵ Sĩ cầm đuốc gian nan chạy về phía trước, phía sau là một chuỗi dài Vong Linh đáng sợ, lâu lâu còn có từng đợt gió đêm thổi qua.

Không biết đã chạy đến bao lâu, tiếng bước chân phía sau vẫn không ngừng. Tiểu Bạch sau khi chạy được một đoạn liền chạy về bên người Lucia, cúi đầu cọ cọ đầu cậu, nói ở trong đầu: “Đi theo ta.” Sau đó ngay lập tức chạy nhanh về phía trước.

Lucia hiểu ra Tiểu Bạch đã tìm được chỗ cần tìm, vội vàng tăng tốc độ đi theo, Arnold luôn ở bên bảo vệ Lucia, thấy thế cũng tăng tốc đuổi theo.

Nơi Tiểu Bạch dừng lại là một vách núi, nhìn qua cũng không có gì lạ, chỉ có điều dây leo bám ở đây có vẻ tươi tốt hơn chỗ khác, “Chủ nhân, chủ nhân, chính là nơi này, mùi phép thuật hắc ám ở nơi này rất nồng, rất khó ngửi.”

Lucia gãi gãi bụng Tiểu Bạch, nhẹ giọng khen ngợi: “Phải, Tiểu Bạch rất tuyệt, đợi đến khi đến được Kleist sẽ để Jocelyn chuẩn bị cho người một bữa tiệc lớn, giờ thì về không gian thú rừng đi.”

Nghe có ăn, Tiểu Bạch hoàn toàn không có ý kiến gì, ngoan ngoãn tự động chui về không gian.

Trong lúc Lucia trò chuyện với Tiểu Bạch, Sandy và Arnold đã tìm ra chỗ đặt cơ quan, chờ Tiểu Bạch trở về không gian, Lucia vừa mới đi qua thì đã

nghe thấy giọng nói kích động của Arnold: “Anh, chỗ này.”

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 36

Đến bên người Arnold, trên tay hắn là một dây leo phổ thông, chú ý tới ánh mắt mang ý hỏi của Lucia khi nhìn cái dây leo, Arnold vuốt ve dây leo màu lục trong lòng bàn tay, cười khê, giải thích: “Anh, nhìn qua dây này cũng giống mấy cái dây leo bình thường khác, nhưng lúc sờ lên thì lại không có cảm giác như khi sờ lên một cái dây leo.” Đưa dây leo trong tay tới trước mặt Lucia, “Anh, người sờ thử xem.”

Lucia nhận dây leo trên tay Arnold, sờ sờ cẩn thận, đúng là xúc cảm rất kỳ quái, không phải cảm giác khi sờ phải thực vật, ngược lại lại có cảm giác như sờ lên một sợi dây thừng, tầm mắt chuyển từ dây leo sang trên người Arnold, Lucia khen ngợi: “Em làm rất tốt.” Có thể chú ý tới một điểm khác biệt rất nhỏ như vậy, lực quan sát của Arnold thật sự rất tốt.

Arnold hưởng thụ kích lệ của anh, cười đến chẳng thấy mắt đâu. Sandy đứng ở một bên, ánh mắt thất lạc và ảo não nhìn dây leo trong tay Lucia, rõ ràng anh là người xem xét bên đó trước, nhưng làm sao lại không phát hiện được cái dây leo kia không tầm thường.

Đầu tiên, Lucia tính thử kéo nhẹ nhàng cái gọi là ‘dây leo’ này, nhưng vẫn chưa có chuyện lạ gì xảy ra, lúc cậu đang định để mọi người lui ra phía sau, sau đó dùng lực mạnh hơn một chút để thử, thì Sandy đi tới, lấy ‘dây leo’ trong tay cậu đi, “Thánh Tử đại nhân, xin ngài hãy để thần thử.”

Nhìn ánh mắt kiên trì của Sandy, Lucia yên lặng nhường lại chỗ, sau đó nói với mọi người ở phía sau: “Tất cả mọi người lui về phía sau hai bước, chú ý an toàn.”

Arnold gắt gao đứng kề bên Lucia, cùng mọi người nhìn về phía Sandy.

Sandy quay đầu nhìn Lucia, sau khi cậu gạt đầu mới dùng sức kéo ‘dây leo’, sau đó nhanh chóng lui về phía sau hai bước, khi ‘dây leo’ bị kéo xuống, dường như chỉ trong nháy mắt, bên trong toàn bộ vách núi truyền ra tiếng ‘Rầm rập’, sau một hồi, một khe hở đủ cho một người trưởng thành đi vào xuất hiện ở phía bên trái hang đá.

Đi đến bên cạnh, mắt nhìn vào trong, trừ một mảnh đen thui thì cái gì cũng không nhìn thấy.

Lúc này, tiếng bước chân phía sau càng ngày càng rõ ràng, hiển nhiên đám Vong Linh đã đuổi theo đến đây, Lucia quay đầu lại, nhìn thoáng qua phía sau, mượn ánh sáng mờ mờ từ ngọn đuốc, có thể thấy được cơ thể hơi thở của đám Vong Linh, thậm chí còn có thể thấy một hai Vong Linh chỉ còn mỗi khung xương ở trong đó, đám Vong Linh này hẳn chính là những người đã mất trong trấn Rostock, bọn họ được chôn cất ở trong rừng núi này, nhưng cuối cùng lại bị gã Pháp Sư hắc ám quỷ rầy giắc ngủ yên bình.

Quay đầu lại, Lucia trầm giọng: “Chúng ta đi vào.”

Nhóm Kỵ Sĩ cũng đã thấy đám Vong Linh truy đuổi không ngừng ở phía sau, đối với lời nói của Lucia, lập tức nhanh chóng sửa lại đội hình, bốn Kiếm Sĩ cùng Sandy cầm đuốc đi đầu vào bên trong khe hở, sau đó là Lucia, Jocelyn và Arnold, cuối cùng là những người còn lại.

Từ bên ngoài nhìn vào, khe hở trông rất sâu, nhưng trên thực tế thì lại không sâu như vậy, chỉ có điều đi được đại khái năm mươi mét, càng vào bên trong càng rộng lớn, chò ra khỏi khe hở, không ngờ bày ra trước mặt mọi người lại là một hang động có diện tích khổng lồ, bốn phía vách đá trong hang đều đặt mười mấy cây đuốc, chiếu sáng toàn bộ hang động như ban ngày, vào hang, bọn Kỵ Sĩ đều không hẹn mà cùng dập tắt cây đuốc trong tay mình.

Nhìn khắp toàn bộ hang động, ngoại trừ một chiếc giường lớn thì cũng chỉ có một cái bàn hình chữ nhật không nhỏ, trên mặt bàn đặt lộn xộn rất nhiều chai lọ có hình thù khác nhau.

Lucia đi lên trước, nhìn vòng quanh bốn phía nhưng lại không thấy bóng dáng gã Pháp Sư hắc ám kia đâu, còn chưa kịp thu dọn đồ, nhất định là đã vội vàng rời đi. Tùy tiện cầm lấy một bình thủy tinh ở trên bàn, chất lỏng màu tím trong chai dưới ánh sáng phản xạ ra những tia lấp lánh quý quý, khiến người ta có cảm giác không ổn, buông cái bình xuống, Lucia ra hiệu gọi Arnold thu lại toàn bộ mấy thứ trên bàn này.

Không tìm được Pháp Sư hắc ám như mong muốn, Lucia không khỏi có chút thất vọng. Mọi người lại kiểm tra cẩn thận cái hang thêm lần nữa, sau khi xác định không có cơ quan cạm bẫy gì, thì mọi ánh mắt đều tập trung lên người Lucia.

Dưới ánh mắt mang ý hỏi của mọi người, Lucia cảm thấy rất áp lực, thật vất vả mới tới được nơi này, nhưng cái gì cũng không thấy, có lẽ là do lúc trước bọn họ đã đánh rần động cỏ, không che dấu bất kỳ hành động gì. Cậu giương mắt nhìn khuôn mặt mỗi một cùng đôi mắt mang theo tơ máu của mọi người, nói với Sandy: “Phái người đi ra kiểm tra bọn Vong Linh một chút, sau đó, chúng ta mới quyết định.”

Theo như Lucia đã đoán, nếu gã Pháp Sư hắc ám này thật là vì biết được thực lực của bọn họ nên mới bỏ chạy, như vậy cấp bậc của gã chắc là không quá cao, chỉ cần bọn họ còn ở chỗ này, chắc gã cũng không dám trở lại động thủ.

“Thánh Tử đại nhân, toàn bộ Vong Linh ở bên ngoài đều đã biến mất!” Kỵ Sĩ đi điều tra vội vàng trở về khom lưng hành lễ với Lucia, đầy kinh hi báo cáo.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, xem ra năng lực của gã Pháp Sư hắc ám này cũng không xuất chúng gì, có lẽ cùng lắm chỉ là một tên Pháp Sư cấp thấp. Pháp Sư hắc ám triệu hồi Vong Linh cũng có phân chất lượng, một lần triệu hồi của Pháp Sư hắc ám cấp thấp nhiều nhất cũng chỉ có mấy trăm Vong Linh, nhưng còn bị hạn chế thời gian, hết thời gian, Vong Linh sẽ biến mất, mà Pháp Sư hắc ám cấp cao, không chỉ triệu hồi ra Vong Linh có số lượng gấp đôi so với cấp thấp, hơn nữa, thời gian cũng kéo dài, bình thường cho dù là mấy ngày mấy đêm cũng sẽ không tiêu tán, đến cấp Thánh, tuy số lượng Vong Linh bị triệu hồi không nhiều bằng Pháp Sư hắc ám cấp cao, nhưng Vong Linh do cấp Thánh triệu hồi mới chân chính là bất tử bất diệt, nếu không bị phép thuật hệ quang đánh trúng hoặc giết chết Pháp Sư hắc ám, thì vài Vong Linh bị triệu hồi kia sẽ vĩnh viễn không bị tiêu tán.

Xác nhận ý nghĩ trong lòng, lúc này Lucia mới thở ra nhẹ nhõm một hơi, ôn hòa nói với mọi người đang nhìn mình: “Còn khoảng vài tiếng nữa thì trời sẽ sáng, đêm nay chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi, sáng mai mới xuống núi.”

Đám Kỵ Sĩ bị ép buộc hơn nửa đêm nghe Lucia nói, tự tìm một vị trí cho mình ở trong động, đơn giản trải thảm rồi nằm xuống nghỉ ngơi. Chỉ còn lại Lucia, Arnold và Sandy là đứng tại chỗ, không dịch chuyển.

Tối qua, Lucia đi ngủ sớm, cho nên hiện giờ không có cảm giác buồn ngủ, cậu đi đến cái bàn dài cách đó không xa, ngồi xuống ghế, hạ giọng nói với Arnold và Sandy một tác cũng không rời kia: “Sao các người không đi ngủ đi.”

Hai người lúc trước luôn ần ần không hợp, lúc này lại khó có được ăn ý, trăm miệng một lời nói: “Chúng ta không mệt.” “Chúng ta còn chưa buồn ngủ.”

Thấy hai người kiên trì, Lucia cũng không nhiều lời nữa. Chỉ nghiêng đầu thấp giọng dặn dò với Sandy: “Ngày mai, người viết thư cho Giáo Hoàng bệ hạ kể về tình huống ở nơi này, đề ngài phái vào Đại Ma Pháp Sư hệ quang đến đây, nhất định phải bắt được gã Pháp Sư hắc ám này. Chúng ta không thể ở lại đây quá lâu, ta sợ chúng ta vừa đi thì, gã lại trở lại.”

“Vâng, thần sẽ làm thỏa đáng, xin Thánh Tử đại nhân cứ yên tâm.” Giọng nói tràn ngập cảm xúc trung thành của Sandy vang lên trong hang động.

Từ trước đến nay, Lucia luôn luôn yên tâm để Sandy làm việc, cho nên cậu cũng không nói gì thêm. Nhất thời ba người đều trở nên trầm mặc, Lucia lấy một quyển sách từ trong không gian ra, tính định đọc một chút, dù sao ánh sáng trong hang cũng không yếu.

Do đó, trong hang động, ngoại trừ tiếng ngáy nhẹ nhàng của bọn Kỵ Sĩ thì chỉ còn mỗi tiếng lật sách của Lucia.

Arnold đứng ở phía sau Lucia, thấy lâu rồi mà cậu vẫn không sang trang mới, nhẹ nhàng tiến lên một bước, lúc này mới phát hiện thì ra anh một tay cầm sách, tay kia chống cằm, ngủ mất rồi. Hắn thật cẩn thận rút quyển sách từ trong tay anh ra, bỏ vào không gian của mình, rồi lại từ trong không gian, lấy một cái áo choàng ra rồi nhẹ nhàng khoác lên người anh.

Từ lúc Lucia bắt đầu đọc sách, Sandy đã sớm di chuyển đến bên cạnh khe hở của hang đá, im lặng đứng dựa vào tường. Nhìn động tác của Arnold, anh chỉ nhủ thầm, yên lặng thu hồi cái chân đã bước ra trước một bước, mím môi, về mặt kỹ thuật nhìn Arnold, sau đó lại nhìn chăm chăm vào cây đuốc trên vách ở đối diện, giống như là đang ngăn người vậy.

Cánh tay trượt một cái, đầu của Lucia bị đập mạnh, đồng thời giúp cậu tỉnh lại từ trong giấc ngủ mơ màng, ngẩng đầu lên, Lucia chớp chớp đôi mắt mông lung, tay xoa xoa cánh tay đau nhức, giờ mới nhớ ra tối qua, mình đang đọc sách thì ngủ gục mất.

“Anh, tỉnh rồi sao?”

Giọng nói của Arnold khiến Lucia tỉnh táo triệt để, thấy Arnold khom lưng nhặt áo choàng dưới chân cậu, cậu khẳng định nó rơi xuống đất là do lúc bản thân vừa mới tỉnh lại không chú ý tới, hơn nữa không cần nghĩ cũng biết đó là kiệt tác của ai, trong lòng cảm động, đưa nhỏ Arnold này cũng thật biết quan tâm, trên mặt tự nhiên cười nói: “Vất vả.”

“Một chút cũng không vất vả.” Arnold nhẹ giọng đáp lại.

Đứng lên, lúc này Lucia mới phát hiện trong hang trừ cậu và Arnold, những người còn lại đều đã không thấy, hoạt động cơ thể cứng ngắt một chút, Lucia nghi hoặc hỏi: “Sandy với những người khác đâu?”

“Anh, bọn họ đều đã tỉnh, đang ở bên ngoài.”

Cho dù Arnold không nói, nhưng Lucia cũng thừa biết chắc là do không muốn quấy rầy giấc ngủ của cậu, cho nên sau khi dậy, mọi người đều đi ra ngoài, làm Thánh Tử chỉ có chỗ này là tốt, nếu không phải có chuyện gì gấp, thì trên cơ bản sẽ không có người quấy rầy cậu ngủ. Lúc ở Giáo Đình cũng thế, mỗi ngày hầu như cậu đều ngủ một giấc thẳng cánh, đối với một kẻ có bản chất là trạch nam như Lucia mà nói, quả thực không có chuyện gì khiến cậu hạnh phúc hơn chuyện này.

Lucia vừa đi ra ngoài, vừa cười nói với Arnold: “Chúng ta cũng ra ngoài đi.”

Sau khi đi ra, họ mới gặp bọn Sandy và Jocelyn đang ăn sáng ở bên cạnh hang đá.

Cùng mọi người giải quyết bữa sáng đơn giản, sau đó Lucia khẩn cấp mang theo mọi người chạy về, nên biết rằng bọn họ đã ngủ ở đây hơn hai ngày rồi, ngày khai giảng của Kleist cũng sắp tới, nếu không nắm chặt thời gian, có lẽ sẽ không kịp mất, đó cũng là lý do vì sao lúc trước, Lucia buông thả, không tiếp tục truy kích gã Pháp Sư hắc ám kia, dù sao nhiệm vụ của bọn họ chỉ là tìm hiểu tình huống, việc còn lại sẽ do Giáo Đình giải quyết.

Chương 38: Chương 37

Nắng sớm ấm áp mà ôn nhu, tầm nhìn đã được rõ ràng, đoàn người chỉ tốn hơn một tiếng là đến được chỗ bên cạnh rừng núi, xuyên qua cây cối xanh um, có thể ẩn ẩn thấy được một bóng người lưng gù tới tới lui lui tại chỗ.

Đi đến, thì mới phát hiện đó là lão trấn trưởng, mọi người đều không tự giác thả chậm bước chân lại, nghĩ đến người thanh niên có khuôn mặt tương tự lão trấn trưởng, trong lòng càng thêm nặng nề.

Nghe tiếng bước chân, xoay người thì thấy nhóm người Lucia, ánh mắt của lão trấn trưởng vội vàng quét qua từng khuôn mặt, đôi mắt ti hí xưa nay giờ phút này cũng mở to ra, mang theo hy vọng và chờ đợi. Quét hết một vòng, không phát hiện người ông rất muốn thấy, ánh mắt không khỏi âm thầm xuống, nhưng như là nghĩ tới cái gì, hai mắt ông lại sáng quắc nhìn Lucia chạy tới trước mặt ông, giọng khàn khàn run rẩy hỏi: “Có phải mấy người mất tích còn đang bị kẹt ở bên trong, nhất thời mấy người không cứu ra được không?”

Nhìn bộ dạng của ông lão, Lucia không đành lòng nói thẳng cho ông biết cái tin tức tàn khốc kia, tay đỡ lấy cơ thể run run rẩy rẩy của ông, đánh trống lảng: “Trấn trưởng, sao ngài lại chờ ở đây?”

Lucia nhìn ông bằng ánh mắt đau buồn nặng nề, điều này khiến ông lão cơ trí không thể lừa gạt chính mình nữa, ông nắm chặt tay Lucia, sắc mặt tái nhợt hỏi: “Bọn họ... con trai của ta, có phải đã...?”

Lời còn chưa dứt, Lucia đã nhẹ nhàng gạt đầu, chứng thực suy đoán của ông. Một động tác đơn giản như vậy, nhưng lại giống như rút hết khí lực vốn có của ông lão, nếu không có Lucia, có khả năng ông ấy đã ngã xuống đất.

Qua một lúc lâu, lão trấn trưởng mới hồi phục lại tinh thần, chậm rãi nâng tay lên xoa xoa nước mắt trên mặt, hốc mắt ửng đỏ, giọng khó nén bi thống thì thào: “Coi như đã cho mình một cái công đạo đi.” Đứng lên, mắt ông không tha nhìn về phía rừng núi, “Hiện tại nó đang ở đâu?”

Tuy Lucia không tự mình trải qua loại tâm tình bi thống này, nhưng cũng có thể hiểu được một hai, “Ngài yên tâm, chúng ta đã mang người trở lại.” Dừng một chút mới nói thêm: “Rất xin lỗi, chúng ta chỉ tìm được có năm người, thi thể của họ cũng đã mang trở lại, còn phải làm phiền ngài xác định thân phận của họ.”

Nghe ra còn tìm được những người khác, tuy lão trấn trưởng còn đau khổ, nhưng vẫn tỉnh táo nói lời cảm ơn với nhóm Lucia. Chuyện sau đó, Lucia giao toàn quyền cho lão trấn trưởng, còn cậu thì mang người trở về quán trọ.

Vì người Giáo Đình phái tới còn chưa đến, cho nên đoàn người phải ở lại Rostock thêm hai ngày nữa, mãi cho đến khi Pháp Sư được Giáo Đình phái đến nơi, Lucia với mọi người mới xuất phát, đi đến Kleist.

Vào thời điểm học viện Kleist chiêu sinh hàng năm, thành Selby sẽ trở nên phá lệ náo nhiệt, người còn trẻ mà có thiên phú đều sẽ tràn vào Selby vào thời gian này, để thông qua xét tuyển tiến vào Kleist học tập. Kleist cũng là cơ hội cho rất nhiều dân thường trở thành quý tộc, hoặc được lọt mắt của quý tộc lớn nào đó, làm thân với xã hội thượng lưu, cho nên thời điểm Kleist chiêu sinh hàng năm đều nóng đến lạ thường.

Tiết trời tháng Ba đã hơi hơi ấm lại, cây cối bên đường bắt đầu tự tân trang, sáng nay cũng là sáng cuối cùng để học viện Kleist tuyển chọn học sinh, phần lớn người không thành công vào học viện đều tiếc nuối thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời Selby, hôm nay, cửa thành Selby cũng là người đến người đi, nói liên không dứt, chẳng qua người ra khỏi thành thì rất nhiều, còn người vào thành thì lại chỉ có vài người.

Cửa thành vốn huyền ảo đột nhiên yên tĩnh trong một hai giây, tầm mắt của mọi người đều bị chiếc xe ngựa xa hoa chậm rãi đi tới hấp dẫn, xe ngựa do hai con Bàng Mã hiếm có kéo, trước sau đều có hộ vệ đi cùng, vừa nhìn liền biết người trong xe ngựa không phải cũng quý.

Lucia dựa vào gối mềm phía sau, thoải mái bùng chén trà nóng, nhấp từng ngụm, nhìn Arnold ngồi đối diện cậu, tay thì cầm quyển “Bách khoa toàn thư vận dụng phép thuật không gian”, chỉ có điều cả nửa ngày rồi mà vẫn không lật sang trang mới.

Lucia hiếm khi thấy hân hoan người, kỳ thật như vậy rất tốt, có trời mới biết cậu sắp bị Arnold chinh thành suy nhược thần kinh luôn, hai ngày này ở trong xe ngựa, tuy Arnold hầu hạ cậu rất tốt, nhưng nếu có thể bỏ tất xấu dùng ánh mắt nhu tình nhìn chăm chăm vào cậu thì càng tốt hơn, em, cậu cũng không phải là người đẹp gì, nhìn cậu ý tứ như vậy, ngắm lại hình ảnh cậu và Arnold ngồi đối diện nhìn nhau thâm tình, thật nổi cả da gà!

Nếu không phải cậu rất xác định, nhất định và khẳng định rằng đây là một thế giới thẳng tắp, thì chắc cậu đã tự kỷ cho rằng Arnold đã yêu phải cậu, tính tình ngày, nữ chính cũng sắp xuất hiện rồi, nghĩ đến khi Arnold gặp phải chân ái, chắc sẽ khôi phục lại bình thường đi, Lucia tưởng tượng cảnh gạt hái mỹ nữ sắp tới, thích ý cong khóe miệng lên, nữ chính là của Arnold, vậy nữ phụ thì để cậu đến cứu vớt đi.

Lucia bên này đang yy cuộc sống tốt đẹp về sau, kỳ thật Arnold bên kia là đang nói chuyện hữu hảo với Lance ở trong não.

“Trong học viện Kleist có bảo tồn Xương Rồng, đến lúc đó, người tìm cơ hội lấy về cho ta.”

“Xương Rồng? Vật liệu đầu tiên để người sống lại?” Lúc trước ở Ma Giới, Arnold đã giúp Lance góp nhặt không ít vật liệu, chỉ còn lại mười vật liệu quý, mà Xương Rồng chính là thứ đầu tiên. Long tộc và Người Cá giống nhau ở chỗ đều không sinh sống ở đại lục, Arnold vốn định đợi thực lực của mình lại tiến thêm một bước thì sẽ tự thân vào chỗ Long tộc sinh sống, nhưng nếu Kleist đã có sẵn, có thể không rời Lucia, đương nhiên Arnold sẽ rất sung sướng, hài lòng.

Nhận thấy được cảm xúc và ánh mắt nhu hòa nhìn về phía Lucia của Arnold, đoán ra ý tưởng của hắn, Lance bình tĩnh giải thích: “Thú sùng của hiệu trưởng Kleist ngàn năm trước chính là một con Ngân Long (Rồng màu trắng bạc), chỉ là chết trong trận chiến lớn với Ma tộc, cho nên Long tộc mới cho Kleist một phần Xương Rồng.”

Cất quyển sách pháp thuật anh tự mình tìm cho hắn, Arnold kéo một ngăn kéo nhỏ trong xe ngựa, lấy ra một đĩa bánh tinh xảo, cầm một cái bánh hình đoá hoa, Arnold cười nói với Lucia, “Anh, tí nữa mới đến giờ dùng cơm, ăn trước mấy miếng bánh để tạm lót dạ đi.”

Lucia nhìn miếng bánh đã đưa đến bên miệng cùng Arnold cười như hoa nở, cảm thấy đáy lòng mình đều đang run rẩy, miễn cưỡng duy trì trấn định, ôn hòa trả lời: “Ta chưa có đói.”

Dưới ánh mắt kiên định của Lucia, Arnold cũng không tiếp tục kiên trì, chỉ mờ mờ nhìn thoáng qua đôi môi mỏng ướt át của Lucia, ánh mắt hơi mang theo tiếu nữu, miếng bánh trong tay đặt lại lên đĩa, hỏi: “Anh sẽ ngốc ở học viện Kleist trong bao lâu?”

Thấy Arnold buống miếng bánh trên tay xuống, Lucia thở ra một hơi nhẹ nhõm, trả lời: “Đại khái khoảng hai ba năm gì đó đi.”

Tính toán những vật liệu còn lại, độ khó để lấy được đều khá lớn, đến khi Xương Rồng vào tay, rồi lại có thể đi theo anh, trước tăng thực lực lên, sau mới tìm vật liệu khác, nghĩ đến Lance đã đợi được mấy ngàn năm, hẳn là già cũng không ngại việc đợi thêm ba năm nữa đi. Hơn nữa, thực lực của mình vẫn chưa đủ, ai mà biết sau khi già thật sự sống lại, có thể gây bất lợi cho mình hay không.

Kleist cho học sinh thuộc tầng lớp quý tộc một ít đặc quyền, mỗi người chỉ có thể mang theo một người hầu, những người tương đối thân cận với Lucia trừ Sandy còn có Jocelyn, đặc biệt Jocelyn còn theo Lucia từ khi cậu còn nhỏ, đây là điều mà người khác muốn so cũng không được, huống chi bản thân mình còn xa cách với anh nhiều năm như vậy, tuy trong khoảng thời gian này anh vẫn thân cận với mình như trước đây, nhưng trong lòng Arnold vẫn không quá xác định địa vị của mình ở trong lòng anh.

“Anh, học sinh Kleist chỉ có thể mang theo một người hầu, người tính mang ai theo?”

Lucia có chút không theo được tư duy của Arnold, nghe vấn đề liền theo phản xạ có điều kiện trả lời: “Jocelyn đi.” Nói ra miệng mới cảm giác không khí trong xe đột nhiên trở nên hơi nguy hiểm, nhìn khuôn mặt khó phân biệt vui hay buồn của Arnold, trực giác của cậu nói rằng nếu không giải thích, thì sẽ phát sinh ra chuyện không tốt, tuy không biết vì sao Arnold lại trở nên kỳ quái như vậy, nhưng Lucia vẫn mở miệng nói: “Sandy và đội Kỵ Sĩ có thể trực tiếp lấy thân phận học sinh để tiến vào Kleist.”

Ngắm sắc mặt rõ ràng chìm xuống của Arnold, Lucia vội vàng bổ sung: “Còn em thì chắc có việc phải làm đi, cũng không thể luôn đi theo ta a.”

Nguyên văn trong sách, cốt truyện kế tiếp chính là Arnold cùng nữ chính trải qua nguy hiểm ở trên đảo Rồng, hơn nữa còn nhảy lên thành Pháp Thánh, cho nên cậu cảm giác chờ sau khi gặp được nữ chính, Arnold cũng sẽ muốn rời đi, dù sao cậu cũng khẳng định rằng Arnold hiện tại không có ý nghĩ hủy diệt thế giới gì đó, ở hay không ở cạnh cậu cũng không còn quan trọng. Hơn nữa, lần này gặp lại, Arnold có chút thân mật quá mức với cậu, khiến cậu rất không quen, đúng lúc mượn cơ hội lần này, tách ra mới tốt.

Lưu ý đến biểu tình dao động rất nhỏ trên mặt Lucia, tuy đáp án lúc trước khiến hắn rất thất vọng, nhưng rõ ràng anh cũng không phải hoàn toàn không biết tâm tư của hắn, chỉ sợ là không muốn suy nghĩ quá sâu, kết quả như vậy đã đạt tới mục tiêu của Arnold, hiệu quả nước ấm nấu ếch không rõ ràng lắm, nhưng vẫn có, việc hắn cần làm chỉ là chờ đợi, chờ đợi đến ngày anh không thể rời khỏi hắn.

“Sao anh lại cho rằng ta sẽ có việc phải làm?”

Đương nhiên Lucia không thể nói thẳng ra rằng ta đọc sách nên biết, cậu chỉ có thể chột dạ nói: “Ta đoán vậy, dù sao thầy dạy em, chính là cái người giúp em giải trừ phong ấn ý, hẳn sẽ có chuyện sai em đi làm đi.”

Đối với lời giải thích của anh, đương nhiên Arnold sẽ không bị lừa gạt, nhưng giờ còn chưa phải là thời điểm, một ngày nào đó, hắn sẽ biết bí mật nhỏ nhỏ của anh, ánh mắt Arnold nhìn Lucia trở nên tối tăm. Đối với vẻ mặt thoáng dắc ý của Lucia, hắn nói: “Anh, người đã đoán sai rồi, ta cũng không có chuyện gì phải làm trong ba năm kế tiếp đâu.” Nheo mắt lại, giọng đáng thương: “Chỉ là không biết anh có nguyện ý thu lưu ta hay không a?”

Lucia nhìn Arnold biểu diễn, cảm, biểu tình của người còn có thể tiếp tục khuếch đại dư thừa hay không? Rõ ràng biết hắn đang giả bộ, nhưng Lucia lại không nói nên lời cự tuyệt, giấu lại, dù sao sau khi gặp được nữ chính, chắc chắn Arnold sẽ rời đi, cậu có đồng ý hay không kỳ thật cũng không có gì khác biệt, cho nên liền cười đáp: “Đương nhiên là nguyện ý thu lưu rồi.”

Arnold nghe được câu đáp ứng, khóe miệng gợi lên một độ cong sung sướng, nhất thời không khí trong xe trở nên hài hòa tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 38

“Thánh Tử đại nhân, chúng ta trực tiếp đến Kleist hay là?” Jocelyn ở ngoài xe ngựa dò hỏi.

Lucia tận lực xem nhẹ ánh mắt đối diện của Arnold, nói với Jocelyn: “Đi tìm một quán trọ nghỉ ngơi chuẩn bị một chút trước, sau khi ăn cơm xong sẽ đi Kleist.”

“Vâng.” Cung kính đáp lại, Jocelyn tiếp tục chuyên tâm điều khiển Bàng Mã, không lên tiếng quấy rầy Thánh Tử đại nhân nghỉ ngơi nữa.

Trong xe ngựa, mắt Lucia hàm chứa u buồn nhìn chằm chằm vách xe, giống như trên đó có đồ vật gì đáng để nghiên cứu vậy, emn thật im lặng, thật xấu hổ, mau đưa nhân vật chính bình thường trước kia trở về cái đi, hiện tại không có việc gì liên nhu tình nhìn chằm chằm vào cậu làm cái quỷ gì?

Cho đến khi Lucia nhìn không được muốn lên tiếng phá vỡ bầu không khí quỷ dị này thì, xe ngựa dừng lại, tiếng của Jocelyn lại truyền vào một lần nữa, “Thánh Tử đại nhân, đã đến quán trọ.”

Gần như là khẩn cấp, Lucia nhanh chóng đẩy cửa xe ngựa ra, cúi đầu từ trong xe đi ra ngoài, trốn thoát bầu không khí kỳ quái trong xe ngựa, hít thở không khí tươi mới bên ngoài, Lucia cảm thấy tốt hơn nhiều, cũng không để ý Arnold có theo kịp hay không, cậu dẫn đầu nhóm người Jocelyn đi vào trong quán trọ.

Arnold bị bỏ rơi nhìn theo bóng dáng của Lucia, cong khoe miệng lên, cười ôn nhu mà thỏa mãn, thẳng cho đến khi không còn nhìn thấy anh, hắn mới thu hồi tầm mắt, quét mắt nhìn đám người vây xem chung quanh, trong nháy mắt khí tức trên trở nên nguy hiểm, thật muốn giấu anh đi, chỉ có mình hắn là có thể thấy, mà anh cũng chỉ có thể nhìn hắn. ...

Chờ Arnold bước nhanh đi vào quán trọ, liếc mắt liền thấy anh đã ngồi yên vị ở giữa đại sảnh, anh chói mắt như vậy, thòi thòi khác khác đều hấp dẫn hắn, đôi môi kia, đôi mắt kia, lông mi dài kia.... Trong mắt hắn đều là dụ hoặc trí mạng, không thể kháng cự, nỗ lực áp chế đã thủ đang rục rịch trong nội tâm, hắn cước bộ vững vàng đi đến.

Đứng trước bàn Lucia, Arnold như theo bản năng lộ ra khuôn mặt tươi cười vô hại, “Anh, sao lại đi nhanh như vậy, lỡ ta bị lạc thì phải làm sao?” Không đợi Lucia trả lời, hắn như đùa hỏi tiếp: “Nếu không thấy ta, anh sẽ đi tìm ta chứ?”

Hơi ngửa đầu ra sau nhìn Arnold một thân đồ đen có vẻ hơi lạnh lùng, Lucia nháy mắt mấy cái, trong lòng vội vàng chờ mong nữ chính mau xuất hiện, lời cái tên Arnold càng ngày càng kỳ quái này đi đi, để hắn khỏi dùng ánh mắt quỷ dị nhìn chằm chằm cậu hay là hỏi những vấn đề kỳ kỳ quái quái nữa.

“Em ngồi xuống đi.” Cao như vậy mà còn đứng, không biết cổ cậu mệt chết hay sao?

Arnold nghe lời, ngồi đối diện Lucia, chờ cậu trả lời.

“Chờ sau khi Jocelyn an bài, chúng ta cơm nước xong với nghỉ ngơi thêm một hồi, chiều em cùng ta đi thăm hỏi Pháp Thánh Ciza Luddimiro – hiệu trưởng trường Kleist.”

“Vâng, tất cả đều nghe theo anh, nhưng anh vẫn chưa trả lời câu hỏi lúc trước đâu.” Cách nói sang chuyện khác của Lucia thật sự vụng về, tuy rằng Arnold cảm thấy anh như vậy rất đáng yêu, nhưng hắn cũng rất muốn biết câu trả lời của anh.

Khoe mắt Lucia nhẹ nhàng run rẩy một chút, cậu nói sang chuyện khác rõ ràng như vậy, sao đứa nhỏ bướng bỉnh này vẫn không chịu buông đề tài phía trước, cái người ôn nhu sẵn sọc hiểu ý người khác lúc trước đâu rồi, cậu có thể nói lúc này đi nhanh như vậy là vì không muốn cùng hắn ngồi một chỗ hay không? Về phần không thấy, giờ cậu ước gì không thấy hắn đây, dù sao mạng của nhân vật chính rất lớn, không thấy khẳng định là lại đụng tới kỳ ngộ gì đó, chỉ cần không hủy diệt thế giới, cậu mới sẽ không tìm hắn đâu.

Lưng thẳng lại, tư thế ưu nhã ngồi ở trên ghế, Lucia nhẹ nhàng kéo kéo khoe miệng với Arnold, đối với câu hỏi thứ nhất lựa chọn quên đi, chỉ đáp mơ hồ: “Nếu không thấy em, đương nhiên anh sẽ đi tìm em rồi.”

Lucia cảm thấy lời nói của mình có bao nhiêu chột dạ, ngay cả bản thân cậu nghe vào cũng thấy giả tạo, nhưng lại nhìn biểu tình của Arnold, hình như rất cao hứng, chẳng lẽ mình thực sự diễn tốt như vậy sao, “Arnold.”

“Vâng, anh?” Đương nhiên Arnold có thể nghe ra sự chột dạ trong lời nói của Lucia, nhưng cho dù là giả dối, hắn vẫn có cảm giác rất khoái trá.

Lucia chậm rãi xoay xoay nhẫn không gian trên ngón trỏ tay trái, châm chọc hỏi: “Sao gần đây em thường xuyên hỏi mấy câu như vậy, có phải đã phát sinh chuyện gì hay không?” Mở miệng hỏi, Lucia không thể nhận ra đây là lần thứ mấy mình thò ra một hơi nhẹ nhõm.

“Không, không có chuyện gì cả.” Nhìn thẳng vào đôi mắt màu lam của Lucia, Arnold cười rồi bổ sung: “Chỉ là đột nhiên muốn xác định tầm quan trọng của ta ở trong lòng anh mà thôi, đại khái là do thấy không đủ an toàn.” Ngờ khi nửa giả nửa thật.

Nhìn bộ dạng không giống như đang diễn của Arnold, Lucia không khỏi nghĩ rằng có phải bản thân đã quá mức miễn cảm hay không, hơn nữa khi nhìn vào đôi mắt màu nâu nhạt của hắn, đột nhiên có chút áy náy, ngẫm lại có phải trong hai ngày này, chính mình đã hơi lãnh đạm với Arnold không, hình như

mỗi lần hấn định giúp mình làm cái gì thì, cậu đều tìm đủ loại cớ để cự tuyệt, càng nghĩ càng thấy áy náy, ánh mắt của Lucia nhìn Arnold không tự giác liền mềm xuống.

Đương lúc cậu định nói an ủi gì đó cho Arnold an tâm thì, ngoài cửa quán trọ truyền đến một trận rối loạn, Lucia giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một người đàn ông quần áo xa hoa mang theo năm sáu thị vệ đi vào, bên ngoài còn có rất nhiều người đứng vây xem.

Người đàn ông kia vừa vào liền quét mắt nhìn khắp đại sảnh, sau đó ánh mắt tỏa sáng nhìn Lucia, trên mặt mang theo tươi cười bí ối, đi thẳng về phía cậu, đồng thời mở miệng nói: “Người đẹp Lucia, đã lâu không thấy, quả nhiên người vẫn xinh đẹp như trước đây a.” Giọng nói hơi khàn khàn, như thiếu niên đang trong tuổi dậy thì, nhưng lại dễ nghe ngoài ý muốn.

Lucia nghe tiếng gọi ‘Thất hoàng tử’ trong đám người bên ngoài, hơn nữa người trước mặt này một đầu màu tím phát sáng, từ trong trí nhớ, một đứa nhỏ bú đống binh có thân hình ốm yếu mới đi hai bước đã phải thở, nhưng tính tình lại như tiểu bá vương liền nhảy ra, Lucia nâng tay đỡ lấy trán, bất đắc dĩ mở miệng: “Alvis Orly.”

Alvis giống như không nghe ra sự bất đắc dĩ trong giọng nói của Lucia, thái độ hào phóng tự nhiên đi đến cạnh bàn, ngồi lên cái ghế được người hầu phía sau kéo ra sẵn, liếc mắt nhìn Arnold ở bên cạnh, trong chớp mắt, hai đôi mắt cùng là màu nâu đối diện với nhau, Alvis là người đầu tiên dời tầm mắt đi, chỉ là trong đáy mắt xẹt qua một suy nghĩ sâu xa.

Quay đầu đối với Lucia lại là cười sáng lạn nhưng mười phần bí ối, “Người đẹp Lucia đến giờ vẫn còn nhớ rõ ta, không phải là đã chung tình với ta rồi chứ.” Nói xong, như nghĩ tới chuyện vui gì, tươi cười trên mặt Alvis càng thêm sáng lạn, đồng tử màu nâu nhạt phẳng phất như có tia sáng đang nhảy nhót.

Lucia không nói gì nhìn Alvis còn khó chơi hơn so với trước kia, sau mười mấy năm không gặp, người này thân cận như vậy, một chút cũng không cảm thấy xa lạ sao? Hơn nữa, tên này bị đột biến gen sao? Tiểu bá vương trước đây sao lại lớn lên thành tiểu lưu manh rồi, tuy rằng bộ dạng thật sự rất cao quý rất phong nhã, nhưng vẫn không thể che giấu sự thật là y đang đùa giỡn cậu a! Cmm, bộ dạng của y mới xinh đẹp, ta rõ ràng là đẹp trai, có được hay không, khen người khác cũng đừng khen loạn a! Mặc kệ trước đây hay là hiện tại, tên thất hoàng tử này vẫn đứng nhất với biệt tài chọc người ta nổi giận.

Lucia duy trì hình tượng ôn hòa ân cần trước sau như một của mình, xem nhẹ lời nói của Alvis, giọng nói thanh nhuận nói: “Thất hoàng tử, không biết người có ý tới tìm ta là có chuyện gì sao? Chúng ta còn đang muốn dùng cơm.” Ngụ ý là chúng ta sắp ăn cơm, người không có việc gì thì có thể mượn mà rời đi.

Giống như hoàn toàn không nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Lucia, như loại người nhu nhược, Alvis thả lỏng cơ thể dựa vào lưng ghế phía sau, thoải mái tự nhiên nói: “Cố ý đến, đương nhiên là vì người đẹp, chẳng lẽ Lucia không vui khi ôn chuyện với ta sao?”

Nhìn thoáng qua Sandy từ lúc y đến liền đứng sau Lucia cùng với đội Kỵ Sĩ cách đó không xa, Alvis nâng tay vuốt vuốt tóc, cười hỏi: “Vì gặp người đẹp, ta còn chưa ăn cơm nhưng vẫn chạy ra khỏi hoàng cung, tin rằng Lucia sẽ không nhẫn tâm cự tuyệt lời thỉnh cầu dùng cơm cùng nhau của ta đi?”

Không, ta thật sự rất muốn nhẫn tâm từ chối người, Lucia yên lặng nói trong lòng, nhưng ở mặt ngoài, cậu vẫn chỉ có thể ôn hòa đáp: “Không, thất hoàng tử điện hạ cứ tùy ý, hy vọng điện hạ không để ý chuyện ta chiêu đãi ngài không chu toàn.”

“Chúng ta đều là bạn bè lâu năm, người đẹp Lucia, người vẫn nên gọi tên của ta, thất hoàng tử, cách gọi mới lạ như vậy thật sự khiến ta đau lòng a.” Alvis nói, thậm chí y còn phối hợp đưa tay bụng kín ngực, làm ra vẻ thương tâm.

Tầm mắt của người trong đại sảnh đều dao động từ trên người Alvis sang Lucia, danh tiếng phong lưu của Alvis trong Xigal đã sớm truyền khắp phổ lớn ngõ nhỏ, Alvis là hoàng tử được sủng ái nhất, đương nhiên là được dân chúng Xigal chú ý, mà sau khi hoàng tử Alvis trưởng thành, tin đồn yêu đương không ngừng truyền ra, nào là hôm nay hoàng tử Alvis cùng tiểu thư quý tộc nhà ai hẹn hò dưới trăng, nào là ngày mai hoàng tử lại mang người đẹp nào đi tham gia dạ hội quý tộc.... Chuyện như vậy nhiều không đếm xuể, cho nên mỗi người trong Xigal đều biết chuyện Alvis đam mê người đẹp.

(Editor: Hoa hoa công tử, à lộn, phải là hoa hoa hoàng tử mới đúng. Vậy mà đòi nhúng chàm Lucia của chúng ta, mau biến qua một bên đi)

Hiện tại, trong đại sảnh, ngoại trừ người Lucia mang đến, những người khác bao gồm thị vệ phía sau Alvis nhìn khuôn mặt tinh xảo tuyệt trần của Lucia đều lộ ra vẻ mặt thấu hiểu, khó trách lần này hoàng tử lại có thể không để ý hình tượng như vậy, thì ra là đụng phải người đẹp như vậy a, xem ra, lần này phỏng chừng hoàng tử là nghiêm túc.

Lucia cảm nhận tầm mắt kỳ quái của mọi người trong đại sảnh, không khỏi hơi hơi nhú mi, sao cậu lại có cảm giác đã xảy ra chuyện gì ghê gớm ngay lúc cậu không biết thế nhỉ? Nhìn Alvis vẫn còn đang duy trì bộ dạng đau lòng kia, Lucia nhìn không được thấy đau đầu, cậu luôn luôn không có cách gì để đối phó với loại người này.

“Alvis, không cần náo loạn.” Trong giọng nói nồng đậm bất đắc dĩ và thất bại.

Alvis vừa nghe Lucia gọi tên mình, lập tức thu hồi biểu tình, một lần nữa khôi phục khuôn mặt tươi cười, “Quả nhiên nghe người đẹp gọi tên ta là một loại hưởng thụ a. Nhưng mà người đẹp Lucia này, theo lý thuyết mà nói, người hẳn là đến Kleist từ năm ngoái đi, năm ngoái ta còn vì người nào đó mà đã mong đợi rất lâu đây.”

“A, cái này.... Giáo Đình có chuyện nên trì hoãn một chút.” Lúc Lucia nói, không tự giác nhìn thoáng qua Arnold, trả lời có chút chần chờ.

Tuy rằng Alvis có chú ý tới tầm mắt của Lucia, nhưng cũng không nghĩ nhiều, y ngồi thẳng người lại, cầm lấy chén trà mà người hầu đã rót sẵn, uống một

ngụm, sau đó mới hạ giọng nói: “Là vì chuyện của Ma tộc sao?”

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chương 39

Lucia không nghĩ tới Alvis sẽ nghĩ đến tận đó, nhưng đúng là Ma tộc đã bắt đầu xuất hiện tung tích từ năm trước rồi, cho nên cậu cũng tiếp lời, “Ừ, cũng vì chuyện này mà đến Kleist hơi muộn một chút.” Bởi vì nơi này không phải là một chỗ tốt để nói chuyện, nên Lucia cũng không nói rõ chuyện gặp được Pháp Sư hắc ám.

Hiển nhiên điều mà Lucia nghĩ đến, Alvis cũng nghĩ tới, cho nên y chỉ cười cười với cậu mà không hỏi nhiều. Ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, ánh mắt tà tà liếc về phía Arnold vẫn ngồi im lặng không nói chuyện từ nãy giờ, khẽ nhướn mày, Alvis cười nói: “Không biết vị này là...?” Giọng nói tùy ý mang theo khinh miệt thường có của quý tộc.

“Em ấy là...”

“Arnold Alfred, Ma Đạo Sư không gian.”

Hai giọng nói cơ hồ vang lên cùng một lúc, chỉ có điều Arnold không đợi Lucia giới thiệu đã tự báo tên của mình, giọng nói của hắn thanh lãnh trầm thấp, nghe không ra bất kỳ cảm xúc gì, phẳng phất như không thêm quan tâm đến sắc mặt và giọng nói gần như là khiêu khích của Alvis.

Sắc mặt của Alvis không thay đổi, nhưng khi nghe đến Ma Đạo Sư không gian thì ánh mắt lóe lóe, lúc mở miệng cũng thu hồi sự khinh thường trong giọng nói, nhìn thẳng vào mắt Arnold rồi cũng tự báo tên họ mình, “Alvis Orly, thất hoàng tử của đế quốc Xigal.” Nói xong, y còn quay đầu ném cho Lucia một cái mị nhãn, nói: “Đồng thời cũng là trúc mã của người đẹp Lucia a.” Rõ ràng chỉ là một câu không có ý nghĩa sâu xa gì nhưng khi bị y dùng giọng nói khàn khàn nói ra, người khác đều nghe ra cảm giác mờ ám.

Đại khái biết đây là phương thức nói chuyện trước sau như một của Alvis, cho nên đối với lời nói của y, Lucia chỉ cười cho qua, không giải thích nhiều.

Lucia cam chịu cùng ánh mắt tình tứ trôi qua của Alvis, khiến Arnold nắm chặt tay thành cú đấm ở dưới bàn, nhưng chỉ sau một lát, buông tay ra, hắn cũng cong khóe miệng lên, ôn nhu nhìn Lucia nói: “Trúc mã? Anh, sao lúc ta với người ở cùng một chỗ thì chưa bao giờ thấy qua thất hoàng tử vậy?”

Alvis nhìn Lucia rồi lại nhìn Arnold, còn chưa mở miệng nói chuyện thì đã nghe thấy giọng nói ôn hòa của Lucia vang lên, “Đương nhiên em chưa từng gặp qua rồi, Alvis vì lý do thân thể nên chỉ ở tạm hơn ba tháng trong Giáo Đình, khi đó, em còn chưa tới Giáo Đình đâu.”

Bị Lucia nói như vậy, trong chớp mắt, khóe miệng vẫn duy trì mỉm cười của Alvis cứng lại, mà ánh mắt của Arnold càng thêm ôn nhu, “Thì ra chỉ ở có ba tháng, khó trách ta chưa từng thấy qua, nếu không thì ta và hoàng tử điện hạ đã trở thành bạn bè rồi.” Giọng nói mềm nhẹ phẳng phất như thật sự rất tiếc nuối.

“Anh? Lucia, khi nào người lại có một em trai thế?” Alvis lên tiếng đánh gãy đối thoại giữa hai người.

“Arnold là em trai ta mới nhận.” Sợ Arnold nói ra chuyện cậu vì đỡ hắn mà cho hắn cái xưng hô đặc biệt kia, nên Lucia vội vàng giành nói trước.

Arnold nhớ bài thuyết pháp về ‘anh’ của Lucia ngày trước, khóe miệng không tự giác giờ lên, sáng tỏ nghe anh giải thích, cho dù anh không mở miệng thì, hắn cũng sẽ không nói cho Alvis nghe cái đoạn ký ức tốt đẹp chỉ thuộc về hắn và anh.

“Thánh Tử đại nhân, cơm trưa đã chuẩn bị tốt, giờ có nên bắt đầu dùng cơm hay không.” Jocelyn thừa dịp không có người mở miệng liền đến bên cạnh Lucia, khom lưng hỏi.

Nếu không phải Alvis đột nhiên xuất hiện, chắc bọn họ đã sớm được ăn cơm trưa rồi, Lucia nhìn thoáng qua Alvis, gật đầu với Jocelyn. Alvis nhận thấy ánh mắt của Lucia đối với y chứa một điểm oán niệm sâu sắc, chỉ cần nghĩ sơ một chút liền hiểu ra là vì chuyện gì, tươi cười trên mặt không khỏi càng thêm vài phần chân thật, quả nhiên Lucia vẫn đáng yêu như trước kia.

Người hầu, từng người một, bưng đĩa cơm phong phú lên bàn, nhất thời cả ba người đều không có ai mở miệng, trầm mặc bắt đầu dùng cơm, chỉ là Arnold và Lucia ở chung vào lúc này lại khiến Alvis có cảm giác không thích hợp mãnh liệt.

Đồ ăn vừa lên bàn, Arnold liền xê dịch toàn bộ đồ ăn của Lucia trên bàn sang một bên, lấy một bộ chén đĩa bạc từ trong nhẫn không gian ra. Lúc ăn cơm, Lucia hoàn toàn không cần tự mình động thủ, Arnold sẽ gấp toàn bộ vào trong đĩa của Lucia, Lucia chỉ cần ăn là được, có thể nhìn ra Arnold rất rành sở thích của Lucia, những món hắn gấp, Lucia đều rất vừa lòng ăn, hơn nữa nếu ngẫu nhiên muốn ăn cái gì, cũng chỉ cần trao đổi một ánh mắt, Arnold đã có thể hiểu. Hai người ở chung ăn ý mà hài hòa như vậy, người bên ngoài nhìn vào có cảm giác hoàn toàn không thể xen ngang, đồng thời càng khiến Alvis có ảo giác rằng y không tồn tại.

Một bữa cơm, Alvis ăn thật không biết vị, nhưng Arnold và Lucia lại cảm thấy mỹ mãn, người trước là vì đã kích kẻ có khả năng là tình địch mà cảm

thấy mỹ mãn, còn người sau là vì bữa cơm ngon nên mới cảm thấy mỹ mãn.

Cơm nước xong, Alvis liền lấy có có chuyện rồi rời đi trước một bước, y cản trở về điều tra tư liệu về cái tên Arnold đột nhiên xuất hiện này một chút, hơn nữa không phải còn nhiều thời gian hay sao?

Arnold nhìn bóng dáng Alvis rời đi, bên trong đồng tử màu nâu nhạt xẹt qua một tia tối tăm, giọng nói lại rất mềm nhẹ nói với Lucia: “Anh, có muốn lên lầu nghỉ ngơi hay không, thuận tiện rửa mặt luôn.”

Ngắm lại trong khoảng thời gian này, đúng là chưa được tắm rửa đáng hoàng một lần, Arnold không đề cập tới thì còn tốt, vừa nhắc tới Lucia đã cảm thấy cả người không được tự nhiên, phân phó Jocelyn và Sandy về chuyện thăm hỏi buổi chiều, rồi khẩn cấp theo bồi bàn của quán trọ, lên lầu.

Một lần tắm, Lucia dẩy đưa hơn cả một tiếng, nếu không phải buổi chiều còn có việc quan trọng phải làm, cậu hận không thể trực tiếp ngâm mình trong nước không ra ngoài, nhưng cuối cùng, cậu vẫn lấy nghị lực kinh người đứng lên, chỉ mặc áo lót trong, tóc vẫn ướt sũng rồi ra ngoài.

Arnold vừa thấy Lucia đi ra liền nghênh đón, trên tay là quần áo sạch và khăn mặt, từ sau khi gấp lại, quần áo gì của Lucia cũng đều do Arnold tiếp quản, hiện tại trong nhãn không gian đáng thương của Lucia, chỉ có mấy bộ quần áo không mặc thường xuyên mà thôi.

Vì chiều còn phải đi thăm hỏi hiệu trưởng Kleist – Pháp Thánh Ciaz Luddiniro, hơn nữa cậu còn đại diện cho Giáo Đình, cho nên phải mặc trang phục trang trọng, Lucia nhìn thoáng qua quần áo trên tay Arnold, vừa lòng phát hiện quả nhiên là y phục đại biểu cho thân phận Thánh Tử, yên lặng cộng thêm điểm vì Arnold săn sóc và cẩn thận, quả nhiên không hổ là đứa nhỏ cậu nuôi, tri kỷ như vậy.

Arnold nhìn khoe môi hơi cong cùng ánh mắt vừa lòng của Lucia, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn và sung sướng, tầm mắt chạm đến mái tóc còn nhỏ nước của Lucia, động tác mặc và sửa sang lại quần áo trở nên nhanh hơn, chỉ sau hai phút, bộ đồ Thánh Tử rườm rà đã được mặc ôn hòa.

Mặc xong quần áo, Arnold cầm khăn mặt khô đi về phía sau Lucia, nhẹ nhàng lau mái tóc chưa khô, động tác ôn nhu mà chuyên chú, phảng phất như đối đãi trân bảo thế gian. Chờ tóc đã khô, hắn liền lấy tay, chậm rãi cầm lấy mái tóc vàng óng của Lucia, ngón tay thon dài xuyên qua từng lọn tóc, nhân lúc Lucia không để ý, Arnold nhẹ nhàng cầm lấy một lọn tóc vàng còn mang mùi thơm đặt ở bên miệng hôn.

Cuối cùng, Arnold lưu luyến buông mái tóc dài mềm mại như tơ lụa ra, lấy một cái kim quan nạm đá quý từ trong nhãn không gian ra đeo cho Lucia.

Trừ lúc làm lễ lên ngôi Thánh Tử vào năm mười lăm tuổi, Lucia thật sự rất ít khi mặc bộ trang phục trang trọng như vậy, đây cũng là lần đầu Arnold nhìn thấy anh nhà mình mặc bộ đồ đại biểu cho Thánh Tử, người thanh niên bình thường đã rất chói mắt, giờ một thân áo trắng viền vàng phát sáng, áo choàng phiến phức dài đến mắt cá chân, trên đầu là một cái kim quan xa hoa cùng với mái tóc vàng óng dài đến eo, cả người có vẻ cao quý mà thánh khiết, giống như hóa thân của Thần Quang Minh đang đi đạo nhân gian.

Arnold chỉ đứng cách Lucia khoảng hai bước chân, nhưng hắn đột nhiên lại có cảm giác khoảng cách giữa bọn họ đang trở nên quá xa, giống như cho dù hắn có cố gắng như thế nào, anh đều sẽ không vì hắn mà đi xuống Thần đàn, nhưng mà... Anh, không được buông tay đầu đấy, mời người bồi ta cùng nhau tiến vào Địa Ngục, có được hay không, ta sẽ vì người mà dâng lên tất cả những gì mà người muốn.

Arnold nhanh chóng xoay người, không để Lucia phát hiện nổi chiếm dụng kinh người cùng điên cuồng trong mắt hắn, giọng nói mang theo áp lực, khàn khàn nói: “Anh, ta vào trong xe ngựa lấy một chút đồ.” Nói xong cũng không đợi Lucia trả lời liền chạy nhanh ra khỏi phòng, hắn sợ nếu tiếp tục ở lại, hắn sẽ không khống chế được bản thân.

Đóng cửa phòng lại, lưng tựa lên trên vách tường, Arnold lấy tay sờ sờ cái tai đã biến thành nhọn hoắc, lộ ra nụ cười khổ, “Huyết thống Tinh Linh a...” Giọng nói mang theo thờ dãi lại có ý không rõ được Arnold ní non truyền từ trong miệng ra.

Buổi chiều, sau khi đoàn người đã chuẩn bị xong, lúc này mới trùng trùng điệp điệp đi đến Kleist.

Dọc đường đi, người trong thành Sebieer đều suy đoán thân phận của bọn Lucia, hơn nữa còn nghị luận lung tung. Có người nói đó là tân sủng của hoàng tử Alvis, cũng có người nói xem trang phục hình như là người của Giáo Đình, còn có người suy đoán đó là một quý tộc lớn đến đế quốc Moya này để thăm hỏi... Nhưng phần lớn mọi người vẫn tin rằng đây là người đẹp mà hoàng tử Alvis không biết tìm được ở chỗ nào, muốn thu tại bên người, dù sao đúng là có người đã thấy hình ảnh hoàng tử Alvis lấy lòng người đẹp lúc giữa trưa.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 41: Chương 40

Học viện Kleist tọa lạc ở phía Tây Bắc thành Sebieer, chiếm diện tích hơn một ngàn hecta, có hơn hai vạn người, tính cả thầy lẫn trò, bên trong bao gồm một tòa hành chính trung ương, mấy chục lầu dạy học cùng ký túc xá cho học sinh, còn có cả đấu trường Luận Võ, về phần thư viện khổng lồ nổi tiếng khắp thế giới thì nằm ở chính giữa học viện Kleist, cung cấp tư liệu cho toàn bộ học sinh của học viện.

Đến cửa học viện Kleist, Lucia và Arnold đi ra từ trong xe ngựa, còn chưa có thời gian đánh giá học viện Ma Vũ nổi tiếng khắp đại lục này, thì đã thấy

Alvis đứng ở trước cửa học viện cười cực kỳ sáng lạn, lần này phía sau y còn có vài chàng trai cô gái, từ cách ăn mặc có lẽ là quý tộc.

Alvis có thể truyền cái danh phong lưu ra bên ngoài, hơn nữa còn được vô số thiếu nữ quý tộc Xigal ái mộ, đương nhiên diện mạo phải không tệ, cộng thêm khí chất tà tà mang theo điểm cao quý của y, không đề cập đến thân phận hoàng tử, chỉ chừng này thôi cũng đã đủ khiến cho rất nhiều nam nữ đều điên cuồng vì y rồi.

Cho dù Lucia kỳ thật có chút ghét bỏ Alvis, nhưng cậu không thể không thừa nhận trong một đám người đứng ở đó, Alvis thật sự có chút đẹp trai, đương nhiên vẫn không thể nào đẹp trai bằng cậu, anh đây tất yếu là đẹp trai nhất thiên hạ $\neg(\neg\neg)\neg$.

Lucia nhìn thoáng qua cửa học viện càng ngày càng có nhiều người, hơn nữa mỗi người đều giả vờ đi ngang qua, bạn gặp qua người nào lại đi đường chậm như ốc sên, sau đó bạn lại thấy mấy người đi ngang qua đó làm bộ lui lui tới tới vài lần, cho rằng anh đây mắt mù sao, trên mặt mấy người phàm nhân các người đều rõ ràng viết to hai chữ ‘bất quá’ có được hay không.

Từ lúc Lucia xuống xe ngựa, Alvis đã thấy cậu, người thanh niên mặc bộ áo trắng viền vàng đứng ở đó, dù không nói một tiếng gì, nhưng lại có thể lập tức hấp dẫn tầm mắt của mọi người, khiến người ta phải thốt lên sợ hãi. Alvis đứng thẳng người lại, nhìn mọi người đều đang hận không thể đánh ánh mắt mình lên trên người Lucia, tâm tình hơi khó chịu, tươi cười trên mặt cũng dần dần biến mất.

Lucia đứng tại chỗ giả vờ không phát hiện Alvis đứng cách đó không xa, cậu quay đầu dặn dò Jocelyn và Sandy, “Các người đi làm thủ tục nhập học trước đi, không cần đi với ta.”

Jocelyn nhìn thoáng qua Arnold vẫn thoi thoi khắc khắc đi theo Thánh Tử đại nhân, còn muốn nói gì đó, chỉ có điều còn chưa mở miệng, thì đã bị Sandy đánh gãy, “Vâng, Thánh Tử đại nhân cứ yên tâm.”

Lucia vừa lòng nhìn Sandy trầm ổn, khó có khi trấn an: “Vất vả.” Không phải cậu không nghĩ đến chuyện nói thêm vài câu khích lệ nhiệt tình với em trai trung thành, tận tụy và có năng lực vĩ đại số một này, nhưng thân phận thực sự không thích hợp a.

“Làm việc cho Thánh Tử đại nhân là vinh hạnh của chúng thần.” Sandy có nề nếp đáp.

Lucia cũng biết kết quả là như vậy, cho nên cậu chỉ nhẹ nhàng gật đầu, dặn thêm vài câu rồi mang theo Arnold đi về phía cửa chính của Kleist.

Chờ sau khi cậu đi được một cự ly nhất định, Jocelyn đứng ở bên cạnh Sandy, nghi hoặc hỏi: “Sao vừa nãy người không để ta mở miệng khuyên bảo Thánh Tử đại nhân? Cái tên Arnold kia...”

Sandy không quay đầu lại nhìn Jocelyn, ánh mắt anh nhìn bóng dáng cách đó không xa, thân nhiên nói: “Chúng ta chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của Thánh Tử đại nhân là được.”

Thu hồi tầm mắt, Sandy xoay người đi về phía tiểu đội Kỵ Sĩ, tiếng nói bắt đầu đi nhưng kiên định như có như không truyền tới, “Chúng ta chỉ cấp dưới mà thôi, Jocelyn.”

Jocelyn đứng tại chỗ nhú mày nhìn bóng Sandy rời đi, ngắm lại Arnold, chỉ có thể bắt đầu dĩ vãng một hơi, nhưng nghĩ đến chuyện đã viết thư về gửi cho Giáo Hoàng bộ hạ ở Giáo Đình, mày của ông mới dần dần giãn ra.

Arnold gặt gao đi theo sau Lucia, rất vui vẻ với hành động không mang theo bọn Jocelyn mà chỉ mang theo mình này của anh, khuôn mặt tuần tú thủy chung mang theo mỉm cười như gió xuân.

Không thể không nói đây là một cái hiểu lầm tuyệt vời, Lucia mang theo Arnold thuần túy chỉ vì thói quen mà thôi, cậu hoàn toàn không biết cuộc tranh đấu của những người đó a.

Chờ đi đến cửa Kleist, Lucia có ý thức đi nhanh hơn, lừa mình dối người muốn trực tiếp đi vào. Arnold nhìn thoáng qua Alvis đứng cách đó không xa, quay đầu lại, bước chân nhanh hơn để đuổi kịp Lucia.

Alvis vốn đã rất khó chịu, kết quả nhìn thấy Lucia cư nhiên hoàn toàn không dừng bước, không nhìn đến y, đặc biệt là cái liếc mắt của tên Arnold kia, khiến mặt y triệt để đen thui.

Y hít sâu mấy hơi, nhịn cảm xúc muốn gọi tên khốn Arnold kia rồi cho hắn một quyền. Nếu núi không đến với y, vậy thì y chỉ có thể đi đến núi, Alvis thò ra một hơi, nâng bước đi về phía Lucia.

“Chào, người đẹp Lucia.”

Lucia nghe tiếng gọi, bắt đầu dĩ xoay người, nhìn Alvis chạy tới trước mặt cậu, đành phải cong lên một cái tươi cười ôn hòa.

Alvis làm như không để ý đến chuyện Lucia làm bộ như không thấy y khi này, nhiệt tình nói: “Lucia, để ta dẫn đường cho các người đi, các người vừa mới tới Kleist, rất dễ bị lạc đường.”

Lucia nhìn đám người từ bốn phía càng thêm kích động ở phía sau Alvis, lại nhìn bộ dạng không đạt được mục đích thì không bỏ qua của y, cậu chỉ có thể thỏa hiệp: “Vậy đành phiền tới Alvis, chúng ta muốn đi thăm hỏi hiệu trưởng trước.”

Alvis lại bắt đầu trêu chọc, “Một chút cũng không phiền tới, người đẹp Lucia, ta còn ước gì sau này người có thể mỗi thời mỗi khắc làm phiền ta kia.”

Nói xong còn ra vẻ nghịch ngợm mở to mắt nhìn.

Lucia đã quen với chuyện y hay động kinh, cho nên đối với lời của Alvis, cậu lựa chọn lơ đi.

Còn về những người đi theo sau Alvis từ nãy giờ, y đã ra lệnh cho bọn họ rời đi, lúc này chỉ có mình y với vài thị vệ mang theo Lucia và Arnold đi về phía phòng hiệu trưởng, không thể không nói Alvis đủ tư cách làm một người dẫn đường, dọc đường đi, mỗi khi đi ngang qua một chỗ, y đều sẽ giới thiệu chi tiết lịch sử và điển cố chỗ đó cho Lucia, cho nên khoảng thời gian ở chung hơn mười phút này cũng không hề nhàm chán như trong tưởng tượng.

Đối với Alvis mà nói, nếu không có tên Arnold kia, thì khoảng thời gian này sẽ càng thêm hoàn mỹ.

Phòng hiệu trưởng ở bên trong tòa hành chính trung ương của Kleist, tòa nhà này cao tới hơn mười mét, nóc nhà nhọn nhọn, rất có phong cách kiến trúc Châu Âu thời Trung Cổ.

Lucia và Alvis cùng đi vào trong tòa hành chính trung ương, bên trong có hơn mười phòng cùng một phòng tiếp khách cực lớn, ba người đứng ở trước cửa căn phòng có đề tên phòng hiệu trưởng.

“Vào đi, ta ở bên ngoài chờ các người, nói chuyện xong với hiệu trưởng, ta sẽ mang người đi dạo sân trường.” Alvis rất tự giác cười nói với Lucia.

“Cám ơn.” Lần này Lucia không từ chối ý tốt của y, tuy bình thường Alvis có hơi không đứng đắn, nhưng làm người vẫn không sai.

“Vì người đẹp phục vụ là vinh hạnh của ta.” Alvis vẫn duy trì phong cách nhất quán của mình, cười nói với Lucia, sau đó thức thối xoay người đi ra bên ngoài chờ bọn họ.

Arnold tiến lên một bước, đưa tay lên gõ cửa, một giọng nói già nua từ bên trong truyền ra: “Mời vào.”

Mở cửa ra, Arnold nghiêng người đứng sang một bên, chờ Lucia đi vào mới xoay người đóng cửa lại, rồi theo sau cậu.

Đi vào phòng, thứ đầu tiên thấy là một giá sách lớn được đóng trên mặt tường, bên trong chứa đầy những quyển sách lớn lớn nhỏ nhỏ và tấm da dê, xuống nữa là một cái bàn gỗ rộng rãi hình chữ nhật, sau bàn là một ông lão đầu tóc bạc trắng ngồi ở phía sau, tuy rằng nhìn qua tuổi ông đã hơn trăm rưỡi, nhưng từ trên mặt vẫn không khó nhìn ra khi ông còn trẻ nhất định cũng là một người đàn ông anh tuấn có khí chất, chỉ có điều tuyến mép tóc quá cao khiến ông có chút thâm trầm.

“Xin chào hiệu trưởng Luddimiro, con là Thánh Tử Giáo Đình Lucia Brenda.” Lucia khom lưng chào ông lão đang ngồi kia, ôn hòa nói.

Ciaz nhìn người trẻ tuổi ở trước mặt, mắt không khỏi sáng lên, không chỉ có khí chất xuất chúng, hơn nữa còn trẻ như vậy mà đã là Đại Ma Pháp Sư, khó trách danh tiếng lan xa.

Về phần người trẻ tuổi khác ở phía sau cậu, Ciaz theo bản năng cảm ứng một chút, quanh thân nồng đậm nguyên tố không gian, tuy rằng nhìn không ra có vấn đề gì, nhưng Ciaz lại có cảm giác trên người hắn nồng đậm chỗ không thích hợp, cau mày nhìn lại một hồi lâu, tìm không ra là vấn đề gì, chỉ có thể từ bỏ.

Lucia nhìn Ciaz Luddimiro lúc đầu nhìn cậu một hồi, sau cứ nhìn chằm chằm vào Arnold ở phía sau, lộ ra vẻ mặt đầy suy tư, cho rằng ông là đang nghi hoặc thân phận của Arnold, cậu vội vàng mở miệng giới thiệu, “Đây là Arnold Alfred, hiện giờ là... người hầu của con.” Lucia rói rầm một chút, rồi mới nói ra hai chữ người hầu, nhìn thoáng qua Arnold, rất tốt, vẫn còn cười, danh hiệu người hầu này không phải là do chính Arnold yêu cầu sao, vì cái lông gù mà cậu lại cảm thấy chột da a.

Ciaz đối với lời Lucia nói, chỉ là nhìn Arnold gật gật đầu, sau đó đứng lên, đi đến ghế sofa ở bên cạnh lò sưởi trong tường, cười rất chi là hiền lành, mời Lucia ngồi lên ghế sofa đối diện ông, “Mời ngồi.”

Lucia biết nghe lời ngồi xuống, Arnold vẫn như trước đứng sau cậu.

“Không biết Cassandra thế nào?” Ciaz bung ầm trà lên, rót trà cho ông trước, sau đó mới rót cho Lucia một ly, khi nói đến Cassandra, trong giọng nói không thể che giấu nỗi hoài niệm cùng cảm thán.

“Thân thể bệ hạ rất khỏe mạnh, lúc trước người còn nhờ con thay người ân cần thăm hỏi ngài một tiếng nữa kia?” Hai tay Lucia tiếp nhận trà Ciaz pha, chậm chước một chút, rồi mới chậm rãi nói. Kỳ thật Cassandra hoàn toàn chưa từng nói qua chuyện ông có quen biết với hiệu trưởng Kleist.

Đầu tiên Ciaz khẽ cười một tiếng, sau đó nói: “Được rồi, con cũng không cần nói giúp em ấy, phòng chừng em ấy hoàn toàn chưa từng nói chuyện có quen biết ta đi, nhiều năm như vậy, người đó.... Thật đúng là vẫn không thay đổi a.”

Nghe ra cảm xúc phức tạp trong giọng nói của Ciaz, tuy rằng rất ngạc nhiên tò mò về chuyện giữa hiệu trưởng với Giáo Hoàng bệ hạ, nhưng lúc này Lucia cũng không tốt mở miệng hỏi điều gì, chỉ có thể ngồi trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 41

Ciaz chỉ thất thần một lúc, nhưng rồi ông đã nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc của mình: “Chúng ta không nói ông già kia nữa, con đến Kleist có nghĩ trước là muốn học cấp mấy không?”

Đánh giá một chút cách ngồi tiêu chuẩn ưu nhả của Lucia, ông cười đề nghị, “Xem thực lực của con, ta nghĩ con có thể trực tiếp học cấp ba, đương nhiên đây chỉ là lời đề nghị của ta, nếu con muốn ngồi ở Kleist nhiều năm, ta cũng rất vui vẻ.”

Học viện Kleist chia thành sáu cấp, chương trình học cấp một cấp hai thì lý thuyết chiếm đa số, giáo sư sẽ phụ trách dạy học sinh cách mình tưởng cùng các loại thần chú, đến cấp ba thì bắt đầu sẽ có lượng lớn khóa thực hành, lên cấp không phải dựa theo thời gian để tính, mà là dựa theo tích phân để quyết định xem bạn có được lên cấp hay không, chỉ cần ở trên khóa thực hành bạn có thể lấy đủ tích phân là có thể lên cấp, thậm chí nhảy lớp cũng được kia, trong lịch sử Kleist từng xuất hiện không ít thiên tài, trong đó người nhanh nhất chỉ tốn hai năm là đã từ cấp ba lên tới cấp sáu.

Cho dù Ciaz không nói, Lucia cũng không định ngoan ngoãn học lại từ cấp một, không nói đến chuyện khóa lý thuyết năm cấp một cấp hai hoàn toàn không có tác dụng với cậu, thì thân phận của cậu cũng không cho phép cậu tốn những sáu năm ở Kleist.

“Hiệu trưởng Luddimiro, lời đề nghị của ngài cũng chính là lời con muốn nói, Giáo Hoàng bề hạ cũng hy vọng con có thể mau chóng hoàn thành chương trình học, trở về Thánh thành, cho nên chuyện này còn phải làm phiền ngài.” Lucia cười nhẹ nói, trong giọng mang theo cung kính đối với người lớn cùng ôn hòa có lễ.

Sau đó, Lucia lại cùng Ciaz hàn huyên một số chuyện thú vị trong Giáo Đình, đương nhiên cũng không quên lộ một hai chuyện Ma tộc, lấy sức ảnh hưởng cùng thái độ trung lập của vị hiệu trưởng này, tin rằng ông có thể phát ra tác dụng phối hợp rất tốt giữa các nước lớn.

“Tán gẫu với ngài rất vui vẻ, con sẽ chuyển đạt lời thăm hỏi ân cần của ngài đến Giáo Hoàng bề hạ, như vậy con không quấy rầy công tác của ngài nữa.”

Sau đại khái nửa tiếng hàn huyên với Ciaz, trừ trò chuyện với chính sự, hai người cũng đã trao đổi không ít về ma pháp, nguyên tố dự trữ, Lucia cảm thấy kiến thức của mình về ma pháp lại thâm sâu hơn một ít, từ điểm này mà xem, quả nhiên Ciaz không hề phụ danh xưng Pháp Thánh chút nào.

“Biết con vừa tới còn bận nhiều chuyện, không cần bồi lão già này nữa đâu.” Đứng lên, Ciaz vuốt vuốt chòm râu trắng của mình, cười nói.

Lucia nghe vậy cũng đứng lên, “Vậy sau này có thời gian con sẽ lại đến tán gẫu cùng ngài, hy vọng hiệu trưởng không chê con phiền.”

Sau khi lễ phép chào tạm biệt với Ciaz, Lucia cùng Arnold đi ra khỏi phòng.

“Mọi việc đều tốt?” Vừa ra đến phòng khách, đã thấy Alvis vắt chân bắt chéo ngồi một góc trên sofa, tư thế lười nhác, hai tay còn khoát lên chỗ tựa lưng trên ghế, khoe mắt hơi nướn lên nhìn Lucia đi ngược ánh sáng, còn về phần Arnold, tha thứ cho y, mắt nhỏ quá nhìn không tới.

Nhìn bộ dạng nhàn nhả của Alvis, Lucia yên lặng chế nhạo một câu đóng kịch ở trong lòng, sau đó chậm rãi đi qua, xin lỗi: “Để người đợi lâu.”

Alvis đứng lên, trên gương mặt tuấn tú vẫn trước sau như một mang theo tươi cười bí ối, trong giọng cũng đầy ý tứ trêu chọc, nhưng ánh mắt nhìn Lucia lại khó có khi nghiêm túc, trong đôi mắt nâu phản chiếu hình ảnh của cậu, “Vì Lucia, đợi bao lâu cũng được.”

Lucia nhìn ánh mắt của Alvis, thấy không được tự nhiên nên dời đi, cmn, ánh mắt này đủ đánh chết người a, cái tên Alvis này chắc là lại có chủ ý phá hư gì với cậu đi, âm thầm đề cao cảnh giác ở trong lòng, nhưng mặt ngoài dường như không có việc gì xoay người đi ra, vừa đi vừa nói: “Chúng ta đi thôi, không phải người nói là muốn dẫn ta đi tham quan Kleist hay sao.”

Arnold đứng bên người Lucia cẩn thận quan sát phản ứng của cậu, chú ý tới trong mắt cậu chợt lóe qua đề phòng và hoài nghi, hẳn không nhận được gọi khoe môi, quả nhiên anh vẫn còn trì độn nhể thế, thật sự là quá đáng yêu, tùy ý lướt qua Alvis còn đứng tại chỗ, ý cười trên khóe miệng liền chậm rãi biến thành trào phúng.

Nhìn Lucia quay lưng lại với y, Alvis cũng không biết rốt cuộc đối phương có tiếp nhận ý tứ của mình không, xoay người là đã hiểu hay là vẫn chưa hiểu a? Đi về phía trước hai bước, đuổi kịp bước chân của Lucia, Alvis nghiêng đầu nhìn thoáng qua cậu, trên mặt vẫn là nụ cười ôn hòa trong trẻo, hoàn toàn nhìn không ra có cảm xúc gì lạ thường, lần này đến lượt y cảm thấy thất bại, thờ dài một hơi.

Bên tai truyền đến tiếng thở dài càng khiến Lucia nghi ngờ chuyện vừa xảy ra ở trong lòng, phản ứng của Alvis thật sự hơi kỳ quái, nhưng mà ánh mắt của y lại khiến cậu nhớ tới một đôi mắt tương tự khác, cũng là màu nâu, chỉ khác đôi mắt nâu trong trẻo của Alvis ở chỗ, trong đôi mắt kia mang theo sắc màu u tối, giống như bầu trời ban đêm, nhìn không thấy đáy.

Đoạn thời gian trước Arnold cũng thường xuyên lộ loại ánh mắt này khiến cậu hoảng hốt không thôi, nhưng đã trải qua nhiều năm ở chung như vậy, hơn nữa cậu còn hiểu rõ tính cách có on tât báo của nhân vật chính trong sách, cho nên Lucia hoàn toàn không lo lắng rằng Arnold sẽ có ý xấu gì với cậu, nhưng Alvis thì không giống, tuy nói trước kia từng là bạn, nhưng chỉ có ba tháng ngắn ngủi ở chung, hơn nữa thân phận của hai người, một người là hoàng tử của một nước lớn, một người là Thánh Tử Giáo Đình, trong cái thời buổi đang loạn lạc này, Lucia không thể không nghĩ nhiều.

Nghĩ đến đây, Lucia nhìn không được nghiêng đầu nhìn thoáng qua Arnold bên cạnh cậu, một thân y phục màu đen, lộ ra dáng người cao ngất của hắn, liếc nhìn khuôn mặt góc cạnh cực kỳ đẹp trai kia, mái tóc ngắn màu nâu mềm mềm nằm đó nhìn qua cũng dài ra không ít, thật sự không tìm thấy được

nét ngoan ngoãn cùng đáng yêu khi hân còn nhỏ...

“Anh?”

Nghe được tiếng Arnold gọi, Lucia phục hồi tinh thần nhìn gương mặt tràn ngập nghi hoặc của hắn, nhìn người ta đến mức thất thần, lại còn bị bắt quả tang, cho dù người luôn tự xưng là da mặt dày như Lucia cũng cảm thấy hơi xấu hổ, chỉ là do đóng kịch đã thành quen, cho nên cậu cũng rất bình tĩnh tự nhiên hỏi lại, “Hử?”

Nếu là người khác thì có khả năng đã bị Lucia lừa dối cho qua, nhưng Arnold sẽ không, trên đời này ngoại trừ chính Lucia, phỏng chừng cũng chỉ có Arnold là người hiểu rõ cậu nhất, đem phản ứng của Lucia vào trong đầu, chỉ mất một hai giây, hắn đã hiểu tâm tính của Lucia, không uổng phí hắn đã nhân nãi cùng nước ấm nấu ếch nhiều năm như vậy, xem ra anh cũng không phải là hoàn toàn không có cảm giác gì với mình, chỉ có điều chính anh còn không nhận ra được thôi, càng nghĩ tâm tính của Arnold càng tốt, đến mức Alvis ở bên kia cũng thấy thuận mắt hơn nhiều.

Cho dù chỉ là một khả năng, nhưng tâm tính của Arnold vẫn kích động không thôi, không chế cảm xúc quá mức hưng phấn, hắn lộ ra khuôn mặt tươi cười mà hắn tự cho là ôn nhu cực điểm với Lucia, nói: “Chỉ là vừa nãy thấy anh thất thần, có chút lo lắng thôi.”

Bị tươi cười thánh nhân của Arnold đánh đến, khóe miệng Lucia co rút, một gã đàn ông có cần phải cười... ừm... nhận nhạo đến như vậy không, không sai, chính là nhận nhạo, chẳng lẽ ngay lúc cậu không biết, Arnold đã thông đồng với nữ chính rồi? Nghĩ đến nữ chính, Lucia lại âm thầm nhớ tới nữ phụ, nữ chính đã xuất hiện, nữ phụ còn có thể ở xa sao?

Lucia lại vụng trộm đánh giá hai mắt Arnold, dựa theo giao tình hiện giờ của bọn họ, tin rằng hắn hẳn là sẽ không để ý mình trộm một đóa hoa đào của hắn đi.

Hai người bên này tâm tư khác nhau, Alvis bên kia tâm tính cũng không yên. Ba người sống vai đi dạo trong học viện, Alvis làm hướng dẫn viên du lịch, dẫn Lucia cùng Arnold một đường chậm rãi đi từ trung tâm học viện đến sân trường, thỉnh thoảng Alvis cũng kể cho Lucia về lịch sử văn hóa cùng kiến trúc phong cảnh của học viện, ngôn ngữ hài hước thú vị, khiến Lucia lúc đầu có nghe có không, dần dần cũng chuyên tâm xem xét lịch sử lâu dài của học viện Kleist này.

Kleist thật sự rất lớn, chiều hôm đó ba người mất hơn hai tiếng đồng hồ mới đi dạo hết học viện, may mà thực lực của cả ba đều không tầm thường, bền bỉ hơn so với cơ thể người bình thường nhiều, nên mới không có chuyện toàn thân đau nhứt vào ngày hôm sau.

Đến chạng vạng, sau khi tạm biệt Alvis nhiệt tình quá độ, lúc này Lucia mới mang theo Arnold đến ký túc xá mà học viện đã an bài cho bọn họ, rồi cùng tập hợp với bọn Jocelyn...

Vô luận là Arnold hoặc là Alvis, hay là Lucia thì không có chỗ nào không phải là nhân vật có diện mạo xuất sắc, khí chất cao siêu.

Ba người như vậy không thể nghi ngờ rằng đã hấp dẫn phần đông ánh mắt của học sinh, Alvis còn tốt, y là hoàng tử thứ bảy của nước Xigal, là phó hội trưởng hội học sinh Kleist, mấy thân phận đó đều đã được người trong Kleist, thậm chí là toàn bộ Seiber, biết rõ, cho nên sự xuất hiện gương mặt mới bên cạnh hoàng tử Alvis càng khiến mọi người thêm hiếu kỳ.

Vứt bỏ Arnold có điểm tồn tại tương đối thấp, nhan sắc lóa mắt cùng một thân trang phục hoa lệ của Lucia cơ bản đã trở thành đề tài mới nhất trong trường, thân phận, thực lực của cậu đều trở thành nội dung để các học sinh tranh chấp với nhau.

Mà ở một góc khác trong thành thị này, Barzel và điện hạ Phillis đã đến ngã tư đường.

Đoạn thời gian trước, hai người ngay cả một khắc cũng không dừng, mau chóng gấp rút lên đường, Barzel biết lý do điện hạ lên đất liền là vì muốn tìm một người, chỉ là không biết người kia là thần thánh phương nào, có thể khiến điện hạ khi trưởng thành lựa chọn giới tính là nữ, anh biết lúc trước điện hạ định chọn là nam cơ, nhưng mà sau lần trở về từ đất liền đó thì đột nhiên sửa lại chủ ý, nếu nói không liên quan đến cái người thần bí kia, Barzel anh là người đầu tiên không tin.

Nhìn điện hạ vẫn duy trì tâm tính sung sướng từ khi đến Seiber, Barzel biết người kia chắc chắn là đang ở đây, anh phải nhìn kỹ một chút, không thì điện hạ sẽ bị loại người dụ đi mất, lúc đó anh biết ăn nói làm sao với Công Tước đại nhân đây.

“Điện hạ, trời đã sắp tối, có phải chúng ta nên tìm một nơi nghỉ qua đêm rồi mới quyết định không?” Barzel chạy nhanh vài bước đuổi kịp Phillis. Đã qua mấy tháng, làm một người cá thông minh trẻ tuổi, hiện giờ Barzel đã có thể vận dụng tốt hai chân mà đối với Nhân Ngư mà nói là vô cùng xa lạ để đi lại, thậm chí chạy nhảy, ngấm lại thật có chút kiêu ngạo.

Phillis lấy một vật trông rất giống la bàn từ trong không gian ra nhìn, phát hiện mục tiêu trên mặt không tiếp tục di chuyển nữa, kết hợp với tin tức gần đây nghe được, cô thở phào một hơi, trong lòng cũng thả lỏng không ít, nhớ tới bộ dạng ôn nhu của người kia trong trí nhớ, khóe miệng không khỏi hơi hơi cong lên.

Nâng tay chỉ một quán trọ cách đó không xa, cô thu liễm tươi cười, quay đầu lại nói với Barzel: “Hôm nay nghỉ qua đêm ở chỗ đó đi.”

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Chương 42

Nửa tiếng sau, Phillis và Barzel đã ngồi trong phòng khách của quán trọ, hưởng thụ món ăn được chế biến tỉ mỉ.

Từ khi cùng Phillis rời khỏi đại dương, thời gian trên lục địa đều là màn trời chiếu đất, đồ ăn hiện giờ tuy đơn giản, không thể so được với những món trân quý tinh tế trong Phủ Công Tước, nhưng đối với Barzel mà nói, những món này đã rất ngon rồi.

Từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, đêm nay trời tối đen một cách kỳ lạ, ngay cả ánh trăng sáng sủa thường ngày cũng bị mây đen che mất, dưới màn đêm, đường phố có vẻ yên tĩnh mà u ám, chỉ có một hai ngọn đèn sáng ở bên cạnh các cửa hàng, mờ mờ ảo ảo tỏa sáng thành phố ồn ào náo động vào ban ngày này.

Đột nhiên có một tiếng bước chân dồn dập từ xa truyền tới, phá vỡ sự yên tĩnh nơi đây. Trên đường phố bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng cao gầy mặc đồ đen, phẳng phất như dung nhập vào trong bóng đêm, bước chân người kia dồn dập, dưới chân phẳng phất còn mang theo đĩa gió, rất nhanh đã chạy tới phụ cận.

Ở xa xa phía sau người đó, có thể ần ần thấy được ánh lửa, hơn nữa thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng hô “Tên đó ở phía trước”, “Mau đuổi theo”.

Atlie quay đầu lại nhìn đám người không ngừng đuổi theo ở phía sau, cô nâng tay kéo áo choàng cùng vành nón trên người về phía trước, tuy khuôn mặt tú lệ không có chút thay đổi, nhưng lại có thể mơ hồ nhìn ra một tia không cam tâm cùng quật cường.

(Editor: Chân ái của Phillis đã tới! Không ngờ đây không chỉ là truyện đam mỹ mà còn có couple bách hợp nữa.)

Tiếp tục gia trì cho mình một thuật Phong Hành sơ cấp, Atlie cảm thụ được bản thân không còn dư nhiều ma lực, biết nếu cứ tiếp tục chạy như vậy, bị bắt là chuyện sớm muộn mà thôi, cô ngẩng đầu lên đánh giá bốn phía một chút, rồi nhanh chóng quyết định.

Dưới ánh nến trong quán trọ, Phillis cùng Barzel đang ngồi yên lặng ăn mì cho bữa tối. Gió nhẹ ban đêm thổi vào từ cái cửa sổ khép hờ, ‘Két’, căn phòng im lặng đột ngột vang lên tiếng mở cửa sổ, Phillis nhanh chóng đứng lên, cảnh giác lui về phía sau một bước, sau đó mới giương mắt lên nhìn kỹ vị khách không mời mà đến này.

Áo choàng rộng rãi màu đen bao kín toàn bộ hình thể của người kia, dưới vành nón là một khuôn mặt tú mỹ, mang theo uyển chuyển sâu sắc hiếm thấy, chỉ có điều một đôi mắt màu bạc ẩn chứa mũi nhọn đã phá hủy điểm này.

Người con gái không mời mà đến ở trước mặt này trên phương diện nào đó đồng nghĩa với phiền toái, mà Phillis lại cực kỳ không thích phiền toái, đôi lông mày thanh lệ hơi nhíu lại, ra tay trước khi biết năng lực của đối phương sâu cạn bao nhiêu cũng không phải là một lựa chọn sáng suốt gì.

Lúc Phillis đánh giá Atlie, Atlie cũng phi thường ngoài ý muốn khi thấy bên trong một quán trọ phổ thông này, còn có thể gặp phải người vừa nhìn đã biết không đơn giản như vậy, hiện giờ ma lực của cô đã gần khô kiệt, cho dù có liều mạng thì một điểm thắng cũng không có, làm một đạo chích vĩ đại, cô được dẫn được mới là phẩm chất cao quý.

Trong hai người này, vừa nhìn cũng biết cô gái tóc màu lam kia chính là chủ, Atlie thò tay hái mũ trên đầu xuống, khom lưng hành một lễ về phía Phillis, nhu hòa cười nói: “Quấy rầy ngài dùng cơm là lỗi của ta, xin ngài thứ lỗi! Bởi vì một ít nguyên nhân, hy vọng ngài có thể giúp ta tránh thoát một vài người kia, tất nhiên ta sẽ báo đáp ngài sau.”

Lúc này đã có thể nghe thấy một ít tiếng động ồn ào ở bên ngoài, xem ra những người đó đã đuổi tới nơi rồi. Phillis nhìn chằm chằm Atlie, ánh mắt lợi hại.

Atlie vẫn không biến sắc nhìn thẳng vào Phillis, khoe miệng vẫn mỉm cười nhu hòa hơi mang theo cầu xin như trước, ngay cả mũi nhọn trong mắt lúc đầu cũng đã tiêu tan không còn một mảnh, biến thành trong veo tràn ngập chân thành, ngụy trang cũng là một trong những năng lực cơ bản của đạo chích, mà Atlie vẫn luôn là người nổi bật trong giới này.

Ngoài cửa đã có thể ần ần nghe thấy tiếng bước chân, về mặt của Atlie hợp thời mang theo chút vội vàng nhìn Phillis.

Từ lúc Atlie tiến vào, Phillis vẫn không mở miệng, lúc này cô lại đi về phía trước một bước, ngồi lại trên ghế, về mặt lạnh nhạt cảm lấy dao nĩa tiếp tục cắt miếng bò bít tết trong đĩa, thanh lãnh nói: “Phòng tắm bên cạnh không có người.”

Atlie nghe vậy, tươi cười trên mặt càng sâu, hành một lễ ưu nhã với Phillis, “Cảm ơn lòng tốt của ngài.”

Sau đó, thừa dịp người bên ngoài còn chưa tiến vào, cô kéo kéo áo choàng trên người, bước nhanh về phía phòng tắm.

Barzel đứng ở một bên, nghi hoặc nhìn Phillis, không hiểu vì sao điện hạ nhà anh lại giúp cô gái kia, nhưng nếu điện hạ đã quyết định, anh cũng sẽ học theo Phillis, ưu nhã ngồi xuống, dùng tiếp bữa tối đang dở.

Lúc một đám người vọt vào thì thấy bộ dạng nhàn nhã dùng cơm của hai người, nam anh tuấn, nữ thì thanh lệ, người không biết còn tưởng rằng đây là một đôi tình lữ chứ không phải là chủ tớ.

Ông chủ quán trọ đứng trước cửa, lộ vẻ mặt khó xử, nói với Phillis: “Thưa tiểu thư và quý ngài tôn kính, mấy người này là thị vệ trong phủ Bá Tước

Quinel, bọn họ hoài nghi tên trộm đồ của Bá Tước đang trốn ở nơi này, muốn điều tra một phen, làm phiền đến các ngài, ta thật sự rất xin lỗi.”

Phillis buông dao nĩa xuống, cầm lấy khăn ăn trên bàn lau miệng, lúc này mới chậm rãi giương mắt lên nhìn thoáng qua đám người còn đứng trước cửa, thân nhiên nói: “Mấy người cứ tùy ý.” Thậm chí dứt lời còn cầm lấy chén nước uống một ngụm.

Đội trưởng đội thị vệ đứng ở phía trước, tay cầm đá chiếu sáng dùng ánh mắt ra hiệu phó đội trưởng, phó đội trưởng hiểu ý dẫn người vào phòng kiểm tra.

“Thật sự là tình huống đặc biệt, hy vọng hai vị không cần để ý.” Nhìn cách ăn mặc cùng cử chỉ của hai người, đội trưởng đội thị vệ cẩn thận tiến lên cười nói.

Phillis không đáp lại, chỉ ngồi ngay ngắn trên ghế. Lúc này Barzel mới hợp thời đứng lên, trên khuôn mặt anh tuấn là tươi cười đúng mực, xa cách nhưng lại có lễ, “Vị tiên sinh này, đối với chuyện của phủ Bá Tước, bọn ta rất tiếc nuối. Nhưng về phần đạo chích, bọn ta hoàn toàn không biết chút gì.”

Dừng một chút, Barzel thu hồi tươi cười trên mặt, đứng vững bên người Phillis, hạ người xuống cầm lấy cái chén trống không ở trên bàn, còn chưa biết anh định làm cái gì, thì đã thấy cái chén kia trong nháy mắt lại có đầy nước.

Anh thông thả nhấp một ngụm, rồi mới lại giương mắt lên nhìn người đàn ông đứng đối diện, “Tuy rằng bị các vị quấy rầy bữa tối, nhưng ta nghĩ các vị hẳn sẽ không tiêu phí thời gian quá dài đến mức quấy rầy bọn ta nghỉ ngơi, người nói có phải không? Tiên sinh.” Trong giọng nói mang theo hơi thở quý tộc, nhưng lại cố tình để người ta có cảm giác thân thiết.

Tuy rằng trong giọng nói của anh không có ngạo mạn hay gì khác, thậm chí còn nồng đậm thành khẩn, ngữ điệu tuyệt đẹp, nhưng đội trưởng đội thị vệ vẫn cảm giác được ân ý uy hiếp cùng cảnh cáo ở trong lời nói đó.

Cử chỉ cùng cách ăn nói giống như Barzel, anh ta đã từng được nhìn thấy trên người của những quý tộc dòng dõi mấy trăm năm khi để đô tỵ hội, nghĩ đến đây, lại kết hợp với ma pháp thủy hệ không tiếng động, anh đội trưởng biến sắc, lúc lại mở miệng, trong giọng nói đã mang theo một điểm cung kính, “Vừa nãy không mời mà tự xông vào là lỗi của bọn ta, ta rất chân thành xin lỗi chuyện này.”

Đúng lúc này, phó đội trưởng cũng đã đi ra, nhẹ nhàng lắc đầu với đội trưởng.

“Quấy rầy hai vị, thật sự rất ngưng ngưng, phí ăn uống ở trọ của các ngài sẽ do bọn ta trả, coi như là chút thành ý của Bá Tước Quinel, xin hai vị đừng cự tuyệt.” Đội trưởng mang về mặt xin lỗi nói với Barzel và Phillis.

“Trời đã không còn sớm, bọn ta không quấy rầy hai vị nghỉ ngơi, xin cáo từ.” Nói xong anh ta liền mang theo người đi ra ngoài, trước khi đi còn lễ phép đóng cửa lại.

Đội sau khi tiếng ồn ào ở bên ngoài hoàn toàn biến mất, Phillis mới đứng dậy đi đến bên cửa sổ khép hờ, ánh mắt rõ ràng âm thầm hướng ra bên ngoài, nhìn màn đêm tối đen, gió thổi vào mặt cô, làm vài lọn tóc dài dãn lên trên mặt, càng khiến người ta không thể thấy rõ thần sắc lúc này của cô.

“Đi ra đi.”

Atlíe bò ra từ thùng tắm còn tỏa hơi nóng, mái tóc ngắn màu bạc ướt đẫm dính trên mặt, cộng thêm bộ quần áo ghê sát người, càng khiến cô không thoải mái, làm một ma pháp phong hệ đơn giản ở quanh thân, rất nhanh, cả người cô đã được hong khô. Cái áo choàng màu đen kia sớm đã được cô cất vào trong ngăn không gian, cho nên hiện giờ cô đang mặc bộ quần áo màu xanh sạch sẽ lưu loát, càng tôn lên vẻ thanh tú trên khuôn mặt, hơn nữa còn hỗ trợ nét anh khí không thể nào có ở một người con gái bình thường.

Lúc những người đó vào kiểm tra, rõ ràng thấy được thùng tắm, nhưng kỳ lạ ở chỗ, những người kia căn bản không phát hiện ra cô, tuy nói trong thùng tắm có nước cùng hơi nóng có thể trở ngại tầm mắt, nhưng là một người sống còn mặc quần áo thế này, không có khả năng một điểm cũng không nhìn ra, cho nên chỉ có thể nói là hai người kia đã giúp cô, có thể thì triển ma pháp ngay dưới mí mắt của những người đó, còn không bị phát hiện, xem ra lần này cô đã chọn tới nhân vật khó lường rồi.

Cô vốn định chờ đám thị vệ của phủ Bá Tước kia vừa đi thì cũng vụng trộm lui đi luôn, còn về phần báo đáp gì đó, lời hứa của đạo chích căn bản không đáng tin. Nhưng hiện tại, dưới tình huống này, khả năng đào tẩu ngay trước mặt hai người bọn họ không nhiều lắm, lúc cô mạnh nhất thì còn có thể thử một lần, nhưng giờ mà lực đã khô kiệt, bên ngoài còn có truy binh, nếu cô làm như vậy thì coi như xong đời.

Nghe tiếng gọi ở bên ngoài phòng truyền tới, cô sửa sang lại áo, bước chân trầm ổn đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi bình phong, cô nháy mắt liền thấy được cô gái đứng ở bên cửa sổ, đi đến cách cô ấy một bước, “Phi thường cảm ơn các ngài giúp đỡ! Ta tên là Atlíe, là một đạo chích nổi tiếng, nếu sau này có chuyện gì cần đến ta, thì cứ mở miệng.” Khi thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, giờ trò là một lựa chọn cực kỳ không sang suốt.

Phillis xoay người lại, đôi mắt sáng lấp lánh như ánh mắt trời, trong sáng mà mê người, tầm mắt của cô chỉ dừng trên khuôn mặt Atlíe một chút, rồi nhanh chóng chuyển xuống nhìn trên ngón tay Atlíe, “Sao người lại có cái nhẫn kia?”

Atlíe dưới tầm mắt của Phillis, thấy không được tự nhiên giật giật ngón tay, trên ngón tay phải của cô là một cái nhẫn khắc hoa văn cổ xưa, thân nhẫn màu đen cùng viên đá nhỏ màu lam lam hiện lên nét đẹp riêng trên ngón tay trắng nõn của Atlíe.

“Mẹ ta đã tặng cho ta làm quà mừng ta trưởng thành.” Trong giọng nói của Atlíe có chút chua xót, hàm chứa một tia bi thương không dễ phát hiện. Nhìn

thăng vào mắt Phillis, Atlie nghĩ rằng giờ cô đã hiểu lý do vì sao cô gái trước mắt này lại giúp đỡ cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 43

Do đã đoán trước được đáp án, nên Phillis không có nhiều kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy trong mắt Atlie hiện rõ bi thương cùng hoài niệm, cô không khỏi có chút giật mình. Rõ ràng trong trí nhớ, khuôn mặt của người phụ nữ kia đã mơ hồ không rõ, nhưng giờ phút này nhớ lại, Phillis phảng phất còn có thể cảm giác được loại khí tức ôn nhu này... Loại ôn nhu chỉ có ở mẹ.

“Người đi đi.” Phillis chậm rãi đi qua Atlie, mái tóc dài màu lam xẹt thành một độ cong quanh co khúc khuỷu giữa không trung.

Atlie chớp mấy mắt, nhưng không có phát ra tiếng gì, trong lòng phảng phất có vô số vấn đề, nhưng cũng như chẳng có vấn đề gì cả. Cô quay đầu lại chỉ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ, mái tóc dài màu lam dưới ánh nến mờ nhạt giống như dòng nước được chiếu sáng lấp lánh.

Lui về phía sau hai bước, Atlie tựa vào bên cửa sổ, phía sau là màn đêm tối đen, “Cảm ơn ngài đã giúp đỡ...” Giọng nói càng ngày càng thấp, như thể đang ní non, “Như vậy, hẹn gặp lại.”

Nhìn sắc mặt hằm xúc kỳ lạ của điện hạ nhà mình, Barzel không dám lên tiếng. Thời gian anh làm việc trong phủ công tước cũng không dài, có rất nhiều chuyện bí mật mà anh không biết, đối với cảm xúc thất thường của điện hạ, anh chỉ có thể ghi nhớ trong lòng, mà không thể nói ra lời an ủi nào được.

“Điện hạ, nàng ta đã đi.” Một lát sau, thấy điện hạ vẫn trong tình trạng mất hồn, Barzel thật cẩn thận mở miệng.

Phillis xoay người nhìn chằm chằm cái cửa sổ đã không còn có bóng người kia, một hồi lâu, không biết cô nghĩ tới cái gì mà lại hơi hơi nhíu đôi lông mày thanh tú. Sau một lúc lâu, Phillis nhẹ nhàng nói: “Người sang phòng cách vách nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta còn phải đi tìm người.”

“Vâng, điện hạ cũng nên nghỉ ngơi sớm đi.” Barzel nói xong, hơi hơi hành một lễ với Phillis, rồi mới rời khỏi phòng.

Làm Thánh Tử Giáo Đình, hơn nữa còn có liên quan đến Alvis, cho nên Lucia mới đến Kleist được một ngày thì đã nhận được một đồng lớn thiệp mời đến dự đủ loại yến hội.

Nhìn chồng thiệp mời đã được Jocelyn sửa sang lại đặt lên bàn, khóe miệng Lucia run rẩy hai lần, cmn, nơi này là thành Sebie, cũng không phải là thủ đô Mister của Xigal, sao lại có nhiều quý tộc như vậy, chẳng lẽ đầu năm nay, quý tộc bắt đầu mất giá không đáng xu nào sao?

“Thánh Tử đại nhân, bên phải là của một ít quý tộc nhỏ, còn bên trái là những đối tượng cá biệt có giá trị để tham gia.” Jocelyn làm trợ thủ toàn năng đứng ở bên cạnh Lucia, nhẹ giọng nói.

Lucia nghe vậy, cảm thấy hứng thú cầm vài tấm thiệp mời bên trái ra nhìn.

Tuy cậu là Thánh Tử, nghe vào tai có vẻ là một nghề nghiệp có chức vị cao, nhưng khổ nỗi lúc trước cậu vẫn luôn trạch trong Thánh Thành, cho nên chưa từng tham gia yến hội gì, hiện tại có cơ hội đương nhiên phải tới học hỏi một phen, hơn nữa cái này cũng là một cơ hội tốt để tìm người tài giỏi.

Mở ra một cái thiệp mời màu bạc thiếp vàng, “Bá Tước Quinel?” Lucia hơi nhướn mày lên, thầm nghĩ đây là gia tộc nào.

Jocelyn nghe tiếng của Lucia, mở miệng giải thích, “Cái người tên Quinel này tuy chỉ là một Bá Tước, nhưng phu nhân của ông ta lại là con gái thứ hai của Công Tước Marty, có lực ảnh hưởng tương đối lớn trong giới quý tộc ở Xigal.”

Nghe Jocelyn nói xong, Lucia cảm thấy trước mắt sáng lên, ép lại tâm tình kích động, lại nhìn thiệp mời trong tay thêm lần nữa, ghi nhớ thời gian xong, mới tận lực bảo trì bình tĩnh nói với Jocelyn: “Đi tiệc này đi.”

Jocelyn không nhìn ra Lucia không bình thường, yến hội của Bá Tước Quinel diễn ra vào tối hôm nay, ông phải đi tìm Sandy thương lượng về vấn đề mang theo bao nhiêu người đi theo vào buổi tối, cho nên sau khi nhận được chỉ thị của Lucia, ông liền rời đi.

Jocelyn vừa đi, Lucia đã không hề có hình tượng chạy đến cái giường lớn mềm mại nằm xuống, nhìn trần nhà cao cao, Lucia cười bí ối trong lòng, làm một người đóng kịch đến tan vào khung xương, đương nhiên trên mặt cậu vẫn là nụ cười của thánh nhân, không thể không khen một câu, kỹ năng thật cao siêu.

Công Tước Marty là một trong ba Công Tước lớn của đế quốc Xigal, làm Công Tước của một gia tộc lâu đời, đương nhiên nhà của Công Tước Marty vẫn thường kết thông gia với hoàng thất, hoàng hậu đương nhiệm chính là con gái đầu của Công Tước Marty. Đương nhiên mấy cái đó đều không phải là nguyên nhân khiến Lucia kích động, mấu chốt ở chỗ con gái của hoàng hậu – công chúa Grita Orly kia, hiện tại cô cũng đang học tại Kleist, cho nên yến hội tối nay của Bá Tước Quinel, cô nhất định sẽ tham dự.

Mấu chốt nhất là cô công chúa Grita này chính là một trong số nữ phụ không nhiều trong sách, hơn nữa, diện mạo xinh đẹp, tính cách còn rất khiến người ta thích, kiếp trước, lúc đọc truyện, Lucia đã có cảm giác Grita quả thực chính là nữ thần trong mộng của cậu.

Nghĩ đến dòng miêu tả cô công chúa Xigal này ở trong sách, cậu cười càng thêm bí ối ở trong lòng. Sáng sớm hôm nay Arnold đã thần bí hề hề rời cửa, nói là có chuyện muốn làm, Lucia vốn còn rất tò mò, nhưng hiện giờ cậu lại thấy đây là cơ hội tốt trời cho, nên đi cùng Arnold, lỡ cuối cùng nữ phụ vẫn bị Arnold hấp dẫn mất thì phải làm sao đây. Hiện tại Arnold không ở, dựa vào khí chất, địa vị và dung mạo của cậu, cậu không tin không bắt được nữ thần

Nói đến nữ thần, à không, là yến hội, Lucia như một con cá chép lặn lộn rồi lại bò từ giường lên. Trong sách hình như có viết công chúa Grita rất thương thức cánh mày râu ôn trọng, thành thực, thực lực cường đại, Lucia cúi đầu nhìn bản thân, trước sau như một vẫn là trường bào màu trắng, thấy thế nào cũng không giống bộ dáng thành thực ôn trọng a, đồ màu tối vẫn tương đối có cảm giác ôn trọng.

Khó chịu nhũn nhũn mày, đột nhiên Lucia phát hiện hình như quần áo của cậu, toàn bộ chỉ có màu trắng, nghiêm túc ngẫm lại, lần duy nhất mặc đồ có màu khác, cmm là áo choàng màu đen của Arnold, sặc, quả thực không thể chơi vui được!

Nằm lòng ngồi xuống cạnh bàn, Lucia đan tay chống cằm, ánh mắt u buồn nhìn chằm chằm ánh mắt trời tươi đẹp bên ngoài cửa sổ. Cậu đột nhiên nhớ ra một chuyện, cho dù có quần áo màu tối, thì cậu cũng không thể mặc a, yến hội là loại trường hợp chính thức, nhất định phải mặc đồ đặc biệt dành riêng cho Thánh Tử, không thể tự tiện mặc đồ khác được.

Thấp một nén nhang cho cuộc sống toàn màu trắng về sau của mình một hồi, Lucia chỉ có thể nhận mệnh gửi hy vọng vào người đẹp Grita có thể bị chinh phục bởi khí chất siêu phẩm cùng dung mạo anh tuấn không người bì kịp.

Thời gian của một ngày trôi qua thật là nhanh. Lúc chạng vạng, Lucia được Jocelyn giúp mặc đồ mới hoàn toàn, chuẩn bị đi tham gia yến hội.

Dưới các loại ánh mắt kinh diễm, sùng bái, hâm mộ của người bên ngoài, Lucia vẫn bình tĩnh một đường ra đến cửa trường học.

Nhìn thoáng qua người cùng đi theo cậu lần này, trừ Jocelyn, Sandy ra còn có sáu Kỵ Sĩ, tất cả đều thống nhất mặc đồ Kỵ Sĩ màu trắng của riêng Giáo Đình, nhìn một mảnh màu trắng lóa mù cả mắt, Lucia quý dị cảm thấy trong lòng mình được cân bằng.

Lucia động tác nhanh chóng nhưng lại không mất ưu nhã leo lên xe ngựa bên cạnh, người khác thấy thế cũng lần lượt nhảy lên ngựa. Đoàn người đạp ánh mặt trời cuối cùng trong ngày, bắt đầu xuất phát.

Thu thập thật tốt tâm tình của mình, Phillis trang điểm tỉ mỉ mang theo Barzel, rốt cuộc cũng tìm được đến học viện Kleist trước khi trời tối. Trải qua một phen thăm hỏi, lại nghe được tin Lucia đã đi ra ngoài. Phillis đành phải tìm phòng trọ bên ngoài Kleist, quyết định ôm cây đợi thỏ.

Hôm nay cửa phủ Bá Tước Quinel phá lệ náo nhiệt, từ lúc ba bốn giờ chiều đến giờ đều không ngừng các loại xe ngựa hoặc điệu thấp hoặc xa hoa đủ loại đi vào, người tới nối liền không dứt.

Nên biết trước kia Bá Tước Quinel vốn không có mặt mũi lớn như vậy đâu, nào có thể khiến nhiều quý tộc, thậm chí còn có Hầu Tước, Công Tước đồng ý lời mời tham dự yến hội như vậy. Chỉ là người có tin tức linh hoạt đều biết nhân vật chính đêm nay chính là công chúa Grita cùng Hoàng tử Alvis, cả hai vị này đều là hai người con được quốc vương bệ hạ sủng ái nhất, ngoài ra, Hoàng tử Alvis còn là người đứng đầu trong số những người con có thể tiếp nhận vị trí quốc vương.

Bởi vì cả hoàng tử lẫn công chúa đều chưa kết hôn, cho nên phần lớn quý tộc tham gia yến hội hôm nay đều hiểu lòng mà không nói, dẫn con của mình đến đây, với kỳ vọng có thể làm thông gia với vương thất, nếu không được thì cũng có thể đặt quan hệ giao lưu với hoàng tử và công chúa.

Lúc Lucia đến thì trời đã hơi tối. Sau khi giao xe ngựa cho thị vệ phủ Bá Tước, cậu liền mang theo người đi vào phủ.

Một đường được người hầu dẫn đến Đại Sảnh yến hội, còn chưa đi vào, thì đã có thể nghe thấy tiếng ăn uống linh đình, bất chuyện ồn ào ở bên trong.

Đề sáu Kỵ Sĩ đứng chờ ở cửa Đại Sảnh, Lucia chỉ mang theo Jocelyn và Sandy đi vào. Người hầu dẫn Lucia đi vào xong liền chạy nhanh đến chỗ người đàn ông trung niên cao to, bình thân nhỏ giọng nói hai câu. Sau khi người trung niên kia được người hầu truyền tin, tầm mắt ông xuyên qua đám người nhìn về phía Lucia, đáy mắt chột lóe tia sáng. Nhưng ông còn chưa có hành động gì thì đã thấy Alvis thẳng tắp đi về phía cửa.

Alvis vốn cũng không kiên nhẫn đi tham gia yến hội gì đó, cho nên lúc thiệp mời đưa tới, y chưa xem đã từ chối. Chỉ là nửa đường nghe được tin Lucia sẽ tới tham gia, nên y mới vội vàng chạy tới đây.

Yến hội này toàn những tên quý tộc có tâm tư này nọ, giả nhân giả nghĩa truy cầu danh lợi tham gia, nghe đám người này khen ngợi đồ ăn, thỉnh thoảng còn có người có ý muốn nhắc quan hệ với y, càng khiến gương mặt treo nụ cười nhất quán của Alvis trở nên cứng ngắt.

Y đứng giữa ba quý tộc, không thêm đề ý nghe những lời khen dối trá của họ, lực chú ý đều tập trung ở cửa Đại Sảnh, âm thầm chờ Lucia đến.

Lucia vừa đến thì y đã chú ý tới, trong cái Đại Sảnh đầy nến chiếu sáng này, người y tâm tâm niệm niệm mặc một bộ áo trắng viền vàng, phía sau là màn đêm u tối, khiến Alvis có cảm giác tìm mình tựa hồ đập loạn hai nhịp.

Hình ảnh trước mắt khiến Alvis nhớ tới cảnh tượng hai người gặp nhau lần đầu tiên. Khi đó, y ngồi trên cây, người này dắt ánh nắng mùa hè từng bước một đi về phía mình. ... Sau này nhớ lại, chỉ nhớ được mái tóc vàng óng còn rực rỡ hơn cả ánh mặt trời cùng khuôn mặt trắng nõn tinh xảo như được khắc trên ngọc trắng.

Vô ý thức hít một hơi thật sâu, Alvis lộ ra tươi cười thật tâm đầu tiên trong đêm nay. Chào hỏi với đám người vây quanh mình xong, Alvis xuyên qua đám người này, bước nhanh về phía Lucia còn đứng ở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 44

“Người đẹp Lucia.” Người còn chưa tới, giọng nói đã bay vào trong tai Lucia rồi.

Theo tiếng nhìn lại, quả nhiên là cái tên Alvis kia, cùng một hàm răng trắng lóa sắp làm mù mắt cậu. Lucia tương đối không có biện pháp với loại người nhiệt tình như Alvis, chỉ có thể cứng ngắc đem cái chân vốn chuẩn bị bước về phía trước chuyển sang phương hướng khác, hơi bất đắc dĩ mở miệng, “Alvis.”

Alvis hai ba bước liền đi tới bên người Lucia, trung gương mặt tươi cười hô: “Lucia thân ái, chúng ta thật đúng là có duyên, ngơi xem, một cái yếm hội tuyền đều có thể gặp nhau.” Nói xong như cảm giác mình nói rất có đạo lý, còn gật gật đầu nữa.

Có duyên cái gì, tuyệt đối là nghiệt duyên thì có. “Ta nhớ rõ phu nhân Bá Tước hình như là em gái của mẹ ngơi đó.” Lucia cười đáp trả lại một cậu, ngụ ý là gặp ngơi tại yếm hội này một chút cũng không trùng hợp.

Nhưng điều làm Lucia kinh ngạc là, nghe cậu trào phúng như thế, Alvis chẳng những không nổi giận hay buồn bực, ngược lại còn cười càng thêm sáng lạn, ngay cả khóe mắt đều vui sướng cong lên. Lucia âm thầm hoài nghi liệu Alvis có máu M trong người hay không, nếu không thì vì sao đã biết rõ cậu không thích y, mà còn thích chạy về phía cậu, bị cậu đá kích còn cười rạng rỡ vui vẻ đến như vậy.

Đương nhiên Alvis vui vẻ rồi, tuy chính bản thân Lucia không phát hiện, nhưng mỗi lần cậu đối mặt với y thì không còn mang dáng vẻ cao quý ôn hòa ưu nhã trước mặt người khác nữa, biến thành phá lệ đáng yêu. Loại đối đãi khác biệt này, mỗi lần nhớ tới, đều khiến Alvis không tự giác cong khóe miệng lên.

Lucia nhìn nụ cười xuân vẫn sáng lạn ở nơi đó, cậu lặng lẽ lui về phía sau một bước, muốn kéo dài khoảng cách với y.

Chú ý tới động tác nhỏ của Lucia, trong lòng Alvis giống như ở trong ngày đông được uống một ly trà ấm, cả người đều cảm thấy vô cùng dễ chịu. Biết nếu cứ tiếp tục cười, phỏng chừng Lucia sẽ thật phải bay quan hệ với mình trong bữa tiệc này, Alvis cố gắng thu lại nụ cười, nghiêm trang dòi dề tài đi, “Ta mang ngơi đi gặp Bá Tước Quinel.”

Nói xong, không đợi Lucia mở miệng đã thẳng thắn kéo tay phải của cậu đi về phía Bá Tước Quinel, cái tay được nắm tuy không mềm mại khéo léo giống như con gái, nhưng lại thon dài nhẵn nhụi, xúc cảm cực tốt, có độ ấm chỉ có của riêng người kia.

Tuy Alvis bị người ta đồn là phong lưu không kiềm chế được, nhưng trên thực tế y còn biết chừng mực, y chưa từng chạm vào những cô gái bị vài người khác đưa tới. Hiện giờ chỉ là nắm tay Lucia thôi, nhưng y lại cảm giác có chút khẩn trương, ngay cả lòng bàn tay cũng bắt đầu hơi ươn ướt mồ hôi. Từ một đầu đi tới đầu kia của Đại Sân, y chưa từng hy vọng thời gian đi càng chậm càng tốt như lúc này, càng chậm càng tốt.

Nhưng cho dù không tình nguyện đến mức nào thì, bọn họ vẫn rất nhanh tới trước mặt Bá Tước Quinel.

Lucia bị Alvis nắm tay vốn cảm thấy không được tự nhiên, chỉ là không tốt bỏ ra, hiện giờ đã tới nơi, cậu vội vàng rút tay mình ra.

Các quý tộc bên người Quinel thấy hoàng tử Alvis mang Thánh Tử Giáo Đình đến đây, đều lần lượt lui sang một bên.

“Thất hoàng tử điện hạ.” Quinel thấy Alvis cùng Lucia tới, liền bước lên phía trước hai bước, khom lưng hành lễ với Alvis.

Đối mặt với Bá Tước Quinel, Alvis chỉ gật gật đầu, sau đó nghiêng người giới thiệu: “Đây là bạn tốt của ta, Thánh Tử Giáo Đình Lucia Brenda.”

Tuy nói Lucia là Thánh Tử Giáo Đình, nhưng bởi vì cậu vẫn luôn trạch trong Thánh thành, cho nên kỳ thực người ngoài không được nghe nhiều về vị Thánh Tử này.

Từ một bình dân leo lên vị trí Bá Tước tôn quý, còn cưới được con gái của Công Tước Marty, có thể thấy được, Quinel không phải là một người đơn giản, xem sắc mặt càng là bản năng của ông.

Lúc này nhìn ra biểu hiện coi trọng của Alvis với Lucia, ông xoay mặt lại, cung kính đối mặt với Lucia, đồng thời hơi hơi khom lưng hành một lễ, khen: “Đã sớm nghe danh Thánh Tử đại nhân anh tuấn bất phàm, hôm nay được thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền a.”

Cái từ anh tuấn này tuyệt đối lấy được lòng của Lucia, tuy rằng người khác đều cảm thấy cậu lớn lên rất xem tốt, nhưng chính cậu lại cảm thấy diện mạo này thật sự rất ẻo lả, còn không bằng so với diện mạo kiêu trước của cậu, cho nên cậu không thích nhất là bị người khác nói là xinh đẹp, mỹ lệ, xem tốt hay đại loại mấy từ kiểu như thế.

Lập tức, Lucia liền cảm thấy Bá Tước Quinel này thoát nhìn rất thuận mắt. “Sau khi đến Sebiez cũng nghe thấy không ít sự tích về Bá Tước Quinel, nghe nói lúc ngài còn trẻ từng dẫn dắt dòng binh đoàn của chính mình đi tiêu diệt một đàn sói Huyết Nguyệt.” Lúc quyết định tham gia bữa tiệc này, Lucia đã tìm hiểu sơ sơ cuộc đời của Quinel.

Nghe giọng nói chân thành mang theo kính nể của Lucia, tuy trên mặt Bá Tước Quinel không có biểu hiện gì, nhưng kỳ thật trong lòng đang rất kiêu ngạo, liên tục xua xua tay với Lucia, “Đều nhờ may mắn, may mắn mà thôi.”

Alvis nhìn cảnh tượng trò chuyện vui vẻ của hai người, cũng không chen lời vào, chỉ cười cười đứng ở bên cạnh Lucia, nhìn chăm chú vào khuôn mặt càng thêm mỹ lệ tinh xảo dưới ngọn đèn của cậu.

Sau khi hàn huyên được một lúc, Bá Tước Quinel liền dẫn Lucia với Alvis đi gặp một vài quý tộc lớn.

Quen biết được không ít quý tộc Xigal, đặc biệt còn có vài thanh niên nam nữ đang học ở Kleist, mục đích của Lucia khi tới tham dự bữa tiệc đã đạt được một nửa, còn nửa phần còn lại kia. ... Chú ý tới một người phụ nữ cao quý cùng một cô gái dịu dàng đi tới từ cửa phụ Đại Sảnh, Lucia không khỏi mong chờ, ánh mắt thường thường nhìn về phía bên kia.

Theo tầm mắt xa xa của Lucia, Alvis cũng nhìn thấy được người tới. Nhưng khác với Lucia hưng phấn chờ mong, Alvis chỉ thần nhiên nhú nhú lông mày, đối với người em gái cùng cha khác mẹ này, y thấy hơi chướng mắt. Tuy nói bề ngoài rất xinh đẹp, cũng biết cách chọc người ta vui vẻ, nhưng đã tâm lại tuyệt đối không nhỏ hơn so với bất luận kẻ nào, trong đám công chúa, chỉ có ả là có thanh danh lớn nhất, ả còn thường xuyên nghiên cứu mỹ thực để mượn sức người. Đối với những hoàng tử công chúa không được sủng thì, mặt ngoài giả vờ giả vịt, làm người khác mù mắt, nhìn không ra sự giả dối trong đáy mắt của ả, còn đối với một vài công chúa hơi được sủng thì chủ động gây sự, xoay mặt một cái liền bày ra vẻ bị người khác bắt nạt, nước mắt chực rơi, mỗi lần như vậy đều trung cái bộ dáng muốn nói nhưng lại thôi kia để phụ vương vì ả khiển trách mấy nàng công chúa đó.

Loại người trong ngoài không nhất, chỉ biết dùng thủ đoạn nhỏ nhen như vậy, Alvis nhìn thôi cũng đã thấy không kiên nhẫn nổi rồi.

Lúc này, người phụ nữ cao quý kia cũng đã mang người lại đây. Bá Tước Quinel nhìn người tới, trong mắt hiện ra vẻ ôn nhu, tiến lên hai bước, trước cung kính hành một lễ với Grita ở bên cạnh người phụ nữ, chờ Grita gật đầu xong liền kéo người phụ nữ đó lại gần, lo lắng quan tâm nói: “Sức khỏe của nàng vốn không tốt, sao lại đi ra ngoài.”

“Cơ thể của em cũng không có việc gì, chàng đừng lo lắng.” Trên gương mặt nhỏ nhắn thanh tú nhưng tái nhợt kia lúc này hiện lên vẻ hạnh phúc, khiến khuôn mặt rạng rỡ lên không ít.

Buông tay chồng ra, người phụ nữ ưu nhã quý gồi hành một lễ với Alvis, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại vang lên, “Thật hoàng tử diện hạ.”

Alvis thoáng liếc qua ánh nhìn chăm chú của Grita lên người Lucia, trong lòng nôn nóng, lên tiếng có lễ, cực kỳ không muốn giới thiệu, “Vị này là Thánh Từ Giáo Đình Lucia Brenda.”

Trong nháy mắt, nghiêng đầu ôn nhu với Lucia, “Lucia, vị này là phu nhân của Bá Tước Quinel, Lisa Marty.” Tuy rằng Grita cũng đã đứng ở trước mặt hai người, nhưng Alvis một chút cũng không có ý mở miệng giới thiệu ả.

“Xin chào phu nhân,” Lucia ôn hòa gật đầu nói với phu nhân Lisa.

Lisa là con gái nhà Công Tước Marty, đương nhiên tin tức linh hoạt hơn nhiều so với người chồng chỉ là Bá Tước của mình, biết vị Thánh Từ có diện mạo tinh xảo xuất trần này có danh tiếng cực cao trong Giáo Đình, hơn nữa, nghe đồn thực lực cũng không tầm thường chút nào, lập tức trên gương mặt thanh tú tái nhợt mang theo mỉm cười khiến người thoải mái, quý gồi hành lễ, “Thánh Từ Lucia.”

Chờ sau khi thăm hỏi ân cần với phu nhân Lisa xong, tầm mắt của Lucia dời đến Grita vẫn đứng ở một bên từ nãy giờ, sau đó, lại ném ánh mắt về phía Alvis ở bên cạnh, chờ y giới thiệu, dù sao người ta cũng là em gái của y, kết quả người sau chỉ thần nhiên đối mặt với cậu, thậm chí còn nghịch ngợm mở to mắt nhìn, một chút cũng không chịu mở miệng.

Bên này hai người còn đang diễn tiết mục nhìn nhau thâm tình, bên kia đương sự Grita đã không nhìn được nữa. ả tiến lên phía trước nửa bước, đứng trước mặt Lucia, trưng lên mỉm cười mà ả tự cho là ôn nhu mỹ lệ cực kỳ, thoáng quý gồi cúi đầu, tư thái mỹ lệ làm một lễ quý tộc, giọng nói ôn nhu êm tai nói: “Xin chào Thánh Từ Lucia, ta là cửu công chúa của đế quốc Xigal, Grita Orly.”

Ả tự cho rằng tư thế hành lễ của mình tuyệt đẹp, mọi góc độ đều hoàn mỹ, có thể kiến Lucia thấy phong tư của ả lúc hơi hơi cúi đầu, thuận tiện còn có thể phô bày dáng người kiêu ngạo có một không hai ra, nhưng lại không biết cái thi lễ này của ả rơi vào ánh mắt của người ngoài thì có cỡ nào quái dị. Nguyên nhân không có gì khác, công chúa của một nước thế nhưng lại hành lễ với Thánh Từ Giáo Đình, theo lý thuyết mà nói, địa vị của ả ngang bằng với Lucia, căn bản không cần hành lễ, cho dù muốn tỏ vẻ tôn trọng người ta, thì cũng không nên quý gồi hành lễ như thế, chỉ cần gật gật đầu là được rồi, ả làm như vậy chẳng khác gì nói Thánh Từ Giáo Đình có địa vị còn tôn quý hơn cả công chúa đế quốc, trên mặt những quý tộc Xigal ở đây đều hiện lên chút khó coi.

Lucia cũng không khỏi cảm thấy hơi xấu hổ, cô công chúa này sao lại khác xa so với tưởng tượng thế, nói là cao quý hào phóng, ôn nhu tốt bụng ở đâu a, người trước mặt này nhìn thế nào cũng chỉ thấy giống Bạch Liên Hoa trong truyền thuyết là sao!

Thoáng có chút cứng nhắc khom lưng trả lại lễ, Lucia giọng ép xả ra khuôn mặt tươi cười, “Xin chào cửu công chúa.” Kỳ vọng lớn bao nhiêu, thì thất vọng lớn bấy nhiêu, quả nhiên nội dung trong sách không thể hoàn toàn tin theo, hiện giờ Lucia hoàn toàn không có ý làm quen với cô em trước mặt này một chút nào.

Nhưng cậu không có ý làm quen người khác, không có nghĩa là người khác không muốn làm quen với cậu a.

Công chúa Grita cao quý trong truyền thuyết hoàn toàn nhìn không hiểu nụ cười miễn cưỡng ở trên mặt Lucia, ngược lại còn hung trí bùng bùng trò chuyện cùng cậu, trong lúc đối thoại còn thường thường che miệng [giả] cười yêu kiều, hơn nữa còn tỏ vẻ xấu hổ, muốn nói nhưng lại thôi, chỉ dùng ánh mắt lấp lánh ánh nước nhìn Lucia, nhìn nhiều đến mức khiến cậu cảm thấy cả người không được tự nhiên, nổi da gà khắp cả người.

Nếu nói lúc này Lucia còn hơi ảo tưởng với cô em này, thì sau đoạn tán gẫu kia, hiện giờ cậu chỉ hận không thể ném cô em này đi, trốn càng xa càng tốt.

(Editor: Trên thế gian này, đáng sợ nhất không phải là Boss phản diện, cũng chẳng phải là nam chính biến thái, bá đạo, tà mị hay thích độc chiếm gì, mà Bạch Liên Hoa mới là đáng sợ nhất. Lời khuyên thật lòng cho các bạn nam lẫn nữ ở đây là, nếu trong cuộc sống có gặp loại người Bạch Liên Hoa thì hãy chạy càng xa càng tốt a...)

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 45

Trước mặt còn Grita đang không ngừng tìm đề tài, kế hoạch chuẩn bị của Lucia không có khả năng thành công lớn.

Không đợi Lucia mở miệng, Alvis đứng ở bên cạnh hai người trực tiếp dùng gương mặt tươi cười xấu xa của y cắt ngang Grita thao thao bất tuyệt, “Người nói đủ chưa?” Giọng mềm nhẹ, nhưng ánh mắt lại ngầm có ý cảnh cáo.

Grita nghe Alvis nói, sắc mặt hơi khó coi, môi rung rung hai lần, cuối cùng không nói ra cái gì, chỉ dùng đôi mắt nhỏ lã chã chực khóc nhìn Lucia, hy vọng cậu có thể làm chủ cho mình.

Lucia không được tự nhiên đánh mắt sang chỗ khác, việc cậu không chịu được nhất chính là thấy con gái rơi nước mắt. Nghiêng đầu nhìn Alvis, hy vọng y có thể nghĩ ra cách.

“Ta đói bụng.” Đột nhiên một giọng nam hơi khàn khàn vang lên tai bên trái, thổi hơi nóng ẩm ướt vào trong tai Lucia, vành tai mẫn cảm lấy tốc độ mà mất thường có thể thấy biến thành màu hồng nhạt chộc người thêm nhỏ dãi.

Lucia bị động tác bất ngờ của Alvis dọa đến, cậu phản xạ có điều kiện lui về phía sau một bước, kéo dài khoảng cách với y. Ánh mắt có chút tìm tòi nghiên cứu nhìn Alvis vẫn đang nghi hoặc đứng tại chỗ, làm một trạch nam của thế kỷ hai mươi mốt, thật sự không thể trách cậu suy nghĩ nhiều a.

“Sao vậy?” Alvis nghiêng đầu nghi hoặc hỏi, ánh mắt trong veo kia khiến Lucia cảm thấy tư tưởng của mình thật đáng khinh.

“Không có gì.” Trong một quyền ngôn tình thăng tấp này, cậu cư nhiên lại hoài nghi Alvis coi trọng cậu, quả nhiên cậu đã quá tự kỷ rồi.

Alvis nhìn dáng vẻ âm thầm ảo não rồi rầm của Lucia, cảm thấy buồn cười. Đối với Lucia, y vốn tính toán dùng nước ấm nấu ếch, cho nên hành động ngày hôm nay đã đủ rồi.

“Nếu không có cái gì, chúng ta mau đi đến chỗ lấy đồ ăn đi, ta đói bụng.” Alvis nói rồi đến gần Lucia.

Lucia vỗ nhẹ cánh tay Alvis, ném ánh mắt về phía sau y, ý bảo còn có một người ở đây đấy.

Grita ở phía sau Alvis, nghe đoạn đối thoại của hai người, mặt phát xanh đứng tại chỗ, nước mắt trong mắt đã sớm biến đâu không thấy, thay vào đó là tức giận cùng không thể tin.

Alvis ngay cả đầu cũng không quay lại, trực tiếp kéo Lucia đến chỗ đặt thức ăn cùng đồ uống ở trong Đại Sảnh, thấp giọng nói: “Không cần để ý đến nàng ta, sau này người cũng nên cách xa nàng ta một chút.” Sợ Lucia không nghe theo y, y còn bổ sung thêm: “Nàng ta có tâm tư không thuần, còn thích tự cho mình là thông minh. Người không cách xa nàng, đến khi bị nàng quán lên, lúc đó mới biết tự chuốc lấy khổ.”

Lucia nghĩ nếu đêm nay không có Alvis, phỏng chừng cậu thật sự không có cách nào thoát thân, vì thế, cậu rất nghe lời gật gật đầu, cam đoan: “Ừ, ta đã biết.”

Hai người đều chưa ăn tối liền tới dạ tiệc, lúc trước vẫn hàn huyên với mọi người, giờ này bị Alvis vừa nói tới, Lucia cũng cảm thấy hơi đói bụng.

Bữa tiệc đã tiến hành hơn một tiếng, mọi người đều đã đạt được phần lớn mục đích, cho nên bây giờ, họ đều tụ tập tốp năm tốp ba ngồi cùng một chỗ, hoặc là hưởng thụ mỹ thực, hoặc là ngồi nghỉ ngơi. Lucia và Alvis cũng tìm một góc kín ngồi ăn, Jocelyn cùng Sandy đã cự tuyệt ý tốt để họ đi ăn của Lucia, vẫn tận chức tận trách đứng ở chỗ cách đó không xa, luôn chú ý an toàn của cậu.

Ngược lại, Alvis lại chẳng có cảm giác gì với Jocelyn cùng Sandy. Lúc này, y đang bận quét trứng cá muối và mứt quả lên trên bánh mì còn tỏa hương

nóng, sau đó cho vào giữa bánh mì thịt hun khói cùng một ít rau dưa. Sau khi làm xong, y như hiển vật quý bụng mâm đưa cho Lucia, “Ném thử đi.”

Ánh mắt lóe sáng khác thường của Alvis khiến Lucia không tự giác nhận mâm, cầm lấy miếng sandwich mà Alvis tự tay làm, cắn một ngụm, cảm nhận hương vị truyền đến đầu lưỡi, Lucia bí mật nhún mày lại, thấy vẻ mặt đầy mong chờ của Alvis, cậu nhanh chóng nuốt miếng bánh xuống bụng, cười mở miệng khen: “Rất ngon, cảm ơn người.”

Alvis nhìn chằm chằm vào Lucia, làm sao có thể không nhìn ra được cậu đang miễn cưỡng. Ánh mắt chuyển về cái sandwich mới chỉ cắn một ngụm nhỏ thì đã bị đặt trở lại trên đĩa, nhìn qua rất ngon mà.

“Thật sự ngon hả? Đây là lần đầu ta làm, ta cũng ném thử.” Nói xong liền cầm miếng sandwich trên đĩa lên, cố ý cắn một ngụm vào chỗ Lucia vừa mới cắn qua.

Lucia còn đang âm thầm thấy may mắn vì mình rốt cuộc không cần tiếp tục ăn cái sandwich kia, vì thế cậu đã không chú ý tới động tác nhỏ của Alvis.

Hình như không có chỗ nào không ổn a, xem ra bên trong có thứ gì đó mà Lucia không thích ăn. Lần đầu tiên tự tay làm một món cho người khác ăn mà đã thất bại, Alvis không khỏi cảm thấy uể oải, nhưng vừa nghĩ khi nãy mình coi như đã gián tiếp hôn môi với Lucia, y lại cười cười bí ối, nói với cậu: “Hương vị quả nhiên rất ngon.”

“Ăn ngon thì người hãy ăn nhiều thêm một chút.” Lucia cong khóe môi trả lời, đồng thời khấn cấp nhét cái mâm còn trên tay mình vào tay Alvis.

Nhìn ra ý đồ của Lucia, ý cười trong mắt Alvis đã sắp tràn ra ngoài, người đẹp Lucia sao có thể đáng yêu như vậy được cơ chứ, Alvis đem tâm tình vui sướng sung nịch đầy mặt ăn hết toàn bộ số sandwich còn lại.

Mãi cho đến khi cái bánh sandwich cá ngừ cuối cùng đã được Alvis tiêu diệt, Lucia mới thở ra nhẹ nhõm một hơi. Nếu hỏi cậu thích ăn món gì nhất, Lucia có khả năng do dự thật lâu, nhưng nếu hỏi cậu ghét ăn cái gì nhất, cậu tuyệt đối không cần nghĩ ngợi nói là cá ngừ, ngoài ra không còn gì khác.

Hơn mười phút sau, Đại Sảnh bữa tiệc vang lên tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng. Mọi người đều dừng mọi việc lại, cùng hướng về phía bàn trước Đại Sảnh, phu nhân Lisa dưới tầm mắt chú ý của mọi người đi tới, mặt tươi cười cao giọng nói: “Thời gian khiêu vũ đã tới, hy vọng các vị tiên sinh, nữ sĩ tôn quý có thể có một đêm khoái trá.”

Nói xong bà đi về phía Bá Tước Quinel đang chờ ở dưới đài, hai người dẫn đầu khiêu vũ trước Đại Sảnh.

Người khác thấy thế cũng lần lượt đi mời vị tiểu thư phu nhân hợp mắt cùng nhảy một khúc. Grita cười cười từ chối vài thanh niên anh tuấn, sau đó xách váy đi về phía Alvis cùng Lucia.

Lucia và Alvis trốn ở góc phòng, Jocelyn cùng Sandy che ở trước mặt hai người, ngăn cản một số thiếu nữ quý tộc có ý mời hai người kia khiêu vũ.

Nhìn nam nam nữ nữ ôm nhau nhảy trong Đại Sảnh, Lucia không khỏi thấy buồn, bao giờ thì cậu mới có thể chân chính thông đồng được một em gái mềm mại đây. Hai đời cộng lại, cậu đã sắp bốn mươi tuổi rồi, đã trở thành một ông bác, vậy mà đến tận bây giờ cậu vẫn là một xử nam, nói ra ngay cả chính cậu cũng cảm thấy ngượng nữa là.

Alvis nhận thấy cảm xúc đột nhiên hơi suy sụp của Lucia, nhìn theo tầm mắt của cậu, chẳng lẽ Lucia cũng muốn khiêu vũ? Alvis nháy mắt suy xét khả năng Lucia đáp ứng lời mời khiêu vũ của y.

Nhưng không đợi Alvis tự hỏi ra kết quả, một giọng chói tai đã vang lên.

“Lucia, sao người lại trốn ở chỗ này? Không đi khiêu vũ sao?” Không đợi Lucia đáp lời, ả đã nghiêng đầu chớp mắt, một tay kéo váy lên, một tay thò đến trước mặt cậu, ra vẻ hoạt bát nói: “Không biết ta có thể có vinh hạnh nhảy một khúc với vị tiên sinh xuất sắc này không?”

Lúc này, ánh mắt Alvis nhìn về phía Grita đặc biệt âm trầm, y biết cô em gái này không nên thân, nhưng lại không nghĩ tới ả cư nhiên dám không xem cảnh cáo trong mắt y ra gì.

Ở đại lục Io có một quy định, đó là đàn ông không thể cự tuyệt lời mời khiêu vũ của phụ nữ, không thì người đàn ông này sẽ bị người ta cho rằng là người không có phong độ.

Vì thế, Lucia đâm lao thì phải theo lao thôi. Có điều, Grita rõ ràng có diện mạo ôn nhu đoan trang, cộng thêm cách diễn xuất thành Bạch Liên Hoa, hiện giờ cư nhiên còn giả đáng yêu, nhìn vào thật sự khiến cậu đau răng a, đầu óc của cô gái này thật sự không phải bị chập mạch đấy chứ? Hơn nữa, làm sao cô ta có thể đến trước mặt cậu được, Lucia nhìn về phía Jocelyn và Sandy.

Jocelyn và Sandy nhận lấy ánh mắt khiển trách của Thánh Tử đại nhân, nhất thời cảm thấy mình thật vô dụng, cư nhiên bị thị nữ của công chúa Grita quán lấy, khiến công chúa có thể đi qua, nghĩ đến đây, hai người không khỏi thấy xấu hổ đầy mặt.

Lucia dọc theo tầm mắt của Jocelyn nhìn qua, trong nháy mắt đã hiểu rõ. Cmn, cô công chúa kỳ ba này rốt cuộc tìm được ở chỗ nào hai thị nữ bộ dạng thô kệch cao lớn cùng gương mặt... bình thường như thế.

Vỗ vỗ bả vai Alvis, khóe môi Lucia nhếch thành một cái tươi cười ôn hòa như gió xuân, tiến lên một bước, đặt một tay ra sau lưng, hơi hơi khom người lại về phía Grita, một tay vươn ra làm động tác mời, cả người đều mang theo ưu nhã ung dung chỉ có riêng ở quý tộc.

Theo động tác khom lưng, mông Lucia tự nhiên cũng hơi nâng lên, Alvis nhìn chăm chú ở phía sau cậu, ánh mắt liền trở nên u ám. Áo choàng của Lucia vốn vừa khít người, giờ phút này càng hiện rõ đường cong tròn trịa căng đầy trên mông cậu, Alvis nhìn nhìn, hô hấp cũng trở nên nặng nhọc.

Grita nhẹ nhàng đặt cái tay nhỏ nhắn nhu nhúc không xương vào bàn tay to trắng nõn thon dài của Lucia. Hai người nắm tay nhau đi đến giữa Đại Sân, đồng thời giúp Alvis đứng tại chỗ tỉnh giấc sau cảnh đẹp, y ảo não nhìn chăm chăm về phía hai người đang khiêu vũ kia.

Alvis nhìn ả ta còn đặt tay lên thắt lưng của Lucia, còn lại gần nói chuyện như vậy, y tức đến mức không thở nổi, nhưng lại không thể xông lên, chỉ có thể buồn bực cảm chén rượu hung hăng uống một ngụm lớn.

Sau một hồi tự bình phục, y lại tươi cười bỉ ổi đầy mặt, trong lòng bắt đầu tính toán xem nên dạy dỗ con ả không biết nghe lời kia như thế nào.

Lucia hừ hừ thực thực ôm Grita, không yên lòng khiêu vũ. Bởi vì cô công chúa này rất không thành thật, khiến cậu thường phải phân tâm kéo dài khoảng cách với người đòi nhào vào trong lòng cậu kia.

Còn về phần người ta đang nói cái gì, Lucia tỏ vẻ cậu hoàn toàn không chú ý đến, cậu chỉ đang hận cái điệu nhảy chết tiệt này sao lâu kết thúc như vậy, để cậu còn có thể trở về nằm trên cái giường ngủ rộng lớn thoải mái của cậu chứ.

Coi toàn bộ nụ cười ôn hòa cùng lễ nghĩa cấp bậc của Lucia thành đèn xanh, Grita không nhìn ra cậu đang thất thần, còn tưởng rằng cậu là người tương đối ít nói, hay thẹn thùng mà thôi. Ngắm lại đàn ông như vậy rất đáng yêu, ngẩng đầu lên nhìn cái cằm duyên dáng cùng gương mặt tinh xảo của Lucia, trên mặt Grita không khỏi nổi lên một tầng đỏ ửng, người đàn ông đẹp trai như vậy nhất định là nam chính của ả trong thế giới này, sau này cậu nhất định sẽ yêu ả không kiềm chế được, trừ ả ra thì không còn muốn ai nữa. Chờ ả trở thành nữ hoàng của Xigal, ả nhất định sẽ lưu lại vị trí hoàng phu cho cậu.

(Editor: Không thể không nói một câu, cô em này có bệnh ảo tưởng sức mạnh.)

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chương 46

nguồn mất chương

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Chương 47

Chờ đến khi Arnold tốt bụng bỏ qua cái tai của Lucia thì, cả người cậu đã không còn sức lực gì nữa.

Vành tai tỏa sáng như ruby, tản ra hơi thở xa hoa. Arnold dùng tay thường thức kiệt tác của mình, thỏa mãn nhếch môi, nở một nụ cười không tiếng.

Đợi đến khi hơi thở nóng ướt dính nị của Arnold rời khỏi cái tai đáng thương của cậu, Lucia cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi lớn. Nhưng động tác tiếp theo của hắn lại thành công khiến cậu muốn nhảy dựng lên.

Hai tay bên người bị Arnold nâng lên, cậu tròn mắt há mồm nhìn Arnold đặt bàn tay phải của cậu lên môi hắn, mãi cho tới khi đầu ngón tay truyền đến xúc cảm ẩm ướt ấm áp, cậu mới lấy lại được tinh thần từ trong kinh ngạc, trốn tránh nhắm mắt lại. Mất đi thị giác, cảm giác quan khác trên cơ thể càng thêm rõ ràng, cậu phảng phất như có thể nhìn thấy đầu lưỡi màu đỏ tươi của Arnold xẹt qua bàn tay của cậu, ngón tay thon dài chậm chạp không chịu chui vào cánh môi hồng nhạt, tiến vào trong khoang miệng của người kia....

Hình ảnh tưởng tượng quá đẹp, khiến hô hấp của Lucia trở nên nặng nề. Cậu mạnh mẽ mở mắt ra, đối diện với đôi mắt yêu thương của Arnold, tình yêu ở trong đó dày đặc đến mức khiến tâm của Lucia cũng cuồng nhảy dựng lên, độ nóng trong cái xe nhỏ hẹp này nhanh chóng tăng lên, khiến người ta miệng đắng lưỡi khô.

Trong miệng ngậm ngón giữa thon dài của anh, Arnold hơi hơi ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào biểu tình của anh, bộ dạng cực lực ần nhẫn như lại không tự giác mê hoặc kia khiến Arnold cảm thấy nơi nào đó của mình bắt đầu trường đến phát đau.

Buồng ngón tay trong miệng ra, giọng nói khàn khàn của Arnold truyền tới: “Tay cũng cần phải tiêu độc mới được.”

Tiêu độc em gái nhà cậu, cậu mới có độc, cả nhà cậu đều có độc. Lucia trừng mắt phản bác, nhưng cậu lại không biết đôi mắt to, ướt sũng của cậu mà

trùng như vậy thì chỉ càng làm cho người ta muốn phạm tội mà thôi.

Arnold nâng một bàn tay lên che khuất đôi mắt của Lucia, không nhìn được mở miệng: “Đừng nhìn ta như vậy.”

Lucia nháy mắt mấy cái, cậu đã không muốn phát biểu bất cứ ý kiến nào nữa, bản thân hẳn phát tình mà còn đổ lên người cậu, có còn nói lý không đây.

Hàng lông mi mềm mềm nhẹ nhàng rung động trong lòng bàn tay, như một dòng điện chạy vào tim Arnold, chỉ cần là anh, cho dù không có động tác gì, thì vẫn có thể khiến hắn điên cuồng.

Nhìn chằm chằm vào đôi môi hồng nhợt của Lucia, đầu kết của Arnold mấp máy lên xuống, trong đầu xuất hiện tiếng rít gào đầy khát vọng của dã thú, nhìn đi, người anh trai mà người yêu nhất đang ngoan ngoãn ở trong lòng người, người làm cái gì thì người kia cũng sẽ không phản đối, vậy người còn đang do dự cái gì chứ?

Đúng vậy, do dự cái gì chứ. Đột nhiên đồng tử trong mắt Arnold biến thành màu đen sâu thẳm, ngẫu nhiên còn thoáng hiện lên tia sáng màu hồng, lỗ tai của hắn cũng phát sinh biến hóa, đôi tai nhọn nhọn bắt đầu đi ra khỏi mái tóc nâu, đôi tai đặc thù chỉ có ở Tinh Linh.

Arnold thủy chung đặt một bàn tay che mắt của Lucia, tay còn lại đặt lên trên gáy của Lucia. Mặt chậm rãi tới gần, hơi thở thơm tho nóng ướt phả vào mặt Lucia, khiến cậu bất an run run người, muốn lên tiếng nhưng lại uống công vô ích.

Cuối cùng, môi của Arnold dán lên môi Lucia, xúc cảm mềm mềm lạnh lạnh, hơi khô ráo. Đầu tiên, Arnold vươn đầu lưỡi ra, dùng nước bọt của mình thấm ướt đôi môi của anh, sau đó mới lại cẩn thận một cánh môi mút vào trong miệng, lâu lâu còn dùng răng nanh khẽ cắn, giống như là đang ăn một món ăn tuyệt ngon vậy.

Trong nháy mắt, khi Lucia bị hôn liền ngất người luôn, cậu bị một người đàn ông hôn, hơn nữa còn là cường hôn, ĐM, một giây mặc niệm bi ai cho nụ hôn đầu bị mất đi, vợ tương lai ơi, anh xin lỗi em.

Arnold nhận thấy Lucia thất thần, hắn mất hứng cần một phát vào cánh môi trong miệng, đợi đến khi Lucia cảm thấy đau thì lại ôn nhu liếm liếm. Dần dần Arnold không thấy thỏa mãn loại hôn lướt qua rồi ngưng này, một khi đã có được, thì càng muốn được nhiều hơn, hắn kiên định đem đầu lưỡi tiến vào khoang miệng đã không thể khép kín của Lucia.

Có thể là do tối nay ăn rất nhiều trái cây, nên trong miệng Lucia phát ra vị ngọt dịu, so với tưởng tượng trước kia của Arnold thì càng thoải mái hơn. Hắn trêu đùa đầu lưỡi quá mức ngoan ngoãn của anh, sau đó, dùng miệng lưỡi nuốt hết toàn bộ nước bọt của anh vào bụng, dùng cách thức này để tỏ rõ toàn bộ tình yêu điên cuồng mà thâm trầm của mình.

Sau một hồi lâu, Arnold mới hít thở dồn dập rời khỏi miệng của Lucia, dán trán của mình lên trán của cậu, chậm rãi khôi phục lại hô hấp của mình, cái tay đặt sau gáy của Lucia đã chuyển đến mặt cậu, nhẹ nhàng vuốt ve hai má ửng hồng.

Cả hai người đều là người mới, còn chưa biết được cách thở trong khi hôn, Arnold đợi đến khi mình sắp thở không nổi mới chịu buông tha Lucia, mà Lucia đã sớm nghẹn đến mức hai má đỏ bừng, hai mắt tan ra, bộ dáng như sắp xỉu đến nơi.

Nụ hôn này quả thực như đang đánh một trận đấu ác liệt vậy, hao hết sinh mệnh của hai bên, một bên thì liều mạng truy tìm, đánh dấu sở hữu; phen bên kia thì không ngừng trốn tránh, quân lính tan rã.

Lucia thật vất vả mới lấy lại tỉnh táo từ trong cơn mê muội, giờ lại thấy vẻ mặt chưa được thỏa mãn của Arnold, cậu bị dọa đến mức mặt mũi trắng bệch, lần thử nghiệm hít thở không thông đến sắp chết kia thực sự rất đáng sợ, cậu không muốn lại thử thêm lần nữa.

Arnold cúi đầu xuống, giọng nói chứa ý cười từ trong họng tràn ra, “Yên tâm đi, anh, ta cũng không phải nghĩ hôn người.” Nói xong liền tiếp tục lại gần thêm chút nữa, hôn nhẹ lên môi Lucia, giọng nói thấp như nỉ non từ cánh môi truyền ra, “Ta chỉ thơm thôi.”

Hiện giờ Lucia ngay cả mắt trắng cũng lười cho, thơm không phải là hôn sao, ngữ văn của cậu là được thầy thể dục dạy đi.

“Anh, ta đi giết Alvis với cô gái kia có được không?” Arnold thương thức ngón tay của Lucia, vẻ mặt ôn nhu, nhưng ngữ khí lại tuyệt đối không ôn nhu chút nào. “Nếu được, anh chớp mắt một cái, còn không được thì anh chớp mắt hai cái.”

Một giây trước không phải vẫn nhu tình mật ý sao? Mới sau một giây thôi mà đã xảy ra chuyện gì thế này, gió xuân sao đột nhiên lại trở nên tối tăm như thế này, quả nhiên tư duy của biến thái không phải người bình thường có thể lý giải.

Sợ cái tên biến thái này sẽ thật sự chạy đi giết người, Lucia nhanh chóng dùng lực liên tục chớp mắt hai cái.

“Xem ra anh rất để ý đến bọn họ, vội vã trả lời ta như vậy, là sợ ta làm hại đến bọn họ sao?” Nhìn qua, Arnold như không chút để ý hỏi, nhưng Lucia dám lấy đùa chuốt của mình ra đánh cược rằng nếu cậu thật sự thừa nhận cậu để ý hai người kia, thì chắc chắn sẽ lỗi bọn Alvis vào đường chết.

Lại liên tục chớp mắt hai cái, Lucia cảm thấy mắt của mình cũng sắp rút gân rồi.

Lần này Arnold cũng không tiếp tục làm Lucia khó xử, ngược lại hắn đổi sang một cái vấn đề khác, “Anh, chúng ta ở chung một chỗ đi, vĩnh viễn ở cùng một chỗ, có được không? Ta sẽ đối xử thật tốt với anh, hơn nữa, không phải anh rất thích ta sao?”

Cái thích kia là thích đối với em trai, mắt của cậu mù hay sao mà lại cho rằng tôi có ý tứ kia với cậu. Tôi muốn một cô em mềm mại, chứ không phải là

một tên đàn ông cứng rắn.

Lại nói tiếp, kỳ thật Lucia chính là một trạch nam bình thường, sắc mặt bởi vì cậu trầm mặc lâu mà chậm rãi chìm xuống, cậu chậm chạp không dám chớp mắt cự tuyệt, nếu cậu từ chối, lẽ Arnold nổi điên lên đi hủy diệt thế giới thì phải làm sao đây? Cậu còn chưa sống đủ đâu, cho nên chỉ có thể duy trì trầm mặc.

“Anh, anh không nói lời nào tức là từ chối sao?” Sắc mặt âm trầm của Arnold nháy mắt lại biến thành gương mặt đau thương như có nhiều thương tích. “Vậy ta sẽ đi giết hết bọn họ, rồi ép anh ở cùng một chỗ với ta, ta không thể chịu được một ngày nào đó thấy anh ở chung một chỗ với người khác, cho nên ta chỉ có thể tiêu diệt hết toàn bộ những người có ý đồ cướp anh khỏi ta đi.”

Lucia rất muốn nói một câu: thiếu niên, đừng dừng trị liệu!! [Tay Nhĩ Khang]

Cậu điên cuồng chớp mắt như bị rút gân, muốn đi ngăn cản ý nghĩ càng ngày càng điên cuồng của Arnold.

“Anh không muốn họ chết sao?” Lucia nghe vậy liền chậm rãi chớp mắt một cái.

Arnold nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi trắng bệch của Lucia, mãi cho tới khi nó biến thành màu của hoa hồng điểm lệ mới chịu buông ra, ở ngay trước mặt Lucia, hần dùng vẻ mặt mê say ẩn chứa dục vọng đặt ngón tay mới vuốt ve môi của Lucia lên môi của hần, liếm liếm, rồi mới nhẹ giọng mở miệng: “Vậy anh ở cùng một chỗ với ta đi.” Giọng điệu hân hoan, phảng phất như đã được nhìn thấy hình ảnh chung sống tốt đẹp trong tương lai của hai người.

Chỉ một buổi tối ngắn ngủi mà tam quan của Lucia đã bị tấn công liên tiếp, ngay cả giới hạn cuối cùng cũng bị sụp đổ luôn. Đây thật sự vẫn là nhân vật chính Arnold tuy rằng bị thần kinh hắc hóa nhưng vẫn còn có nhân phẩm ở trong sách kia sao? Sao cậu cảm giác cái tên Arnold ở trước mặt này, ngoại trừ chuyện hắc hóa, thì trình độ hắc sắc còn hơn cả mấy tên thích xem GV.

Lucia không muốn cục hoa nát tan, rơi đầy đất. Cho nên lần này cậu không chút nghĩ ngợi liền kiên định chớp mắt hai cái, biểu lộ ý chí không muốn thông đồng làm bậy với Arnold.

“Vậy giờ ta sẽ giết hết bọn họ.” Arnold nghiêm túc mở miệng.

Lucia cảm thấy cả người đều không tốt, cậu đang bị uy hiếp, phải không? Nếu không cùng hần ở chung một chỗ, thì hần sẽ giết người cho bạn xem, cái này logic gì vậy, chẳng lẽ cậu thật sự phải hy sinh thân mình, hy sinh mình tôi, để đạt được thắng lợi lớn hơn?

Đầu nhanh chóng vận chuyển, đôi mắt của Lucia khẽ chuyển động, quyết định trong ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách, trước cứ trấn an Arnold cái đã, chuyện xảy ra sau đó thì tính sau.

Nghĩ thông suốt, Lucia khẩn cấp trừng mắt nhìn, cả người vô lực, cảm giác miệng không nói được thật quá khó để tiếp thu.

Anh đang đánh chủ ý gì, Arnold thoáng suy nghĩ một chút liền có thể đoán được, chính là vì hiểu, cho nên hần mới biết phải làm như thế nào mới đạt được kết quả mình muốn. Trong trò chơi mang tên tình yêu này, nếu hần đã hăm sâu không có cách nào thoát ra được thì, anh cũng đừng mong chỉ lo thân mình, nếu đã tiến vào thì càng đừng nghĩ đến chuyện đi ra ngoài.

Hần cười, thấp giọng tụng ra một loại ngôn ngữ phép thuật cổ xưa nào đó, lập tức trạng thái không kiểm soát của Lucia đều được giải trừ.

Lucia vừa có được tự do liền đẩy đẩy Arnold, “Để ta tự mình ngồi.”

Hai tay Arnold siết chặt, một chút ý tứ thả người đều không có, ngược lại còn đúng tình hợp lý trả lời: “Không buông.”

Nói không thông, vậy mình chỉ có thể tự ra tay mới được com no áo ấm, Lucia bắt đầu giãy dụa đủ loại ở trong Arnold, vịn vịn người, nghĩ muốn thoát khỏi sự khống chế của hần.

“Anh.” Arnold vỗ nhẹ cảnh cáo lên cái mông tròn trịa mềm dẻo của Lucia, phát ra tiếng ám ách kỳ cục.

Lúc này, Lucia mới ý thức được mình đang làm một chuyện cực kỳ ngu xuẩn, vội vàng cứng ngắt cơ thể, một cử động nhỏ cũng không dám.

Arnold vui đầu vào trong lòng Lucia, hít sâu mấy lần, cố gắng bình ổn cảm xúc mãnh liệt lại.

(Editor: Chương này vẫn chưa đến lúc hai anh dành lần đầu cho nhau. Và tôi đã lướt qua hết số nội dung còn lại, vô cùng thất vọng báo tin: Không có xôi thịt gì đâu. Đừng mong chờ quá.)

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chương 48

Nhất thời hai người ai cũng đều không lên tiếng, một lát sau, Lucia mặt đầy xấu hổ giận dữ cắn răng nói: “Dời móng vuốt của ngươi đi, Arnold.” Ba chữ cuối lúc nói ra rất có hương vị thẹn quá hóa giận.

Arnold nhéo nhéo cặp lông có xúc cảm rất tốt kia một chút, rồi mới lưu luyến không rời, dời tay đi.

Tránh thì tránh không được, đánh lại đánh không lại, còn bị lưu manh đùa giỡn nữa chứ, Lucia buông tha tiếp tục ý nghĩ ép buộc, bây giờ chỉ mới bị sờ lông, nếu cậu ép quá, ai biết tên biến thái này có hành hình cậu ngay tại chỗ hay không.

Lucia thành thành thật thật ngồi ở trong Arnold không dám lộn xộn, chỉ là cục tức vẫn khiến cậu cố ý nâng hai chân lên, đặt toàn bộ sức nặng lên trên đùi Arnold.

Arnold ôm Lucia đã an phận, thò tay đặt đầu cậu lên trên vai hắn, nhu tình dụ dỗ: “Hồi nãy anh nói mệt, nên ngủ một giấc trước đi, bao giờ tới nơi, ta sẽ gọi anh dậy.”

Dưới tình huống này, làm sao Lucia còn có khả năng ngủ được, cậu cũng không phải là heo. Lucia ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Arnold, ai mà biết được, lúc cậu ngủ, Arnold có vụng trộm làm chuyện gì đó hay không, hiện giờ ngấm lại chuyện ngủ cùng giường trước kia, Lucia cảm thấy lúc đó mình thật sự quá ngu ngốc, nói không chừng Arnold đã sớm thừa dịp cậu ngủ say sờ xoạt hết người cậu rồi, càng nghĩ càng cảm thấy rất có khả năng, ánh mắt trừng Arnold của Lucia bắt đầu mang theo hương vị hoảng sợ.

Arnold khó hiểu nhìn lại Lucia, “Anh không muốn ngủ sao?” Ngấm lại rồi cười đề nghị: “Vậy để ta bồi anh tán gẫu đi.”

Ai muốn cậu bồi, biết rõ hiện tại tại đây một chút cũng không muốn tán gẫu với cậu. Lucia mặt đầy rối rắm, nhìn ánh mắt phảng phất lóe những tia sáng nhỏ vun của Arnold, nán lòng tựa đầu lên vai hắn, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, thật sự không muốn đáp trả cái tên lưu manh vô lại này nữa.

Bộ dạng bị chọc tức của Lucia ở trong mắt Arnold như có một con mèo con cào cào ở trong lòng, khiến người ta hận không thể thò tay vuốt ve. Không chế không được khát vọng nội tâm, Arnold nhẹ nhàng nâng tay lên vuốt ve mái tóc dài vàng óng ở sau đầu của Lucia, cảm xúc mềm mại trong tay khiến Arnold thoải mái nheo nheo mắt lại, hận thời gian không thể dừng lại vào khoảnh khắc này.

Đột nhiên đầu Lucia giật giật, Arnold lập tức cẩn thận dừng động tác trên tay, kết quả Lucia chẳng qua chỉ cọ cọ tìm một vị trí thoải mái rồi lại tiếp tục im lặng xuống dưới.

Nghe tiếng hít thở vững vàng lâu dài của Lucia, Arnold biết anh đang ngủ, hắn cong cánh môi lên, phác thảo ra một cái nụ cười làm say lòng người khác, ngửi mùi hương trên người anh, cũng nhắm hai mắt lại.

“Anh, dậy đi, chúng ta sắp đến trường rồi.” Arnold nhẹ giọng kêu lên bên tai Lucia.

Lucia mở to đôi mắt sưng mủ, hơi mờ mịt nhìn chung quanh, sau một hồi lâu, mới nhớ ra mình đang ở đâu, lập tức giật mình ngồi thẳng lưng lại, dường như không có việc gì hỏi: “Đến?”

“Ừ, sắp tới nơi rồi, ta gọi anh dậy trước.”

Thật sự là quá sơ suất, cư nhiên lại ngủ thật, Lucia âm thầm ảo não. Mỗi ngày ngủ cùng với Arnold đã khiến cậu quen thuộc mùi hương trên người hắn.

Tuy Lucia đã ngủ được một lúc nhưng lại không có cảm giác sáng khoái tinh tảo gì cả, ngược lại càng thấy mệt thêm, hiện giờ cậu bức thiết muốn về trường rồi chân chân chính chính đi ngủ một giấc.

Có điều hai phút sau, quả nhiên xe ngựa dừng lại, giọng của Jocelyn cũng truyền vào, “Thánh Tử đại nhân, đã đến học viện.”

Lucia nghe vậy liền vội vàng đứng lên từ trong lòng Arnold, khẩn cấp muốn chạy ra ngoài, đôi mắt đang buồn ngủ kia cũng trở nên sáng sủa không ít, kết quả không đợi cậu bước chân, thì đã bị Arnold kéo lấy ống tay áo, cậu kinh hách quay đầu nhìn hắn, hỏi: “Làm sao?”

Tuy rằng xe ngựa thuộc loại xa hoa, nhưng cũng chỉ cao có một mét sau, một tên cao 1m9 như Arnold khi đứng không thể không cong lưng xuống được. Lúc này hắn đang cúi người đứng trước mặt Lucia, cực kỳ tự nhiên sửa sang lại bộ đồ xộc xệch trên người Lucia.

“Được rồi.” Arnold nhìn bộ đồ trên người Lucia, vừa lòng mỉm cười, dứt lời liền đi đến bên cạnh, nắm lấy tay cậu, cùng đi ra ngoài, “Anh, chúng ta mau ra ngoài đi, đừng để bọn Jocelyn sốt ruột chờ.”

Lucia ngốc ngốc bị Arnold lôi kéo đi ra ngoài, Arnold ôn nhu hiểu ý như vậy khiến cậu có chút không quen, có phải hắn thật sự bị bệnh tâm thần phân liệt không? Khi thì hắc hóa, lúc thì lại trở lại bình thường.

Jocelyn, Sandy cùng sáu kỵ Sĩ chờ bên ngoài, tất cả đều kinh ngạc nhìn Arnold, người vào từ lúc nào thế, sao bọn họ không phát hiện được.

Sandy và Jocelyn đã biết thân phận pháp sư không gian của Arnold nên điều khiến họ kinh ngạc không phải là chuyện Arnold xuất hiện trong xe ngựa, mà là Arnold và Thánh Tử đại nhân đang tay trong tay với nhau.

Là một người ái mộ Thánh Tử đại nhân, anh chỉ cần liếc mắt một cái là đã nhìn ra không khí quanh quẩn giữa hai người đã hoàn toàn khác so với dĩ vãng. Cái gương mặt tràn đầy gió xuân cùng ánh mắt đặc ý của Arnold càng thêm chứng thực cho suy đoán của mình, xem ra Thánh Tử đại nhân đã tiếp nhận Arnold, nếu đây đã là ý nguyện của Thánh Tử đại nhân, vậy Sandy nguyện ý bảo vệ nó.

Nhìn Jocelyn muốn nói lại thôi, Sandy đi qua thấp giọng mở miệng: “Thánh Tử đại nhân lựa chọn Arnold.”

Dưới màn đêm tối thui, Jocelyn mặt đầy lo lắng, nói với Sandy ở bên cạnh: “Nhưng Arnold là đàn ông, như vậy thật sự tốt cho Thánh Tử đại nhân sao?”

Sandy khẽ nhếch cằm, nhìn chăm chăm vào bóng dáng mơ hồ dưới màn đêm của Thánh Tử đại nhân, thật lâu không nói ra từ nào. Mãi cho tới khi Jocelyn nhìn không được nhìn qua, anh mới lên tiếng, “Tốt hay không tốt, không phải là do chúng ta định đoạt.”

Jocelyn nghe vậy liền miễn cưỡng trả lời: “Người nói đúng.” Chỉ có điều hai lông mày nhú chặt vẫn không buông ra.

“Thánh Tử đại nhân, mời ngài về nghỉ ngơi trước, nơi này giao cho thân cùng Sandy là được rồi.” Jocelyn đứng trước mặt Lucia khom lưng nói, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Arnold như có chút suy nghĩ.

Lúc bắt đầu, Lucia còn chưa chú ý tới, chờ đến khi nhìn thấy biểu tình kinh ngạc hoảng hốt của mọi người, cậu mới nhớ ra tay của mình còn đang bị Arnold nắm đây, lúc phản ứng lại, định rút tay ra thì lại bị Arnold nắm chặt lại.

Lucia thật muốn khóc, đêm nay là tám người, phòng chừng đến tuần sau, toàn bộ người trong Thánh thành đều biết Thánh Tử của bọn họ chạy đi làm gay với người ta, còn chơi loại khẩu vị nặng nề thành nửa chữ. Thì ra cái tên trướng thối Arnold đánh ra chủ ý này, dán mác lên người cậu cho mọi người thấy. Duy trì biểu tình cao quý ôn hòa nhất quán, Lucia gật gật đầu với Jocelyn, sau đó, bỏ lại Arnold, nhanh chóng đi xa.

Chờ đến khi cuối cùng cũng về được chung cư nhỏ của cậu trong trường học, Lucia đã mệt mỏi cả một ngày, ngồi trên ghế êm không muốn nhúc nhích.

Lúc này, Arnold tinh lực dư thừa đi đến, cúi người nói nhỏ bên tai Lucia: “Anh, tắm xong rồi ngủ tiếp, ta đã chuẩn bị nước xong rồi.”

Hôm nay, trải qua một phen ép buộc, Lucia cũng ra không ít mồ hôi, làm một người bị bệnh sạch sẽ đến mức không rửa mặt thì tuyệt đối không thể đi ngủ được, cậu gầy dựa đứng lên, đi về phía phòng tắm, Arnold ở phía sau cũng nhắm mắt theo đuôi đi theo cậu.

Lucia vẫn lưu lại một phần chú ý tới động tác của Arnold, chờ đi đến cửa phòng tắm, Lucia xoay người lại, mặt không chút thay đổi liếc Arnold, rất có khí thế mở miệng: “Người đi tới phòng khách rửa mặt rồi nghỉ ngơi đi.” Nói xong, không đợi Arnold lên tiếng, cậu ‘Phanh’ một tiếng đóng cửa lại, còn cẩn thận khóa cửa từ bên trong.

Nhìn cái cửa trước mặt bị đóng lại, Arnold nở một nụ cười sung sướng, đuôi lông mày bên khóe mắt đều giãn ra, chỉ có điều trong mắt lại cất giấu ánh sáng ép buộc, đêm nay hẳn cũng sẽ không khinh địch để anh chạy thoát như vậy.

Không có Arnold ở bên, Lucia cảm thấy tự do hơn nhiều. Cậu đi tới bể, cõi dây lưng trên người ra.

Đứng ở cạnh bể, Lucia xếp đặt chỉnh tề quần áo được cõi ra ở một bên, xong xuôi mới chậm rãi bước vào trong bồn. Ngâm mình trong làn nước ấm áp, Lucia thoải mái đến mức muốn rên rỉ một tiếng, lưỡi biếng ngồi ở đáy áo, Lucia khi có khi không hắt hắt nước.

Hơi nước nóng bốc lên trong bồn tắm, mơ hồ hiện lên người thanh niên diễm lệ như Người Cá dụ hoặc mọi người ở dưới đại dương xanh thẳm, cơ thể trắng nõn bóng láng như tượng ngọc chất lượng tốt nhất, khiến người ta hận không thể cầm trên tay thưởng thức, trước ngực là hai điểm phấn nộn như ả như hiện trong làn nước, trêu chọc người đi nhắm nháp nó.

Arnold nhìn một màn này, khóe mắt trở nên phiếm hồng, hô hấp đột nhiên dồn dập mà nặng nhọc, lỗ tai nhon hoác cũng không chịu cô đơn xông ra ngoài. Hắn gần như tham lam nhìn chăm chăm cảnh đẹp trước mắt, ánh mặt cực nóng. Ngón tay lại chậm rãi cõi từng kiện quần áo trên người mình, đứng thẳng người lên, từng bước một kiên định đi về phía bể tắm.

Lucia nghe thấy tiếng nước truyền đến từ phía sau, cứng nhắc quay đầu lại nhìn, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt là thứ gì đó rất đồ sộ, nhất thời sợ đến mức phát ngốc, chỉ chậm rãi mở to mắt ra nhìn. Hơn nửa ngày, đại não mới hoạt động, cậu đứng là ngốc mà, thật sự rất ngốc, khóa cửa làm gì, có ngăn được cái tên gậy người pháp sư không gian đâu.

Nhìn Arnold còn đang tiếp tục đi về phía cậu, Lucia vội vàng vụng trộm lui về phía sau hai bước, nhẹ giọng ho khan, ra vẻ khuyên nhủ: “Cái kia, người có cần bình tĩnh lại hay không. Ý của ta là, nước ấm không thích hợp với người, ta đề cử người dùng nước lạnh.”

“Anh.” Chỉ nói có từ này mà Arnold lại có thể nói ra hương vị buồn triền miên, “Ta muốn tắm với người.” Giọng nói khàn khàn từ tính ẩn chứa hương vị mờ ám, đồng thời hẳn vẫn không ngừng nghĩ cuộc bộ chút nào.

Bể tắm trong chung cư học viện vốn không lớn, chỉ sau một hồi, Arnold đã giam Lucia vào trong một góc, một tay lui ra sau bể tắm đỡ lấy Lucia, tay còn lại vuốt ve lên xuống eo của cậu. Lúc này, cả khuôn mặt của Lucia đều biến thành màu hồng phấn mê người, cũng không biết là bị nóng do hơi nước trong bồn, hay là bị hơi thở đầy nam tính của Arnold đập vào mặt.

Nhìn qua Arnold trông thon gầy, nhưng khi cõi quần áo thì lại thuộc loại cường tráng, toàn thân trên dưới trải rộng đường cong mạnh mẽ, cơ bụng tám khối, tay rắn chắc, chân dài thẳng tắp... Chỗ nào nên có thịt thì đều có, khiến phụ nữ phải thét chói tai còn đàn ông phải đổ kị đáng người của hắn.

Nếu là trước đây, Lucia nhìn thấy một tên đàn ông có dáng người siêu đẹp như vậy, cậu khẳng định sẽ hâm mộ ghen tị, bởi vì cho dù cậu có rèn luyện chăm chỉ như thế nào thì cũng chỉ luyện ra có bốn khối cơ bụng nho nhỏ, không dùng lực thì căn bản nhìn không ra, chứ chưa kể cơ bắp tay linh tinh gì đó, cậu chưa từng có được.

Nhưng giờ, Lucia bị Arnold vây ở trong góc bể hẻo lánh, trong đầu tất cả chỉ còn lại nỗi lo sợ cho trình tiết của mình, khẩn trương đến mức quả tim cũng sắp nhảy ra ngoài rồi.

Tay của cậu đặt lên lồng ngực rắn chắc của Arnold, làm một cái nỗ lực cuối cùng, “Không phải muốn tắm sao? Chúng ta tắm, tắm thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chương 49

Tuy rằng cơ thể đang kêu gào đòi người trước mặt, sau đó hung hăng đem bản thân cùng cậu hòa thành một thể, nhưng nhìn bộ dạng kháng cự của anh, Arnold vẫn cố nhịn, cười ôn nhu, mở miệng: “Anh, ta giúp người tắm đi.”

Lucia hoảng sợ tột độ nhìn Arnold nghen đến mức khuôn mặt vặn vẹo cùng thứ gì đó tinh thần sáng láng đặt ở trên đùi cậu. Rất sợ Arnold đổi ý, cậu vội vàng gắt đầu, hơn nữa, còn chậm rãi dời bước sang bên cạnh, ý muốn trốn thoát sự khống chế của Arnold, nhưng vừa mới đi một bước, cậu đã bị một tay Arnold kéo lấy cánh tay cậu, kéo trở về.

Arnold ôm người vào trong lòng mình, không có quần áo che, cảm xúc da chạm da tốt đẹp đến mức Arnold thỏa mãn than thở một tiếng, tiện đà nghen hòng kêu: “Anh.”

Có lần dạy dỗ khi này, Lucia giống như đầu gỗ không dám lộn xộn ở trong lòng Arnold, nhưng điều này cũng không có nghĩa là Lucia sẽ thật sự ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, cậu cố gắng căng mặt ra, không chút thay đổi nhìn chăm chăm Arnold, giọng nói lạnh lùng, “Ta tự mình tắm.”

Sự hiểu biết về anh khiến Arnold dễ dàng nhìn thấu cậu đang phô trương thanh thế, hần thân nhiên ngồi xuống, thuận tiện cũng đặt anh lên trên đùi hần, lấy đồ rửa ráy từ trong ngăn không gian ra, bắt đầu hết sức chuyên tâm giúp anh tắm rửa.

Lucia nhìn bộ dạng nghiêm túc chăm chú của Arnold, trong lòng có chút bội phục hần, chỗ đó đã cứng thành như vậy, thế mà vẫn làm như không có chuyện gì giúp cậu tắm, đây mới đúng là đàn ông tốt a!

Arnold cẩn thận nhẹ nhàng tắm toàn thân trên dưới Lucia một lần, sau khi xong việc cũng không buông tay, ngược lại còn ôm eo Lucia, ánh mắt nóng chảy nhìn chăm chú vào cơ thể bị nước ấm làm cho nhiễm hồng của cậu, thậm chí còn dùng chỗ đó nhẹ nhàng cọ xát với cặp mông tròn trịa đầy đặn của anh.

Vốn thấy vẻ mặt đứng đắn của Arnold, tay chân nghiêm túc giúp cậu tắm rửa, còn tưởng rằng hần đã từ bỏ cái ý tưởng lúc trước rồi. Hiện tại lại bị hiện thực ‘ba ba ba’ vô tình đánh vào mặt, Lucia khóc không ra nước mắt, thương lượng với Arnold: “Ta lấy tay giúp người, có được hay không?”

Arnold không lên tiếng, chỉ nâng tay trái lên giữ chặt đầu của Lucia, hôn mạnh vào môi cậu, ngay lúc Lucia còn chưa kịp phản ứng, đầu lưỡi ngay lập tức chọt vào trong, hung hăng dây dưa cái lưỡi mềm mại của cậu.

Đôi môi nóng cháy dịu dàng đặt gắt gao trên môi Lucia, trong miệng cũng tràn ngập hương vị của Arnold, miệng lưỡi bị người ta hút liếm trêu đùa liên tục, cậu cảm thấy trong ngực mình có chỗ nóng lên, nổi bất an cùng xao động vì hai người gần bó chặt chẽ với nhau bắt đầu truyền khắp toàn thân.

Arnold buông Lucia ra, tay ôm lấy thắt lưng cậu chậm rãi rời đi, phút chốc cảm lấy chỗ hơi hơi cứng của cậu, giọng khàn khàn trần thuật bên tai Lucia: “Anh, người cứng.”

Lucia mở miệng, muốn nói, nhưng từ ra khỏi miệng lại là tiếng rên rỉ ngọt ngào, cậu khẽ nhếch miệng thở hổn hển, dứt quãng nói: “Dừng... ừm... tay.”

Động tác trên tay Arnold không ngừng, tay còn lại cũng lặng lẽ đi tới lồng ngực trắng nõn nhẵn nhụi của Lucia, nhẹ nhàng xoa nắn tiểu anh đào khả ái, mãi cho đến khi nó bị trêu đùa đến dựng thẳng, biến hồng lên mới chuyển sang bên kia.

Hần thấp giọng cười nói: “Thật sự muốn ngừng sao?” Nói xong liền giả vờ như thật sự buông Lucia ra.

Khoái cảm thoải quét toàn thân đột nhiên biến mất, Lucia chỉ cảm thấy cơ thể vô cùng khó chịu, cậu ủy khuất nhìn Arnold tự nhiên thoải mái, trong mắt lộ ra khát vọng.

Bị Lucia nhìn chăm chăm khiến hô hấp cứng lại, Arnold không làm khó cậu nữa, tiếp tục làm cho xong việc vừa rồi chưa xong...

Hơn mười phút sau, Lucia thở gấp phóng ra trong tay Arnold. Thừa dịp cậu thả lỏng cơ thể, trong nháy mắt, Arnold liền đem ngón trở, nương theo nước ấm cùng sữa tắm, thông thả nhưng kiên định thò vào phía sau Lucia, động tác nhẹ nhàng mà thật cẩn thận....

————— Đoạn H bị cắt —————

Đến khi Lucia mơ mơ màng màng tỉnh lại, trong phòng đã hơi tối và im lặng, chỉ có một luồng ánh sáng tinh tế xuyên qua khe hở bức màn dò xét tiến vào.

Cậu ngăn người một lúc lâu, mới nhớ ra chuyện đã xảy ra vào tối hôm qua, vài hình ảnh triền miên mà điên cuồng kia giờ nghĩ lại vẫn sẽ khiến người ta không nhận được mà mặt đỏ tím đập.

Nâng một cánh tay lên che khuất tầm mắt, Lucia không một tiếng động cười khổ, tuy rằng rất muốn nói bản thân không thích Arnold, nhưng cảm giác triền miên vào tối hôm qua lại không lừa được người. Nếu không thích, làm sao có chuyện cậu mặc kệ hành vi của hắn cơ chứ; nếu không thích, sao cậu lại không phản cảm với nụ hôn của hắn, thậm chí cậu còn say mê với nó nữa kia; nếu không thích, làm sao sẽ...

Quên đi, gặp hạn chính là gặp hạn. Không phải mình muốn tìm một người yêu sao, chẳng qua giới tính người yêu là nam mà thôi, chuyện này cũng không có gì ghê gớm, hơn nữa, Arnold còn là nhân vật chính của thế giới này, ở cùng một chỗ với hắn, cho dù có ai chết đi chăng nữa thì chắc chắn không phải là hắn, như vậy không phải rất tốt hay sao.

Rất lạc quan thuyết phục bản thân, Lucia buông tay xuống, lúc này mới phát hiện Arnold không thấy đâu, chịu đựng cơ thể bủn rủn cùng không thích hợp, Lucia hơi ngồi dậy, quét mắt nhìn qua một vòng, đều không phát hiện nửa bóng dáng của Arnold đâu cả. Không tìm được người, Lucia cũng không để ý, chậm rãi tự mình mặc quần áo vào, muốn đi tìm chén nước uống.

Ngay vào lúc này, cửa phòng được mở từ bên ngoài, Arnold mặt đầy ý xuân, đắc ý bung một cái khay đi vào. Thấy Lucia đã tỉnh, hắn nhanh chóng đi đến, đặt cái khay lên trên bàn, sau đó, cởi sạch quần áo mà Lucia rất vất vả mới mặc được, “Anh, cơ thể của người không thoải mái, hôm nay nên nghỉ ngơi nhiều hơn đi.” Nói xong, còn giúp Lucia đắp chăn lên.

Sau khi đã nghĩ thông, Lucia cũng tự nhiên đối mặt với Arnold hơn, cậu giải thích: “Ta muốn đi ra ngoài uống nước.”

Arnold cầm lấy một chén nước từ trong khay ở trên bàn, đưa lên đến môi Lucia, ôn nhu nói: “Anh mau uống đi.”

Mở miệng ra để Arnold cho uống một hớp nước lớn, lúc này, Lucia mới cảm thấy yết hầu khô khốc đã tốt hơn nhiều. Arnold chờ cậu uống xong liền bung một cái chén nhỏ qua, bên trong là súp rau dưa đã được nấu nhừ, thơm nức cả mũi, tối hôm qua vốn không ăn được nhiều, công thêm nửa đêm vận động kịch liệt, lúc này bụng của Lucia đã sớm kêu đói ầm lên rồi.

“Anh, hôm nay chỉ có thể uống súp rau dưa, đợi ngày mai ta sẽ chuẩn bị cho anh mật khắc bính, được không?” Arnold vừa dứt cho Lucia vừa nhu tình nói.

Mật khắc bính là tên của một món ăn vặt do đầu bếp tên Mật Khắc phát minh ra, cho nên mới gọi là mật khắc bính. Bởi vì hương vị thơm nồng, cảm giác tuyệt hảo, khiến mọi người đều yêu thích, nhưng vì quá trình nấu quá mức rừm ra phiền toái, hơn nữa tài liệu nấu khá là quý, cho nên rất ít bình dân có khả năng được ăn một lần loại đồ ăn này.

Lucia rất thích ăn món ăn vặt này, cho nên khi còn ở Giáo Đình, ngày nào cậu cũng ăn, sau khi rời khỏi, cậu chỉ có thể ăn nó có vài lần thôi.

Hiện tại Arnold vừa nói, cậu càng thấy thèm, “Ta muốn mười cái.”

“Ăn nhiều quá sẽ không ăn được com.” Arnold cau mày khuyên nhủ, “Ta sẽ chuẩn bị thật nhiều, mỗi ngày anh chỉ được ăn nhiều nhất năm cái, có được không?”

Biết Arnold muốn tốt cho mình, Lucia chỉ có thể gật đầu thỏa hiệp.

Cuối cùng, Lucia bị Arnold ép nằm trên giường thêm vài tiếng, trong đoạn thời gian này, người tìm đến cậu đều bị Arnold tìm có đũa đi.

Chờ Lucia rời khỏi giường thì đã gần đến chạng vạng, cậu xoa xoa eo, cảm thấy quả nhiên muốn lăn ga giường thì phải cần thể lực tốt, cơ thể yếu ớt của pháp sư như cậu đây thật sự không thích hợp với loại vận động vĩ đại này.

Lucia lười nhác ngồi trên ghế sofa, chờ Arnold làm xong bữa tối. Đột nhiên, có tiếng gõ cửa vang lên, hôm nay Jocelyn cùng Sandy đều đã gặp qua, theo lý thuyết mà nói, hắn sẽ không còn người đến quấy rầy cậu nữa chứ, chẳng lẽ là Alvis? Lucia nghi hoặc đi ra mở cửa, gặp được một người không tưởng nổi.

“Lại gặp nhau rồi.” Trên gương mặt mỹ lệ của người tới mang theo một ý cười không thể nhận ra, nhưng lại dùng giọng nói buốt giá như nước suối để nói ra câu này.

Lucia nhìn người con gái thanh tú phi phàm ở trước mặt, kinh ngạc thốt lên, “Phillis?”

Phillis mềm nhẹ trả lời: “Ừ, là ta.”

Không ngờ thật là Phillis, Lucia khó thể tin nổi đảo qua bộ ngực đầy đặn cùng gương mặt nhu hòa rõ ràng nữ tính của cô, thì ra Người Cá khi trưởng thành, thật sự có thể lựa chọn giới tính cho riêng mình.

“Không mời ta vào ngồi sao?” Phillis thấy Lucia đứng ngay người trước cửa, lên tiếng nhắc nhở.

“À, mời các người vào.” Lucia nghiêng người để Phillis cùng người đàn ông tóc vàng phía sau cô đi vào.

Dẫn người vào phòng khách, Lucia rót ra hai ly nước sôi cho hai người, cười cười xin lỗi: “Vừa mới chuyển đến đây, còn chưa kịp chuẩn bị đồ uống gì, chỉ có nước sôi, hy vọng hai người không để ý.”

Phillis bưng chén nước lên, ánh mắt ôn nhu nhìn Lucia, “Không sao, nước sôi cũng rất tốt.”

Bị ánh mắt của Phillis nhìn đến có chút xấu hổ, dù sao hai người cũng đã lâu không gặp. Tuy hiện tại cậu đã ở cùng một chỗ với Arnold, nhưng trước kia từng làm một trạch nam yêu người khác phái, giờ đơn độc đối mặt với một người đẹp như vậy, khiến Lucia vẫn cảm thấy rất có áp lực.

Phillis không nói chuyện, vì không đề không khí càng thêm kỳ quặc, Lucia chỉ có thể kiên trì mở miệng: “Vị này là?” Ánh mắt ném về phía anh chàng đẹp trai tóc vàng đứng ở một bên.

“Barzel, người hầu của ta.” Phillis thanh lãnh trả lời.

Lucia không nghĩ tới Phillis sẽ trả lời ngắn gọn như vậy, cậu nhất thời cũng không biết nên làm gì tiếp theo, chỉ có thể chuyển sang một đề tài khác, “Sao các người lại tới tìm ta, có chuyện gì sao?”

Phillis nghe vậy, có chút thất vọng nhìn thoáng qua Lucia, chớp mắt mấy cái rồi giải thích: “Mười năm trước, khi chúng ta tách ra, người đã từng mời ta đến làm khách ở Thánh thành.”

Lucia hiểu ra, chắc chắn khi Phillis đến Thánh thành, bản thân cậu đã đến Kleist, cho nên cô ấy mới cùng đến đây.

Hai người đều thuộc loại người không nói nhiều, bầu không khí nhất thời lạnh đi. Trên mặt Lucia đang cười, nhưng trong lòng lại đau khổ không biết phải tìm đề tài gì nữa. Phillis ngồi đối diện cậu cũng rất buồn rầu, tính tình của cô khá là lãnh đạm, hiện giờ tìm được Lucia, rõ ràng trong lòng cô có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại hoàn toàn không biết phải mở miệng như thế nào.

Barzel đứng ở phía sau Phillis nhìn hai người không nói gì, trong lòng đều sôi sục thay cho điện hạ nhà anh. Tuy rằng đàn ông thích khiêu chiến muốn chiếm được mỹ nhân cao lãnh, nhưng khi tìm bạn đời, phần lớn người vẫn có khuynh hướng tìm một người ôn nhu hiểu ý mình, chứ không phải là một cô gái nửa ngày không nói ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 50

Mất thấy không khí giữa hai người càng ngày càng kỳ quái, Barzel quyết định giúp điện hạ không giỏi ăn nói nhà mình một tay. Anh nhẹ giọng nhắc nhở Phillis: “Điện hạ, không phải người có lễ vật chuẩn bị cho Thánh Tử Lucia sao?”

Ngay lúc Barzel mở miệng, Phillis và Lucia đồng thời thở phào nhẹ nhõm một hơi. Phillis không cần Barzel nhắc nhở cũng nhớ chuyện mình cố ý chuẩn bị quà cho Lucia, cô vội vàng lấy nó từ trong không gian ra.

Trong tay cầm một cái hộp dài màu lục, cô nghiêng người đưa cho Lucia, “Đây là lễ vật mà ta muốn tặng cho người, người xem có thích hay không.”

Lucia nghe vậy liền nhận cái hộp, dưới ánh mắt thấp thòm chờ mong của Phillis mở nó ra.

Là một cái đai lưng màu bạch kim, ở giữa có đính một viên ngọc bích trong suốt lấp lánh, mang sắc thái thần bí long lanh, xung quanh đai lưng còn khảm những mảnh đá vụn nhỏ màu lam đậm, nhìn không ra loại đá gì, trên mặt lại tản ra nguyên tố thủy nồng đậm, chỉ cần nhìn đã khiến người ta có cảm giác an bình, tinh thần được thả lỏng. Cái đai lưng này vừa tinh xảo nhưng lại không tục, Lucia chỉ liếc mắt một cái liền thấy thích.

“Cảm ơn, ta rất thích đai lưng này.” Lucia chân thành cảm ơn.

Phillis nhìn bộ dạng thật tâm thích của cậu, khóe miệng cũng gợi lên một cái mỉm cười nhợt nhạt.

Barzel ở phía sau cô không buông tha cơ hội tăng độ hảo cảm cho điện hạ, bổ sung thêm: “Viên ngọc bích trên cái đai lưng này là do tự tay điện hạ lựa chọn cát mài, mấy viên đá vụn còn lại là do điện hạ lấy vấy từ trên người chế thành, hơn nữa còn yêu cầu pháp sư rút nguyên tố thủy vào bên trong, đeo lâu dài có tác dụng an thần tĩnh tâm.”

Nghe Barzel nói, Lucia lập tức cảm thấy đai lưng trên tay này có chút phóng tay, không nói đến chuyện Phillis tự tay làm thứ này, chỉ nói đến chuyện dùng vấy của người cả thôi cũng đã chứng minh đây là một lễ vật vô cùng quý giá. Một phần lễ vật như vậy không nên đến từ một người bạn không gặp nhiều năm bình thường. Lucia phức tạp nhìn Phillis, người sau thần nhiên nhìn thẳng cậu, trong ánh mắt ẩn chứa từng đợt tình ý li ti.

Nếu Lucia nhìn không ra thì thật đúng là đã bị mù. Lúc trước khi cậu dùng sức thông đồng em gái thì một cô em bình thường đều không có, hiện giờ cậu đã buông tay, đang định sống chung với nhân vật chính hắc hóa nhà mình, thì lại lòi ra một đóa hoa đào nữ lệ, ông trời đang vui đùa cậu đi.

“Món quà này quá mức quý trọng, nàng vẫn nên cầm về đi, hy vọng sau này nàng có thể tìm được vị chủ nhân chân chính đáng giá với nó.” Lucia cất cái đai lưng vào trong chiếc hộp, đẩy nó trở về.

Tuy rằng Phillis thật sự rất phù hợp với hình tượng nửa kia mà cậu ảo tưởng, nhưng nếu đã xác định trái tim của mình thì, cậu sẽ không mờ ám không rõ với người khác, để rồi hại người hại mình. Huống chi Arnold cũng không phải là kẻ ăn chay, hẳn là người đàn ông đã hủy diệt thế giới ở trong sách a, nếu cậu thật sự tìm chết lãng nhãng với Phillis, không nói đến an toàn tính mạng của cô, mà chính cậu, tuyệt đối sẽ bị tên hắc hóa đó giam vào tiểu ốc, còn chuyện xảy ra sau đó thì, ha ha không cần phải giải thích nữa.

Nhìn chằm chằm vào mắt của Lucia, Phillis cố tìm ra một chút do dự hay hảo cảm gì đó, nhưng lúc này, cô đã tuyệt vọng vì đôi mắt nhìn chăm chú vào cô kia chỉ có áy náy và thương thức, ngoài ra, không còn một cảm xúc gì khác nữa.

Phillis cảm thấy mình hơi lạnh, là đứa con duy nhất của Công Tước, từ nhỏ cô đã được giáo dục trở thành một người con trai, được kỳ vọng tương lai sau này cô có thể kế thừa tước vị, trở thành Công Tước đời tiếp theo. Trước khi gặp được Lucia, cô cũng đã kiên định cho rằng đến khi trưởng thành, mình nhất định sẽ lựa chọn giới tính là nam, cô vốn tưởng cậu cũng có hảo cảm với cô, cô cho rằng lần gặp lại này, cô đã trở thành con gái, nhất định có thể ở chung một chỗ với cậu, kết quả tạo hóa trêu người, cô gặp được cậu vào đoạn thời gian sai lầm, rốt cuộc có thể trách ai được đây?

Lucia cái gì cũng không biết càng khiến Phillis khó mà tiếp nhận sự thật này được, chỉ có mình cô vẫn gắt gao nhớ kỹ những chuyện từng xảy ra giữa hai người, cứ ôm hời ức đó không chịu buông, cô không cam lòng, sự kiêu ngạo cũng không chịu thua từ trong xương khiến Phillis sẽ không dễ dàng buông tay như vậy, cô nhìn Lucia, kiên định nói: “Nếu đã tặng cho người, thì đó là của người, nếu không thích thì có thể vứt nó đi.”

Lucia khó xử nhìn Phillis, cậu không thể thực vứt đi được.

Arnold vừa từ trong bếp đi ra liền nghe thấy câu nói này của Phillis, hần chập rãi đi tới, ngay cả một ánh mắt cũng không cho hai vị khách, thẳng thắn thân mật ngồi ở bên cạnh Lucia, đưa tay ôm lấy eo của anh, không nhanh không chậm hỏi cậu: “Anh, hai vị khách này là ai vậy?”

Lucia không chú ý tới động tác tràn ngập chiếm hữu cùng tư thái như thể hần mới là chủ nhân của Arnold, cậu sợ hần hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Hai người này là tiểu thư Phillis và người hầu của nàng, là bạn bè khi ta ở Fergusater.”

Sau đó, nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Phillis, cậu giới thiệu hần cho cô, “Đây là Arnold... Là người yêu của ta.” Thời gian chần chờ chỉ là một cái chớp mắt, Lucia vẫn đứng từ người yêu để định nghĩa thân phận của Arnold, dù sao đây vốn đã là sự thật, hơn nữa còn để Phillis có thể biết khó mà lui, dù sao đây cũng là một chuyện tốt.

Khi Arnold nghe Lucia nói hần là người yêu, nổi bất an và ghen tị khi nhìn thấy Phillis đều biến mất không tăm tích, chỉ còn lại sung sướng tràn đầy trong lòng, mảnh màu nâu trong mắt giống như tan vào ánh sáng, ôn nhu đến mức khiến người ta thấy đẹp mắt, khoe miệng tươi cười sáng lạn như chiếm được toàn bộ thế giới.

Trương phản với tâm tình nhảy nhót của Arnold, Phillis cảm thấy cô thật sự nên chết tâm, nếu Lucia chưa có người yêu, cô còn có thể tự thuyết phục bản thân rằng mình vẫn còn có cơ hội, nhưng nhìn vào bầu không khí giữa hai người, cô biết mình đã thua, chưa chiến mà đã thua, hơn nữa, còn thất bại thảm hại.

Sắc mặt cô trắng bệch, miễn cưỡng nói: “Xin lỗi, ta còn có việc, không thể tiếp tục ở lại ôn chuyện.” Nói xong, cô liền gấp gấp đứng dậy, muốn rời khỏi nơi này.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Phillis, Lucia có chút không đành lòng, nhưng cũng hiểu được đạo lý đau dài không bằng đau ngắn. Cậu đứng lên, lễ phép tiễn người tới trước cửa, trịnh trọng hứa hẹn: “Sau này nếu các người có chuyện có thể tới tìm ta, chỉ cần ta có đủ khả năng, nhất định sẽ không từ chối.”

Phillis nắm chặt tay đến mức ngón tay đều khảm vào trong thịt, nhưng cô lại không cảm thấy đau đớn, bởi vì trong lòng đã quá đau rồi, Lucia nói câu này như đâm một con dao vào trong tim của cô, là có ý gì đây, muốn bồi thường sao? Hay là đồng tình?

Cô xoay người rời đi, lưng thẳng tắp, cảm hơi nâng lên, mắt nhìn về phía trước, mà không có quay đầu lại nhìn một chút.

Lucia tâm tình phức tạp nhìn bóng dáng đã đi xa của Phillis, Arnold ở bên cạnh lôi kéo tay cậu, ghé vào tai cậu, khoái trá nói: “Anh, ta rất vui.”

Đương nhiên cậu phải vui rồi, tôi đã biến tính đi to tình a, lúc vừa mới nói thì không có cảm giác gì, nhưng hiện tại ngắm lại thì thấy hơi thẹn thùng đó. Cậu nâng tay lên đẩy đẩy cái đầu càng ngày càng sát lại gần của Arnold, “Người cách xa ta ra một chút.”

Arnold bị đẩy ra cũng không giận, cười ha hả đứng thẳng người lại, đi về phía phòng bếp, “Ta đưa mật khắc binh vừa mới làm xong cho anh, anh chờ ta nha.”

“Ừ, mau đi đi.” Lucia nghĩ lát nữa có thể được ăn đồ ăn mỹ vị, tâm tình hơi phiền muộn lúc nãy nháy mắt được chữa khỏi. Trở lại phòng khách, không phát hiện cái hộp màu xanh vốn đặt trên bàn trà, cậu tưởng Phillis đã mang đi, nên cũng không để ý nữa.

Lúc này, Arnold vốn nên ở trong phòng bếp thì lại đang đứng ở bên ngoài chung cư, tay lật một cái, một cái hộp dài màu lục liền xuất hiện ở trong tay hần. Ánh mắt hần nhìn chằm chằm vào cái hộp tràn đầy khinh miệt, bật cười một tiếng, sau đó ném cái hộp vào đồng rác cách đó không xa, không gian đột nhiên hơi giao động, bóng dáng của hần cũng biến mất tại chỗ.

Sau khi Arnold đi không lâu, một bóng dáng yếu ớt nhỏ xuất hiện ở bên cạnh đồng rác, khom lưng thật cẩn thận nhặt cái hộp bị Arnold vứt như vứt giấy cũ, sau đó dùng khăn cẩn thận nhẹ nhàng lau sạch vết bẩn trên mặt, rồi ôm cái hộp như ôm một vật báu vào trong ngực, lặng lẽ rời đi.

Cuối cùng Lucia cũng được như nguyện ăn món điểm tâm mình thèm mấy lâu nay, có điều cậu được người ta trực tiếp đút đến miệng.

Gần đây, toàn bộ Sebler đều ngập trong bầu không khí khảm trương, buổi tối, mọi người đều không dám ra ngoài, ngay cả học sinh và giáo sư của Kleist đều tăng mạnh đề phòng. Nguyên nhân không có gì khác, là vị công chúa Grita đang học ở Kleist của đế quốc Xigal bị người ta ám hại. Có lời đồn rằng, công chúa chết trong tình trạng vô cùng thê thảm; cũng có lời đồn rằng, công chúa bị Ma Tộc tà ác dùng sinh vật hắc ám quỷ dị tra tấn đến chết; còn có lời đồn kinh khủng hơn là, Ma Tộc đã đánh vỡ kết giới, đang mai phục bên trong loài người. ... Lời đồn rất nhiều, hơn nữa càng truyền thì càng khủng bố, khiến mỗi người trong Sebler đều cảm thấy bất an, tin rằng không lâu sau, toàn bộ đại lục sẽ lâm vào khủng hoảng.

Lúc Lucia biết tin này cũng sùng sốt cả nửa ngày, phản ứng đầu tiên của cậu là quay đầu sang nhìn Arnold.

“Anh, không phải ta giết a.” Arnold minh bạch suy nghĩ của Lucia, hần cười cười mở miệng: “Nếu là ta, Alvis làm sao còn có khả năng còn sống cơ chứ?”

Trần đầy hoài nghi nhìn chằm chằm vào mắt Arnold, Lucia tiếc nuối phát hiện cậu không nhìn ra cái gì cả. Có điều, ngẫm lại cũng thấy Arnold nói có đạo lý, nếu thật là Arnold làm, sẽ không có chuyện hần bỏ qua Alvis, dù sao Alvis có quan hệ sâu xa với cậu hơn nhiều so với cái cô công chúa mới gặp mặt một lần kia.

Lucia cau mày suy nghĩ xem những ai có khả năng, cảm thấy nói không chừng thực là do Ma Tộc làm, gần đây kết giới đúng thực có chỗ buông lỏng, rất cả khả năng một tổ nhỏ Ma Tộc đã đến đại lục, hơn nữa, ở nguyên văn trong sách, lúc này cũng sắp đến lúc Ma Tộc bắt đầu phát triển khắp nơi trong đại lục.

Càng nghĩ cậu càng nhăn mày lại, nhớ tới Cassandra còn ở trong Giáo Đình, Lucia lo lắng, hận không thể lập tức chạy về. Ở trong sách, nhân vật của Lucia xuất hiện ở phần sau, vừa mới xuất hiện thì đã là Giáo Hoàng vạn người tôn sùng tôn kính rồi, còn về phần Giáo Hoàng đời trước, chỉ được mô tả lại bằng một đoạn ngắn, tuy rằng không nhớ thời gian cụ thể, nhưng Lucia vẫn nhớ rõ ràng, Cassandra chết trong âm mưu của Ma Tộc, mà hiện tại, Ma Tộc đã xuất hiện.

Vừa nghĩ tới ông lão đã cẩn thận chăm sóc cậu từ nhỏ tới lớn, Lucia lòng tràn đầy ám áp, đây là phân ám áp đầu tiên khi cậu mới tới thế giới này, cậu không thể để ông lão cơ trí hòa ái kia cứ như vậy biến mất trong sinh mệnh của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sỉ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 51

Giáo Đình Thánh thành.

Cassandra uống xong Thánh Thủy được pha loãng trong tay, ông vẫy tay ngăn cản hai hồng y đại giáo chủ chữa trị. Trên mặt ông, hai màu đen trắng cùng hồng nhuận luân phiên biến hóa, nhìn mười phần quỷ dị, tất cả gân xanh trên trán đều hiện ra ngoài, hiển nhiên ông đang chịu đựng cơn thống khổ vô cùng, nhưng khi ông mở miệng, giọng nói lại trấn định mà vững vàng, “Các ngươi không cần tiếp tục lãng phí mà lực nữa, phải tận lực bảo tồn thực lực, tránh bị Ma Tộc thừa cơ tấn công.” Dừng một chút, ông lại phân phó đầu vào đây: “Lập tức gửi thư đến Kleist, gọi Lucia nhanh chóng trở về. Tạm thời việc trong Giáo Đình là do ba người các ngươi thay ta xử lý, nhất định phải canh chừng thật kỹ Andrew Baker, ép hỏi cho ra chủ nhân sau lưng gã là ai.”

Ba hồng y giáo chủ đưa mắt liếc nhìn nhau, tất cả đều khom lưng, cung kính đáp: “Vâng.”

Cassandra cố nén cơn đau nhức trong cơ thể do nguyên tố ám hệ cùng nguyên tố quang hệ va chạm cắn xé nhau, gương mặt ác liệt đi đến trước bàn, cầm bút viết thư cho các đế quốc lớn và thế lực khác nhau, tin tức do Giáo Đình nắm giữ nhất định phải chia sẻ ra bên ngoài, hy vọng đại lục có thể chuẩn bị tốt mọi thứ trước khi Ma Tộc có thể phá hoàn toàn kết giới.

Arnold ngồi cạnh Lucia, hiện đang tinh tế thưởng thức một luồng tóc dài màu bạc kim ở trong tay, hần nhìn khuôn mặt suy tư của Lucia, nhớ tới bộ dạng hoảng sợ đến nước mắt nước mũi giàn giụa của ả phụ nữ kia, thật xấu xí! Có điều, ả ta đúng thật không phải bị sát hại, ả là bị hần giết chết. Còn về phần Alvis, hần có đủ kiên nhẫn, nếu hiện tại giết y, anh nhất định sẽ nổi giận.

Lucia càng nghĩ càng cảm thấy tim đập thình thịch, cậu mạnh mẽ xoay đầu lại, nhìn chằm chằm Arnold, chờ mong hỏi: “Ngươi có thể mang theo người cùng dịch chuyển không gian được không?”

“Có thể, nhưng nhiều nhất chỉ có thể mang theo hai người mà thôi, quá nhiều thì không gian sẽ không ổn định, rất nguy hiểm.” Arnold rất ít khi nhìn thấy bộ dạng lo âu như vậy của Lucia, suy xét một chút mới nghiêm túc trả lời.

Nghe vậy, Lucia có chút hưng phấn, lần đầu tiên cậu cảm thấy may mắn vì Arnold là nhân vật chính, nếu là Ma Đạo Sư không gian khác, đừng nói mang theo hai người, chỉ sợ ngay cả một người cũng mang không được, xem ra Arnold đã có đột phá vào lúc nào đó mà cậu không biết, “Hiện giờ ngươi đã đến cấp nào rồi?”

Quả nhiên, giọng thần nhiên của Arnold vang lên, “Pháp Thánh.” Lucia chỉ cảm thấy trong lòng hơi chua chua, mỗi ngày cậu cũng cố gắng tu luyện, hơn nữa, cũng không thiếu linh đan dược liệu trợ giúp, nhưng sao cậu thăng cấp lại khó khăn như vậy, trong khi Arnold thăng cấp lại giống như căn bản

không dừng lại được.

Có điều, bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn, “Người có thể dịch chuyển về Giáo Đình không?”

“Có thể, nhưng mà khoảng cách hơi xa, cần nhiều lần dịch chuyển mới được.” Anh muốn về Giáo Đình, nhưng bộ dạng lại khản cấp như vậy, xem ra Giáo Đình nhất định đã phát sinh chuyện gì rồi, nhưng hẳn biết Giáo Đình vẫn chưa có gửi thư gì đến, vậy rốt cuộc anh làm sao mà biết được? Trong đầu Arnold hiện lên vô số khả năng, nhưng tất cả đều nói không thông.

Lucia toàn bộ chú ý đều đặt trên an nguy của Cassandra, không hề phát hiện giờ phút này, hành vi vội vã chạy về Giáo Đình của mình có bao nhiêu đột ngột và cô quái, đương nhiên cũng không có chú ý tới ánh sáng lóe lên trong mắt Arnold.

Biết được không bao lâu nữa là có thể chạy về Giáo Đình, Lucia rốt cuộc cũng có thể thở ra một hơi, nói với Arnold ở bên: “Người cùng ta đi tìm bọn Sandy, ta phải mau chạy về Giáo Đình.” Nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng ý thức được mình chưa giải thích lý do đột nhiên muốn về Giáo Đình, cậu chỉ có thể khô khan giải thích: “Ta có dự cảm không tốt, về Giáo Hoàng bệ hạ.”

Tuy rằng Arnold không tin lý do gượng ép như vậy, nhưng nhìn đến đôi môi và sắc mặt hơi tái nhợt của anh, cuối cùng hẳn vẫn không mở miệng ép hỏi, chỉ ôn hòa cười mở miệng: “Ừ, ta tin tưởng anh, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ.”

Arnold không truy hỏi, khiến Lucia thả lỏng hơn rất nhiều, cậu còn chưa chuẩn bị tốt thẳng thắn mọi chuyện với Arnold, tuy hai người đã là bạn đời, nhưng chuyện của cậu quá mức vô lý, muốn giải thích thì đó là một đoạn chuyện xưa rất dài.

Chờ đến lúc bọn họ tìm đến bọn Sandy cùng Jocelyn nói quyết định này ra, đương nhiên cũng gọi ra nghi hoặc cùng khó hiểu của mọi người, Lucia nói ra lý do đã nói với Arnold đồng thời thêm năm thêm mười một phen. Ở cái thế giới tôn sùng địa vị này, tuy Jocelyn và Sandy còn có nghi vấn, nhưng họ vẫn lựa chọn nghe theo mệnh lệnh của Thánh Tử đại nhân.

“Jocelyn, lần này Sandy sẽ cùng ta trở về trước. Người ở lại giải quyết chuyện trường học, sau đó đợi tin của ta, nếu không có việc gì thì người không cần trở về, ta cũng sẽ rất nhanh trở lại, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện thì người và những người khác lập tức trở về Thánh thành.” Lucia suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định để Sandy cùng về với cậu. Đầu tiên, giá trị vũ lực của anh tương đối cao, tiếp theo anh là đội trưởng đoàn Kỵ Sĩ, sau khi trở về, có thể giúp việc tốt hơn.

Jocelyn cũng hiểu so với ông, Sandy thích hợp đi theo Thánh Tử đại nhân hơn, cho nên ông cũng không có bất kỳ dị nghị gì, gật đầu đáp ứng.

Cuối cùng, ba người Lucia, Sandy và Arnold đơn giản dọn một ít đồ, sau đó, liền xuất phát.

Dọc theo đường đi, tổng cộng phải dịch chuyển không gian liên tiếp bốn lần mới có thể tới quảng trường Martic bên trong Giáo Đình. Trong ba người, trừ Arnold ra, sắc mặt của Lucia và Sandy đều hơi khó coi, dịch chuyển không gian mang đến dao động giống như đang ngồi trên một chiếc thuyền xóc nảy cực độ, khiến người ta choáng váng muốn nôn.

Arnold cẩn thận đỡ lấy Lucia, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng cậu, thấp giọng hỏi: “Anh, có muốn uống nước hay không?”

Một mình Sandy đứng ở bên cạnh, sắc mặt vàng như đất nhìn Arnold và Thánh Tử đại nhân, nhìn bầu không khí ở chung giữa hai người, anh không thể không thừa nhận Arnold đúng thực rất thích hợp với Thánh Tử đại nhân, ít ra hẳn có thể chăm sóc rất tốt cho Thánh Tử đại nhân, hơn nữa, Thánh Tử đại nhân rất vui khi ở cùng một chỗ với hắn, vậy là đủ rồi.

Lucia chịu đựng cảm giác muốn nôn, thở hắt hắt mở miệng: “Chúng ta mau đi tìm Giáo Hoàng bệ hạ, ta không sao.”

Arnold cau mày nghe ra anh rất quan tâm đến vị Giáo Hoàng kia, tuy rằng hẳn biết loại quan tâm này không liên quan gì đến tình yêu, nhưng nó vẫn khiến hắn cảm thấy không thoải mái, anh chỉ cần đề ý đến hắn là được, những người khác không đáng để anh chú ý tới.

Ba người đột nhiên xuất hiện ở trên quảng trường, rất nhanh liền kinh động đến người trong Giáo Đình, Kỵ sĩ và người hầu chạy tới đều nhận ra Lucia, liền tặc khom người hành lễ.

Hồng y đại giáo chủ Rex Albert nghe tin chạy tới, nhìn thấy Thánh Tử Lucia thật sự trở về Giáo Đình, ông kinh ngạc nhưng đồng thời thấy kinh hỉ nhiều hơn. Ông nhanh chóng bước đến, cũng không hỏi Thánh Tử vì sao đột nhiên xuất hiện, sắc mặt ngưng trọng nói: “Thánh Tử, Giáo Hoàng bệ hạ đang chờ người.” Chuyện Giáo Hoàng bị Ma Tộc dùng kế hãm hại hiện giờ còn phải giấu diếm, nhiều người miệng tap, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, tất sẽ dẫn đến khủng hoảng cùng náo động.

Nghi hoặc nhìn giáo chủ Rex, chạm đến thâm ý cùng sầu lo ẩn sâu trong ánh mắt của ông, mặt ngoài Lucia vẫn bình tĩnh, đi theo sau Rex, nhưng thật ra dự cảm không tốt ở trong lòng càng lúc càng mạnh lên. Arnold đi ở bên cạnh, nhìn sắc mặt không tốt của cậu, thấp giọng an ủi một câu: “Anh, Giáo Hoàng bệ hạ không có việc gì, đừng lo lắng.”

Lucia nghĩ đến thực lực biến thái của Arnold, cảm thấy an tâm một chút. Cậu nhìn tòa kiến trúc cao ngất cách đó không xa, cúi đầu đáp: “Ừ.”

Ba người đi theo đại giáo chủ Rex vào Thần Điện, chờ đến khi mọi người đều đi, Rex mới hạ giọng kể tình hình thực tế cho Lucia: “Martin Ted bị người không chế phản bội Giáo Đình, bỏ dịch chứa nồng độ nguyên tố ám hệ vào trong đồ ăn và thức uống của Giáo Hoàng bệ hạ, khiến nguyên tố trong cơ thể Giáo Hoàng bệ hạ bị bạo động, sau khi dùng Thánh Thủy cũng chỉ có thể miễn cưỡng áp chế mà thôi.” Nói đến đây, biểu tình trên mặt ông càng thêm nặng nề, giọng cũng có chút không ổn, “Nếu cứ kéo dài như vậy, chỉ sợ...”

Lời chưa nói xong của Rex khiến tâm của Lucia trong nháy mắt rơi xuống đáy cốc. dịch nguyên tố là món đồ có thể bổ sung ma lực trong nháy mắt, được tinh luyện ra từ ma hạch của thú rừng, tương đương với lam được trong game, nhưng một khi dùng dịch nguyên tố không tương xứng với thuộc tính nguyên tố bản thân, đặc biệt là dịch nguyên tố có thuộc tính xung khắc, nhẹ thì sẽ khiến cho nguyên tố bài xích, khắp người đều không thể sử dụng ma pháp; nặng thì gọi ra bạo động nguyên tố, rất dễ mất mạng.

Nghĩ đến Cassandra hiện tại đang nhận sự đau đớn đến từ bạo động nguyên tố, cước bộ của Lucia trở nên nhanh hơn. Còn về phần Martin Ted, người này bình thường vẫn luôn được dạy dỗ trong Thần Điện của đại giáo chủ, nên Lucia cũng không nhớ rõ. Nhưng sau vài lần trao đổi, cũng khiến Lucia cảm nhận được cậu ta là một tín đồ thành kính chân chính, tính cách tốt bụng cao cả, từ vài thập niên trước cũng đã đến cấp Ma Đạo Sư, là người có thực lực cao nhất trong ba vị đại giáo chủ, mà nay lại có thể bị người không chế, xem ra thực lực của người phía sau còn cao hơn cả đại giáo chủ.

Lúc bốn người đi tới Thần Điện, nhìn Cassandra ngồi trước tượng thần Quang Minh, nhắm mắt dứt quãng niệm mấy lời cầu nguyện, cơ thể ông nhẹ nhàng run rẩy vì đau đớn, trên trán đều là mồ hôi lạnh, nhưng về mặt lại bình tĩnh và an tâm như chưa từng có.

Lucia đi nhanh hai bước, dẫn đầu đi đến, đứng ở bên cạnh Cassandra, nhìn kỹ ông. Làn da đen phát xanh, môi khô khốc cùng với gân xanh thường thường lờ lờ hiện lên trên làn da, tất cả đều tỏ rõ nguyên tố âm hệ trong người ông đang không ngừng lớn mạnh, hơn nữa nó còn đang không ngừng nuốt chửng nguyên tố quang hệ.

Không có ngắt lời cầu nguyện của Cassandra, Lucia chỉ lẳng lặng đứng chờ.

“Bệ hạ.” Cassandra vừa chấm dứt cầu nguyện thì nghe thấy tiếng nói của Lucia, ông nhanh chóng mở mắt ra nhìn, quả nhiên thấy được người thanh niên sắc mặt tái nhợt đang đứng ở bên cạnh ông.

Cassandra hơi kích động đứng lên, thông thả đi tới, đứng ở trước mặt Lucia, nhìn từ trên xuống dưới đưa nhô mới rồi đi có mấy mấy tháng, có rất nhiều lời muốn nói nhưng cuối cùng ông chỉ có thể nói một câu, “Trở về là tốt rồi.”

Lucia phiếm hồng mắt đi lên, đỡ lấy cơ thể nhẹ nhàng run rẩy của Cassandra, kiên định mở miệng: “Bệ hạ nhất định sẽ không có việc gì.”

Tay Cassandra bám lấy tay Lucia, bàn tay lớn trước đây luôn ấm áp khô ráo, giờ phút này lại lạnh lẽo mang theo mồ hôi, nhưng trên mặt ông vẫn trước sau như một từ ái ôn hòa, cười nhạt nói: Nếu Lucia đã trở lại, thì chuyện trong Giáo Đình sẽ giao cho con, phải chú ý chặt chẽ đến hướng đi của Ma Tộc.”

Nghe vậy, Lucia thận trọng gật gật đầu.

Ho nhẹ hai tiếng, Cassandra buông tay Lucia ra, ôn hòa không cho phép nghi ngờ mở miệng: “Chuyện của Ma Tộc khiến ta không có cách nào an tâm, hơn nữa chuyện của Martin càng khiến ta tâm thần không yên, con mau đi điều tra đi. Ta không sao, chỉ cần nghỉ ngơi là tốt rồi.”

Lucia biết Cassandra nói nghỉ ngơi chẳng qua là muốn an ủi mình mà thôi, nhưng khi nhìn ánh mắt kiên trì của ông, cuối cùng Lucia không nói gì cả, chỉ gật gật đầu, sau đó, theo yêu cầu của Cassandra, lui xuống đi điều tra chuyện Ma Tộc.

Vừa ra khỏi Thần Điện, sắc mặt của Lucia liền trầm xuống, cậu thấp giọng hỏi Arnold vẫn luôn bồi ở bên: “Người có cách loại bỏ nguyên tố âm hệ trong cơ thể bệ hạ không?”

Arnold biết chuyện này tuyệt đối không thể lừa anh, hơn nữa, địa vị của vị Giáo Hoàng kia không có uy hiếp lớn gì với hắn, anh chỉ coi ông ta là người nhà. Tuy rằng, hắn thật sự rất muốn anh chỉ đề ý đến một mình mình mà thôi, nhưng cũng không cần thiết phải loại bỏ Giáo Hoàng, dù sao ông ta đã lớn tuổi như vậy, hơn nữa còn trải qua lần tai nạn này, cho dù không có việc gì, thì tuổi thọ cũng sẽ bị trừ một khoảng lớn, tin rằng sống không được bao lâu, mà thời gian của hắn cùng anh còn rất rất dài, rồi sẽ đến lúc trong lòng anh chỉ còn biết có hắn.

Ngắm lại hình ảnh tốt đẹp sau này, trong lòng Arnold không nhịn được khoái trá, nhưng trên mặt hắn vẫn mang vẻ lo lắng cùng bất đắc dĩ đúng mực, mở miệng nói với Lucia: “Anh, nguyên tố âm hệ trong cơ thể Giáo Hoàng bệ hạ rất bá đạo, ta cũng không có cách nào loại trừ nó hoàn toàn được, chỉ có thể dùng ma văn phong ấn nó mà thôi.”

Lucia nghe Arnold thật sự có cách, ánh mắt đều sáng lên, trong lòng cảm khái nhân vật chính không hổ là nhân vật chính. “Chúng ta giúp bệ hạ phong ấn nguyên tố âm hệ trong cơ thể ông ấy đi.” Nói xong, cậu vội vàng lôi kéo Arnold, nghĩ trở lại tìm Cassandra.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tìm Chết Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 52

Arnold kéo lấy Lucia, bất đắc dĩ nói: “Anh, chúng ta còn chưa chuẩn bị cái gì đâu.”

Lucia bị Arnold giữ chặt mới nhớ ra, mình còn chưa biết gì về ma văn phong ấn đâu, nhìn về mặt Arnold muốn nói nhưng lại thôi, cậu vội vàng hỏi: “Cái phong ấn kia có tác dụng phụ gì không? Cụ thể thì còn cần chuẩn bị những gì?”

“Kỳ thật ma văn phong ấn không chỉ phong ấn nguyên tố âm hệ, nó sẽ phong ấn hết toàn bộ nguyên tố có trong cơ thể của Giáo Hoàng bệ hạ, điều này cũng có nghĩa là sau này Giáo Hoàng bệ hạ sẽ không thể sử dụng ma pháp được nữa, sẽ trở thành một người bình thường.” Arnold nhìn biểu tình kinh ngạc mà đau lòng ở trên mặt Lucia liền ngừng miệng, chờ sắc mặt cậu hơi hoãn mới tiếp tục: “Hon nữa, ma văn này nhất định phải do một pháp sư quang hệ giống bệ hạ vẽ ra, vẽ ma văn rất phức tạp, hon nữa cần phải khống chế lực ma pháp cho thật chính xác.”

Nghe Arnold nói, Lucia liền biết cậu chính là người tốt nhất có thể vẽ ma văn. Có thể cứu được Cassandra, cậu đương nhiên rất vui, nhưng sau này Cassandra không thể dùng ma pháp, chỉ có thể sống như một người bình thường, đối với một pháp sư từng có thực lực cường đại, địa vị tôn quý mà nói, rất khó có thể tiếp nhận chuyện này, hon nữa, Giáo Đình cũng tuyệt đối không cho phép một người bình thường làm Giáo Hoàng.

Lucia nghĩ đến mấy vấn đề này, mày không tự giác nhíu chặt lại. Sau một lúc lâu, cậu ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Arnold nói: “Người dạy ta vẽ ma văn đi.” Cho dù biết phong ấn ma pháp có lẽ sẽ khiến Cassandra rất đau khổ, nhưng đối với Lucia mà nói, tính mạng là quan trọng nhất, chỉ cần còn sống, tất cả mọi thứ đều còn có khả năng, nếu chết rồi thì cái gì cũng đều không có.

Vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt lên nếp uốn trên mi Lucia, Arnold ôn nhu mở miệng: “Anh, ta vẫn sẽ ở bên người.” Cho nên không cần lo lắng cho người khác, không cần nhíu mày vì người khác.

Lucia bị ánh mắt nhìn xem của Arnold khiến mặt hơi nóng lên, cho dù hai người đã thật sự ở cùng một chỗ, nhưng hành vi tùy thời tùy chỗ biểu lộ chân tình của Arnold vẫn khiến Lucia không quen được.

“Đi vào phòng anh trước đã, sau đó, ta sẽ dạy anh vẽ ma văn.” Một lần nữa cầm lấy tay Lucia, Arnold kéo cậu đi về phía cung điện quen thuộc mà trước kia hai người ở, vừa đi vừa nói chuyện.

Nhìn một đồng giấy ở trên bàn, Lucia khó chịu gãi đầu, cầm lấy tờ giấy vẽ ma văn mà Arnold để lại cho cậu làm bản mẫu, cậu ảo não thờ dài một hơi, nhận mệnh tiếp tục nhìn theo mà làm.

Kiếp trước, Lucia vẽ không được. Còn nhớ rõ, có một lần cậu đột nhiên cảm thấy hứng thú với hội họa, mời thầy đến dạy, lúc đầu vẽ đường cong còn tốt, kết quả sau đó, cậu vẽ vật thể thành những hình đủ loại vụn vặt, trừu tượng đến mức khiến người khác hoàn toàn không nhìn ra cậu đang vẽ cái gì, cuối cùng mấy anh trai đều không thể không thừa nhận, cậu thật sự không có thiên phú về phương diện này.

Nhưng vì Cassandra, Lucia chỉ có thể một lần lại một lần vẽ cái hình ma văn phức tạp ở trên giấy, cố gắng nhanh nhất có thể giúp Cassandra thoát khỏi cơn thống khổ kia.

Ma giới.

Trong một căn phòng rộng lớn dưới đất, Arnold ngồi trên một cái ghế bành có hình dạng cổ quái, hán cúi đầu thấp xuống, cả nửa khuôn mặt dưới trán hán đều ẩn trong bóng ma, không thấy rõ về mặt. Tay hán thường thức một cái bình thủy tinh trong suốt, chất lỏng bên trong tỏa ra ánh sáng màu bạc kim, lúc lắc lắc cái bình, chất lỏng kia lưu chuyển khiến người ta say đắm.

Arnold nhìn chăm chăm vào cái bình trong tay, về mặt đen tối không rõ.

“Thánh Thủy đã tới tay, người còn đang chờ cái gì nữa?”

“Người gấp cái gì? Đợi lâu như vậy, còn đợi không nổi một lúc thôi sao.” Arnold hàm ý không rõ, cong khóe miệng lên, thần nhiên mở miệng.

Tuy trong lòng Lance rất sốt ruột, nhưng vẫn cố giữ giọng nói nghe có vẻ bình tĩnh, “Tài liệu cần đều đã lấy đủ, hon nữa, người cũng không muốn ta đứng ở trong cơ thể người đi, dù sao, khi người cùng tiêu Thánh Từ ở chung có người thứ ba là ta, người cũng sẽ không thoải mái.”

Thái độ của Lance như vậy không chỉ không khiến Arnold yên tâm, ngược lại càng khiến hán chắc chắn suy nghĩ ở trong lòng. Nhưng chuyện này thì có quan hệ gì đâu? Gã đi ra khỏi cơ thể hán thì càng tốt, không có kẻ ước ràng buộc, nếu Lance thực sự nguy hại đến lợi ích của hán, vậy hán đối phó với gã càng dễ dàng hơn.

Arnold đứng dậy, thong thả bước đến một cái ao bên cạnh phòng, chậm rãi đổ lọ Thánh Thủy vào trong ao, sau đó hạ thấp người, xoay một viên đá hình tròn trên vách bể, chỉ thấy trong ao chậm rãi phát ra ánh sáng màu trắng bạch. Arnold lui về sau hai bước, sắc mặt hờ hững nhìn chăm chăm vào cái ao nước.

Trong nháy mắt, lúc Arnold đổ Thánh Thủy vào, Lance đã khấn cấp vọt vào trong ao. Chờ gần ngàn năm, cuối cùng cũng có thể một lần nữa đạt được tự do, loại tâm tình này, người ngoài không thể nào hiểu được. Trong khoảng thời gian đứng ở trong cơ thể Arnold, không phải gã chưa từng mơ ước cái thân thể này, nhưng nếu đoạt lấy thì khó có thể không gặp di chứng, không bằng tạo ra một cơ thể mới phù hợp với mình còn hơn.

Arnold đứng ở bên cái ao tỏa vàng sáng màu trắng, lẳng lặng nhìn một hồi, như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, hán bỗng dung bật cười một tiếng, sau đó, mặt không chút thay đổi, xoay người rời đi.

Luyện tập hon nửa ngày, cuối cùng Lucia cũng có thể vẽ ra ma văn không quá kém so với bản mẫu, nhìn tờ giấy vẽ mình vừa lòng nhất cho tới bây giờ, cậu khẽ cong môi lên. Ma văn vẽ lên người Cassandra không những phải vẽ không chút sai lầm, mà khi vẽ còn phải khống chế tốt ma lực bám vào nét, nghĩ đến chuyện này, tươi cười trên mặt Lucia lại suy sụp đi xuống.

“Anh, bức vẽ này rất tốt, tin rằng nếu tiếp tục luyện tập, không lâu nữa là đã có thể tiến hành phong ấn cho Giáo Hoàng bệ hạ.” Arnold vừa tới liền thấy

Lucia nhũu mày suy nghĩ dưới ngọn đèn, hần đi đến cầm lấy tờ giấy trước mặt cậu, cẩn thận nhìn chăm chú, cười mở miệng khen ngợi.

Lucia vừa thấy Arnold, cơ thể liền thả lỏng hơn rất nhiều, về mặt rồi rầm hiem có oán giận nói: “Ta tập vẽ cả một ngày, kết quả chỉ có thể vẽ đại khái giống mà thôi.”

“Thế này thì không được rồi,” Arnold vừa nói vừa cầm lấy cái tay xương thịt cân xứng của Lucia, nhẹ nhàng xoa bóp, “Anh đã luyện tập lâu như vậy, chắc chắn tay cũng cứng nhắc luôn rồi, nếu cứ tiếp tục vẽ cũng sẽ không tiến bộ bao nhiêu, không bằng sớm đi nghỉ, đợi ngày mai, tinh thần sáng khoái lại tiếp tục luyện tập.”

Lực massage trên tay vừa phải khiến về mặt của Lucia càng thêm thả lỏng, gần đây xảy ra liên tiếp nhiều chuyện khiến trong lòng cậu hơi nôn nóng, hiện tại nhìn bộ dạng ôn nhu bên người của Arnold, cậu đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt hơn nhiều, ngay cả thần kinh buộc chặt cũng thả lỏng một chút. Cậu đứng lên khỏi ghế, thoáng ngửa đầu lên nhìn đôi mắt hàm chứa từng đợt sóng ôn nhu của Arnold, nhìn nửa ngày, đột ngột cười nói: “Ta muốn hôn người.”

Dứt lời, cậu ôm chặt lấy cái eo rắn chắc mạnh mẽ của Arnold, nhắm ngay vào đôi môi mỏng màu nhạt kia, hôn lên.

Tuy rằng lúc trước chỉ mới hôn môi Arnold có hai lần, hơn nữa đều là bị động thừa nhận, nhưng chuyện hôn môi này phảng phất đã là kỹ năng thiên phú bình thường của đàn ông, vừa hôn là đã nắm được bí quyết. Đàn ông trời sinh đều có ý muốn khống chế và chinh phục, đầu lưỡi của cậu ở trong miệng Arnold thành công đoạt đất, tùy ý đoạt lấy, nước bọt trao đổi với nhau, độ ẩm của hai người càng ngày càng cao, không khí càng ngày càng mỏng manh.

Lúc bắt đầu, Arnold đứng thật bị anh đột nhiên chủ động làm cho kinh sợ, nhưng sau khi phản ứng, hần cũng chỉ dịu dàng vuốt ve sống lưng của anh, ngoan ngoãn để anh tùy ý tàn sát bữa bãi trong miệng hần, một chút cũng không nghĩ muốn đoạt lại quyền chủ động.

Chờ đến khi Lucia thở hồng hộc đỏ mặt buông Arnold ra, hai người không biết tự lúc nào đã lên đến bên giường. Lucia rất có khí thế đẩy đối phương ngã xuống giường, vừa cởi quần áo của Arnold, vừa mở miệng yêu cầu: “Lần này ta muốn ở trên.” Nhìn thấy vẻ mặt do dự của Arnold, cậu vội vàng cam đoan: “Ta biết làm như thế nào, sẽ rất dịu dàng.”

Duỗi người phối hợp động tác cởi quần áo của Lucia, Arnold giả vờ chần chờ thêm một lúc, sau đó, mới bắt đầu dĩ hòa hiệp: “Vây cũng được.”

Arnold khinh địch đáp ứng như thế khiến Lucia hơi cảnh giác nhìn hần chăm chăm, mà đối phương cũng chỉ dùng ánh mắt dung túng sủng nịch mặc cậu nhìn kỹ. Lúc này Lucia mới lại cúi đầu, tiếp tục đấu tranh với đồng quần áo trên người Arnold, hơn nữa còn thường thường khẽ hôn lên lồng ngực lõa lồ của hần.

Sáng sớm hôm sau, Lucia mơ màng mở mắt ra, quay đầu lại liền thấy khuôn mặt thỏa mãn mang theo ý cười của Arnold.

“Không phải đã cho ta lần này ở phía trên sao?” Lucia cũng không quan tâm mình còn trần truồng, trực tiếp xóc chân lên, tùy tiện khoác một cái áo choàng, bắt mắt nhìn Arnold chất vấn.

Arnold nghiêng người qua, gồi đầu lên một tay, đường cong cơ bắp cùng lồng ngực to lớn ở trần, tản ra mị lực đặc trưng của một người đàn ông thành thực. Hần có ý đề thấp giọng, có vẻ phá lệ mị hoặc nói: “Anh ở trên mà.” Nháy mắt mấy cái, “Chẳng lẽ ý ở trên của anh không phải là muốn thử tư thế cười ngửa sao?”

Cmm, cậu cư nhiên được trải qua tình tiết thường có trong H văn, thì ra tiểu thuyết thật bắt đầu từ sinh hoạt a. nhưng da mặt của cái tên khốn Arnold này có phải càng ngày càng dày hay không, giới hạn cuối cùng cũng càng ngày càng thấp. Lucia mặt không chút thay đổi nhìn Arnold còn nằm trên giường khoe khoang mị lực, thần nhiên nói: “Một tháng.”

Arnold lập tức ngồi dậy, kéo Lucia lên trên giường, ôm cậu vào ngực, làm nũng hô: “Anh.”

“Mau mặc quần áo vào.” Lucia quay đầu đi, tránh khỏi nhìn đến đồ vật không nên nhìn, tận lực duy trì thanh âm nghiêm túc, nói.

“Vây một tháng kia. ...”

“Một tuần, mặc quần áo đi.” Tránh không được cái ôm ấp của Arnold, Lucia then quá hóa giận rống lên.

Arnold nhìn về mặt giận dữ đến tái đi của anh, thấy tốt hơn hết là nên buông tay ra, nhanh chóng mặc quần áo vào. Sau đó, lấy một bộ đồ sạch sẽ của Lucia từ trong ngăn không gian ra, đi tới, nghiêm túc giúp cậu mặc từng kiện vào.

Sau khi hai người dùng xong cơm, Lucia lại tiếp tục đi nghiên cứu cái ma văn kia, cậu định cố gắng về thuần thực cái ma văn này trong ngày hôm nay, như vậy Cassandra mới có thể sớm chấm dứt cơn đau khổ như tra tấn từ bạo động nguyên tố. Còn về phần Arnold thì đã bị cậu đuổi đi truyền tin cho bọn Jocelyn còn đang ở lại Kleist.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chương 53

Arnold chỉ mất có hai ba tiếng là có thể từ Kleist trở về Giáo Đình, chẳng qua lúc đi chỉ có mình hắn, lúc về lại mang theo một người.

Lucia kinh ngạc nhìn người cùng xuất hiện với Arnold, tuy rằng nghi hoặc nhưng vẫn lễ phép chào: “Hiệu trưởng Ciaz, chào ngài.”

Arnold sớm đã cọ đến bên người Lucia, sau khi Ciaz cùng Lucia chào hỏi lẫn nhau, hắn mới nhẹ giọng giải thích cho cậu: “Hiệu trưởng nghe nói Giáo Hoàng có chuyện từ chỗ Jocelyn, ông ấy muốn đến thăm bệ hạ.” Đương nhiên, Arnold không kể lại chuyện Alvis cũng muốn tới kết quả bị từ chối, quốc vương Xigal hiện tại đang bị bệnh nguy kịch, tên kia không mau về đô thành Mister thì thôi đi, cư nhiên còn muốn hãm dẫn y tới gặp anh, thật sự si tâm vọng tưởng.

Chờ Arnold nói xong, Ciaz khó nén lo lắng hỏi Lucia: “Không biết tình hình của Cassandra hiện tại như thế nào?”

“Tuy rằng đã uống Nước Thánh, nhưng nguyên tố bạo động trong cơ thể bệ hạ không có bình ổn, chỉ ổn định hơn mà thôi.” Lucia nghiêm túc nói, chú ý tới vẻ mặt lo lắng nôn nóng của Ciaz, cậu mở miệng đề nghị: “Hiệu trưởng Ciaz, mời theo con đi thăm hỏi bệ hạ một lúc đi, có lẽ bệ hạ nhìn thấy ngài, tâm tình sẽ rất sung sướng.”

“Vậy thì làm phiền con.” Ciaz cười cười với Lucia, nói.

Lucia hỏi người hầu vị trí của Cassandra, sau đó liền mang Ciaz qua. Trên đường đi, Lucia kể hết chuyện về Ma tộc gần đây mà Giáo Đình điều tra được cho Ciaz, hơn nữa, cũng bày tỏ thái độ của Giáo Đình đối với việc này. Trong lúc Lucia kể lại, Ciaz vẫn cau mày, có thể nhìn ra nội tâm của ông không hề bình tĩnh.

Đi đến phòng đọc sách, nhìn thấu qua cửa sổ, ba người có thể thấy Cassandra đang ngồi trước bàn, tập trung tinh thần đọc một quyển sách da dê trong tay, trên mặt an bình, nếu không nhìn vào gương mặt nhiễm khí đen cùng cái tay đang run nhè nhẹ của ông, phỏng chừng không một ai có thể biết được ông đang chịu cơn đau đớn khủng khiếp.

Lucia thấy một màn như vậy, cảm giác chua xót không thôi, ông lão tốt bụng từ ái này thật sự không nên trải qua đau khổ như vậy.

Ba người nặng nề đi vào, người hầu trước cửa phòng đọc sách nhìn thấy Lucia đều lần lượt hành lễ vãn an. Có lẽ Cassandra nghe được tiếng động ngoài cửa, giọng nói ôn hòa hiền lành của ông truyền từ bên trong ra, “Là Lucia hả, tiến vào đi, con của ta.”

Nghe vậy, Lucia mang theo Arnold và Ciaz đi vào, vừa mới vào, Lucia cũng đã nhanh chóng đi đến bên người Cassandra, thân thiết nói: “Bệ hạ, ngài hẳn là nên nghỉ ngơi thật tốt, đọc sách sẽ hao tâm tổn sức.”

Lúc đầu, Cassandra cũng không chú ý tới Ciaz và Arnold ở xa xa, ông nhìn gương mặt tuấn tú của Lucia, cười nói: “Đọc sách để giết thời gian mà thôi, làm sao lại phí sức lực được,” tuy nói như vậy nhưng ông vẫn buông quyển sách trên tay xuống, “Cơ thể của ta, ta biết rõ, con đừng quá lo lắng.”

Lucia không đồng ý mở miệng: “Nếu ngài thật sự không muốn để con lo lắng thì càng nên nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Cassandra cười đáp: “Được, ta nhất định sẽ chú ý nghỉ ngơi.” Ánh mắt đảo qua, liền thấy hai người kia đang chậm rãi đi tới, ông thất thần nhìn chăm chăm vào bóng dáng mạnh mẽ như trước kia, không khỏi thấp giọng lầm bầm: “Ciaz.”

Ciaz nghe tiếng của Cassandra, bước chân khẽ dừng, không tiếp tục đi về phía trước nữa, chỉ đứng tại chỗ kinh ngạc nhìn Cassandra. Hình ảnh trong trí nhớ của ông cùng hình ảnh trước mắt dần dần dung hợp lại, vài đoạn ký ức vốn tưởng rằng đã bị chôn sâu kia giờ phút này lại ập ập kéo về, đoạn tình cảm vốn tưởng rằng đã tiêu tán theo thời gian cũng đã tràn ngập trong cõi lòng. Bọn họ đã cùng nhau vượt qua những năm tháng xanh tươi tốt đẹp nhất của cuộc đời con người, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể mỗi người một ngã, ông đã rời đi, cuối cùng bỏ lỡ, chỉ còn có thể lưu lại nỗi tiếc nuối vô hạn.

Cassandra và Ciaz chỉ nhìn nhau không nói gì, đợi một hồi, Lucia chỉ có thể xấu hổ, nói với Cassandra: “Bệ hạ, hiệu trưởng Ciaz biết chuyện của ngài nên cố ý qua thăm ngài.”

Giọng nói của Lucia khiến Cassandra cùng Ciaz đi ra khỏi hồi ức, hai người ấn ý cùng dời tầm mắt đi. Cassandra đứng lên, cười nói với Ciaz: “Anh đã đến.” Trong cười của ông hàm chứa buồn bã nhưng cũng thoải mái.

“Ừ, ta đã đến.” Ciaz theo bản năng nói tiếp, nói xong lại ngập ngừng cả người. Còn nhớ rõ, khi hai người vẫn còn là học sinh Kleist, em ấy là đại giáo chủ tôn quý của Giáo Đình, còn ông chỉ là một tên bình dân nghèo khó, hai người quen biết hiểu nhau, cho nhau thương thức, rồi dần dần nảy sinh một đoạn tình cảm cảm kị mà người đời không thể tha thứ, lúc đó hai người đều còn quá trẻ, quá mức non nớt, cuối cùng rời xa lẫn nhau, chậm rãi càng lúc càng xa....

Ciaz nghĩ tới chuyện năm đó, không khỏi thờ dài một tiếng. Nhưng vẫn có một việc phải nói cho Cassandra biết, “Năm đó, giữa ta và Joe chỉ có kế ước hôn nhân, nàng ấy không muốn cưới, gia tộc Bevus gây áp lực tìm ta hỗ trợ.” Ciaz tiến lên hai bước, nhìn thẳng vào mắt Cassandra, nói: “Mà ta, chỉ là vì quá khiếp nhược.”

Khi còn trẻ, ông bị vây trong tình cảm đối với Cassandra, nhưng cuối cùng lại không thể nổi lên dùng khí đối mặt, vì thế, ông đã lựa chọn trốn tránh. Chờ đến khi ông suy nghĩ cẩn thận thì lại được tin Cassandra đã trở lại Giáo Đình, trở thành Giáo Hoàng đời tiếp theo, ông không muốn vì ông mà cuộc đời của Cassandra có vết nhor, nên đã lựa chọn ở lại Kleist, ở lại nơi cất giữ ký ức của hai người, không có rời đi.

Cassandra nghe Ciaz nói, tươi cười trên khoe miệng chưa xót hai phần, “Ta đã cho rằng...” Lời chưa nói hết lại thủy chung không thể nói ra khỏi miệng. Sau một lúc lâu, ông chỉ thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói: “Quá khứ đều đã qua, chúng ta cũng đã già rồi.”

Ciaz nhìn gương mặt đầy nếp nhăn nhưng vẫn không che được nét tuấn mỹ năm xưa của Cassandra, cuối cùng không tiếp tục rồi rảm chuyện cũ nữa, mà hỏi ra vấn đề ông quan tâm nhất lúc này, “Cơ thể của em hiện giờ thế nào rồi? Có tìm được cách gì để chữa khỏi không?”

“Lúc phát sinh bạo động, ta đã uống Nước Thánh, bảo vệ được tính mạng. Hiện tại tuy rất thống khổ, nhưng ma lực bên trong cơ thể coi như đã ổn định.” Cassandra mặt đầy lạnh nhạt trả lời.

Lucia đứng ở bên cạnh Cassandra, nghe cuộc đối thoại của hai người, lúc bắt đầu thì không hiểu ra sao, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt mà hai người kia dành cho đối phương, giây lát cậu đã hiểu ra.

Hiện tại nghe thấy lời của Cassandra, nhớ tới bản thân còn chưa nói chuyện ma văn phong ẩn cho ông, vội vàng chen vào nói: “Bệ hạ, Arnold biết một phương pháp có thể ngăn ma lực bạo động thương tổn đến ngài, là dùng ma văn phong ẩn ma lực trong cơ thể ngài, nhưng không chỉ phong ẩn nguyên tố âm hệ,” thấy Cassandra và Ciaz đồng loạt nhìn cậu, Lucia chỉ có thể nhấn tâm tiếp tục nói: “Ma phong ẩn cũng bao gồm nguyên tố quang hệ, hơn nữa, sau này, ngài cũng không thể tiếp tục dùng ma pháp nữa.”

Nghe vậy, sắc mặt hai người kia đều có chút thay đổi, ở đại lục tôn sùng thực lực này, pháp sư mà không thể sử dụng ma pháp không thể nghi ngờ là một đả kích nghiêm trọng. Nhất thời, bốn người trong phòng đều không lên tiếng, cuối cùng, đương sự Cassandra vẫn là người mở miệng đầu tiên: “Nguyên tố bạo động vốn chỉ có kết cục là phải chết, có thể sống sót cũng rất may mắn rồi, các người hẳn nên cao hứng mới đúng.” Ông mỉm cười, trấn an Lucia và Ciaz đang suy sụp tinh thần.

Lucia nhìn đôi mắt tràn ngập trí tuệ và bao dung của Cassandra, lo lắng trong lòng nháy mắt đã biến mất không còn dấu vết, cậu cười nói: “Hiện tại, trên cơ bản, con đã có thể vẽ hoàn chỉnh được ma văn, khoảng hai ngày sau là có thể giúp bệ hạ tiến hành phong ẩn.”

Cassandra có vẻ kinh ngạc nhìn Lucia, “Con vẽ ma văn cho ta?” Tận mắt nhìn đứa nhỏ này từ nhỏ đến lớn, ông đương nhiên biết Lucia chẳng có tí xú thiên phú gì về hội họa, thậm chí có thể nói là thảm họa của ngành này, bởi vì cậu vẽ chẳng thể nhìn ra cái gì cả.

Lucia hơi xấu hổ trả lời: “Con đã luyện tập rất nhiều lần, tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề.”

“Ừ, anh đã luyện tập rất nghiêm túc, vẽ ra ma văn cơ bản đã có thể sử dụng.” Arnold lên tiếng ủng hộ anh nhà mình, đôi mắt ánh sáng khen thưởng của Lucia.

Cassandra biết vẽ vời có bao nhiêu khó khăn với Lucia, cậu cố gắng như vậy đều là vì ông, nhất thời trong lòng cảm thấy thật ấm áp, cười nói với Lucia: “Cố hết sức là được rồi.”

Lucia gật gù đầu, trong lòng lại trầm hạ quyết tâm, sau khi trở về, nhất định phải luyện tập gấp đôi. Thời gian cấp bách, Lucia nhìn cảnh Ciaz nhìn chăm chăm vào Cassandra, cậu lồi kéo Arnold, cáo lui với Cassandra, chừa lại không gian riêng cho đôi tình nhân già kia.

Bên trong phòng đọc sách, Cassandra nhìn bóng dáng rời đi của hai người kia, suy nghĩ một chút, sau một hồi, đột nhiên cảm khái với Ciaz: “Hai đứa nhỏ này.... Chỉ hy vọng bọn chúng có thể hạnh phúc.”

Ciaz đi qua, nắm chặt lấy bàn tay còn ần ần run rẩy của Cassandra, bình tĩnh nói: “Bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc.” Dứt lời, ánh mắt ần chứa hàm ý của ông nhìn về phía Cassandra, người sau chạm được ánh mắt kiên định nóng cháy kia, trốn tránh xoay đầu đi.

Rất nhanh đã đến ngày Lucia giúp Cassandra phong ẩn. Sáng sớm hôm nay, bên trong thần điện Quang Minh có không ít người đến, hai đại hồng y giáo chủ, năm tứ y giáo chủ cùng với đoàn Kỵ Sĩ Giáo Hoàng trên cơ bản đều đã đến đây. Đoàn Kỵ Sĩ canh giữ bên ngoài Thần Điện, bên trong đại điện đều là những nhân viên cao cấp của Giáo Đình.

Đại điện Thiên Điện,

Arnold và Ciaz đều canh giữ ở cửa, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn. Bọn họ, một người thì lo lắng nhìn Cassandra, người còn lại nhìn chăm chăm vào Lucia, mắt cũng không chớp lấy một lần.

Mà lúc này, Cassandra đã nằm trên một cái giường thật dài, Lucia ở bên cạnh đang hết sức chăm chú dùng ma lực vẽ lên ma văn đã nhớ rõ trong lòng lên trên cái lưng trần của ông.

Hiện tại, trong tay Lucia đang nắm giữ tính mạng của Cassandra, điều này khiến tinh thần của cậu khẩn trương cực độ, chỉ sợ mình không cẩn thận vẽ sai chỗ nào đó hoặc nắm giữ ma lực không chính xác khiến Cassandra bị thương. Tuy rằng trong lòng khẩn trương, nhưng tay không chế ma lực vẫn vững vàng, chỉ là trên mặt cậu chậm rãi toát ra mồ hôi lạnh đã chứng minh tâm tình hiện giờ của mình.

Giây phút chờ đợi luôn có vẻ lâu hơn bình thường. Ciaz nhìn động tác của Lucia, hận người nằm trên cái giường kia không phải là ông, lòng bàn tay nắm chặt sớm đã bị mồ hôi thấm ướt.

Mất hai mươi phút, cuối cùng Lucia cũng đã cẩn thận vẽ xong nét cuối cùng. Trong nháy mắt cậu thu tay lại, trên lưng Cassandra chậm rãi hiện ra đồ án ma văn mà Lucia vừa mới vẽ, mỗi một đường cong đều lóe lên ánh sáng màu vàng thuần túy, khiến người ta có cảm giác thần bí thần thánh, chưa đến hai giây, ma văn kia cũng chậm chậm thấm vào trong da của Cassandra, biến mất không thấy.

Thấy một màn như vậy, Lucia thờ phào nhẹ nhõm một hơi, vậy là đã thành công. Khoảng thời gian cố gắng này cuối cùng cũng không bị uổng phí, cậu nâng tay lên xoa xoa thái dương trưởng đau của mình, tinh thần lo lắng cùng tập trung cao độ trong một khoảng thời gian dài như vậy khiến đầu cậu hơi đau.

“Anh,” Arnold đi đến bên người Lucia, tay cầm một cái khăn trắng nỡm nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt cậu, “Ngồi nghỉ một lúc đi.”

Lucia hơi ngẩng đầu lên để tiện cho động tác của Arnold, chờ hất lau xong mới thả lỏng ngồi xuống cái ghế bên cạnh cậu, “Arnold, bệ hạ như vậy là không có chuyện gì, phải không?”

Arnold đứng ở phía sau Lucia, ngón tay ôn nhu nhẹ nhàng massage huyết thái dương của cậu, giọng nói nhu hòa từ tính trả lời: “Bệ hạ không có việc gì, anh không cần lo lắng.”

Hưởng thụ Arnold cẩn thận phục vụ, Lucia thoải mái nheo mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sứ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chương 54

Trong nháy mắt ngay khi Lucia dừng tay, Ciaz liền vọt nhanh qua, cầm lấy cánh tay mà Cassandra đặt bên người, lo lắng hỏi: “Thế nào? Cơ thể có tốt không?”

Cassandra muốn rút tay mình về, nhưng khi nhìn đến ánh mắt của Ciaz liền buông tay, trong cặp mắt màu lục kia chất chứa rất nhiều đồ vật. Ông yên lặng để Ciaz nắm tay mình, cho dù đôi tay cầm lấy tay ông đã dính đầy mồ hôi.

Ciaz nhìn bộ dạng của Cassandra, biết ông còn chưa nghĩ rõ ràng. Ông săn sóc buông lỏng tay Cassandra ra, giọng điệu ôn nhu mà cẩn thận nói: “Ta giúp em lấy một chén nước uống.”

Cassandra gật gật đầu, nhìn bóng dáng đi lấy nước của Ciaz mà thất thần.

Chờ Ciaz trở về, Cassandra đã thu hồi lại suy nghĩ, ông ngồi dậy, nhận chén nước trong tay Ciaz, uống hai ngụm, sau đó, đặt chén nước sang một bên. Nhìn chăm chú vào Ciaz vẫn một tác không rời ông trong hai ngày này, nhất thời Cassandra cũng không biết phải xử lý mối quan hệ này như thế nào, cho dù trong lòng ông có ngàn vạn lời muốn nói, hơn nữa, bây giờ, so với yêu đương thì còn có chuyện quan trọng hơn mà ông cần phải đối mặt.

Ciaz cảm giác được tầm mắt của Cassandra đang đặt trên người, ông cúi đầu nhìn lại, “Sao thế?”

Cassandra thu hồi ánh sáng trong mắt, giọng thần nhiên, nói: “Không có gì.” Nghiêng đầu nhìn Lucia ngồi cách đó không xa, ông ôn hòa hô một tiếng, “Lucia, lại đây.”

Ciaz hơi nhắm mắt lại, che khuất nỗi thất vọng cùng bi thương ở trong mắt. Khi lại mở mắt ra, trong đôi mắt màu xanh biếc của ông chỉ còn lại dịu dàng ẩn dấu cùng tình yêu dào dạt.

Nghe Cassandra gọi, Lucia vội vàng bảo Arnold ở phía sau dừng động tác lại, đứng lên đi qua.

Cassandra nhờ vào cánh tay của Ciaz mà đứng lên, đối mặt với Lucia cười nói: “Con cùng ta đi ra ngoài đi, nhóm giáo chủ hẳn cũng đã chờ đến sốt ruột rồi.”

“Bệ hạ, cơ thể của ngài vừa khỏe lại, vẫn nên nghỉ ngơi nhiều hơn đi, chuyện Giáo Đình có con với nhóm đại giáo chủ lo cơ mà.” Làm Giáo Hoàng, Cassandra không thể nghi ngờ là đã tận chức tận trách, nhưng Lucia vẫn hy vọng ông có thể chăm sóc bản thân nhiều hơn.

Cassandra chậm rãi đi về phía trước, vừa đi vừa từ ái nói với Lucia: “Đứa nhỏ, đừng lo lắng, cơ thể của ta còn rất cường tráng.”

Lucia bắt đầu đi theo Cassandra, nhìn thoáng qua Ciaz ở bên, đúng lúc thấy được bắt đầu đi và ôn nhu trong mắt đối phương, không khỏi ngăn người, cậu đã từng vô số lần nhìn thấy kiểu ôn nhu đó trong mắt Arnold, chỉ là ôn nhu trong mắt hẳn có nhiều hơn thâm trầm và nguy hiểm. Cậu nhìn cách Ciaz cẩn thận đỡ Cassandra, cong khoe miệng lên, cậu nghĩ Cassandra nhất định sẽ được hạnh phúc.

Khi bốn người đến đại điện, ánh mắt của mọi người đều tập trung lại đây. Lúc nhìn thấy khuôn mặt tuy tái nhợt nhưng không còn xanh đen như lúc trước của Cassandra, hai hồng y đại giáo chủ dẫn đầu đi nghênh đón, cung kính hành lễ với ông và Lucia, sau đó, tươi cười đầy mặt nói với ông: “Bệ hạ, ngài không có chuyện gì, thật sự thần Quang Minh đã phù hộ.”

Lucia bảo trì mỉm cười nghe hai hồng y đại giáo chủ nói, trong lòng lại hết nói nổi về sự mê tín của thế giới này, rõ ràng Cassandra có thể tốt lên là do ma văn của Arnold có tác dụng có được không, khó trách đối với tà giáo, bọn họ đều muốn đả kích thủ tiêu, trình độ tẩy não này thật quá đáng sợ.

Cassandra gật gù gật đầu với hai vị giáo chủ, sau đó đi lên đài cao trước đại điện, phía sau ông, cách đó không xa là pho tượng cao lớn hiện từ thần bí của thần Quang Minh.

Mọi người trong điện thấy Cassandra đều đứng tại chỗ lần lượt khom lưng hành lễ, Cassandra chờ tất cả mọi người đứng thẳng dậy mới cao giọng nói: “Đột trước, ta bị Ma tộc ám toán khiến nguyên tố trong cơ thể phát sinh bạo động.”

Cassandra còn chưa nói xong, ở bên dưới, trừ hai hồng y đại giáo chủ, những người khác đều có vẻ mặt hoảng sợ. Hai chữ Ma tộc kia đã chạm đến dây thần kinh mẫn cảm của rất nhiều người. Trong tư tưởng của bọn họ, Ma tộc đáng sợ như Ác Ma, tuy rằng đã mấy trăm năm nay, trên đại lục đã không còn thấy tung tích của Ma tộc, nhưng từng đời đều có kẻ lại cho con cháu nghe về sự độc ác của chúng, khiến Ma tộc trở thành cơn sợ hãi của tất cả mọi người.

Cassandra nâng tay ngầm bảo yên lặng, lúc này mới khiến người bên dưới dừng xì xào bàn tán với nhau. Ông ho nhẹ một tiếng, thanh âm bằng phẳng trấn định, tiếp tục nói: “Vi sợ sẽ khiến mọi người khủng hoảng cho nên mới che giấu tin tức này, hiện giờ Ma tộc đột nhiên phát triển hoạt động ở trên đại lục, ta nói ra thứ nhất là vì có thể để mọi người chuẩn bị sẵn sàng, thứ hai là vì ta sẽ rời khỏi vị trí Giáo Hoàng, để Thánh Tử Lucia đảm nhiệm chức này đời tiếp theo.”

Lucia nghe Cassandra nói không những không thấy vui vì sắp được thăng chức, ngược lại cậu còn thấy hoảng hốt ở trong lòng. Tuy rằng cậu đã sớm biết Cassandra nhất định sẽ thoái vị, nhưng không ngờ giây phút này lại tới nhanh như vậy, nhanh đến mức khiến cậu trở tay không kịp.

Nhìn sắc mặt nghi ngờ xen lẫn kinh ngạc của những người ở bên dưới, Cassandra ngoắc một cái, gọi Lucia đứng bên cạnh ông, “Thực lực và nhân cách của Thánh Tử Lucia đều đã được mọi người thấy rõ trong những năm gần đây, đối với chuyện cậu tiếp nhận vị trí Giáo Hoàng, tin tưởng mọi người cũng không có nghi ngờ gì.” Dứt lời, tầm mắt của ông đảo qua từng người một ở bên dưới, ánh mắt uy nghiêm mà ôn hòa. Đợi một hồi, ông lại mở miệng giải thích: “Bởi vì chuyện nguyên tố bạo động, hiện tại, ta đã không có cách nào dùng phép thuật nữa rồi. Đối mặt với bão táp sắp tới, ta hy vọng dưới sự dẫn dắt của Lucia, mọi người có thể đoàn kết một lòng, cùng nhau vượt qua.”

Nói xong những lời này, Cassandra để mọi người lui xuống, chỉ phân phó hai vị hồng y đại giáo chủ đến phòng đọc sách của ông, trao đổi về chuyện cần làm tiếp theo.

Phòng đọc sách.

Cassandra ngồi ngay ngắn trên ghế, cầm một xấp giấy viết thư trên tay, nhìn hai vị đại giáo chủ ở trước mặt, sắc mặt ác liệt, “Xem tin tức từ các nơi truyền về, kết giới với Ma Giới đã sắp bị phá hỏng,” buông giấy trong tay xuống, Cassandra cau mày, giọng nói có chút phức tạp: “Hơn nữa, hai ngày nay, Ma Tộc hoạt động thường xuyên có tổ chức nhiều hơn, ám hại quý tộc lớn, tàn sát Tế Ti và giáo chủ, khơi mào mâu thuẫn giữa các đế quốc, tình huống e rằng không được lạc quan.”

Hai vị giáo chủ nghe vậy, sắc mặt tái nhợt một ít, Rex chân chờ mở miệng: “Chẳng lẽ Ma tộc xuất hiện lãnh tụ mới?”

Cassandra xoa bóp mi tâm, “Còn chưa thể xác định, điều chúng ta cần làm là phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.”

“Chuyện Lucia lên ngôi phải nhanh một chút, hiện tại là thời kỳ đặc biệt, càng gian lược càng tốt.”

“Vâng, chúng thần sẽ gấp rút chuẩn bị. Tin rằng vài ngày sau là đã có thể tiến hành lễ truyền ngôi.” Rex nhìn về mặt mệt mỏi của Cassandra, thanh âm chậm chạp nhưng không mất cung kính, mở miệng nói: “Bệ hạ, nếu không còn việc gì nữa, hiện tại chúng thần xin cáo lui.”

Cassandra không nói chuyện, chỉ phẩy phẩy tay với bọn họ. Chờ sau khi cả hai người kia đều lui ra, lúc này, ông mới thả lỏng cơ thể, tựa lưng vào ghế, ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bên trong con đường sâu thẳm dưới đất chỉ có vài cây đuốc trên vách tường tỏa ra ánh sáng màu đỏ cam, chiếu vào mặt người, lúc sáng lúc tối. Càng đi sâu xuống dưới, càng có thể cảm giác được không khí âm lạnh và ẩm ướt thấm vào trong xương, phảng phất còn có thể ngửi thấy mùi máu và mùi thịt rữa từ trong không khí truyền đến, trên mặt đất là ánh mặt trời chiếu quanh năm suốt tháng, nhưng ở dưới này chỉ có rét lạnh âm trầm.

Trước kia, Lucia chưa từng đi qua nhà tù của Giáo Đình, chỉ mới nghe nói đến chỗ này. Hiện tại được kiến thức đến, cậu cảm thấy khá là kinh ngạc, thì ra một nơi luôn thờ phụng vị thần nhân ái nổi tiếng như Giáo Đình cũng có chỗ tàn nhẫn như vậy. Nếu cậu vẫn còn là An Tử Hiên hoặc là Lucia lúc chưa trưởng thành, có lẽ sẽ cảm thấy khó chịu với nơi này, nhưng hiện giờ, cậu đã không còn vài lòng tốt bụng yếu đuối kia nữa.

Đây là thế giới tôn sùng kẻ mạnh, cũng là thế giới coi mạng người như cỏ rác.

Sau khi trực tiếp thấy mấy lần pháp sư kiểm sĩ vô cớ giết bình dân làm trò vui, quý tộc tùy ý ngược đãi nô bộc, cậu đã vô cùng khắc sâu được sự tàn khốc của cái thế giới này. Bởi vì thân phận của mình mà cậu cũng đã từng ra tay giết người, nhưng cho tới tận bây giờ, cậu vẫn còn nhớ rõ cảm giác lạnh lẽo đến mức muốn nôn mửa ở trong lòng khi đó, vẫn nhớ rõ bao nhiêu đêm vì ác mộng mà một thân mồ hôi lạnh bừng tỉnh, sau đó, cả đêm không dám ngủ lại, cậu chỉ có thể không ngừng tự nhủ bản thân: nơi này là đại lục Io, chỉ có kẻ mạnh mới sống sót, vì sống sót, cậu không còn lựa chọn nào khác.

Một đường không nói gì đến phòng giam, cái cửa đầy rỉ sắt sau lưng Lucia và Arnold ‘Két’ một tiếng liền chậm rãi khép lại.

Martin Ted bị khóa pháp lực, bị giam trong thủy lao nhìn chằm chằm Lucia và Arnold đang chậm rãi đi vào, gương mặt vốn không chút thay đổi đột nhiên chậm rãi gọi lên một nụ cười có thể coi là ôn hòa, “Thánh Tử Lucia, người đã đến rồi.” Thanh âm khàn khàn giống như dao xẹt qua cục đá vậy.

Trên mặt Lucia không có chút thay đổi, trong lòng lại cảm thấy cổ quái, hình như Martin Ted đang chờ cậu, cái người phía sau rốt cuộc là muốn làm cái

gi đây?

Sau khi Cassandra gặp chuyện không may, Martin Ted vội vàng bị nhốt ở nơi này, chỉ tiến hành thăm vấn đơn giản. Bởi vì mọi người đều đang chú ý tới cơ thể Cassandra, cho nên chẳng có ai rảnh để đi xử lý Martin. Lúc trước Lucia đã suy đoán Martin bị người khổng chế, lúc này, khi nhìn thấy thái độ ôn hòa lộ ra về quý đệ của gã, càng thêm chứng thực hoài nghi của cậu, khiến cậu nhớ tới tên pháp sư hắc ám bỏ trốn cùng với ngọc Khôi Lỗi dùng để hại người của gã.

Lần này, cậu không dám tùy tiện sử dụng thuật tinh lọc nữa. Đứng ở bên cạnh thủy lao, Lucia dùng vẻ mặt khẳng định, nói thử: “Quả nhiên ngọc Khôi Lỗi không hổ là bảo bối không truyền ra bên ngoài của Ma tộc, để khổng chế được một Ma Đạo Sư, trả giá chắc cũng không nhỏ đâu nhỉ?”

Nói xong, cậu liền cẩn thận chú ý tới biểu tình của Martin, không buông tha điều gì dù chỉ là một tia biến hóa rất nhỏ. Sau khi nghe cậu nói về ngọc Khôi Lỗi, đồng tử của Martin trong chớp mắt hơi co rút lại, nếu không phải Lucia quan sát tỉ mỉ, phỏng chừng cũng sẽ không nhìn ra.

“Thánh Tử Lucia đang nói cái gì thế?” Martin trấn định nhìn Lucia hỏi.

“Lần trước, ở trấn Rostock, vì cái gì mà quý ngài pháp sư hắc ám tôn quý lại đột nhiên lâm trận bỏ chạy thế?” Lucia không để ý câu hỏi của gã, mà tiếp tục nói suy đoán của mình ra, “Chắc là vì đột nhiên nhận được nhiệm vụ mới đi? Ví như trừ bỏ Giáo Hoàng bệ hạ.”

“Thánh Tử Lucia quả nhiên là danh bất hư truyền, khó trách. . .” Martin, hay nên nói là pháp sư hắc ám khổng chế gã, lần này không cãi lại, hào phóng thừa nhận thân phận của mình.

“Khó trách cái gì?” Lucia truy hỏi, cảm giác phần chưa nói ra khỏi miệng kia cất giấu tin tức quan trọng.

Nhưng đối phương lại không trả lời vấn đề của Lucia, ngược lại, gã đột ngột nhìn chằm chằm vào cậu nói: “Một tháng sau, trên núi Hill.”

Chỉ đơn giản nói thời gian và địa điểm, hoàn toàn khiến người ta chẳng hiểu ra sao. Lucia còn định hỏi lại, thì bị đánh gãy bởi Martin đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ thống khổ. Martin bị xích sắt trói chặt trong thủy lao như đang chịu phải nỗi đau cực hạn gì đó, toàn thân đều co rút run rẩy, ngũ quan trên mặt đã vặn vẹo chen vào nhau, ngấn ngùi trong nháy mắt, Martin toàn thân đầm máu ngã xuống trong thủy lao, màu máu đỏ tươi nhuộm thắm dòng nước đã đục ngầu càng khiến người ta ghê rợn.

Biến cố phát sinh chưa đến mười mấy giây, Lucia muốn phóng thuật Trì Dữ ra thì cũng đã không còn kịp nữa rồi.

Một lần nữa cậu trở mắt nhìn một mạng người biến mất ngay trước mắt mình với bộ dạng thảm thiết như vậy, cảm thấy thật bất lực. Nụ cười âm trầm lúc trước của Martin Ted đột nhiên hiện rõ ràng trong đầu cậu, lúc này, cậu mới phát hiện, thì ra trong vài phút ngắn ngủi kia, cậu lại có thể khắc ghi nhớ kỹ một người, bằng cách này.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chương 55

Arnold dễ dàng nhận ra tâm tình suy sụp cùng tự trách của anh, hấn từ phía sau, thò tay kéo người vào trong lòng. Khóe mắt khẽ liếc qua cái xác nổi bông bênh trên mặt nước, băng lãnh thấu xương.

“Anh, không phải là lỗi của anh.” Hấn nhẹ nhàng nói bên tai Lucia.

Lucia ngửa người ra sau, tựa vào lồng ngực ấm áp kiên cố của Arnold, từ tiếp xúc thân thể mà hấp thu độ ấm trên người hấn. Cậu gật đầu, rầu rĩ giải thích: “Ta không cho rằng đó là lỗi của ta, ta chỉ đơn thuần thấy khó chịu mà thôi.”

Arnold càng ôm chặt người hơn, không nói gì.

Hai người cứ lẳng lặng ôm nhau một hồi. Lucia đứng thẳng người lại, cuối cùng, nhìn thoáng qua gương mặt trắng bệch của Martin, xoay người kéo Arnold ra khỏi thủy lao. Martin cùng những người đã chết ở Rostock, nhất định phải lấy mạng của cái tên pháp sư hắc ám kia để đền lại.

Nhoáng cái, nửa tháng đã trôi qua.

Ánh mặt trời thông qua cửa sổ năm màu, chiếu vào trong Thần Điện, phản chiếu thành những tia sáng đẹp mắt, nhưng lúc này, mọi người trong Thần Điện đều không có tâm tình để thưởng thức.

Trên đỉnh cao, Cassandra mỉm cười mang vương miện cùng dải lụa đặc trưng của Giáo Hoàng cho Lucia, cuối cùng, lấy cây pháp trượng tượng trưng cho quyền lực của Giáo Hoàng từ tay vị giáo chủ bên cạnh, thận trọng giao phó lên trên tay Lucia.

“Dưới sự chứng kiến của thần Quang Minh, Lucia Brenda trở thành Giáo Hoàng đời tiếp theo, dẫn dắt cách tin đồ thành kính đi tới quang minh!”

Cassandra giờ tay Lucia lên, thanh âm trang trọng nói với thần cùng những người trong điện.

Tất cả những người đứng sừng sững trong thần điện đều quỳ một chân xuống, nắm tay đặt lên trước ngực, cao giọng hướng về phía Lucia, hô: “Lucia bệ hạ.”

Lucia nhìn một mảnh người đông nghìn nghịt bên dưới, chỉ cảm thấy gánh nặng trên vai càng thêm nặng hơn. Những người này, không, toàn bộ thành thị này đều đã biến thành trách nhiệm của cậu, là sứ mệnh mà cậu phải thừa nhận. Tầm mắt xuyên qua đám người, đối mặt với Arnold cũng đang đứng ở dưới, Lucia cong khóe miệng lên, cười thần nhiên, ít ra cậu cũng không phải chỉ có một mình một người.

Trong nửa tháng này, tung tích của Ma tộc đã trải rộng khắp toàn bộ đại lục, khủng hoảng cũng đã nhanh chóng lan tràn khắp dân chúng bình thường. Lần này, nghi thức lên ngôi của Lucia đơn giản mà khẩn cấp như vậy cũng có liên quan đến tình thế nghiêm trọng hiện giờ.

Sau khi Cassandra đỡ gánh nặng Giáo Hoàng xuống, cả người đều có vẻ thoải mái hơn nhiều, hiện tại, mỗi ngày sinh hoạt trong Giáo Đình của ông giống như là đang dưỡng lão, chơi cờ, uống trà, tuy không còn pháp lực, nhưng cũng du dương tự đắc. Ciaz cũng không kém, định cư luôn ở Giáo Đình, chuyện Kleist cũng xử lý thông qua thư từ. Cả hai người đều ăn ý không đề cập tới chuyện rời đi, cũng không nói gì về quan hệ giữa hai người, nhưng bầu không khí hài hòa ở chung của họ đều khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Trong thời kỳ chuẩn bị đặc biệt này, mỗi ngày chuyện Lucia phải xử lý đều có thể xếp thành một cái núi nhỏ, nếu không nhờ Arnold giúp chia sẻ hơn phân nửa, phỏng chừng cậu đã hối hận vì nhận cái chức Giáo Hoàng chết tiệt kia rồi.

Hôm nay, Lucia đang nằm nghiêng trên tháp đọc sách, Arnold ở một bên giúp cậu xử lý công vụ, không khí yên tĩnh mà tốt đẹp.

“Giáo Hoàng bệ hạ, quốc vương Xigal đến chào hỏi.”

Nghe người hầu ở ngoài cửa nói, Lucia buông quyển sách trên tay xuống, không khỏi nhớ tới tin tức truyền đến lúc trước.

Quốc vương tiền nhiệm của đế quốc Xigal chết vì bệnh, đại hoàng tử, ngũ hoàng tử và thất hoàng tử đều là những người đứng đầu được chọn cho vị trí ngôi vua, trong đó, đại hoàng tử nắm một phần ba quân quyền, hơn nữa, lục hoàng tử và bát hoàng tử đều lựa chọn đứng ở phía sau anh ta; ngũ hoàng tử bình thường điệu thấp nhất, lần này lại có thể trở thành người cạnh tranh được ngôi vua, là vì bản thân anh là Ma Đạo Sư cùng với ba công tước lớn của gia tộc Fidel đều duy trì anh, còn về phần thất hoàng tử Alvis, y là đứa con được lão quốc vương Benson sủng ái nhất, trên tay cũng nắm giữ một phần ba quân quyền, hơn nữa, y còn có được đội ám vệ hoàng tộc.

Bởi vì Alvis có lực uy hiếp khá lớn, cho nên đại hoàng tử, ngũ hoàng tử đều quyết định, tạm thời trước mắt trừ bỏ Alvis rồi nói sau. Lúc bắt đầu, đúng là đã khiến Alvis gặp khó khăn rất lớn, nhưng không lâu sau đó, đại hoàng tử gặp chuyện ngoài ý muốn, cuối cùng điều tra ra là do Ma tộc gây nên. Đại hoàng tử vừa chết, chỉ còn một mình ngũ hoàng tử chiến đấu hăng hái, đương nhiên không thể nào địch lại Alvis, cuối cùng bị phong cho một danh Công Tước, bị đuổi đến nơi xa xôi làm lãnh địa.

Hiện giờ, quốc vương Xigal chính là Alvis, hơn nữa, y còn lên ngôi trước hai ngày so với Lucia trở thành Giáo Hoàng.

“Mời quốc vương đến phòng tiếp khách, một lát nữa ta sẽ tới.” Lucia phân phó người hầu chờ ở ngoài cửa.

Đội người ở bên ngoài đi rồi, cậu mới miễn cưỡng đứng dậy, chỉnh chỉnh lại quần áo hỗn độn trên người một chút, thấy Arnold cũng cùng đứng dậy, cậu vội vàng chặn lại nói: “Người không cần đi, một mình ta đi chiêu đãi là được rồi.” Nói đùa, Arnold mà đi, ai sẽ giúp cậu xử lý mấy cái công vụ đáng ghét ở trên bàn a.

Arnold biết tâm tư nhỏ của Lucia, cười nói: “Gần đây anh cũng mệt rồi, công vụ cuối tuần này để ta xử lý đi.”

“Đi nhanh đi, đừng để người ta chờ lâu.” Lucia cũng hiểu Arnold khẳng định phát tác lòng dạ hẹp hòi, không yên lòng để cậu và Alvis đơn độc ở chung.

Đến Thiên Điện, quả nhiên thấy Alvis đang ngồi chờ trên sofa.

“Alvis.” Tuy hiện tại, thân phận của hai người đã có thay đổi, nhưng Lucia vẫn thích gọi trực tiếp tên y, mà không phải cái danh quốc vương bệ hạ gì gì đó.

Alvis cũng không muốn để thân phận trở thành chướng ngại giữa hai người, y đứng lên, cười tủm tỉm, chào hỏi với Lucia, “Lucia, đã lâu không gặp.” Về phần Arnold ở phía sau Lucia, Alvis chỉ nhìn lướt qua rồi tự động lờ đi.

Bọn họ mới tách ra có nửa tháng mà thôi, loại giọng điệu cảm khái như đã tách ra rất nhiều năm là chuyện gì a. Lucia vụng trộm chiêm chọc ở trong lòng, trên mặt lại treo khuôn mặt tươi cười ôn hòa, đi đến gần Alvis, “Đã lâu không gặp, người ngồi đi.”

Alvis nghe Lucia nói, nghe lời ngồi xuống, hơn nữa, dáng người biếng nhác, đôi mắt nâu không nháy cái nào, nhìn chằm chằm vào người đối diện y, Lucia.

“Người vừa mới lên ngôi, việc cần xử lý hẳn là rất nhiều, sao lại đột nhiên đến đây?” Lucia nghi hoặc nhìn Alvis, hỏi. Nghĩ đến một đồng công việc đã xếp thành núi của mình gần đây, Lucia cảm thấy Alvis hẳn cũng đang ở trong loại tình huống này, sao còn chạy đến Giáo Đình nữa, chẳng lẽ y không sợ cái ghế ngôi vua của y không vững chắc sao.

Alvis nghiêng người về phía trước, ai oán nhìn Lucia, giọng điệu thương tâm, nói: “Sao thế, người đẹp Lucia không chào đón ta sao?”

Biết Alvis chỉ nói đùa, Lucia cười mà không nói, chỉ ôn hòa nhìn y.

Muốn diễn trò cũng phải có người phối hợp. Alvis thấy bộ dạng không có hành động nào của Lucia, tức nuối thu hồi về mặt ai oán lại, thanh âm trầm thấp nhưng đầy tình ý nói: “Nếu ta nói, ta nhớ ngươi thì sao?”

Lucia hơi trừng lớn đôi mắt ra, kinh ngạc nhìn Alvis, ý đồ muốn nhìn ra dấu vết nói đùa từ trên mặt y. Arnold ngồi bên cạnh Lucia đã sớm biết tâm tư của Alvis từ lâu rồi, ánh mắt hần sâu thẳm nhìn chằm chằm vào Alvis, hiện giờ, hần có chút hối hận vì lúc trước cố kỵ tâm tình của anh cùng với Kiếm Thánh bên người Alvis mà không xuống tay giết chết y, không biết có cách nào ra tay ngay tại Giáo Đình mà có thể không để anh phát hiện hay không, trong lòng suy nghĩ một trăm phương pháp giết Alvis, ánh mắt Arnold nhìn Alvis càng thêm nguy hiểm.

Lucia sau khi kinh ngạc qua đi, chuyện đầu tiên cậu làm là nghiêng đầu nhìn Arnold.

“Anh, làm sao?” Arnold bị động tĩnh trên tay mà hồi hồn, nghiêng đầu nhìn Lucia.

Làm sao? Hần là ngươi làm sao vậy mới đúng chứ, ăn dấm chua có cần dùng ánh mắt hung ác như vậy không a! Lucia vừa bị ánh mắt hắc hóa hư hư thực thực của Arnold làm cho hoảng sợ, liền phản ứng lại, vội vàng dùng tay ra sức nheo trên tay Arnold một phen.

Lucia trừng mắt nhìn Arnold một cái, trong ánh mắt, ý cảnh cáo vô cùng rõ ràng.

Arnold đem tay của Lucia đặt vào trong lòng bàn tay rộng rãi của hần, cầm chặt lại. Ánh mắt hần thuận theo nhìn Lucia, tận lực tỏ vẻ mình vô hại.

Hiện giờ Alvis còn ở đây, Lucia sẽ không nói chuyện với Arnold, dù sao, y cũng đang nhìn cậu.

Trong lòng chua xót, Alvis nhìn hai người đối diện ân ái không coi ai ra gì, đặc biệt khi nhìn thấy vẻ mặt sinh động tự nhiên mà Lucia dành cho Arnold, tâm y càng rầu rĩ đau hơn.

Khi ở trước mặt y, cho dù y có dùng hết biện pháp, dùng đủ loại đùa giỡn không cần mặt mũi, cũng chỉ có thể khiến cậu ngẫu nhiên lộ ra một hai cái biểu tình không giống bình thường, lúc đó, y còn đặc chí giống như đã chiếm được bảo bối, cảm giác mà cậu đối với y là đặc biệt, lúc này, y mới biết thì ra đặc biệt chân chính là ngươi không cần làm cái gì cả, mà vẫn có thể có được toàn bộ chân thật của cậu.

Alvis giống như cả người mất hết sức sống, gian nan cong khóe môi lên, tạo thành một cái tươi cười bi ối, giọng điệu thoải mái, mở miệng: “Người đẹp Lucia sẽ không cho là thật đi. Ta chỉ nói đùa thôi.” Phảng phất như y thật sự chỉ đùa dai, khiến người ta không nhìn ra có chỗ nào khác thường.

“Xem ra kỹ năng diễn của ta rất không tệ, ngay cả các ngươi cũng thiếu chút nữa đã bị lừa.” Ngã người dựa vào lưng ghế sofa ở phía sau, Alvis nhếch một chân lên, sờ cằm mình, nói: “Hơn nữa, các ngươi cũng đã ở chung, ta cũng sẽ không làm người chen chân, kia không hợp với phẩm vị của ta.”

Lucia nhìn bộ dạng mộng thoỉ của Alvis liền nổi giận, người này là trời sinh đến khắc cậu đi, hơn nữa, cái loại vui đùa này có thể tùy tiện đùa sao?

Nhìn thấy ánh mắt bất mãn của Lucia, Alvis thu lại vẻ không đứng đắn, phát phát tay nói: “Được rồi, ta đến thực là vì có chuyện đứng đắn.”

“Chuyện lúc trước của Grita, ngươi có nghe nói qua rồi đi?” Thanh âm Alvis khó có được nghiêm túc, hỏi.

Lucia không rõ lắm gật gật đầu, không hiểu sao lại đột nhiên xả đến chuyện Grita.

“Sau khi Grita gặp chuyện không may, ta từng có đi tìm ngươi, nhưng lúc đó ngươi đã về Giáo Đình, cho nên vẫn không có cơ hội nói cho ngươi.” Alvis lấy một chén nước từ cái bàn nhỏ bên cạnh, uống một ngụm rồi mới tiếp tục chậm rãi nói: “Grita bị người ta hạ đẳng.”

Đẳng, là một loài thực vật quý dị sống ở nơi hắc ám trên cực Bắc, nó không có lực công kích, nhưng mầm của nó lại khiến người ta nghe mà sợ mất mật. Một khi có người ăn phải mầm đẳng, như vậy, nó sẽ lấy người đó làm chất dinh dưỡng, nhanh chóng đâm chồi sinh trưởng, khiến người kia từng chút từng chút một cảm nhận được cơ thể đau đớn nứt vỡ do đẳng gây nên. Người ăn càng nhiều, tốc độ sinh trưởng của đẳng trong cơ thể người đó càng nhanh, càng xum xuê.

Tuy đã biết tin Grita chết, nhưng lúc ấy, Lucia đều dành hết tâm tư cho an nguy của Cassandra, cũng không hỏi thăm nhiều về tình huống của ả. Lúc này, đột nhiên nghe đến đẳng, cho dù tâm tính của Lucia có cứng cỏi, thì cũng không thể không cảm thấy kinh hãi, hơn nữa đẳng cũng không phải là đồ đặc trưng của Ma tộc, như vậy tin Grita bị Ma tộc hại lúc trước cần phải bàn bạc lại.

“Đã điều tra ra là ai hạ chưa?” Lucia cau mày hỏi.

Tuy rằng Lucia không có biểu hiện ra bên ngoài, nhưng Arnold biết chỉ sợ trong lòng anh đã lại bắt đầu hoài nghi hần. Hần khép nửa con mắt lại, đôi lông mi thật dài che đi tia tính kế trong mắt.

“Người xuống tay xóa dấu vết rất tốt, hoàn toàn không có bất kỳ manh mối gì.” Nói đến đây, ánh mắt Alvis như có thâm ý nhìn Arnold bên cạnh Lucia, “Muốn yên lặng ra tay không tiếng động như vậy, người đó rất có khả năng là pháp sư không gian hoặc là có quyền trực dịch chuyển không gian thần quý.”

Arnold nghe vậy không hề có phản ứng, phảng phất như người Alvis hoài nghi không phải là hần. Trong lòng Lucia căng thẳng, giọng điệu khô khốc phụ họa: “Đúng là rất có khả năng,” sau đó, cậu không tự giác mở miệng: “Số lượng pháp sư không gian trên đại lục cũng không hề ít, nếu theo manh mối này

mà tra thì rất khó khăn.”

Alvis nhìn Lucia theo bản năng biện hộ cho người kia, chỉ cảm thấy tươi cười trên khóe miệng sắp không duy trì nổi nữa rồi. Y còn chưa nói cái gì, mà Lucia đã khần cấp vì Arnold tẩy sạch quan hệ, thì ra người không thấy rõ vẫn là y. Nghĩ đến những quý tộc gần đây rất tích cực đẩy người về phía y, có lẽ cũng đã đến lúc y nên suy nghĩ đến chuyện cưới một cô vợ không khiến người ta chán ghét.

Lại mở miệng, trên mặt Alvis vẫn mang theo chua xót như trước, nhưng cũng cố gắng thử buông xuống, “Trừ Grita, ta tới là muốn thương lượng một chuyện khác với ngươi.” Vuốt ve cái nhẫn ngọc trắng trong tay, Alvis hơi hơi nhũn mày lại mở miệng nói: “Gần đây, hoạt động của Ma tộc ở Xigal thường xuyên hơn những nơi khác trên đại lục, đã phát sinh vấn đề về quy mô nhân khẩu, ngươi có được tin tức gì đáng tin cậy hay không?”

“Năm tháng trước, một vị hồng y đại giáo chủ Ma Đạo Sư của Giáo Đình bị pháp sư hắc ám không chế, gả nhân cho ta một tin, chỉ có thời gian và địa điểm, một tháng sau, ở núi Hill.” Lucia suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn nói tin tức này cho Alvis. Theo lý thuyết, ở giữa Xigal và núi Hill còn có một cái Thánh thành, nếu Ma tộc có âm mưu gì, thì phải thường xuyên hoạt động ở núi Hill dưới lòng bàn chân của đế quốc Narmivier mới càng hợp lý hơn chứ.

Alvis nghe vậy, cũng nghĩ nát óc không ra, nhưng nhìn bộ dạng mặt đầy phiền não của Lucia, vẫn không khỏi nói: “Hiện giờ Ma tộc ở trong tối, chúng ta ở chỗ sáng, biện pháp tốt nhất chính là án binh bất động, tương kế tựu kế. Đến lúc đi núi Hill, hy vọng ngươi có thể mang theo ta, chuyện này có liên quan đến Xigal, ngươi không thể loại ta ra được.”

Lucia nhìn ánh mắt kiên trì của Alvis, biết mình không để y đi cũng vô dụng, chỉ có thể bắt đầu dĩ gật đầu đồng ý.

Anh và Alvis không biết vì sao Ma tộc lại hoạt động thường xuyên ở Xigal, nhưng hẳn lại cực kỳ rõ ràng. Lần này, mặt ngoài Ma tộc hoạt động là vì đấu tranh với nhân loại, nhưng trên thực tế là vì từng chút từng chút một gạt bỏ thế lực của hắc ám, mà thế lực của hắc ám ở Xigal không thể nghi ngờ là nhiều nhất. Nghĩ đến Lance, Arnold hừ lạnh một tiếng ở trong lòng, đôi mắt nhắm lại, đáy mặt chợt lóe qua ý cười châm chọc.

Cách thời gian pháp sư hắc ám nói chỉ còn lại có chín tuần, Alvis truyền tin cho Xigal triệu tập mấy đội pháp sư và kiếm sĩ tinh anh, để bọn họ chạy tới đóng quân dưới núi Hill trước.

Bên này, Lucia cũng triệu tập một phần ba đội quân tinh nhuệ của Giáo Đình, lúc đó sẽ cùng cậu xuất phát. Lần này, Sandy và Jocelyn đều bị cậu bắt ở lại Thánh thành, để phòng ngừa tin tức lần này là kế điệu hổ ly sơn của Ma tộc, lưu lại bọn họ cùng phần lớn nhân viên có thể đảm bảo an toàn cho Thánh thành.

Bầu trời tháng sáu có màu lam nhạt, giống như một tấm tơ lụa sạch sẽ, điểm xuyết bằng viên màu vàng. Gió thổi vi vu, thổi lên mùi cây cỏ tươi mát, khiến tâm tình của người ta cũng trở nên thoải mái tùy tiện hơn.

Một ngày trước vừa có một trận mưa, sáng hôm bọn Lucia xuất phát cũng là lúc mưa vừa tạnh, trong không khí còn có thể ngửi thấy mùi tanh từ bùn đất. Bọn họ xuất phát cách ngày hẹn những năm ngày, đi đường chỉ cần tiêu phí nửa ngày, sau đó, hợp thành một đội với đội quân của Alvis, những ngày còn lại là để bọn họ thăm dò địa hình xung quanh, tiến hành một ít bố trí đơn giản.

Dãy núi Hill ở Đông Nam Bộ Thánh thành, là đường ranh giới giữa Thánh thành và đế quốc Narmivier, cao trung bình hơn hai ngàn mét, chiều ngang khoảng ba trăm mét, được sáu mươi bảy tòa núi nhỏ tạo thành, núi cao nhất có độ cao vượt qua bảy ngàn mét so với mặt nước biển, đến nay còn chưa có ai có thể leo lên chỗ cao như vậy, cho nên dãy núi Hill mới trở thành một trong những nơi thần bí nhất trên đại lục.

Lucia chờ ở thôn More phía bắc dãy núi Hill tiến hành nghỉ ngơi cùng chinh đồn lần cuối. Trong sáu mươi bảy ngọn núi, pháp sư hắc ám kia cũng không nói rõ, cho nên Lucia cũng không biết gả chi ngọn núi nào, nếu phân tán người đi thăm dò sẽ là một hành động không sáng suốt, cho nên bọn họ chỉ có thể ngồi tại chỗ, án binh bất động, hy vọng sẽ xuất hiện tin mới.

Kết quả, bọn họ đợi hơn một ngày trong thôn More, cũng không gặp chuyện lạ gì, càng đừng nói đến có tin tức gì mới.

Người trong thôn More rất ít, toàn bộ thôn trấn đều sống không tranh không đòi dưới chân núi, tạo nên một loại yên tĩnh mộc mạc tốt đẹp. Lucia cùng Arnold sống vai đi dạo trên con đường nhỏ được làm bằng đá xanh, nhìn ngọn núi cao ngất cách đó không xa, trên đó, màu xanh um tươi tốt của cây cối đã che mất tầm mắt tìm kiếm của mọi người. Lúc này là thời gian chuẩn bị bữa trưa, cho nên người trong thôn đều đang nấu nướng, ống khói trên đỉnh từng nhà đều lượn lờ màu khói trắng. Lucia nhìn chăm chăm vào bầu sương khói mờ mịt tán đi kia, chỉ cảm thấy ánh sáng trên đầu chợt lóe.

“Arnold, ta đã biết chúng ta nên đến nơi nào rồi.” Lucia dặt tay Arnold trở về.

Cậu cũng không biết sao lại thế này, chỉ là có một loại trực giác nói cho cậu chính là chỗ đó. Dãy núi Hill có sáu mươi bảy ngọn núi, nhưng chỉ có một ngọn núi thường có sương mù lượn lờ, hơn nữa, lúc trước, Arnold cũng gặp được tiền bối thần bí ở ngay nơi đó. Là người đã đọc qua truyện gốc, Lucia biết Arnold cũng có huyết thống của Ma tộc, chắc chắn bị tiền bối kia cũng có quan hệ gì đó với Ma tộc. Vừa nghĩ đến đây, Lucia càng thêm khẳng định nơi mà pháp sư hắc ám chỉ chính là ngọn núi đặc biệt kia.

Sau khi trở về, cậu nói hết suy đoán của mình ra, đương nhiên có lượt bớt phần của Arnold, chỉ nói ngọn núi đó có chỗ đặc biệt. Tuy rằng không có căn cứ gì, nhưng Alvis vẫn lựa chọn tin tưởng Lucia, dù sao hiện tại cũng không có manh mối gì khác.

Lại đứng ở nơi từng có ký ức khắc sâu, nhất thời Lucia cũng có chút cảm khái. Mười mấy năm qua đi, ngọn núi này vẫn thủy chung đứng sừng sững ở trong này. Cây cối xanh um tươi tốt, sương mù bay phủ rừng cây, không sai một chút nào trong trí nhớ, cứ như thời gian được quay ngược lại, trở về lúc cậu còn niên thiếu lôi kéo bé Arnold đến nơi này.

Lucia ngẩng đầu nhìn ngọn núi nguy nga trước mặt, phảng phất thấy được hai người, một lớn một nhỏ, một đen một trắng dần dần đi vào bên trong mảnh

màu lục kia. Cậu theo bản năng quay đầu nhìn Arnold bên cạnh, đúng lúc Arnold cũng quay đầu nhìn sang, tầm mắt hai người tiếp xúc với nhau, cả hai đều cong khoe môi lên cười, giống nhau phác thảo thành độ cong đẹp kinh người.

Alvis đứng ở bên kia, nhìn động tác của hai người, đã suy đoán ra phòng chừng lúc trước Lucia đã không nói đầy đủ chuyện về ngọn núi này, ít nhất khẳng định cậu và Arnold đã từng trải qua chuyện gì đó ở đây, nhưng hiện tại y đã học xong một điều, có một số việc không thể cường cầu, cho nên đối với chuyện giữa bọn họ, hiện giờ y chỉ sẽ cảm thấy tiếc nuối, nhưng đã dần dần không còn ghen ghét và đau lòng nữa.

Y rút thanh kiếm sắc bén bên eo ra, thân kiếm màu đen dưới ánh sáng chiếu xuống lóe ra ánh sáng lạnh, cầm kiếm, y đi trước, làm gương đi lên con đường lên ngọn núi không rõ kia, “Thừa dịp thời gian còn sớm, chúng ta mau vào đi thôi.”

Lucia lôi kéo Arnold chạy nhanh đuổi kịp Alvis ở phía trước, cười nói với y: “Để chúng tôi mở đường đi, ta đã từng đến nơi này một lần, tốt xấu gì cũng có chút kinh nghiệm”

Alvis lui về phía sau một bước, để Lucia và Arnold đi lên trước y, “Vậy các người đi trước đi.”

Phía sau bọn họ là đội quân đi theo lần này, chỉ có ba mươi người, trong đó có mười người là Alvis mang đến, hai mươi người còn lại đều là tinh anh trong đội Kỵ sĩ của Lucia. Ngọn núi này đã không có người đặt chân qua nhiều năm như vậy, nơi nơi đều là cỏ dại cây leo bụi cây, căn bản chẳng có cái gọi là đường, cả đội cũng chỉ có thể chậm rãi đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tim Chết Sờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 56

Theo mặt trời dần dần lên cao, sương mù trong núi mỏng manh hơn không ít, nhưng cũng chỉ đủ để nhìn được trong phạm vi hai mét, nếu ở xa thì cũng chỉ có thể mơ hồ thấy bóng dáng.

Lucia ẩn theo ký ức mơ hồ đi lên núi, quỹ dị ở chỗ, dọc đường đi không gặp bất kỳ con ma thú nào, cho dù là một ít ma thú cấp thấp cũng không có, toàn bộ ngọn núi, ngoại trừ tiếng gió thổi lá rơi, thì chỉ còn lại tiếng bước chân của bọn họ. Còn nhớ rõ mười năm trước, cái lần mà cậu với Arnold cùng đi đến nơi này, tuy rằng trong rừng cũng rất yên tĩnh, nhưng không tĩnh mịch im lặng như vậy, phảng phất như không khí đều bị cô động, hoàn cảnh như thế khiến thần kinh của con người buộc chặt lại.

Lucia vẫn duy trì độ cảnh giác cao, bởi vì khăn trương, lòng bàn tay đã ra một tầng mồ hôi lạnh mỏng manh.

“Anh, đừng lo lắng.”

Giọng nói trấn định bình tĩnh của Arnold vang lên bên tai Lucia, cậu quay đầu lại liền thấy đôi mắt màu trà trong sáng như thủy tinh kia, bên trong phảng phất như có ma lực có thể trấn an lòng người, chỉ cần nhìn vào là có thể khiến lo âu trong lòng cậu biến mất tăm mất tích. Trong nháy mắt, Lucia đột nhiên cảm thấy cặp mắt này thật sự rất đẹp, cho dù hiện tại nó không phải là màu đen mà cậu yêu thích nhất.

Có lẽ cảm giác của mình được gọi là người yêu trong mắt đều hóa thành Tây Thi, bên tai Lucia hơi phấp phồng xoay đầu đi, nhưng cậu lại không phát hiện gương mặt căng thẳng lúc này của mình giờ đã thả lỏng hơn rất nhiều.

Tuy rằng Arnold không nói gì thêm nhưng hắn vẫn luôn chú ý tới vẻ mặt của Lucia. Khi nhìn thấy vành tai biến thành hồng nhạt của cậu, hắn không tự giác cong khoe môi lên, cười khoái trá, hơn nữa, trạng thái của anh đích xác đã thả lỏng hơn rất nhiều, chuyện này chứng tỏ hành vi của mình rất có ảnh hưởng với anh, nghĩ đến đây, trong ánh mắt của hắn cũng không nhịn được nhiễm ý cười sâu, đôi mắt vốn mê hoặc người giờ phút này giống như hút ánh sáng, khiến người trầm mê.

Ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay của anh, cảm thụ xúc cảm ôn lạnh trên làn da đối phương. Tâm tình quá mức sung sướng và hưng phấn khiến hắn không chế không được khát vọng muốn làm cái gì đó, nhanh chóng ghé vào, in một cái hôn lên trên mặt anh, sau đó, lại nhanh chóng lui trở về.

Lucia bị đánh lén, xấu hổ quay đầu lại trừng cái người khởi xướng, nhưng người kia lại cười cười như chưa từng phát sinh chuyện gì, lôi kéo cậu tiếp tục đi về phía trước. Mặt sau còn có nhiều người, Lucia không thể giống Arnold chẳng cần mặt mũi, cậu ghen đây bụng, cuối cùng chỉ có thể nhéo mạnh một cái vào tay Arnold.

Bởi vì tầm mắt không rõ ràng, hơn nữa mọi người cơ bản đều tập trung vào hoàn cảnh quý bí chung quanh, cho nên hành vi ân ái của Arnold và Lucia, ngay cả Alvis ở gần nhất, đều không có chú ý tới.

Đoàn người đi một chút rồi dừng, bởi vì dọc đường đi quá mức thuận lợi, cho nên, mới nửa ngày đã bò đến giữa sườn núi. Sau khi nghỉ ngơi giữa trưa xong, mọi người quyết định lại tiếp tục đi lên phía trên, nếu đến chạng vạng mà vẫn không thu hoạch được cái gì thì ngay lập tức trở về đường cũ.

Lại đi lên trên thêm một tiếng nữa, một con đường nhỏ đột ngột xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Rõ ràng chung quanh đều bị sương trắng vây phủ, ngoài hai mét hắn chỉ nhìn thấy một mảnh sương mù, nhưng con đường kia lại hiện ra rõ ràng trước mặt mọi người, giống như là có người đặc biệt

chuẩn bị ở nơi đó vậy.

Lucia và Arnold liếc nhau, xoay người hỏi Alvis ở phía sau: “Có ý kiến gì không?”

Alvis thoáng có chút tà khí nhưn cao một bên mày, khoe miệng mang theo tươi cười trả lời: “Đã có người muốn mời chúng ta, vậy thì có gì không được chứ?”

Lucia đã sớm biết đến bộ dạng như vậy của Alvis, chỉ là khi thấy Alvis ăn nói khí phách như thế, vẫn khiến Lucia buồn cười. Cậu tận lực nhe răng cười, nghiêm nghiêm mặt nói: “Vậy thì chúng ta đi thôi.”

Ba người đều không phải loại người do dự, lập tức mang theo người đi lên con đường nhỏ kia. Sau khi đoàn người đi lên con đường này, vài sương trắng giống như có ý thức, tự động lui sang hai bên đường, che lấp cảnh sắc chung quanh.

Đường rất dài, giống như không có hồi kết, hơn nữa khi ở trong đó, giống như toàn bộ thế giới chỉ còn lại một con đường như vậy, không còn con đường nào khác. Người cùng đi lần này đều là những người có tâm tính cứng cỏi, không có người buông tay hay sợ hãi, mọi người đều trầm mặc đi về phía trước, trong mắt lóe ra tia sáng kiên định.

Không biết đã đi bao lâu, ngay lúc Lucia cảm thấy chân mình hơi mỏi, phía trước đột nhiên xuất hiện một đoàn ánh sáng chói mắt ở chung quanh.

Lucia đi nhanh hơn, híp mắt, hai ba bước đi về phía trước.

Thì ra cuối đường là một mảnh đất trống hình tròn. Xung quanh mảnh đất đều là cây cỏ thụ cao lớn, chỉ có chỗ họ đứng là trống không, không có cây cối che, ánh mặt trời tùy ý chiếu lên người bọn họ, mang đến ấm áp đã lâu không thấy. Lucia quay đầu lại, phát hiện đội ngũ đi theo họ đã sớm biến mất không thấy bóng dáng từ lúc nào rồi.

Một màn được xưng là thần kỳ này càng khiến cảm giác có nguy hiểm trong lòng Lucia càng nặng, cậu có thể cảm giác được người sau lưng này khẳng định không phải là tên pháp sư hắc ám kia, tên đó nhiều nhất chỉ có thể được xem là một nhân vật cấp em trai mà thôi.

Nhìn chung quanh, trừ chỗ bọn họ ra, toàn bộ đều là cây đại thụ che trời, Lucia vừa định đi quanh quanh kiểm tra một chút, thì phát hiện vùng đất trống dưới lòng bàn chân đang tản ra ánh sáng màu trắng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, cũng không rõ ràng. Lucia cảm thấy không thích hợp, nhưng cũng không còn kịp nữa rồi, ánh sáng dưới chân họ dường như biết ý đồ của cậu, trong giây lát bộc phát ra những chùm tia sáng mãnh liệt hơn khi nãy rất nhiều.

Lucia bị ánh sáng chói mắt đâm vào, theo phản xạ có điều kiện nhắm hai mắt lại, chờ cậu lại mở mắt ra, mới phát hiện mình đang ở một nơi có vẻ quen mắt, bên cạnh là Arnold nắm chặt tay cậu cùng Alvis đứng cách đó không xa.

Alvis bước nhanh đến bên người Lucia, y cau mày đánh giá chung quanh, “Xem ra, những người khác đều bị truyền tống đến chỗ khác rồi,” lập tức cười khổ nói: “Chỉ còn lại ba người chúng ta bị dẫn đến nơi này.”

Cả một căn phòng giống như cung điện chỉ có ba người bọn họ, vài cây cột màu bạc trắng đứng lẳng lẳng bên trong đại điện, trên cột được khắc những hoa văn thâm ảo huyền diệu, vốn là hoa văn có vẻ hoa mỹ, nhưng giờ phút này nhìn qua lại âm trầm không chút sáng ngời, như bị bịt kín một tầng bóng tối, khiến người ta đột nhiên cảm thấy không ổn.

Càng nhìn càng cảm thấy chỗ này rất quen mắt, nhưng cố nhớ như thế nào cũng không có nhớ ra.

“Anh, nơi này là nơi mà chúng ta bị nhốt năm đó.” Arnold thấy bộ dạng đau khổ suy tư của Lucia, mở miệng nhắc nhở.

Arnold vừa nói, Lucia thế mới biết cảm giác quen thuộc của mình từ đâu mà đến.

“Arnold, Giáo Hoàng Lucia, còn có quốc vương bộ hạ Xigal, xin chào các vị.” Một thanh âm biếng nhác từ tính đột nhiên truyền đến từ phía sau bọn Lucia.

Lucia nhanh chóng xoay người lại, để phòng nhìn người mới tới. Đầu tiên lọt vào trong tầm mắt là một thân y bào màu đỏ thẫm, tiên diễm như máu, tầm mắt hướng lên trên, Lucia mới thấy được mặt của người đàn ông, làn da trắng bệch như bị bệnh cùng với ngũ quan tuấn tú của y khiến người ta có cảm giác đẹp mà yêu dị, hơn nữa, một đầu tóc màu bạc rối tung ở sau đầu, như vì tên yêu nghiệt này mà được tạo ra.

“A, quên tự giới thiệu,” Lance gọi khoe miệng lên, xả ra một cái tươi cười có thể nói là xa hoa, “Ta tên là Lance Potter.” Nói xong, ánh mắt như có thâm ý nhìn thoáng qua Arnold ở bên cạnh Lucia.

Vừa mới nghe tên của người kia, sắc mặt của Lucia và Alvis liền kém đi, nguyên nhân không có gì khác, cái tên Lance Potter này quá mức nổi tiếng, nổi tiếng đến mức trẻ con ba tuổi trên đại lục đều biết gã là ai. Ma Vương đời trước đã bị tiêu diệt trong truyền thuyết, hiện tại vẫn sống sờ sờ ngay trước mặt bọn họ, nghĩ thế nào cũng thấy sự tình không hề đơn giản.

Lucia nhìn cái người đứng trên đài cao cách đó không xa, tận lực trấn định giọng điệu hỏi: “Người có mục đích gì?”

Câu hỏi của Lucia khiến tươi cười trên khoe miệng của Lance càng lớn, gã dọc theo bậc thang bước xuống dưới, “Mục đích của ta?”

“Mục đích của ta rất đơn giản, chỉ là muốn nói cho người biết một chuyện mà thôi.” Lance mặt đầy tươi cười, ôn hòa trả lời.

Lucia mặt không chút thay đổi nhìn gã, trong mắt không có lấy một tia tò mò về cái chuyện mà gã muốn kể kia, bởi vì cậu biết, mặc kệ là chuyện gì, khẳng định đó sẽ không phải là chuyện tốt.

Ánh mắt Arnold thâm thúy nhìn Lance, cái tay không nắm tay Lucia đã nắm chặt lại thành cú đấm, bởi vì quá dùng lực, mà gân xanh trên mu bàn tay đều hiện ra ngoài. Cho dù là như thế, hắn cũng không ngăn cản lời nói kế tiếp của Lance.

Hắn khát vọng có thể khiến anh hiểu rõ toàn bộ chính mình, đặc biệt sau khi anh đã chấp nhận ở cùng một chỗ với hắn, hắn càng thêm tham lam cùng không thỏa mãn. Ôn nhu chỉ là mặt ngoài của hắn, cố chấp và dục vọng chiếm hữu ở trước mặt anh cũng là do hắn cố ý biểu hiện ra, nếu anh phản ứng kịch liệt, hắn sẽ lui về, sau này vĩnh viễn sẽ chỉ để anh nhìn đến ôn nhu của hắn, nhưng anh đã tiếp nhận, điều này càng khiến hắn bắt đầu không tự giác chờ mong càng nhiều điều hơn. Lance là một quân cờ không tệ, quãng thời gian ở chung lâu dài kia khiến hắn có thể dễ dàng đoán được một ít ý tưởng của Lance, bình thường hắn chỉ cần lơ đãng cố ý dẫn đường, mọi việc đều có thể hợp tâm ý của hắn.

Lance vẫn muốn bồi dưỡng hắn thành người thừa kế, nhưng lại không hy vọng hắn sẽ thoát khỏi lòng bàn tay của gã. Đầu tiên là gạt bỏ quyền lực của mình, khiến mình không có năng lực đối đầu với gã, tiếp sẽ xóa đi uy hiếp của hắn, như vậy vừa có thể có được một người thừa kế hoàn mỹ, vừa có thể trừ bỏ được kẻ địch lớn nhất, một hòn đá ném trúng hai con chim.

Mọi chuyện đều tiến hành hết sức thuận lợi, tất cả đều phát triển theo suy đoán của hắn. Chỉ là, khi thật sự đến giờ phút này, tâm của hắn vẫn không thể không chế trở nên run rẩy, vừa là hưng phấn nhưng cũng là sợ hãi.

“Sao thế, Giáo Hoàng bệ hạ một chút cũng không hứng thú với chuyện ta sắp kể sao?” Lance đứng cách ba người khoảng mấy mét, hai tay đặt ở sau lưng, về mặt nghi hoặc nhìn Lucia.

Lucia không nói chuyện, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra phòng bị, cái này đã trả lời rõ cho nghi vấn của y.

Lance nghiêng đầu, nhìn chăm chăm vào Lucia, như một thợ săn nhìn chăm chăm vào con mồi của mình, ánh mắt chuyên chú mà hung ác nham hiểm, ẩn chứa một cỗ chờ mong cùng hưng phấn kỳ lạ.

“Chuyện này, có liên quan đến Arnold ở cạnh ngươi,” Lance vừa nói vừa nhìn phản ứng của Lucia, giọng lộ ra ác ý nói: “Không biết Giáo Hoàng bệ hạ vĩ đại có biết cái người bên cạnh ngươi là một tên pháp sư hắc ám không hơn không kém không.”

Toàn bộ quá trình, Lucia mặt không chút thay đổi nghe Lance căn nhắc, đến câu cuối cùng, Alvis kinh nghi nhìn về phía Arnold, trong mắt mang theo kiểm tra cùng hoài nghi.

Nhìn bộ dạng ngồi chờ xem diễn của Lance, Lucia tỏ vẻ chỉ muốn haha đầy mặt gã. Anh đây đã biết trước cốt truyện rồi, vừa mới bắt đầu đã biết Arnold là Ma tộc có được không, anh đây không nói ra chỉ vì không muốn đá kích ngươi mà thôi.

Xác định Lucia thật không có phản ứng, mà không phải tỏ vẻ trấn định, lúc này Lance mới không còn có cảm giác nắm chắc phần thắng như lúc trước, khó khi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Ngươi đã sớm biết? Là Arnold nói cho ngươi?” Lance vừa nói vừa dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Arnold, gã thật sự không ngờ Arnold cư nhiên sẽ chủ động thẳng thắn với Lucia.

“Là ngươi nói cho ta biết.” Cho nên không phải Arnold nói cho ta biết.

Chú ý tới vẻ mặt không tin của Lance, Lucia cũng vội giải thích, trực tiếp hỏi: “Mục đích của ngươi đã đạt được, có phải nên cho chúng tôi rời đi được rồi chứ?”

Lance thấy Lucia không ăn theo lễ thường ra bài, chớp mắt, giọng điệu quen thuộc nói với Arnold: “Arnold, lúc trước, chuyện cơ thể của ta thật sự phải cảm ơn ngươi a.”

Lucia thật không biết thì ra Arnold quen biết vị Ma vương đời trước này, bởi vì trong sách không có viết, nhưng mà cậu vừa ngẫm nghĩ, cũng thấy chuyện này rất hợp lý, dù sao nội dung phần sau của sách có nói Arnold cũng trở thành Ma vương, đương nhiên quen biết tiền nhiệm là chuyện rất bình thường.

Nghe Lance nói, phản ứng đầu tiên của Arnold là nhìn Lucia, thấy trên mặt cậu không có hoài nghi cùng phòng bị mà chỉ có hơi nghi hoặc và kinh ngạc, quả tim bị treo cao cuối cùng cũng trở lại chỗ cũ, tiện đà cảm thấy vô cùng vui sướng và ấm áp.

Hắn nắm chặt tay Lucia, ánh mắt thật ôn nhu nhìn chăm chăm vào mắt cậu, thanh âm trầm thấp nói: “Anh, hãy tin ta.”

Không tin ngươi thì ông đây đã không đứng ở chỗ này mặc cho ngươi nắm tay, Lucia âm thầm châm chọc, nhưng trên mặt lại gọi lên mỉm cười nhợt nhạt, ôn hòa thanh nhuận tựa như ngày thường. Y theo tính tình của Arnold, nếu lúc này cậu không tỏ vẻ gì, phỏng chừng hắn lại nghi thần nghi quỷ, nào bỏ ngàn vạn, sau đó thành công hắc hóa, cho nên vì suy nghĩ cho cục hoa, Lucia trình trọng gật gật đầu với Arnold, ngại không đủ còn bổ sung thêm một câu, “Ta tin ngươi.”

Hành vi của Lucia càng cho Arnold có niềm tin, hắn nhìn Lucia, thật cẩn thận mở miệng, “Nhưng mà anh này, ta đúng thật là pháp sư hắc ám”

“Ừ, ta biết.”

“Chẳng lẽ anh không có cảm giác không thể tiếp nhận sao?” Lucia bình tĩnh trả lời khiến Arnold đoán không ra, vì sao anh lại tỏ vẻ không để ý với thân phận pháp sư hắc ám của hắn như vậy? Chẳng lẽ anh đã sớm biết? Là ai đã nói, tầm mắt liếc qua Alvis, không có khả năng, ánh mắt kinh nghi của y khi này hắn còn nhớ rõ, về phần Lance thì càng không thể, chẳng lẽ là Ciaz. ... Arnold đem những người có khả năng ra phân tích một lần, nhưng vẫn nghĩ

không ra là ai có thể biết được thân phận của hắn, hơn nữa, còn có thể nói cho anh biết.

Đã qua được quãng thời gian dài ở chung, Lucia cũng慢慢 cảm hơn với cảm xúc của Arnold, vừa thấy bộ dạng này của hắn liền biết hắn lại bắt đầu miên man suy nghĩ rồi, người yêu quá mức đa sầu đa cảm lại慢慢 cảm đa nghi cũng là một chuyện phiền toái a!

“Người là pháp sư hắc ám hay không không có quan hệ lớn gì với tình cảm của chúng ta, hơn nữa, thiên phú ma pháp của người cũng không phải là việc mà người có khả năng quyết định, chỉ cần người không dùng nó để hại người là được.” Lucia khó có khi ôn nhu giải thích với Arnold.

Nếu nói Ma tộc ở trên đại lục là cơn sợ hãi của mỗi người, là nhân vật mà ai cũng phải kêu đánh, như vậy kỳ thật pháp sư hắc ám cũng chẳng tốt hơn ở chỗ nào đi. Bởi vì có nhiều pháp sư hắc ám thích nghiền cứu mấy thứ ma pháp quỷ dị tà ác, hơn nữa, phần lớn đều đi làm nhiều việc ác, dâm dả, mọi người cho rằng pháp sư hắc ám cũng không kém cạnh gì với Ma tộc, đối với sự tồn tại của pháp sư hắc ám, nhìn thấy không cần nói liền giết, cuộc sống của họ cũng chẳng hơn Ma tộc gì.

Lời nói của Lucia khiến Arnold kinh ngạc, đồng thời, cũng khiến hắn khó có thể kiềm được xúc động muốn ôm người trước mặt này tiến vào trong máu thịt của hắn, vĩnh viễn không rời xa nhau. Hắn tiến lên nửa bước, thò tay ôm chặt người vào trong lòng, lực mạnh đến mức Lucia cũng cảm thấy khó thở.

Alvis đứng cách đó không xa nhìn hai người kia ôm nhau, trong mắt mang theo ghen tị mà chính y cũng không biết. Nhưng y vẫn chưa quên tình cảnh lúc này của họ, cảnh giác nhìn Lance không biết đang suy nghĩ cái gì mà mất hồn, phòng ngừa gã đột nhiên gây khó dễ.

Bạn đang đọc truyện *Luận Giáo Hoàng Tìm Chết Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.